

KONDOR KÖNYVEK

KATHY
REICHS

A
holtak
beszélnek

ISBN

KATHY
REICHS

A
holtak
beszélnek

KONDOR KÖNYVEK
SOROZATSZERKESZTŐ: TÓTISZ ANDRÁS

A mű eredeti címe: DÉJÀ DEAD
Copyright ©1997 by Kathleen J. Reichs

All rights reserved!

A fordítás a SCRIBNER 1997. évi
kiadása alapján készült

Fordította: Szabados Tamás

Hungárián translation © Szabados Tamás

Fedéltipográfia • © GRAPH ART
Műszaki szerkesztő: Jámbor Mariann

ISBN: 963 9073 39 3

ISSN: 1418-5318

A nyomás a debreceni
Kinizsi Nyomdában készült, 1998. évben
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Terjeszti: A LAP-ICS Könyvkiadó és Kereskedő Kft.
Felelős vezető: Kiss Ernő és Rózsa Csaba ügyvezetők

LAP-ICS Kereskedőházak
Budapest • Debrecen • Miskolc • Nyíregyháza

1.

Nem foglalkoztam a felrobbant férfival, sem azzal, hogy miért robbantotta fel önmagát. Csupán a munkámra összpontosítottam. Korábban valószínűleg eltűnődtem volna azon, hogy milyen ember lehetett, most viszont kizárólag az érdekelt, hogy összerakjam. A koponya két egybeillesztett darabja itt feküdt előttem. A harmadik egy homokkal telt, rozsdamentes acéltárból kandikált elő. A ragasztó még nem száradt meg teljesen. Mindenesetre elég csontunk volt ahhoz, hogy megállapítsuk az illető személyazonosságát. A halottkém boldog lehet.

A naptár 1994 júniusának második napját mutatta. Csütörtök volt. A munkaidőm már csaknem lejárt. Míg vártam, hogy megkössön a ragasztó, elkalandoztak a gondolataim. Akkor még nem sejtettem, hogy a régi, nyugodt életemből már csak tíz perc van hátra. Kinéztem a Szent Lőrinc-folyóra. Szűk szobám egyetlen előnye a pompás kilátás, és a méltóságteljesen áradó víz látványa mindig megnyugtatólag hatott rám. Sose kutattam az okát, de lehet, hogy Freud elgondolkozott volna, ha hall a dologról.

Az előttem álló hétvégén tűnődtem. Gondolatban már Québec Cityben jártam, habár még nem tudtam igazán, hogy mihez kezdek ott. Azt terveztem, hogy megnézem a – *Plains of Abraham-ot*, kagylót eszem, és veszek valami csecsebecsét az utcai árusoktól, egyszerűen pár napig turista leszek. Jó egy éve dolgozom a montreali tartományi törvényszék antropológusaként, de még sose jártam ott fönn, és jó ötletnek tűnt, hogy kiszabaduljak kicsit a mindennapos taposómalomból. Néhány napig nélkülözni szerettem volna a csontvázak, oszladozó tetemek és friss vízihullák társaságát.

Habár azonnal megtetszett a javaslat, elég soká tartott, míg végre rászántam magam az utazásra. Általában hagyom, hogy hadd menjenek a maguk útján a dolgok. Talán így eresztem ki a gőzt. Elég tétova vagyok a magánéletben, viszont szinte éjt nappallá téve húzom az ígát.

Mielőtt még kopogtatott volna, tudtam, hogy az ajtóm előtt áll, noha nagydarab férfi léteire meglepően hangtalanul mozgott. Mégis elárulta az áporodott pipadohányszag. Pierre LaManche immár csaknem két évtizede a Törvényszéki Orvosi Laboratórium igazgatója. Még sose jött be hozzám pusztán azért, hogy kicsit fecseljen velem. Rögtön sejtettem, hogy ezúttal is valami sürgős munkáról van szó. Nem mondhatnám, hogy örültem, amikor halkan bekopogott.

– Temperance? – Franciás hangsúlya volt. Mindig a teljes nevemen szólított. Lehet, hogy így nem volt olyan idegen a fülének, vagy csak járt egyszer Arizonában, ahol Tempe nevű városban nem érezte jól magát. Mindenesetre egyedül ő nem hívott rövidítve Tempe-nek az ismerőseim közül.

– *Oui?* – Pár hónap után már automatikusan franciául feleltem. Mikor Montrealba jöttem, én naiv veréb, azt hittem, hogy tökéletesen beszélem a nyelvet, azonban nem számoltam a québeci tájszólással. Elég lassan barátkoztam meg vele.

– Kaptam egy telefont – mondta a kezében tartott rózsaszín papírlapot nézve. Arcán felülről lefelé futottak a ráncok. Orra és füle nagyon hosszú volt. Teljesen úgy nézett ki, akár egy basset hound. Vélhetőleg már fiatalon is öregnek tűnt, és ez a jellegzetesség egyre erősödött az évek során. Nem is sejtettem, hány éves lehet.

– A Hydro-Quebec munkásai pár csontot találtak – folytatta –, miközben rám nézett. Nem mosolyogtam. Szeme visszavándorolt a rózsaszín papírra. – A helyszín közel van ahhoz a régi temetkezési helyhez, amit a múlt nyáron tártak föl – mondta pontos és kimért francia nyelven. Sose hallottam, hogy bármit is rövidített volna. Kizárólag a művelt köznyelvet használta. Szlang vagy zsaruzsargon még véletlenül se hagyta el ajkát. – Maga tavaly járt ott. Valószínűleg ugyanarról van szó. Valakinek ki kéne mennie, hogy megállapítsa, a halottkémre tartozik-e a dolog.

Ahogy felpillantott a papírról, az arcán futó árkok még mélyebbnek tündek a délutáni fényben. Futó mosolyt vetett rám. Nem sikerült elbűvölnie. A barázdák hirtelen megindultak a homloka felé.

– Úgy véli, régészeti leletről van szó? – Nem kérdeztem: állítottam. Ez a kis terepmunka egyáltalán nem szerepelt a terveim

között. Másnap indulni akartam Québec Citybe, és előbb még el kellett mennem a tisztítóba, mosogatni, beugrani a gyógyszertárba, csomagolni, olajat cserélni a kocsiban, továbbá alapvető macskaápolási tanfolyamot tartani Wilsonnak, a házunk gondnokának.

Bólintott.

– Rendben – válaszoltam, noha egyáltalán nem éreztem úgy.

Átnyújtotta a rózsaszín papírlapot.

– Kér egy szolgálati kocsit?

Igyekeztem minél vészsóslóbban visszanezni rá:

– Nem, köszönöm – válaszoltam. – Kocsival vagyok.

– Leírtam a címet. Viszonylag közel volt a lakásomhoz.

– Nem lesz gond. Odatalálok.

Ugyanolyan hangtalanul távozott, mint ahogyan jött. LaManche imádta a krepptalpú cipőket, és a zsebében se tartott semmi olyat, ami zörgött vagy zizegett volna. Hang nélkül közlekedett, akár egy krokodil a folyóban. Az intézet munkatársainak többsége idegesítőnek tartotta ezt a szokását.

A hátizsákomba gyömöszöltem védőruhámat és gumicsizmámat, remélve, hogy egyikre se lesz szükségem. Fölmarkoltam a levéltárcámat, a laptopot, és azt a hímzett kulcstartót, amit néha kizsitáskának használtam. Még mindig biztosra vettem, hogy hétfőig nem kell visszajönnöm az intézetbe, bár egy hang a fejemben épp az ellenkezőt visította.

A montreali nyár olyan harsány és kihívó, akár egy rumbatáncos. Mindenki mélyen kivágott vagy felhasított, tüzesen ragyogó ruhát hord, vidám és csapzott. Az élet e mohó és szemérmetlen ünnepe júniusban kezdődik, és szeptemberig tart.

Az itteni nyár ízes és zamatos. Az utcák megtelnek étellel. A hosszú és unalmas telet követően az emberek újra elfoglalják a kávéházak teraszait, a biciklisták és görkorcsolyázók heves csatákat vívnak egymással a bicikliutak birtoklásáért, egymást érik a szabadtéri ünnepek, és szivárványszínekbe öltözött tömeg kavarg az utcán.

Milyen más ez az évszak a Szent Lőrinc-folyó partján, mint szülőhelyemen, Észak-Karolinában, ahol a tengerparti székeken, árnyas hegyekben, vagy külvárosi nyugágyak mélyén való henyélés jelzi ezt az évszakot. Ott legfeljebb a naptárból tudja az ember, hogy tél vagy nyár van éppen. Ez a hirtelen újjászületés sokkal inkább meglepett, mikor északra költöztem, mint a lehangolóan hosszú tél, és elűzte a végtelennek tűnő hideg napokat beárnyékoló honvágyamat.

Ilyesmiken járt az agyam, miközben áthajtottam a Jacques Cartier hídon, és nyugatra fordultam, Viger irányába. Elhagytam a folyó jobb partján terpeszkedő Molson sörfőzdet, majd a Radio-Canada kerek torony alakú épületét is, és arra gondoltam, hogy az itt dolgozók, akárcsak én, júniustól szeptemberig folyton az órájukat nézik, és csak arra várnak, hogy mikor szabadulhatnak ki végre a szikrázó napsütésbe.

Letekertem az ablakot, és bekapcsoltam a rádiót.

Gerry Boulet énekelt: *Les Yeux du Coeur*. Önkéntelenül is fordítottam a szöveget, közben magam előtt láttam égő fekete szemét, a feje körül röpködő göndör fürtöket, ahogy ömlik belőle a dal. Nagyvennégý évesen halt meg.

Régészeti leletek. Előbb-utóbb minden törvényszéki antropológus foglalkozni kényszerül a kutyák által kikapart vagy építómunkások, kútfúrók munkája során előkerült emberi maradványokkal. Québec tartományban mindenfajta haláleset a halottkémek hatáskörébe tartozik. Amennyiben nem orvosi felügyelet mellett, ágyban, párnák közt hunyt el az ember, a halottkém tudni akarja, mi történt. Ha ragályos betegség vitt el valakit, megint csak akcióba lép. Bármely erőszakos, váratlan és idő előtti elhalálózásról felröppenő hír ugyancsak aprólékos vizsgálatot von maga után. Azonban a régen eltávozottak nem érdeklik a hivatalt. Lehet, hogy annak idején ezek az emberek is gyilkosság vagy járvány áldozatául estek, ám az szerencsére nagyon régen történt. Maradványaikat átadják a régészeknek. A mostani is ilyen esetnek ígérkezett. Legalábbis ebben reménykedtem.

Alig tizenöt perc alatt átverekedtem magam a belvárosban, és megérkeztem a LaManche által adott címre. Le Grand Seminaire. A

katolikus egyház mérhetetlen birtokainak eme maradéka még mindig hatalmas területet foglal el Montreal szívében. Centre-ville. Belváros. Én is a közelben lakom. A kis, városi citadella aprócska szigetként emelkedik ki a végtelen cementtengerből. Őrtornyokkal, sötétszürke bástyákkal tarkított falai, az azt övező, gondosan nyírott gyep, és a kissé elvadult park hajdanvolt idők néma tanúja.

Az egyház dicsőséges napjaiban számos család küldte ide fiait, hogy papokat neveljenek belőlük. Ma jóval kevesebben vannak. A nagyobb épületeket bérbe adják. Az egyházi intézetek és iskolák szinte teljesen világiak lettek, az internet és a fax átvette a Szentírás helyét. Mindez akár a modern társadalom jelképének is tekinthető. Számunkra sokkal fontosabb az emberek közötti, mint a Mindenhatóval folytatott párbeszéd.

Megálltam a szemináriummal szemközti mellékutcák egyikében, és körülnéztem: a Sherbrooke-on, a mostani LeCollège de Montréal épülete körül senkit se láttam. Kikönyököltem a nyitott ablakba, és a másik irányba néztem. A forró fém valósággal égette karomon a bőrt. Gyorsan visszahúzódtam, akár a bottal megpiszkált rák.

Ott vártak. A POLICE-COMMUNAUTÉ URBAINE DE MONTRÉAL felirattal ellátott, kék-fehér járőrököszi a mohos kőfalak árnyékában parkolt, lezárva a terület nyugati bejáratát. Valamivel előtte a Hydro-Quebec teherautója állt, a mellette tornyosuló létrák és gépek úgy festettek, akár egy űrállomás felszerelése. A teherautó közelében egy egyenruhás járőr két overallt viselő emberrel beszélgetett.

Balra fordultam, és besoroltam a Sherbrooke-on nyugat felé haladó forgalomba. Szerencsére egyetlen riportert se láttam a közelben. Itt, Montrealban az angol és a francia sajtó egyaránt képviselteti magát. Meg kell vallanom, hogy annak se örülök, amikor az anyanyelvemen zaklatnak, ám ha egyszerre két nyelven próbálnak letámadni, kifejezetten érdessé válik a modorom.

LaManche-nak igaza volt. Tavaly nyáron már tényleg dolgoztam itt. Egy csőtörés javítása során emberi maradványokat találtak. A hajdanvolt egyházi birtok temetőjének területén folytak a munkálatok. A csontok mellett akkor a koporsók is előkerültek.

Értesítettem a régészeket, és lezártam az ügyet. Reméltem, most is ugyanilyen gyorsan végzek.

A teherautó elé kanyarodtam, és leparkoltam. A három ember abbahagyta a beszélgetést, és rám nézett. Ahogy kiszálltam a kocsiból, a rendőr habozott egy pillanatig, aztán megindult felém. Nem mosolygott. Negyed ötre járt: valószínűleg lejárt a munkaideje. Gondolom, minél előbb haza akart menni. Én is így voltam.

– Tovább kell mennie, asszonyom. Nem parkolhat itt – mondta, miközben olyan mozdulatot tett a kezével, mintha egy legyet akarna elhessegetni a krumplissalátájáról.

– Brennan doktor vagyok – mondtam, és becsaptam a Mazda ajtaját. – A törvénytörési laborból küldtek.

– A halottkémi hivatal munkatársa? – kérdezte olyan hangon, mint egy KGB-s vallató.

– Igen. Törvénytörési antropológus vagyok. – Tisztán és érthetően formáltam a szavakat, akár egy tanítónő. – Én végzem az exhumálásokat és a csontmeghatározást. Ez a szakmám.

Átnyújtottam neki az igazolványomat, és az ingére erősített sárgaréz lapocskára pillantottam: Const. Groulx.

Alaposan szemügyre vette fényképemet, azután ismét rám emelte tekintetét. Az az igazság, hogy úgy terveztem, egész nap a koponyán dolgozom. Ennél a munkánál óhatatlanul minden csupa ragasztó lesz, ezért fakóbarna farmert, könyékig feltűrt farmeringet és farmerdzsekit viseltem. Hajam jó részét barettem alá gyömöszöltem, de néhány fürt kiszabadult, és arcom körül röpködött. Itt-ott foltokban száradt rajtam az Elmer's ragasztó. Előrelátóan nem húztam zoknit, úgyhogy sokkal inkább emlékeztettem egy lakását tapétázó középkorú édesanyára, mint a törvénytörés neves antropológusára.

Ismét visszabújt az igazolványomba, majd végül egyetlen megjegyzés nélkül visszaadta. Egyértelmű volt, hogy valaki mást képzelt el helyettem.

– Látta a maradványokat? – kérdeztem, hogy megtörjem a kényelmetlen csendet.

– Nem. Én a helyszínt biztosítom. – Az előbbi kézmozdulattal a kocsi közelében álló két munkásra mutatott, akik szótlanul figyelték a jelenetet.

– Ők találták meg a tetemet. Én hívtam magukat. Majd odavezetik.

Kíváncsi lettem volna, hogy képes-e összetett mondatokban is beszélni. A két férfi irányába bökött:

– Addig vigyázok a kocsijára.

Bólintottam, de addigra már elfordult. A Hydro munkásai csöndben nézték, ahogy közeledem. Mindketten napszemüveget viseltek. A vörösbe hajló, késő délutáni fény hol egyikük, hol másikuk lencséről verődött vissza. Bajszukat jellegzetes, fejtetőre állított U formára nevelték.

Az egyikük sötét szőrű terrierre emlékeztetett. Tekintete idegesen röpködött ide-oda, akár a bazsarózsa virágain nektár után kutató méh: csupán néhány másodpercre pihent meg egy-egy tárgyon vagy személyen. Időről időre felém pislantott, de szinte abban a tized másodpercben elkapta a szemét, mintha attól félt volna, hogy már ezzel is elárul valami olyasmit, amit később esetleg megbánhat. Izgatottan toporgott. Nyaka szinte eltűnt felhúzott vállai közt.

Hosszú copfot viselő, viharvert ábrázatú, nagydarab társa elmosolyodott, amikor közelebb jöttem. Egyik-másik foga már hiányzott. Gyanítottam, hogy kettejük közül ő a beszédesebb.

– *Bonjour. Comment ca va?* – Ez a „Helló, hogy van?” francia megfelelője.

– *Bien. Bien* – bólogattak mindketten. Jól. Jól.

Bemutatkoztam, és megkérdeztem, hogy ők találták-e meg a csontokat. Újabb bólogatás következett.

– Meséljenek róla – mondtam, miközben előhúztam hátizsákomból a tollam és a jegyzetfüzetem. Bátorítólag rájuk mosolyogtam.

A copfos csak erre várt. Hirtelen ömleni kezdett belőle a szó. Olyan izgatottan hadart, akár egy gyerek. Láthatóan élvezte a dolgot. Erős akcentussal beszélt. A szavak végét lenyelte, ami a folyó felső szakaszán élő québeciek szokása. Nagyon kellett figyelnem, hogy megértsem, mit mond.

– Épp összeszedtem a szemetet – mondta –, ez is a munkámhoz tartozik. – Az árok mélyére mutatott. – Tisztán kell tartanunk a csatornát.

Bólintottam.

– Mikor lementem abba az árokba – mutatott a birtok hosszában elterülő fás terület felé –, valami furcsa szag csapta meg az orromat. – Egy pillanatra elhallgatott. Kinyújtott karjával úgy festett, akár a múlt századi köztéri szobrok.

– Furcsa? – kérdeztem.

Ismét felém fordult.

– Hát... nem annyira furcsa. – Kis szünetet tartott, és az alsó ajkába harapott. Láthatóan kereste a megfelelő szót.

– Hullaszag – mondta végül. – Tudja...

Vártam, hogy folytassa.

– Időnként előfordul, hogy némelyik állat behúzódik valahova, mielőtt elpusztul. – Megborzongott, majd mintegy megerősítésképp rám nézett. Ami azt illeti, tudtam. Hullaszagban szakértő vagyok.

– Azt hittem, most is erről van szó. Talán egy kutya vagy egy mosómedve... megpiszkáltam a földet, ahol legerősebb volt a szag. – Ismét megrázkódott: – Huhhh.

Némi nyugtalanságot éreztem. A régi sírokból előkerülő maradványoknak nincs szaguk.

– Szóltam Gilnek, hogy jöjjön oda... – Az idősebb férfit nézett, talán, hogy az is mondjon már valamit, de ő mereven bámulta a földet. – Mindketten ásni kezdtünk... de az a valami nem hasonlított se kutyára, se mosómedvére. – Ahogy beszélt, összefonta maga előtt a karját, és leszegte az állát. Előre-hátra hintázott a sarkán.

– Miért?

– Túl nagy. – Megnyalta száját, majd nyelve hegyét kidugta az egyik foghíjon. Olyan volt, akár egy kukac, ami azon töpreng, hogy kibújjon-e a napvilágra.

– Volt valami egyéb?

– Mire gondol?

– Találtak mást is a csontokon kívül?

– Igen. És nagyon-nagyon gyanús – széttárta karját, mintegy jelezve, hogy mennyire annak találja. – Van egy műanyag zsák az

egész körül, és... – Megborzongott, és az égnek emelte karját. Nem fejezte be a mondatot.

– És? – Most már egészen biztosra vettem, hogy valami baj van.

– *Une ventouse* – vágta rá gyorsan. Láttam, hogy rendkívül zavart és izgatott. Gil legalább annyira megdöbbsent, mint én. Tekintete elszakadt a földtől, és ismét ide-oda ugrált.

– Egy micsoda? – kérdeztem. Azt hittem, rosszul érttem a szót.

– *Une ventouse*. Pumpa. A fürdőszobába való. – Beszéd közben a kezével mutatta, hogyan használják: keze egy láthatatlan nyél köré fonódott, és föl-le hajlogatott, mintha hevesen nyomkodna valamit.

– Sacré – morogta Gil, és ismét a földre szegezte pillantását. Én szótlánul bámultam. Úgy véltem, mélyen igazságtalan velem a sors. Befejeztem a jegyzetelést, és becsuktam a füzetet.

– Sáros a föld odalent? – kérdeztem. Semmi kedvem se volt felhúzni a gumicsizmát és a védőruhát, ha nem muszáj.

– Nem – felelte, és újból Gilre pislantott, mint aki megerősítést vár. Gil megrázta a fejét, de a világ minden kincséért se nézett volna rám.

– Rendben – mondtam. – Mutassák meg. – Csak remélni tudtam, hogy sokkal nyugodtabbnak tűnök, mint amilyen valójában vagyok.

A copfos mutatta az utat. Átvágtunk a fűvön, és elértünk a fák közé. Lassan lementünk a vízmosásba. Ahogy az aljához közeledtünk, egyre sűrűbbek lettek a bokrok és a fák. Megragadtam a copfos által hátrahajtott ágat, és tartottam, amíg Gil megfogta. Rugalmas gallyak akadtak a hajamba. A nedves föld és rothadó avar szaga megcsapta az orromat. A napfény néhol átütött a lombok között, s a fényoszlopokban porszemek ezrei táncoltak. A lépteinktől felvert rovarok zümmögtek köröttem. Szívós indák tekeredtek a lábam köré.

Az árok aljára érve a munkás megállt egy pillanatra, hogy tájékozódni tudjon, aztán jobbra fordult. Követtem. Vadul csapkodtam a szemem körül döngő szúnyogokat. Szerencsére nem kellett aggódnom a ruhám és a frizurám miatt.

Mintegy tizenöt méterre lehattunk a maradványoktól. Most már egyedül is odataláltam volna. A napfény és az erdő illatán átütött a halál eltéveszthetetlen szaga. A bomló hús édeskés büze hirtelen

megcsapta orromat. Noha halványan, de mégis letagadhatatlanul ott volt, hogy aztán lépésről lépésre erősebb legyen, és végül minden mást elnyomjon. A moha, a föld, az avar és a nyár illata hirtelen semmivé lett.

Gil tisztos távolságra megállt. Neki már maga a szag is bőven elég volt. Nem akarta újra látni azt a szörnyűséget. Tíz lépéssel odébb a copfos is megtorpant, és szótlánul egy kis, lombokkal és földdel félig eltakart kupacra mutatott. A legyek úgy dongtak és köröztek fölötte, mint akadémikusok a tudományos konferencia svédasztala körül.

Összerándult a gyomrom, és megszólalt egy hang a fejemben: „én megmondtam”. Egyre nőtt bennem a szorongás. Letettem a holmimat egy nagy fa tövébe. Elővettem a gumikesztyűt, és átvágtam a lombok közt. Mikor közelebb értem a kupachoz, rögtön láttam, hogy a két férfi hol bontotta meg az avartakarót. Most már szinte biztos voltam a dolgomban.

A márgás földdel elegyes lomb között tisztán látszott a bordák sora. Kicsit kiállt a talajból. Olyan volt, akár valami csónakmodellváz. Közelebb hajoltam, hogy alaposabban szemügyre vehessem. A maradványokon lakmározó legyek felröppentek, és méltatlankodva zümmögtek a fejem körül. Kékeszöld testükön megcsillant a nap. Kicsit elkotortam a földet. Kiszabadítottam a gerincoszlop egy részét is.

Mély levegőt vettem, és kesztyűs kezemre támaszkodva módszeresen megtisztítottam a leletet a levelektől és a fenyőtűktől. Ahogy marokszám kotortam a földet, újabb rovarfelhő röppent a magasba. Mások riadtan futkároztak, és eltűntek a csigolyák között.

Nem vettem róluk tudomást. Csupán a munkámra koncentráltam. Közel két négyzetméteren lecsupaszítottam a terepet. Alig tíz perc elteltével már világosan látszott, mit talált a két munkás. Könyökömmel hátrasöpörtem arcomba hulló hajamat. A sarkamra ültem, és alaposan megnéztem az elém tároló képet.

A rovarok csaknem teljesen lerágták a tetemről a húst. Nem volt meg az egész test: csupán a bordakosarat, a gerincoszlopot és a medencét sikerült kiszabadítanom. Az összeszáradt izmok és ínshalagok egybefogták a maradványokat. Az inak hosszú hónapokig

vagy akár évekig is megmaradhatnak, ellentétben a lágy részekkel, amit néha néhány hét alatt felfalnak a baktériumok és a rovarok.

Miután szemügyre vettem a barna cafatokkal átszőtt torzót, két dolgot máris biztosan tudtam: az első, hogy emberi test fekszik előttem. A másik, hogy nincs túl régen itt.

Rovarok légiója röpködött a fejem fölött. Tovább soroltam a tényeket. Nagy valószínűséggel nem egy szerencsétlenül járt csavargó tetemét látom magam előtt. Az áldozatot megölték, majd a vízmosáshoz hozták. A holttestet konyhai szemeteszákba csomagolva szállították ide, majd kirakták. A zsákot fölszakította valami, de eredetileg egész biztos ebben hevert. A fej és a végtagok hiányoztak. Semmilyen személyes tárgyat se láttam a közelben. Kivéve egyvalamit.

A medencecsont egy hosszú vécépumpát rejtett magában. Hosszú fanyele mélyen a csontok közé nyúlt. Piros gumifeje a medence aljához nyomódott. Biztos nem véletlenül került oda.

Lassan talpra álltam. Térdem recsegve tiltakozott az ötlet ellen. Tapasztalatból tudtam, hogy a ragadozók időnként nagy távolságokra cipelik prédájukat. A kutyák legtöbbször alacsony bokrok közé rejtik el, a kisebbek inkább föld alatti lyukakba, üregekbe dugják a maradékot.

A legyek zsongása betöltötte a levegőt. A Sherbrooke-on megszólalt egy autóduda. Úgy tűnt, mintha legalább egymillió kilométerre lenne. Föltolultak bennem az emlékeim: más erdők, más sírok, más csontok képei villantak át az agyamon, mintha csak egy gyorsan pergő, összevissza vágott régi filmet néznék. Csöndben álltam, és pásztáztam a terepet. Nem tudtam pontosan mit keresek, csak azt, hogy valami oda nem illő dolognak kell lennie. Végül megláttam, illetve inkább csak megéreztem egy tized másodpercre, ahogy a becsukódó ablakról verődik vissza a napsugár. Aztán máris eltűnt, mikor megmozdítottam a fejemet, hogy alaposabban megnézzem magamnak. Visszafojtott lélegzettel vártam. Igazából abban se voltam biztos, hogy valóban láttam-e valamit, vagy csupán a képzeletem játszadozott velem. Elhessegettem az arcom előtt köröző rovarokat. Megborzongtam. Érezhetően lehűlt a levegő.

A francba! Tovább álltam és kutattam. Enyhe szellő simított végig az arcomon, megrezdültek a bokrok ágai. Aztán újra csak ott volt. Megcsillant rajta a napsugár. Tettem pár lépést. Hiába. Inkább csak sejtettem, hol lehet. Vártam, mikor verődik vissza róla újból a fény, mozdul az árnyék. De semmit se láttam. Hát persze. Azon a helyen nincsenek legyek.

Aztán egyszer csak kiszúrtam. Ahogy meglibbentette a szél, ismét megvillant rajta a nap. Szerencsém volt: a mozgás odakapta a szemem. Közelebb mentem, és lenéztem a földre. Nem lepett meg a dolog. Valami ilyesmit vártam.

A nyárfa vaskos gyökerei közül újabb zacskó vége kandikált elő. Boglárkabokrok nőttek körötte, a ragyogó, sárga virágok teljesen úgy néztek ki, mintha egy Beatrix Potter-képről szöktek volna meg. Elgyönyörködtem bennük egy percre, mielőtt szemügyre vettem volna a nejlonszák tartalmát.

Közelebb léptem a fához. Tavalyi ágak, levelek ropogtak, zizegtek a talpam alatt. Fél kezemre támaszkodva letisztogattam a zacskót, és óvatosan meghúztam. Nem jött. Kezemre tekertem a nejlonszákát, és megrántottam kicsit. Éreztem, hogy enged. Elég nehéznek tűnt. Izgatott rovarok repkedtek köröttem. Nagy csöppekben folyt hátamon a veríték. Szívem a torkomban lüktetett.

Még egyszer nekiveselkedtem. A szemeteszacskó kiszabadult. Magam elé tettem, és babrálni kezdtem a csomóval. Akármi rejtőzött benne, meglehetősen súlyosnak bizonyult. Egyébként nemigen volt kétségem afelől, hogy mi lehet az. Igazam lett. Ahogy kinyitottam a zsák száját, megcsapott a bomlás édes, émelyítő szaga. Mély lélegzetet vettem, aztán széthúztam a nejlont, és belenéztem.

Egy emberi arc bámult vissza rám. Mivel a zacskóban nem tudták ellepni a férgek, még nem rohadt le róla teljesen a hús, ám a hőség és a pára alaposan eltorzította vonásait. Leginkább a halotti maszkokra emlékeztetett. Töppedt, összeaszott szeme kivillant a félig leeresztett szemhéjak alól. Orra ferdén állt: cimpái a beesett arcra lapultak. Duzzadt ajka örök vigyorra húzódott, kivillantva tökéletes fogsorát. Húsa tésztafehérnek és ragacsosnak tűnt. Bőre szinte ráolvadt a csontra. Valaha göndör, fénytelen, fakóvörös haja az orrán át kiszivárgott agyszövetből, átnedvesedve lapult a koponyára.

Nagyot nyeltem, és összecsuksztam a nejlont. Hirtelen eszembe jutottak a Hydro munkásai. Odapislantottam: még mindig ugyanúgy álltak ott. A fiatalabb mereven figyelte minden mozdulatomat. Társa kissé távolabb maradt: két kezét mélyen munkásnadrágjának a zsebébe süllyesztette.

Levettem a gumikesztyűt, és visszaindultam a fák között a rendőrautó felé. Nem szóltak semmit, de hallottam, ahogy a nyomomban csörtetnek.

Groulx a motorháztetőnek támaszkodva várt. Láta, hogy jövök, de a világért se mozdult volna meg. Ami azt illeti, dolgoztam már kellemesebb emberekkel is.

– Használhatom a rádióját? – kérdeztem kimérten. Én is tudok hűvös lenni, hogyha kell.

Kelletlenül átsétált a kocsik másik oldalára. Behajolt a nyitott ablakon, kivette a mikrofont, és kérdő pillantást vetett rám.

– Hívja a gyilkosságokat – mondtam.

Láttam rajta, hogy meglepődik. Bekapcsolta a rádiót:

– *Section de homicides* – mondta a diszpécsernek. A szokásos szöszmörgés és várakozás után végre megszólalt a nyomozó hangja:

– Claudel – szólt bele. Elég dühösnek tűnt.

Groulx átadta a mikrofont. Igazoltam magam, és megadtam a helyszínt.

– Egyértelműen gyilkosság – közöltem. – Vélhetőleg nem itt történt. Azt hiszem, nő volt az áldozat. Valószínűleg lefejezték. Jó lenne, ha minél előbb elszállítanák a maradványokat.

Mély csend volt a válasz. Azt hiszem, nem örültek a hírek.

– Pardon?

Megismételtem az előbbieket, és megkértem Claudelt, értesítse Pierre LaManche-t, ha felhívja a hullaházat. Ezúttal nem a régészekre tartozik a dolog.

Visszaadtam Groulx-nak a mikrofont, aki most már feszülten figyelt. Emlékeztettem rá, hogy hallgassa ki a munkásokat. Olyan arcot vágott, mint aki legalább tíz év fegyházat kapott. Tisztában volt vele, hogy legfeljebb késő este ér haza. Nem tudtam sajnálni. Tudtam, hogy ezúttal se megyek a hétvégén Québec Citybe. Mérget vettem volna rá, hogy nem kerülök egyhamar ágyba. Mint később

kiderült, igazam volt. Csupán egyetlen dolgot nem sejtettem előre: hogy milyen iszonyat vár ránk.

Hazahajtottam.

2.

Másnap verőfényes reggelre ébredtem. Általában fel szokott dobni a dolog. Meglehetősen szélsőségesen reagálok az időjárásra. Úgy is mondhatnánk, hogy hangulatom a barométer állásától függ. De most nem derített fel se a hétvége, se a szikrázó napsütés. Reggel kilenckor már a négyes boncteremben voltam. Noha ez a törvényszéki laboratórium legkisebb boncterme, van egy nagy előnye a többivel szemben: különlegesen erős légelszívó található benne. Viszonylag gyakran dolgozom itt, mert általában nem a legfrissebb hullákat kapom. Persze ez a rendszer sem százszázalékosan hatékony. Semmi se lehet az. A ventilátorok és fertőtlenítőszeresek sose győzhetnek teljesen a bomló test szagán, mint ahogy a rozsdamentes acéleszközök személytelen csillogása sem feledtetheti, hogy bűnügyek áldozatain dolgozunk.

A Le Grand Séminaire-ben talált maradványok egyértelműen a négyes laborba valók voltak. Tegnap este gyorsan megvacsoráztam, majd visszamentem a terepre, és átfésültük a helyszínt. A csontok este fél tízre már átkerültek a hullaházba, s most egy műanyag zacskóba csomagolva heverték az egyik asztalon. A 26 704-es számú esetet a reggeli csoportgyűlésen vitattuk meg. A holttesteket mindig az intézet öt kórboncnoka között osztották el. Mivel ebben az esetben csak nagyon kevés szövet állt rendelkezésünkre, és jobbára csak a csontok maradtak, egyértelmű volt, hogy hozzám kerül a tetem. Az egyik boncmester reggel beteget jelentett, úgyhogy kevesebben voltunk. Nem örültem neki. Mozgalmas volt az éjszaka: egy tizenéves öngyilkos, egy idős pár, akiket holtan találtak szomszédaik, és egy kigyulladt gépkocsi felismerhetetlenségig összeégett utasa. Négy boncolás. Vállaltam, hogy majd én dolgozom egyedül.

Zöld sebészruha, műanyag szemüveg és gumikesztyű volt rajtam. Elbűvölő. Már előzőleg letisztítottam és lefénképeztem a fejet, ma reggel megröntgenezték. Később majd kifőzik, hogy eltávolítsák róla a húst és a bomló agyszövet maradványait. Így el tudom végezni a koponya részletes vizsgálatát.

Alaposan átkurkásztam a haját, rostokat vagy valami más nyomot keresve. Elképzelttem az áldozatot, amint fésülködik. Kíváncsi lettem volna, mit érzett, mikor a tükörbe nézett. Elégedett volt-e, letört vagy közömbös? A frissen mosott haj napja. A csatakos haj napja. A kifőzött haj napja. Elhessegettem ezeket a gondolatokat. Becsomagoltam a mintát, és felküldtem a biológiai laborba mikroszkópos elemzésre. A vécépumpa és a szemeteszsák szintén a törvényszéki laborba került. A technikusok valószínűleg már töviről hegyire átvizsgálták őket, olyan ujjlenyomat, testnedv vagy bármilyen más apró jel után kutatva, ami a tettesre vagy az áldozatra utal.

Előző éjjel három órán át kutattunk a sárban átfésülve a bokrok alját, az avart, a füvet és a köveket, de a testrészeken kívül semmit se találtunk. Se ruhát, se cipőt, se ékszert: semmi személyes holmit. Ugyan ma a helyszínelési csoport is kiszáll a terepre, de kétlem, hogy sikerrel járnak. Valószínűleg nem kerül elő se gomb, se cipzár, se fegyver, se megroncsolt ruhadarab, ami alátámasztaná, hogy gyilkosság történt. A testet darabokra vágták, és kitették a vízmosásba. Semmink sincs, ami arra utalna, hogy milyen lehetett az élete.

Kinyitottam a zsákokat, és elkezdtem az elsődleges vizsgálatokat. Később, ha már megtisztítottam a torzót és a végtagokat, elvégzem a csontok részletes elemzését. Csaknem az egész csontvázat sikerült megtalálnunk. A gyilkos megkönnyítette a feladatunkat, mivel a karokat és lábakat ugyanúgy külön műanyag zacskókba csomagolta, mint azt a fejjet és a törzssel is tette. Összesen hat zsákokat találtunk. Végtelenül pedáns. Becsomagolva és félretéve, akárcsak a múlt heti szemét. Igyekeztem lenyelni dühömet, és a munkámra összpontosítani.

Kicsomagoltam a testrészeket, és elrendeztem őket a rozsdamentes acélból készült boncasztalon. Elsőként a törzset vittem

át. Csoda, hogy egyben volt. A fejét és a végtagokat tartalmazó zsákokkal ellentétben ez kiszakadt, ezért a törzs volt valamennyi testrész közt a legrosszabb állapotban. A csontokat csupán a bórszerűvé szikkadt izom- és ínszalagmaradványok tartották össze. Észrevettem, hogy a felső nyakcsigolyák hiányoznak. Reméltem, hogy a fejen megtalálom őket. A belső szervekre már csak egy-egy szövetdarabka utalt.

Ezután elhelyeztem mellé a karokat és a lábakat is. A végtagokat nem érte napfény, és ezért korántsem száradtak ki annyira, mint maga a törzs. Viszonylag sok lágy, bomló szövet maradt rajtuk. Megkíséreltem tudomást se venni a végtagok felszínén hullámzó nyüvek tömegéről. A férgek pánikszerűen elhagyják a testet, ha fény éri azt. Halk, de átható zizegéssel lökték el magukat a húsról, és menekültek a homályos zugok felé. Olyan volt, mintha aranysárga rizsszemek tekeregtek volna a lábam előtt. Igyekeztem kikerülni őket. Ez azok közé a dolgok közé tartozik, amit vélhetőleg sose fogok megszokni.

A jegyzetömb után nyúltam, és elkezdtem kitölteni a formanyomtatványt. Név: *Inconnue*. Ismeretlen. Boncolás időpontja: 1994. június 3. Nyomozók: Luc Claudel, Michel Charbonneau *Section des homicides* CUM. Gyilkossági csoport, Montreal, Városi Rendőrség.

Hozzáírtam még a rendőrségi jelentés számát, a hullaházi számot, és a törvényszéki orvosi laboratórium számát. Mint minden ilyen esetben, most is elöntött a harag. Gyűlöltem a rendszer személytelen voltát. Az erőszakos halál ténye iktatási számok sorává szürkíti az embert. Ugyanúgy megfosztják a méltóságától, mint ahogy az életétől is. A testet tartósítják, megvizsgálják és lefényképezik: minden egyes lépésnél újabb és újabb számsort ragasztanak hozzá. Az áldozat a bizonyítási eljárás részévé válik: rendőrök, kórboncnokok, törvényszéki szakértők, jogászok és bírák munkaeszköze lesz. Megszámazzák. Lefényképezik. Mintákat vesznek belőle. Azonosítási cédulát kötnek rá. Noha magam is részt veszek a folyamatban, sose tudtam elfogadni, hogy ilyen személytelen. Olyan, mintha a magánéletében vájkálnánk. A magam

részéről nevet adnék minden ismeretlen áldozatnak. Úgy érzem, a név mégiscsak valamiféle védelmet jelent.

Elvettem egy üres nyomtatványt az asztalról. Most nincs idő a teljes vizsgálatra. A részletes elemzés ráér később, a nyomozók a személyazonosság megállapításához kértek segítséget: neme, kora, bőrének a színe.

A bőrszín elég nyilvánvaló. A haja vörös, és a megmaradt bőr is fehérnek tűnik. A bomlás azonban elég furcsa dolgokra képes. Mindenesetre ellenőriznem kell a csontvázat miután megtisztították. Ennek ellenére biztosra vettem, hogy az előttem fekvő ember a kaukázusi típushoz tartozik.

Gyanítottam, hogy nő lehetett az áldozat. Az arca viszonylag finom volt, és a csontjai is elég könnyűnek tündek. A hosszú haj manapság semmit se jelent.

Alaposabban szemügyre vettem a medencét. Ahogy oldalra fordítottam, láttam, hogy a csípőcsont alatti bevágás széles és sekély. Visszattem és megnéztem a szeméremcsontot, illetve a medence jobb és bal felének találkozási pontját. Az alsó része széles ívben kanyarodott. A finom, emelt gerincvágat határozott háromszögeket alkotott az alsó sarkokon. Ez mind női testre utaló jellegzetesség. Később még pontosan megmértem, majd diszkriminált frakcióanalízist végzek a számítógéppel, de nem volt kétségem afelől, hogy egy nő maradványai fekszenek előttem.

Épp nedves ruhába csomagoltam a szeméremtestet, amikor megszólalt a telefon. Összereztem. Csak most jöttem rá, mennyire feszült vagyok. Odamentem az íróasztalhoz. Vigyáztam, nehogy eltapossam a férgeket.

– Brennan vagyok – mondtam, miután felvettem a kagylót. Belevetettem magam a karosszékekbe, és hátratoltam a napellenzőt. Lepöcköltem egy nyüvet az asztal tetejéről.

– Claudel – szólalt meg egy hang a vonal túlfelén. A két nyomozó egyike, akihez az ügy tartozik. A faliórára néztem. Tíz negyven. Észre se vettem, hogy így elröpült az idő. Hiába vártam, hogy Claudel mondjon valamit. Gondolom, úgy vélte, a nevéből úgyis tudom, hogy mit akar.

– Éppen most dolgozom rajta – törtem meg a csöndet. Fémes, kattogó hangot hallottam.

– *Ellet* – szakított félbe. Nőd

– Igen. – Miközben beszéltem, egy másik nyüvet figyeltem. Félkörbe hajolt, aztán vissza, önmagán át, majd a másik irányba is megismételte a manővert. Nem rossz.

– Fehér?

– Igen.

– Kora?

– Azt hiszem, egy órán belül meg tudom mondani. – Szinte láttam magam előtt, ahogy az órájára néz.

– Rendben, Ebéd után ott leszek. – Egy kattanás, és megszakadt a vonal. Nem kérdés volt, hanem kijelentés. Nyilván nem érdekelte, hogy nekem jó-e az időpont.

Letettem a kagylót, és visszamentem az asztalon heverő nőhöz. Fölvettem a nyomtatványt, és a következő oldalra lapoztam. Kora: felnőtt. Már a legelején ellenőriztem a száját. A bölcsességfoga teljesen kijött.

Megvizsgáltam a felkar ízületeit, ott, ahol a vállhoz kapcsolódott. Mindkét felkarcsont végérsze elcsontosodott. Egyiken se látszottak összezsontosodási vonalak. A kar másik vége sajnos használhatatlan volt: a csukló fölött levágták őket. Ezeket később még meg kell keresnem. A lábakra néztem. Mindkét combcsont feje teljesen kialakult már.

Valami nagyon zavart ezekben a levágott testrészekben. Ahogy letettem a kezemben tartott lábat az asztalra, összeszorult a gyomrom. Ugyanaz a homályos, rossz előérzet fogott el, ami már az erdőben is. Megráztam magam, és igyekeztem az előttem lévő feladatra összpontosítani. Ki kell derítenem, hány éves volt az áldozat. A pontos kormeghatározás segíthet abban, hogy kiderítsék a személyazonosságát. A rendőrség csak akkor kezdheti meg érdemben a nyomozást, ha már tudja a nő nevét. Fogtam a szikét, és óvatosan lefejtettem a húst a könyék- és térdízületekről is. Viszonylag könnyen ment. Itt is teljesen kifejlődött az ízület. Már befejeződött a csontnövekedés. Később ugyan még néhány röntgenfelvétellel is meg fogom erősíteni, de tudtam, hogy nem

tévedek. Ugyanakkor nem láttam nyomát semmiféle gyulladással elváltozásnak. Felnőtt, de fiatal. Mindez egybevágott azzal, amit a fogak alapján állapítottam meg.

Ennek ellenére valamivel pontosabb eredményt akartam. Tudtam, hogy Claudel elvárja majd. Ezért megnéztem a kulcsontok és a nyak találkozási pontját. Bár a jobb oldali vétagot a gyilkos pont ott vágta le, az ízület felszíne sértetlen maradt. Vastagon takarta a rászáradt ín- és izomszövet. Igyekeztem minél jobban megtisztítani, azután nedves ruhába csomagoltam a csontokat. Ezután ismét a medencére koncentráltam.

Levettem róla a rongyot, és újból a szike után nyúltam. Igyekeztem minél finomabban elvágni a két fél részt összekötő porcot. A nedvesség sokkal hajlékonyabbá tette, azonban még így is rendkívül nehézkes volt a dolog, ugyanis nem akartam megsérteni a szeméremcsontot. Mikor végre sikerült kiszabadítanom, elvágtam a gerincoszlopot és a medencét összekötő izmokat, a mosdóhoz vittem, és beáztattam a szeméremcsontot.

Miután végeztem, visszamentem a testhez, és kitakartam a kulcsontot is. Ismét annyi szövetet faragtam le a csontokról, amennyit csak tudtam. Aztán újabb edényt töltöttem meg vízzel, és belehelyeztem az egész bordakosarat.

A faliórára pillantottam. Öt perccel múlt dél. Hátraléptem a boncasztaltól, és óvatosan kiegyenesítettem a derekam. Úgy éreztem, mintha Fred Astaire és Gene Kelly versenyt szteppelt volna a hátamon. Csípőre tett kézzel tornásztam egy kicsit. Jobbra-balra fordulgattam, hátrahajolgattam. Nem igazán enyhítette a fájdalmat, de legalább maga a mozgás nem rontott a helyzeten. Az utóbbi időben egyre többet kínlódtam a gerincemmel, és a többórás boncolás kifejezetten rosszat tett neki. Ennek ellenére nem hittem el, hogy a korommal függ össze a dolog, habár voltak más, nem kevésbé árulkodó nyomai is, hogy immár nem fiatalodom. Az az igazság, hogy egyre gyakrabban nyúltam a szemüveg után, és lassan elértem az ötvenöt kilót. Ennek ellenére bőszen tagadtam – főként magam előtt –, hogy mindennek bármi köze is lenne éveim számához.

Megfordultam, és észrevettem Danielt, az egyik boncmestert. A külső irodából figyelt, felhúzta a felső ajkát, miközben lehunyta

szemét, és egyik lábáról a másikra állt. Úgy toporgott, akár egy sárjárom libuc.

– Mikor csináljam meg a – radiokardiográfiát? – kérdezte. Szemüvege az orra hegyén táncolt. Nem tudtam eldönteni, hogy azon keresztül néz, vagy pedig fölötte pislog rám.

– Háromra befejezem – válaszoltam, és a hulladéktartóba dobtam a gumikesztyűt. Hirtelen rájöttem, hogy voltaképp farkaséhes vagyok. A reggeli kávéjé jég hidegen pihent a pult tetején. Még bele se kóstoltam.

– Rendben – mondta, azzal sarkon fordult, és eltűnt a hallban.

A kávécsésze mellé tettem a napellenzőt. Kivettem egy lepedőt a polcra, és leterítettem vele a maradványokat. Kezet mostam, majd felmentem az irodámba, ahol átöltöztem, majd elmentem ebédelni. Noha nem nagyon fordult elő ilyesmi, most úgy éreztem, hogy ki kell szabadulnom a törvénytörési labor épületéből.

Claudel meglepően pontosnak bizonyult. Mire fél kettőkor visszaértem, már az irodámban várt rám. Az íróasztalom előtt ült, és a frissen restaurált koponyát nézegette. Mikor meghallotta lépteimet, felém fordult, de semmit se szólt. Fölakasztottam a kabátom a fogasra, és leültem a helyemre.

– *Bonjour monsieur Claudel. Comment ca va?* – futó mosolyt vettem rá az asztal felett.

– *Bonjour.* – Láthatóan nem érdekelt, hogy vagyok. Rendben. Vártam. Megvagyok a kedvessége nélkül.

Egy dosszié feküdt előtte. Fél kezét azon pihentette, s ahogy rám nézett, öreg arapapagájra emlékeztetett. Vonásai éles szögben futottak keresztül kampós, csörszerű orráig. Álla, szája és orra három, egymás alatti V betűt képezett. Ha mosolygott – ami egyébként nagyon ritkán fordult elő – a szája még vékonyabb lett. Inkább beszívta, mint széthúzta ajkait.

Sóhajtott. Láthatóan úgy gondolta, nagyon türelmes velem. Még nem dolgoztunk együtt, de hírből már ismertem. Kivételes képességű nyomozónak tartotta magát.

– Van néhány név a tarsolyomban – mondta végül. – Valamennyien az utóbbi hat hónap során tűntek el.

Korábban már megvitattuk, hogy körülbelül mikor állhatott be a halál. A délelőtti boncolás során se merült fel semmi, aminek alapján meg kellett volna változtatnom a véleményemet. Biztos voltam benne, hogy az áldozat körülbelül három hónapja halott. Valószínűleg márciusban vagy talán még később történt a gyilkosság. A québeci kemény telek elég sok gondot jelentenek az élőknek, viszont ezzel szemben kegyesek a holtakhoz. A fagyott testek nem bomlanak tovább, s ilyenkor rovarok sincsenek. Ha még ősszel, a tél beállta előtt tették volna ki, rengeteg rovart kellett volna találnom. A bábok vagy a lárvák jelenléte arra utalt volna, hogy ősszel történt a gyilkosság, de nyomukat se láttam. Meleg tavaszunk volt, úgyhogy a nyüvek mennyisége és a bomlás mértéke azt jelezte, három hónapos vagy annál is fiatalabb a tetem. Az ínszalagok megléte, a belső szervek és az agy hiánya szintén megerősítette feltételezésemet.

Hátradőltem, és kérdően néztem rá. Felőlem ezt is játszhatjuk. Felnitotta a dossziét, és módszeresen végignyálazta a tartalmát. Vártam. Kiválasztott egy nyomtatványt, és felolvasta:

– Myriam Weider – kis szünet következett, míg átfutotta a lapokat, – 1994. április 4-én tűnt el. – Szünet. – Nő. Fehér. – Hosszú szünet. – 1948. június 9-én született.

Fejben számoltam. Láttam, hogy ő is ugyanezt teszi. Negyvenöt éves.

– Elképzelhető – mondtam, és intettem, folytassa tovább.

Letette a lapot az asztalra, és olvasni kezdte a következőt.

– Solange Leger. A férje jelentette be az eltűnését. – Újabb szünet következett, míg megkereste a dátumot: – 1994. május 2. Nő. Fehér. 1928. augusztus 17-én született.

Megráztam a fejem.

– Túl öreg.

Az iratot gondosan a dosszié végére tette, és újabb lapot vett elő.

– Isabelle Gagnon. 1994. április 1-jén látták utoljára. Nő. Fehér. 1971. január 15-én született.

– Huszonhárom. Igen, lehetséges – bólintottam. Ez a lap is az asztalra került.

– Suzanne St. Pierre. Nő. 1994. március 9-én jelentették az eltűnését. – Ajka mozgott, mialatt magában olvasott. Nem ért haza az iskolából. – Újabb szünetet tartott. – Istenem, még csak tizenhat éves.

Újból nemet intettem.

– Nagyon fiatal. Ez nem kölyök.

Bólintott, és ismét az irattartóba nyúlt.

– Evelyn Fontaine. Nő. Kora harminchat év. Március 28-án látták utoljára, Sept Ilesben. Ja, igen: innuit volt.

– Kizárt – vágtam rá azonnal. A maradványokon nem láttam mongoloid jegyeket.

– Ennyi – mondta. Két akta feküdt az asztalon. Myriam Weider, negyvenöt éves, és Isabelle Gagnon, huszonhárom éves. Talán egyikük lent fekszik a 4-es szobában. Claudel kérdő pillantást vetett rám. Fölhúzott szemöldöke újabb V betűt formált.

– Hány éves volt? – kérdezte, kihangsúlyozva a múlt időt. Érezte, hogy már eddig is mérhetetlenül türelmes volt velem.

– Menjünk le, és nézzük meg – javasoltam. „Ez majd kis fényt visz az életedbe” – gondoltam kárörvendően.

Aljas húzás volt, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Claudelről mindenki tudta, hogy messze elkerüli a bonctermeteket. Ki akartam billenteni egyensúlyából. Láttam rajta, hogy csapdába esett, rettentően élveztem a zavarát.

Természetesen úgy tettem, mint aki semmit se vesz észre. Lekaptam a fehér köpenyt a fogasról, kisiettem a folyosóra, és hívtam a liftet. Claudel némán baktatott mellettem. Olyan képet vágott, mint aki prosztatavizsgálatra indul. Csak nagyon ritkán használta ezt a liftet: ugyanis egyenesen a hullaházba vitt.

A tetem ugyanúgy feküdt, ahogy hagytam. Gumikesztyűt húztam, és levettem róla a lepedőt. Szemem sarkából láttam, hogy Claudel megtorpan az ajtóban. Csaknem a küszöbön állt. Csupán annyira jött be, hogy elmondhassa: ott van. Tekintete a pulton és az üvegajtós

szekrényeken kalandozott. Alaposan szemügyre vette a polcokon sorakozó műanyag tartályokat, rugós mérlegeket és egyéb kellékeket. Mindenhova nézett, csupán a tetemre nem. Nem ő az egyetlen, aki így érez. A fényképeket meg lehet szokni valahogy. A vér, különösen az alvadt vér is egészen más. Olyan távolinak tűnik. Még a gyilkosság helyszíne is tekinthető egyfajta klinikai gyakorlatnak. Nem ügy. Osszuk fel, vizsgáljuk át, oldjuk meg a rejtélyt. De tegyük csak a boncaszatra az áldozatot: az egészen más. Claudel igyekezett minél semlegesebb arcot vágni. Gondolom remélte, nem látszik rajta, milyen nyugtalan.

Kivettem a vízből a szeméremcsontot, és finoman széthajtottam. Óvatosan feszegetni kezdtem a jobb szeméremcsontot borító kocsonyás réteget. Fokozatosan elveszítette tartását, és lejtett. Mély vízszintes barázdák húzódtak a felszínén. Már megkezdődött a szegélyképződés. A bal oldali részen is megismételtem a vizsgálatot. Egyforma volt.

Claudel a világért se mozdult volna az ajtóból. A *Luxolam*hoz vittem a medencét, és felkapcsoltam. Fluoreszkáló fény világította meg a csontot. A kerek nagyító alatt olyan részletek lettek láthatóvá, amelyeket szabad szemmel hiába kerestem volna. A felső hajlatra összpontosítottam. Pontosan olyan volt, ahogyan gondoltam.

– Monsieur Claudel – mondtam anélkül, hogy felnéztem volna –, nézze meg ezt.

Mögém jött, én meg félreálltam, nehogy eltakarjam a látványt. A csípőcsont felső határvonalára mutattam. Ugyanolyan hullámos volt, mint a szeméremcsont. A csípőtaréj már csaknem összenőtt.

Letettem a medencét. Tovább nézte, de nem érintette meg. Visszamentem a testhez, hogy megvizsgáljam a kulcscsontot is. Most már teljesen biztos voltam a dolgomban. Kihúztam a szegycsontot a vízből, és elkezdtem leszedni róla a szövetmaradványokat. Amikor megtisztítottam az ízület felszínét, intettem Claudelnek, hogy csatlakozzon hozzám. Szótlatlanul a szegycsont végére mutattam. Ugyanolyan hullámos volt, mint a szeméremcsonté. Kis csontkorong látszott a közepén. A végei jól formáltak.

– Nos? – horkant föl. Homlokát kiverte a víz. Azt hitte, ha támad, nem látszik, milyen pocsékul érzi magát.

– Fiatal. A húszas évek elején járhat.

Elmondhattam volna, hogyan lehet meghatározni a csontok alapján a kort, de attól tartottam, nem lenne túl jó hallgatóság. Kesztyűs kezemről porcdarabok lógtak. Kissé eltartottam magamtól. Claudel hátrébb húzódtott, mintha fertőző beteg lennék. Rám függesztette tekintetét, de látszott rajta, hogy másutt jár az esze. Nem volt nehéz kitalálni, min gondolkozik.

– Gagnon – mondta végül.

Bólintottam. Isabelle Gagnon. Huszonhárom éves.

– Szólok a halottkémnek, hogy kérje le a fogászati lapját.

Ismét bólintottam. Úgy tűnt, Claudel ezt hozza ki belőlem.

– A halál oka?– kérdezte.

– Egyelőre nem tudok semmi biztosat – feleltem. – Talán a röntgenkép kimutat valamit. Esetleg a csontokon akad valami nyom. Majd kiderül, miután megtisztítottam őket.

Sarkon fordult és elment. Nem is köszönt. Igaz, nem is vártam. Gondolom, mindketten örültünk, hogy nem látjuk egymást.

Levettem a kesztyűt, és a szemébe dobtam. Útközben bekukkantottam a nagy boncterembe, és szóltam Danielnek, hogy mára befejeztem. Kértem, hogy készítsen röntgenfelvételt a testről és a koponyáról A-P, illetve oldalsó nézetben. Odafönt megálltam a szövettani labornál, és megmondtam a főnöknek, hogy a test kifőzésre kész, de vigyázzanak, mert fel van darabolva. Egyébként sükségtelen volt. Dennis az egyik legjobb szakember, akit csak ismerek. Két nap múlva kezemben lesz a csontváz. Tisztán és sértetlenül.

A délután hátralévő felében az összeragasztott koponyán dolgoztam. Igaz, hogy több darab hiányzott, de így is meg tudtuk állapítani a férfi személyazonosságát. Mindenesetre ő sem fog több propán-bután tartályt szállítani.

Hazafelé menet ismét ugyanolyan rossz előérzet fogott el, mint tegnap este, amikor a vízmosásban álltam. Egész nap keményen dolgoztam: először meghatároztam a tegnapi tetem életkorát, azután pedig azzal foglalkoztam, hogy összerakjam a néhai teherautó-sofőrt.

Ebéd közben a parkban csipegető galambokat figyeltem. Igyekeztem megállapítani, melyikük hol helyezkedik el a rangsorban. Végül arra jutottam, hogy az első helyen vélhetőleg a szürke áll. A barna foltos közvetlenül utána jött. A fekete lábú láthatóan valahol leghátul kullogott.

Most viszont már semmi se vonta el a figyelmemet. Gondolataim szabadon csaponghattak. Feltámadtak elfojtott félelmeim. Rögön előbújtak, amint behúztam magam mögött a garázs ajtaját, és kikapcsoltam a rádiót. A zene eddig valahogy elmosta az aggodalmaimat.

Beléptem a lakásba. A riasztórendszer halk zúgása megnyugtatólag hatott rám. Táskámat az előszobában hagytam, becsuktam az ajtót, és átmentem a szemközti libanoni kifőzdébe, ahol Shish Taoukot és Shawarma tálat rendeltem. Ezt szeretem a legjobban a belvárosban: a lakásomtól pár háztömbnyire megtalálhatom a világ konyhaművészetének legjavát. Hogy ez némi súlygyarapodással jár? Kit érdekel...

Míg vártam, hogy kihozzák az ételt, szemügyre vettem a büfé kínálatát. Humusz, Tabui. *Feuilles de vignes*. Hál' istennek, kicsi a világ. A libanoni konyha lehet arab, az itallap már francia.

A vörösboros üvegek a pénztártól balra sorakoztak. Az Achilles-sarkam. Ahogy néztem őket, talán már ezredszer fogott el a kínzó vágy. Emlékeztem a bor fanyar ízére, száraz illatára. A gyomromban szétáradó melegre, és a nyomában támadó örömtüzekre. Az életerő, a győzelem, a sebezhetetlenség és a mindenhatóság érzetére. Ami azt illeti, most is szükségem lenne rá, hogy feloldjam a feszültséget. „Rendben” – figyelmeztettem magamat. – „Kit akarsz becsapni?” Tudtam, hogy pillanatok alatt elszaladna velem a ló. Hiába érezném sebezhetetlennek magam. Előbb-utóbb bekövetkezne az összeomlás. Túl nagy árat kéne fizetnem azért a néhány kellemes óráért. Már hat éve annak, hogy utoljára ittam.

Hazavittem az ételt, és Birdie meg a Montreal Expos társaságában fogyasztottam el. A macska halkán dorombolt az ölemben, a csapat két runnal kikapott. De egyikük sem említette a gyilkosságot, és ezt tudtam méltányolni.

Amikor végül egyedül maradtam a sötétben, nem voltam képes tovább elnyomni a tudatom mélyén motoszkáló emlékeket. A tegnapi eset előhívta őket, és addig-addig dolgozott bennem, míg végül napfényre hozta azt a tavalyi esetet. Most már tudtam, mi zavart annyira. A másik gyilkosság. Az a tavalyi fiatal lány, aki szintén darabokra vágva került a hullaházba. Kínzó elevenséggel láttam magam előtt, ahogy a csontjain dolgozom. Chantale Trottier. Élt tizenhat évet. Megfojtották és feldarabolták. Műanyag zacskókba csomagolva, meztelenül érkezett a hullaházba.

A legszívesebben elaludtam volna, de persze nem tudtam. Túl riasztó volt a gondolat. Végül elnyomott az álom, ám az a szó tovább dörömbölt agyamban, és tudtam, hogy egész héten kísérteni fog. Sorozatgyilkosság.

3.

Gabby hangját hallottam a hangszóróból.

Hatalmas bórönd volt nálam, és képtelen voltam átvergődni vele a gép ajtaján. A többi utas türelmetlenül figyelte szenvedésemet, azonban eszükbe se jutott, hogy esetleg segíthetnének. Láttam Katyt, amint kihajol az első osztályon lévő ülések közül. A főiskolai diplomaosztásra választott ruháját viselte. Mohazöld selyem. Később elárulta, hogy nem szereti igazán, és most már bánja, hogy nem a virágmintás mellett döntött. Akkor meg miért vette föl? Egyáltalán miért van itt Gabby a reptéren, mikor az egyetemen kéne lennie? Egyre erősebb lett a hangja, ahogy a hangosbemondóban beszélt.

Felültem. Az órára pillantottam. Hét óra húsz. Hétfő reggel van. A napfény besütött a roló résein.

Gabby hangja még mindig hallatszott: „...de tudtam, hogy úgymint hiába próbállak később elkapni. Fogadok, hogy jóval korábban keltél, mint ahogy gondoltam. Egyébként...”

Fölvettem a kagylót:

– Szia. – Igyekeztem kevésbé álmosnak tűnni, mint amilyen valójában voltam. Gabby félbeszakította a mondatot:

– Tempe? Te vagy az?

Bólintottam. Nem igazán tudatosult bennem, hogy telefonon beszélünk.

– Felébresztettelek?

– Igen. – Ebben a percben nem telt tőlem semmiféle szellemes válasz.

– Bocs. Hívjalak később?

– Nem, nem. Már fönny vagyok. Nem tettem hozzá, hogy föl kellett kelnem, ha egyszer felvettem a telefont.

– Ugorj ki az ágyból, picinyem. Hasadra süt a nap. Figyelj, lehet, hogy ma este... – éles sivítő hang szakította félbe a mondatot.

– Ne tedd le. Biztos bekapcsolva hagytam az üzenetrögzítőt. – Letettem a kagylót, és átmentem a nappaliba. Az üzenetrögzítő lámpája vörösen villogott. Fölvettem a hordozható kagylót.

– Rendben – mondtam. Mostanra teljesen felébredtem. Itt az ideje, hogy megigyam a reggeli kávé. Megindultam a konyha felé.

– Egész este hívtalak – folytatta Gabby, némi éllel a hangjában. Nem hibáztattam érte. Öt perce próbálta befejezni a mondatot.

– Sajnálom – feleltem. – A hétvégét egy szakdolgozat véleményezésével töltöttem, késő éjszakáig olvastam. Aztán valószínűleg túl mélyen aludtam, és nem hallottam a telefont. – Miért kerestél?

– A ma este miatt. Nem találkozhatnánk inkább fél nyolckor? Fogalmam sincs, hogy mikor végzek.

– Jó. Nem gond. Azt hiszem, nekem is jobb lesz így. – Vállammal az államhoz szorítottam a kagylót, felnyúltam a szekrénybe, és egy adag kávé öntöttem a darálóba.

– Akarod, hogy felvegyelek? – kérdezte.

– Mindegy. Én is vezethetek, ha gondolod. Hová menjünk?

Fontolóra vettem, ledaráljam-e a kávé, aztán úgy döntöttem, hogy nem teszem. Gabby már így is meg van sértődve egy kicsit.

Nem válaszolt. Lelki szemeimmel láttam, ahogy az orrában lévő karikával játszik, miközben átgondolja a helyzetet. Az első időszakban rendkívül zavart, mert képtelen voltam levenni róla a

szememet. Szerettem volna megkérdezni, mennyire fájt, amikor kifűrták. Ma már szinte észre se veszem.

– Mit szólnál ahhoz, ha valahol kint ennénk? A Prince Arthurnál vagy a St. Dennisnél?

– Remek – válaszoltam. – Akkor semmi értelme annak, hogy idejőjj. Nagyjából fél hétre érted megyek. Addig nézz ki valami jó helyet. Tudod, hogy imádom az egzotikus ízeket.

Gabby jobban ismerte a várost, így általában ő választotta ki az éttermet, bár meg kell vallanom, hogy azért nem volt teljesen kockázatmentes rábízni a dolgot.

– Rendben. *A plus tard.*

– *A plus tard* – válaszoltam. Eléggé meglepődtem, noha be kell vallanom, valójában némi megkönnyebbülést éreztem. Gabby legtöbbször egy örökkévalóságig lógott a telefonon. A végén általában valami ürügyet kellett keresnem, hogy megmeneküljek.

Egyébként a telefon barátságunk sarokköve. Ha a telefonra nézek, óhatatlanul ő jut az eszembe. Ez már a kezdetek kezdetén így volt. Utolsó éves koromban Gabby gyakran kirángatott mélabús hangulatomból. Miután megettem, megfürdöttem és végre lefektettem a lányomat, Katyt, hosszú órákon át lógtunk a telefonon, megvitattuk a legújabb könyveket, kitérgyaltuk professzorainkat, csoporttársainkat, közös barátainkat. Valahol ki kellett engednünk a gőzt.

Bár ma már sokkal ritkábban beszélünk, a dolog lényege semmit sem változott. Teljesen mindegy, hány kilométer van közöttünk: jóban-rosszban számíthatunk egymásra. Gabby tartotta bennem a lelket, amikor az elvonókúrára jártam, és nappal másra sem gondoltam, mint egy pohár italra, éjjel pedig remegve, izzadva riadtam álmomból. Rögtön engem tárcsáz, valahányszor új fiúja akad, és akkor is, amikor szakítanak, hogy elsírja bánatát.

Mikor lefőtt a kávé, átvittem az étkező üvegasztalára. Még mindig Gabby járt a fejemben. Elmosolyodtam, ha eszembe jutott. Gabby utolsó éves korában. Gabby a Pitnél. Gabby az ásatáson. Piros sálat viselt, és vörösre festett fűrtjeit lobogtatta a szél, miközben lapátolt.

Mivel csaknem száznyolcvanöt centiméter magasra nőtt, hamar rájött, hogy sose lesz belőle Barbie baba. Épp ezért meg se

próbálkozott a dologgal. Nem borotválta a lábát és a hónalját. Gabby csak Gabby volt. A Trois Rivières-i Gabrielle Macaulay. Francia anya és angol apa gyermeke.

Az utolsó évben nagyon közel kerültünk egymáshoz. A maga részéről gyűlölte a gyakorlatokat: én persze ezt szerettem legjobban. Én viszont az általa kedvelt néprajzi szemináriumokon kínlódtam. Amikor végre végeztünk, én visszatértem Észak-Karolinába, ő pedig Québecbe. Hosszú évekig alig találkoztunk, de szinte naponta beszélünk telefonon. 1990-ben Gabby ajánlott vendégprofesszornak a McGillbe. Akkoriban kezdtem félállásban dolgozni a laborban, amit akkor is folytattam, amikor visszatértem Észak-Karolinába. Hathetente visszamentem északra – ahogy a munkám kívánta. Aztán az idén Montrealba költöztem, és barátságunk Gabbyvel újra kivirágzott.

Egyszer csak észrevettem, hogy az üzenetrögzítő jelzőlámpája vörösen villog, ami azt jelentette, hogy Gabby előtt is hívott valaki. Négy csöngetésre állítottam be. Kíváncsi voltam, hogy aludhattam át négy csöngetést és egy üzenetet, ezért visszatekertem a szalagot. Hosszú csönd hallatszott, majd rövid csipogás, azután Gabby hangja következett. Valószínűleg téves hívás lehetett. Az elejére tekertem a kazettát, azután felöltöztem, és bementem a laborba.

A törvényszéki orvosi laboratórium a QPP, vagy más néven SQ épületében kapott helyet. Természetesen anyanyelv kérdése, ki hogyan emlegeti. Az angolok Québec Provinciai Police-nak, azaz Québec Tartományi Rendőrségnek, míg a franciák LaSureté du Québecnek hívják. A törvényszéki orvosi laboratórium – akárcsak az orvos szakértői hivatal az Államokban – a Laboratoire Des Sciences Judiciaires ötödik emeletét foglalta el a központi tartományi bűnügyi csoporttal egyetemben. Az LML és az LSJ együttesen a La Direction de l'Expertise Judiciaire, azaz DEJ-nek nevezett egységet alkották. A negyedik, illetve a legfelső három emeleten börtön található. A hullaház és a bonctermekek az alagsorban vannak. A maradék nyolc emelet a tartományi rendőrségé.

Ennek az elrendezésnek természetesen megvan az az előnye, hogy mind együtt vagyunk. Amennyiben valakinek szüksége van a kérdéses szövegekről vagy talajmintáról szóló jelentésre, lemegy az ötödik emeletre, és máris a kezében van. Persze vannak hátulütői is a dolognak. Ha bármelyik detektívnek eszébe jutunk, csak beszáll a liftbe, és rögtön a nyakunkon van.

Mint ma reggel is. Claudel már az irodám ajtajában toporgott, mikor megérkeztem. Egy kis barna borítékot tartott a jobbában, és a tenyerét ütögette vele. Meglehetősen izgatottnak tűnt.

– Itt van a fogorvosi jelentés – mondta köszönés helyett. Úgy tartotta a borítékot, mintha az Oscar-díj lenne benne. – Én szereztem meg. Dr. Nguyen – betűzte a borítékra írt nevet. – Rosemontban rendel. Korábban is itt lehettem volna, de meg kellett küzdenem a titkárával: még sose találkoztam ilyen kretén alakkal.

– Kávét? – kérdeztem. Bár sose találkoztam dr. Nguyen titkárával, mélyen együtt éreztem vele. Tudtam, hogy ez a napja pocsékul kezdődött.

Claudel kinyitotta a száját, de nem derült ki, mit akar mondani, ugyanis abban a pillanatban feltűnt Marc Bergeron. Láthatóan nem vette észre, hogy ott vagyunk. Átvágott a folyosón, és megállt tőlünk pár lépésnyire. Felhúzta fél lábát, és táskáját a combjára fektette, amitől *A Karate Kid*ből elhíresült daruállásra emlékeztetett. Hosszasan turkált a táskában, míg végül diadalittasan előhúzott egy kulcsosomót.

– Marc?

Azt hiszem, megriasztottam. Alig látható mozdulattal becsapta és leengedte maga mellé a táskát.

– *Bien fait* – mondtam, mosolyomat elnyomva.

– *Merci*. – Gyors pillantást vetett rám és Claudelre.

Táskája bal kezében lógott. Jobbjában zörgette kulcsait.

Marc Bergeron elég sajátos külsővel rendelkezett. Ötvenes évei végén, hatvanas évei elején járhatott, s kicsit görnyedten tartotta magát, mintha épp abban a pillanatban vágták volna gyomron. Bár csak a fejtetőn kezdődött a haja, a megmaradt részen dús, ősz üstököt nevelt magának. Drótkeretes szemüvegét elhomályosították az ujjlenyomatok. Állandóan pislogott, mintha csak egy árleszállítás

jegyzékét tanulmányozná. Sokkal inkább hasonlított Tim Burton egyik kreációjára, mint törvényszéki fogászra.

– Monsieur Claudelnek sikerült megszereznie Gagnol fogászati papírjait – mondtam a nyomozóra mutatva. Claudel mintegy bizonyítékképpen felemelte a borítékot.

Marc homályos szemüvege mögül kutató pillantást vetett rám. Leginkább egy zavarban lévő, óriási, fehér nárciszra emlékeztetett. Rájöttem, hogy még nem is hallott az esetről.

Bergeron az LML külsős törvényszéki szakértőinek egyike. Mindegyikük más területhez értett. Neuropatológia. Radiológia. Mikrobiológia. Odontológia. Általában hetente egyszer jött be a laborba, fennmaradó idejét magánpraxisára fordította. A múlt héten nem is volt itt.

Pár szóban összefoglaltam a történeteket.

– A munkások csütörtökön pár csontot találtak a Le Grand Séminaire területén. Pierre LaManche úgy gondolta, hogy biztos egy régi temető maradványaira bukkantak. Tévedett.

Marc letette a táskáját, és feszülten figyelt.

– Nejlonzacskóba csomagolt testrészeket találtam. Feltehetőleg az utolsó pár hónapban kerültek oda. Az áldozat minden valószínűség szerint a húszas évei elején járó fehér nő lehet.

Claudel egyre idegesebben ütögette tenyerét a borítékkal. Egy pillanatra abbahagyta, és jelentőségteljesen az órájára pislantott. Megköszörülte a torkát.

Bergeron odanézett, azután újból rám függesztette a szemét.

– Monsieur Claudellel egyetlen személyre szűkítettük a kört. Minden szempontból illik rá a kép. eltűnésének időpontja is beillik a képbe. Sikerült megszereznie a fogászati adatlapot. Az áldozat orvosa dr. Nguyen Rosemontból. Gondolom, ismered.

Bergeron megrázta a fejét, és kinyújtotta hosszú, csontos kezét a borítékért.

– *Bon* – mondta. – Adja ide. Megnézem őket. Dennis kész már a röntgenfelvételekkel?

– Daniel kapta az esetet – feleltem. – Ott kell, hogy legyen az íróasztalán.

Kinyitotta az iroda ajtaját. Claudel követte. A nyitott ajtón át láttam, hogy egy barna boríték hever az asztalán. Bergeron fölvette, és elolvasta, mi van rá írva, Claudel közben fölmérte a szobát. Úgy viselkedett, akár egy uralkodó, aki épp szemlét tart a frissen legyőzött szomszéd ország felett.

– Egy óra múlva hívhat, monsieur Claudel – közölte Bergeron.

A nyomozóban megállt az ütő. Rövid szóváltás következett, majd Claudel összeszorította ajkát, megigazította mandzsettáját, és kisetett a szobából. Megint csak elfojtottam a mosolyomat. Bergeron sose túrné, hogy egy izgatott nyomozó fészkelődjön a háta mögött, amíg dolgozik. Claudel épp most tanulta meg.

Bergeron sovány arca ismét feltűnt az ajtónyílásban.

– Bejössz? – kérdezte.

– Persze – feleltem lelkesen. – Kérsz kávé?

Még nem is ittam, mióta bejöttem. Gyakran főztünk egymásnak kávé az épület túlsó szárnyában levő teakonyhában.

– Remek – válaszolta. Elővette csészéjét, és átadta nekem. – Ez szerencsére mindig itt van velem.

Kihoztam a saját poharamat, és elindultam a folyosón. Örültem, hogy behívott. Gyakran dolgoztunk ugyanazon az eseten, elbomlott, szétégett, mumifikálódott vagy csontvázvá vált testeken, vagyis olyan halottakon, amelyeket nem lehetett a hétköznapi módon azonosítani. Szerintem egész jó csapatot alkottunk. Úgy tűnt, ezzel ő is egyetért.

Mire visszaértem, két kis fekete négyzet látszott a fényernyőn. Mindkettő ugyanazt az állkapcsot mutatta, a fekete háttérből kirajzolódott a fogak vonala. Emlékeztem rá, hogy mikor megtaláltam a fejet, mennyire meglepett a nő tökéletes fogsora. Talán azért, mert olyan éles ellentétben állt a test egészének az állapotával. Megtisztítva, szinte szemlére készen sorakoztak. A koronák, gyökerek, kamrák és fogbelek a fehér és a szürke másmás árnyalatában jelentek meg a képernyőn.

Bergeron szétválogatta a halált megelőző és a halál után készült felvételeket. Az előbbiek jobbra, az utóbbiak balra kerültek. Hosszú, csontos ujjai elmosódott nyomot hagytak a képeken. Gondosan

elrendezte az egyes fogakat. Amikor végzett, a két sorozat minden darabja pontosan egymás mellett állt.

Összevettem a két felvételt. Nem találtam köztük különbséget. Egyikben se voltak hiányzó fogak. Valamennyi gyökér teljes volt. A bal oldali külszín és a hajlatok tökéletesen megegyeztek a jobb oldalival. De a legfigyelemreméltóbb azonosságokat mégiscsak a tömések mutatták. Ezek nagysága, alakja és kiterjedése ugyanolyan volt, mint a Daniel által készített képeken.

Miután pár percig tanulmányozta a röntgenképeket, Bergeron kiválasztotta az egyik jobb oldali fog képét, és óvatosan ráhelyezte a halál után készült megfelelőjére. Az örlőfogak szabálytalan mintája tökéletesen egyezett. Megfordult, és rám nézett:

– *C'est positif* – mondta hátradőlve. Könyökét az asztalra tette. – Természetesen mindezt nem hivatalosan mondtam. Még meg kell írnom a jelentésemet. – A kávéja után nyúlt. Tudtam, hogy a jelentésben kimerítően elemzi majd a két kép közti hasonlóságokat, azonban már most is biztosra vette, hogy Isabelle Gagnon az áldozat.

Örültem, hogy nem nekem kell közölnöm a hírt szüleivel, férjével, barátjával vagy a gyerekeivel. Voltam már ilyen helyzetben, és tudom, hogy néznek az emberre. Örökre belém vésődtek azok a könyörgő szemek. „Ugye, csak tévedés” – suttogják. – „Valami rossz álom. Legyen már vége. Mondja, hogy nem igaz.” Aztán a bizonyosság. Mert a világ már soha többé nem lesz olyan, mint azelőtt.

– Köszönöm, hogy megnézted, Marc – mondtam. – És a nem hivatalos véleményt is.

– Bárcsak minden eset ilyen könnyű lenne – sóhajtotta. Belekortyolt a kávéba, és elfintorodott.

– Akarod, hogy én közöljem Claudellel a hírt? – kérdeztem. Igyekeztem elfojtani az undort a hangomban. Nyilván nem sikerült, mert Bergeron mindentudó mosollyal nézett vissza rám.

– Nincs kétségem afelől, hogy képes vagy kezelni monsieur Claudet.

– Rendben – bólintottam. – Egyébként szerintem épp erre lenne szüksége. Egy alapos kezelésre.

Visszamentem az irodámba. Marc harsány nevetése kísért a folyosón.

Nagyanyám arra tanított, hogy mindenkiben ott lapul a jóság szikrája. „Csak nem szabad feladni – mondogatta. – Ha nagyon figyelsz, meg fogod találni. Még a legelvetemültebb emberben is van valami figyelemre méltó.” Csakhogy a nagyfi nem találkozott Claudellel.

Egyvalamiben kétségkívül ő is jeleskedett. Kevés ennyire serény embert ismertem. Ötven perc múlva ismét megjelent. Megállt Bergeron irodája előtt, hallottam, hogy vélhetőleg rólam beszélnek, mert többször elismételték a nevemet. Bergeron megállapodásunknak megfelelően hozzám utasította. Claudel hangja meglehetősen ingerültnek tűnt a falon keresztül. Szakértői véleményt akart, és erre megint csak velem kell beérnie. Másodpercekkel később benyitott hozzám. Arca kemény és határozott volt.

Egyikünk se köszönt. Nem jött be. Az ajtóban állt, és várt.

– Jól sejtettük – mondtam. – Gagnon az áldozat.

Felsőhajtott, de láttam rajta, hogy harci lázban ég. Végre megvan az áldozat. Megkezdheti a nyomozást. Kíváncsi lettem volna, érez-e valamit a halott nő iránt, vagy csupán egy újabb feladatnak tekinti. Meg kell találni a gazembert. Elkapni a nyavalyást. Elég ócska viccet hallottam már különböző helyszínelések alkalmával. Néhányan így védekeznek az ellen, hogy naponta szembe kell nézniük az erőszakos halállal. Hullaházi humor. Oldja a feszültséget. Mások sokkal mélyebben élik meg mindezt. Gyanítottam, hogy Claudel is közéjük tartozik.

Néhány másodpercig farkasszemet néztem vele. Odalent a hallban csöngött egy telefon. Noha egyáltalán nem kedveltem Claudelt, kénytelen voltam bevallani magamnak, hogy nem mindegy, mit gondol rólam. Szerettem volna, ha elismerően néz rám. Azt akartam, hogy tekintsen embernek. Egyenrangúnak.

Hirtelen beugrott dr. Lentz képe: ő volt a pszichológusom annak idején.

– Tempe – szokta mondogatni –, maga egy alkoholista apa gyermeke. Tudat alatt arra vágyik, hogy végre egymásra leljenek. Neki szeretne megfelelni, amikor teljesíti mások elvárásait.

Tudom, hogy így van, de képtelen vagyok tenni ellene. Sajnálom, ilyen vagyok. Időnként túlkompenzálom a dolgot, és emiatt sokan a fenébe kívánnak. Claudellel azonban egészen más a helyzet. Egész egyszerűen muszáj volt elmondanom neki, amit tudok.

Mély lélegzetet vettem, és igyekeztem minél óvatosabban megválogatni a szavaimat:

– Monsieur Claudel – kezdtem –, megfontolta már annak a lehetőségét, hogy a mostani gyilkosság esetleg összefügg az elmúlt két év során történt esetek némelyikével?

A nyomozó arca szinte megfagyott. Száját még jobban összeszorította: már-már alig látható, keskeny vonallá lett. Láttam, ahogy a vér lassan a fejébe tolul.

– Mint például? – kérdezte jeges hangon. Kocogtatni lehetett a levegőt. Várt.

Nagy levegőt vettem:

– Mint például Chantale Trottier – mondtam. – 1993 októberében ölték meg. Megfojtották, kibeledték és feldarabolták. A testrészeit műanyag zsákokba csomagolva találták meg.

Összeérintette ujjait, és a szájához emelte. Ingéhez tökéletesen illő, biztonsági záras madzsettagombjai finoman csilingeltek. Egyenesen a szemembe nézett:

– Mrs. Brennan – mondta kihangsúlyozva az angol megszólítást azt hiszem, jobb lenne, ha a saját szakterületénél maradna. Úgy vélem, mi magunk is fel tudjuk fedezni az egyes gyilkosságok közti hasonlóságokat. Ebben az esetben nem látok erre utaló nyomokat.

Nem hagytam annyiban a dolgot.

– Mindketten nők voltak – mondtam. – Mindkettejüket tavaly gyilkolták meg. Mindkét testet feldarabolták...

Nem bírta tovább.

– *Tabernac!* – robbant ki belőle az indulat: – Azt a...

Csaknem kimondta, de még idejében megfékezte magát. Láthatóan nagy erőfeszítésébe került a dolog.

– Mondja, magának mindig muszáj túlteljesítenie a feladatot? – kérdezte csípősen.

– Csak gondolkozzon el azon, amit mondtam – vetettem oda. Remegtem az indulattól. Fölálltam, és becsuktam az orra előtt az ajtót.

4.

Nagyszerű dolog volt ülni, és izzadni a gőzben. Úgy éreztem magam, akár a brokkoli. Lehúztam négy és fél kilométert a futószalagon, aztán dolgoztam kicsit az evezőpadon, majd átadtam magam az édes semmittevésnek. Ennek ellenére nem voltam igazán elégedett. A mai napon semmi sem akart összejönni. A kimerültség valamennyire csökkentette a dühömet, de még mindig nagyon feszült voltam. Persze nagyon jól tudtam, hogy Claudel egyszerűen seggfej. Ez csak az egyik jelző, amit a futószalagon lihegve ismételttem. Seggfej. Ökör. Barom. A két szótagúak váltak be legjobban. Nemigen telt tőlem több, de ez is elvonta kissé a figyelmemet. Most, hogy végre kiszabadultam a laborból, állandóan a két gyilkosság járt az eszemben. Isabelle Gagnon. Chantale Trottier. Nevük ide-oda verődött a fejemben, mint a flippergolyó.

Fogtam a törülközőmet, és ismét végigpörgettem a nap eseményeit. Miután Claudel elpárolgott, megbeszéltem Dennisszel, mikorra készül el Gagnon csontvázával. Felkészültem rá, hogy ha kell, nagyítóval fogom átvizsgálni minden négyzetcentiméterét. Tudtam, hogy valamiféle nyomnak lennie kell: törésnek, vágásnak, zúzódásnak. Valami nagyon zavart, talán a feldarabolás módja. Nem tudom. Szerettem volna közelebbről megnézni azokat a vágásnyomokat. Csak az a baj, hogy megint gond van a kifőzőegységnél. Egészen biztos, hogy a csontváz legkorábban holnap lesz csak meg.

Ezért aztán bementem a központi adatbázisba, és kikértem Trottier anyagát. A délután hátralévő részében rendőrségi beszámolókat, boncolási jegyzőkönyveket, toxikológiai jelentéseket böngésztem, és átnéztem a fényképeket. Valami homályos emlék motoszkált a tudatom mélyén, ami azt súgta, hogy a két esetben köze van egymáshoz, de képtelen voltam rájönni, mi lehet az. Feltehetőleg olyan kis apróság, ami felett könnyen elsiklik az ember tekintete. Nemcsak az áldozatok feldarabolása és zacskóba csomagolása kötötte össze a két gyilkossági ügyet. Meg akartam találni azt a mozzanatot, ami tudat alatt összekapcsolta bennem őket.

Felvettem a törülközőt, és letöröltem az arcomról a verítéket. Ujjaim hegyén felpúposodott a bőr. Rákvörös voltam. Nem bírom soká a hőséget. Úgy döntöttem, öt percet azért még kihúzok.

Chantale Trottier-t közel egy évvel ezelőtt ölték meg. Akkor kezdtem főállásban itt dolgozni. Tizenhat éves volt. Szétterítettem a boncolásról készült felvételeket az íróasztalon, de valójában nem volt szükségem rá. Élénken emlékeztem az esetre. A legapróbb részlet is az agyamba vésődött.

Október 22-én osztrigapartit rendeztünk az intézetben. Péntek este volt, és korán abbahagytuk a munkát. A csapat jó része – az őszi hagyományoknak megfelelően – keményen küzdött a Malpeques üvegekkel.

Hirtelen észrevettem LaManche-t, amint a terem túlfelén telefonál. Fél fülét eltakarta a kezével, hogy semlegesítse a nyüzsgő parti zaját. Feszülten figyeltem. Láttam a tartásán, hogy valami baj van. Mikor letette a kagylót, tekintete végigsöpört a termen. Viszonylag hamar kiszúrt, és intett, hogy menjek a hallba. Azután Bergeront kereste, és megismételte a mozdulatot. Öt perccel később már mindhárman a liftben voltunk. LaManche elmondta, hogy most hoztak be egy fiatal lányt. Rettenetesen összeverték. A testet megcsonkították. Az arca alapján lehetetlen azonosítani. Bergeron azért kellett, hogy megvizsgálja a fogsorát. Rám a csontokon talált vágásnyomok miatt volt szükség.

A boncteremben egészen más hangulat uralkodott, mint odafent. A tartományi rendőrség két nyomozója a falnál állt. Az azonosítási osztály egyik egyenruhás tisztje fényképezett. A boncsegédek

csöndben elhelyezték a maradványokat a boncasztalon. A nyomozók csöndben voltak. Nem viccelődtek. Ezúttal elmaradt a szokásos heccelődés. Csupán a ventilátor surrogott.

Igyekeztek anatómiai formában elrendezni a véres maradványokat. Nem sikerült igazán. Az asztalon heverő test kifacsart kezű-lábú műanyag babára emlékeztetett. A középkori haláltáncot ábrázoló festményeken láthatók hasonló alakok.

Fejét magasan, a nyak felső részén metélték le, a szétroncsolt izmok pipacsvörösen világítottak. A vágásszeletekre visszahajló, sápadt bőr éles ellentétben állt vele. A szemek félig nyitva voltak. Jobb orrából alvadt vércsík húzódott a szájáig. Valaha fényes, hosszú, szőke haja csatakosan tapadt a fejére.

Törzsét derékig kettéhasították. Karját behajlították, kezét a hasára tették, mintha a koporsóban feküdne, de nem fűzték össze az ujjait.

Jobb kezét csak félig vágta le, a krémszínű, kifordult inak szakadt villanydrótokra hasonlítottak. A bal kar esetében jobb munkát végzett a támadó. A segédek ezt is a test mellé helyezték. Ujjai begömbültek, akár a pók lábai.

Mellkasát torkától a gyomráig felmetszették. Mellei valószínűtlen látványt nyújtottak a szétfeszített bordakosár két oldalán. A lábakat térdben metélték le. A boncsegédek igyekeztek minél pontosabban visszailleszteni, de mivel nem tartotta őket a térdízület, óhatatlanul kifordultak.

Ekkor vettem észre, hogy rózsaszínre vannak festve a körmei. Ez volt az utolsó csepp a pohárban. A legszívesebben ordítani kezdtem volna velük, hogy hagyják már békén, de csak némán vártam, mikor kerül rám a sor.

A fejbőre tele volt horzsolással és zúzódásokkal. Valami tompa tárggyal üthették. Még most is tökéletesen emlékeztem a nyakán lévő zúzódásokra, meg a szemén lévő vérömlenyekre, amelyeket a hajszálerek megpattanása okozott. Mindez arra utalt, hogy a nyaki erekben hatalmas túlnyomásnak kellett lennie. A fulladásos halál klasszikus nyomai.

Összeszűkült a gyomrom, ahogy elképzeltem, mit tettek ezzel a gyereklánnyal. Valószínűleg mogyoróvaját reggelizett, részt vett a cserkészcsapat kirándulásain, vasárnapi iskolába járt. És most

egyszerre vége mindennek. Nem kap több ötot az iskolában, nem iszik több sört a barátaival. Civilizált társadalomnak hisszük magunkat. Legalább hetven évet ígértünk neki, de csak tizenhatot élt.

Elhessegettem a fájdalmas emléket. Letöröltem magamról az izzadságot. A bennem élő képek egyre cseppfolyósabbakká lettek. Valószínűleg összekeveredtek a ma átnézett fényképekkel. Akárcsak a hétköznapi életben. Gyanítottam, hogy sok gyermekkori emlék csupán a családi fényképeknek köszönhető. Az évek során egyre inkább megtelnek étellel azok a pillanatfelvételek. Talán jobb is így. A szomorú perceket ritkán örökíti meg a kamera.

Kinyílt az ajtó, és egy nő lépett a szaunába. Mosolyogva bólintott, és gondosan lehelyezte törülközőjét mellém a padra. Combja tengeri szivacsra emlékeztetett. Összeszedtem a holmimat, és átmentem a zuhanyzóba.

Birdie az ajtóban várt, mikor hazaértem. Az előszobában ült, és figyelte, hogyan vetkőzöm, fehér alakját visszatükrözte a fényesre csiszolt, fekete márványpadló. Kimondottan távolságtartónak tűnt. Vajon a macskák valóban képesek efféle, emberi érzésekre? Talán nem gondoskodtam róla megfelelően? Ellenőriztem a tányérját. Még volt benne valami. Mindenesetre teletöltöttem, hogy megnyugtassam kissé háborgó lelkiismeretemet. Birdie egész jól hozzászokott az állandó költözésekhez. Egyértelműen tudni lehet, mire van szüksége: rám, a Friskies tengerihal-menüjére, és az alvásra. Ha ezt megkapja, nem törődik nagyon a környezetével. Viszonylag hamar megszokott mindenütt.

Még egy órára maradt a Gabbyval való találkozásig, úgyhogy kihasználtam az alkalmat, és elnyúltam a díványon. Az edzés és a gőz megtette hatását. Sajgott minden porcikám. Persze a kimerültségnek is megvannak a maga előnyei. Legalább a testem rendben volt. Jólesett volna egy ital.

A késő délutáni nap átütött az ablak előtt lógó, ráncos muszlinfüggönyön, és halvány, légies pasztellszínekbe vonta a szobát. Ezt szeretem legjobban ebben a lakásban.. Hűvös és megnyugtató. A béke szigete. Itt mindig megpihenhetek.

A lakásom egy U alakú épület földszintjén található. Gyakorlatilag enyém az egyik szárny, ráadásul nincsenek szomszédaim, így enyém a belső udvar is. A nappaliból hatalmas kétszárnyú ajtó nyílik a kertre. Kevés ember mondhatja el magáról, hogy saját birtokán pihen a belváros szívében. Még egy kis fűszerkertet is ültettem itt.

Amikor ideköltöztem, nem voltam benne biztos, hogy elviselem-e az egyedüllétet. Sose éltem magányosan. Hazulról egyenesen a kollégiumba mentem, azután összeköltöztem Pete-tel, majd fölneveltem Katyt, szóval sose volt saját lakásom. Egyébként fölöslegesen aggódtam. Élveztem a dolgot.

Álom és ébrenlét határán lebegtem, amikor megszólalt a telefon. Zúgó fejfel vettem fel a kagylót. Robotszerű hang jelentkezett. Egy sírhelyet próbált meg rám szólni.

– *Merde* – szitkozódtam, miközben feltápászkodtam a díványról. Azért az egyedüllétnek is megvannak a hátulütői. Egyre gyakrabban kapom azon magam, hogy magamban beszélek.

A másik hátrány, hogy messze vagyok a lányomtól. Önkéntelenül is tárcsáztam a számát. Már az első csöngésre fölvette.

– Jaj, anya! De jó, hogy hívtál! Most nem tudok beszélni, mert van valaki a másik vonalon. Nem tudsz kicsit később visszahívni?

Elmosolyodtam. Katy minden pillanatban ezerfelé szakad.

– Hát, persze, kicsim. De nincs semmi, csak hallani akartam a hangodat.. Ma este Gabbyval vacsorázom. Inkább holnap csöröglek, jó?

– Remek. Adj egy nagy pusztit neki a nevében. Azt hiszem, A-t fogok kapni franciából.

– Semmi kétségem se volt efelől – feleltem nevetve. – Akkor holnap hívlak.

Húsz perccel később leparkoltam Gabby lakása előtt. Csodával határos módon találtam egy helyet a kapujukkal szemben. Leállítottam a motort, és kiszálltam.

Gabby a St. Louis téren lakott. Ezt a kis teret a St. Laurent és a St. Dennis utca zárja közre. A parkot változatos formájú, míves

kidolgozású fafaragványokkal díszített házak övezik: az építészet leghóbortosabb korszakának eleven emlékei. Egyébként valamennyit rikító színekre festették, az előkertben pedig harsogó, egynyári virágok nyíltak, úgyhogy a környék olyan volt, akár egy Disney-film díszlete.

A tér közepét alig térdmagasságú, kovácsoltvas tulipánokkal díszített kerítéssel övezett szökőkút uralta, amitől az egész még inkább mézeskalácsjellegűt kapott. Úgy tűnik, hogy bár a viktoriánus kor körömszakadtáig ragaszkodott prúd erkölcsiéhez, hihetetlenül játékosnak bizonyult az építészetben. Ez a tény kétségkívül megnyugtató lehet azok számára, akik úgy vélik, hogy az élet gyökere a dolgok egyensúlya.

Gabby házára néztem. A park északi oldalán található. A St. Julien utcától számolva a harmadik épület. Katy vélhetőleg ugyanolyan rettenetesnek találta volna, mint a főiskolai diplomaosztásra vásárolt zöld ruháját. Úgy tűnt, az építész nem nyugodott, míg minden, általa ismert díszítőelemet fel nem használt a ház tervezésekor.

Gabby már biztosan várt. Mielőtt odaértem volna, meglebbent a fehér csipkefüggöny, és kinyílt a bejárati ajtó. Integtettem, aztán becsukta a kaput, kétszer ráfordította a kulcsot, és jól megrázta a kilincset. Lerobogott a meredek, kovácsoltvas korláttal szegélyezett lépcsőn, szoknyája fehér vitorlaként lobogott utána. Már messziről hallottam, ahogy közeledik. Gabby ellenállhatatlanul vonzódik a csillogó vagy zörgő ékszerekhez. Aznap este egy sor ezüstcsengő csilingelt a bokáján. Emlékszem, egyszer úgy fogalmaztam, hogy csupa hangba öltözik. Egyébként már az egyetemen is ilyen volt.

– Hogy vagy?

– Jól – mondtam.

Ez nem volt igaz, de nem akartam beszélni neki a gyilkosságokról, Claudelről, a Québec Citybe tervezett, füstbe ment utazásról, zátonyra futott házasságomról, egyszóval semmiről, ami az utóbbi időben foglalkoztatott.

– És te?

– *Bien.*

Ahogy megrázta fejét, táncra perdültek fürtjei. *Bien. Pas bien.* Akár a régi időkben. Nem hittem neki. Ugyanolyan fals hangon mondta, mint én. Kicsit elszomorodtam, mert rájöttem, hogy én kezdtem a dolgot. Nem érdekes. Nem kell minden egyes alkalommal kiöntenünk egymásnak a lelkünket. Elvégre jól akarjuk érezni magunkat.

– Nos, megvan, hova megyünk? – kérdeztem.

– Mire vágysz?

Magam elé képzeltem az ételt. Rendszerint így választok. Mivel vizuális alkat vagyok, sokkal fontosabb számomra a tálalás, mint maga az étel. Mindenesetre ma valami vörös és testes étekre vágytam.

– Mit szólnál egy olasz étteremhez?

– Rendben – mondta. Végigfutott a lehetséges éttermeken. – Megnézzük a Vivaldit a Prince Arthuron? Akár a teraszra is kiülhetünk.

– Tökéletes. Ráadásul a parkolóhelyem is megmarad. Átvágtunk a téren. A hatalmas fák alatti padokon kis csoportokban ültek az öregek. Beszélgettek erről-arról, megszólták embertársaikat. Egy zuhanysapkát viselő asszony galambokat etetett: úgy korholta őket, mint a nevetlen gyerekeket. Két rendőr közeledett a parkot átszelő kanyargós ösvényen. Időnként megálltak, váltottak pár szót az arra járókkal, válaszoltak a csípős megjegyzésekre.

Elhaladtunk a St. Louis nyugati felét határoló, betonból emelt nyári lak mellett. Mint már annyiszor, most is önkéntelenül elolvastam az ajtaja fölött virító feliratot: *Vespasianus.*

Kikanyarodtunk a Laval utcára, majd átmentünk a Prince Arthur utca bejáratát jelző betonoszlopok között. Egész úton egyetlen szót se szóltunk egymáshoz. Furcsa volt. Gabbynak rendesen be nem állt a szája. Általában tucatnyi tervvel állt elő egyszerre, most pedig első szóra elfogadta a javaslatomat.

A szemem sarkából figyeltem. Szeme a járókelők arcát kutatta. Folyamatosan rágta a körmét. Meglehetősen nyugtalannak tűnt. Biztosra vettem, hogy nemcsak önfeledten nézelődik, hanem keres valamit.

A meleg kellemes este rengeteg embert kicsalt a Prince Arthurra, zsúfolásig teltek az éttermek teraszai. A színes ernyők alatt pamutinges férfiak és fedetlen vállú ruhákat viselő nők beszélgettek. Mások sorban álltak az éttermek előtt, remélve, hogy előbb-utóbb asztalhoz jutnak. Én beálltam a Vivaldi előtt kígyózó sorba, míg Gabby beugrott a sarki üzletbe, hogy egy üveg bort vegyen magának.

Mikor végre letelepedtünk az asztalunk mellé, Gabby fettuccine Alfredót rendelt magának. Én inkább borjú piccatára szavaztam. Bár a citrom is kifejezetten csábítónak tűnt, hű maradtam vörös színben pompázó látomásomhoz. Míg a salátára vártunk, én Perrier-t iszogattam. Összevissza fecsegtünk, de semmit se mondtunk egymásnak. Állandóan leült a társalgás. Ez nem a régi jó barátok közötti egyetértő csönd volt: inkább azt jelezte, hogy nem nagyon tudunk mit mondani egymásnak.

Nem tulajdonítottam túlzott jelentőséget a dolognak. Már hozzászóltam Gabby szélsőséges hangulatváltásaihoz. Ennek ellenére feltűnt, hogy a szeme folyton a tömeget pásztázza. Láthatóan keresett valamit. Gyakran nyúlt a pohár után. Valahányszor felemelte a Chiantit, átsillant rajta a nap. Tüzes színe felidézte bennem a karolinai naplementéket.

Jól ismertem ezeket a jeleket. Azért ivott, hogy megpróbálja elfojtani aggodalmát. Az alkohol a feszült ember ópiuma. Tudom, hiszen magam is próbáltam. A jég lassan olvadozott a Perrier-ben. A citromszelet egyre közelebb került a vízhez.

– Mi van veled? – kérdeztem.

Láthatóan megriasztotta a kérdés.

– Micsoda?

Rövid nevetést hallatott, és hátrasöpörte arcából a fürtöket. A szeme kifürkészhetetlen maradt.

Nem erőltettem tovább a dolgot. Inkább semleges témára váltottam. Majd elmondja a dolgot, ha akarja. Az is lehet, hogy rémeket látok. Ha sokat erőlködöm, végképp tönkreteszem az estét.

– Tudsz valamit a többiekről?

A hetvenes években végeztünk. Én korán férjhez mentem, Katy óvodába járt. Rettenetesen irigyeltem Gabbyt és a többieket. Én nem vehettem részt az éjszakába nyúló partikon, nem folytattam hajnalig

tartó filozófiai vitákat. Egykorú voltam csoporttársaimmal, de egészen más világban éltem, mint ők. Egyedül Gabbyval kerültünk egymáshoz közel. Máig sem tudom, miért. Szinte mindenben különbözünk. Akkor is így volt. Talán azért jöttünk össze, mert kedvelte Pete-t, vagy legalábbis úgy csinált, mintha ez lenne a helyzet. Hirtelen felvillant bennem Pete, ahogy egyenruhában hever a fűben: körötte hippik és olsó sör. Gyűlölte az iskolai partikat: pökhendi megjegyzésekkel leplezte kisebbségi érzését. Egyedül Gabby vette magának a fáradságot, hogy keresztültörjön ezen a falon.

Szinte egyetlen csoporttársammal se tartom a kapcsolatot. Elnyelték őket a múzeumok és az egyetemek. Gabby viszont gondosan követte, kiből mi lett az évek során.

– Néha hallok valamit Joe felől. Valami hervadt helyen dolgozik Iowában... de az is lehet, hogy Idahóban. Tudod, a földrajz sose volt valami erős oldalam.

– Igen? – kérdeztem, és igyekeztem érdeklődő arcot vágni.

– Vern ingatlanügynökként dolgozik Las Vegasban. Teljesen abba hagyta az antropológiát. Elvan, mint a befőtt.

Belekortyolt a poharába.

– De ettől se lett több haja.

Ezúttal úgy tűnt, szívből nevet. Úgy látszik, a bor nyugtatólag hatott rá. Persze az is lehet, hogy szép személyemnek tudható be az eredmény.

– Ja, és Jenny is üzent. Azon gondolkozik, hogy belekezd valami kutatásba. Tudtad, hogy hozzáment valami izéhez, és ennek öröme föladta végleges kinevezését a Rutgersnál, hogy követhesse a Keyshez a pasit?

Az árnyalt fogalmazás nem tartozott Gabby erényei közé.

– Most kap valami ösztöndíjat, és büszkén döngeti a mellét.

Újabb korty.

– Mi van Pete-tel?

Talált, süllyed. Nemigen beszéltem senkivel balul sikerült házasságomról. Éreztem, hogy a beszéd ismét felelevenítené bennem a dolgokat, és még nem voltam kész rá, hogy szembenézzek az

igazsággal. Kerültem a témát. Gabby azon kevesek közé tartozott, akinek meséltem róla.

- Jól van. Nemrég beszéltem vele.
- Valamennyien változunk az idők során.
- Így van.

Megjöttek a saláták. Néhány percig csak az öntetekre és a borsdarálóra összpontosítottunk. Amikor felpillantottam, Gabby nagyon csöndben ült. Szórakozottan turkált az ételben. Teljesen elmerült gondolataiban.

Úgy döntöttem, megkísérlem megtörni a jeget.

– Mesélj, hogy állsz a kutatással? – kérdeztem, miközben a villámra szúrtam egy fekete olajbogyót.

– Hogy? Vagy úgy. Egész jól. Azt hiszem, sikerült elnyernem a bizalmukat. Talán végre megnyílnak nekem.

Ő is bekapott egy falat salátát.

– Nézd, tudom, hogy már elmesélted, de nem mondanád el még egyszer? Ne feledd, hogy én az antropológia gyakorlati részével foglalkozom. Egyáltalán mire megy ki ez az egész?

Felnevetett. Tényleg olyan volt, mintha két külön szakra jártunk volna. Noha kevesen voltunk, szinte mindenki mást tanult: volt, aki néprajzot, mások nyelvészetet vagy régészetet, esetleg hozzám hasonlóan anatómiát. Körülbelül annyit tudok a dekonstrukcionalizmusról, mint ő a mitokondrium DNS szerkezetéről.

– Emlékszel, kikről olvastatott minket Ray néprajzból? A yanomamokról, a szemaiokról és a nuerekről. Gyakorlatilag ez is ugyanaz. Megkíséreljük feltérképezni a prostituáltak világát: részint megfigyelések, részint interjúk alapján. Igazi terepmunka. – Bekapott egy adag salátát. – Kik ők? Honnan jönnek? Miért kezdtek el strichelni? Mit csinálnak a placcon? Hogyan osztják fel egymás közt a terepet? Hogyan illeszkednek a nemzetgazdaságba? Hogyan látják önmagukat? Hol...

– Értem.

Talán a bor tette, de az is lehet, hogy végre sikerült megfelelő témát találnom: Gabbyból végre ömlött a szó. Egyre jobban belelkesült. Bár már sötétedett, láttam, hogy az arca kipirul. A szeme

ragyogott a lámpafényben. Persze elképzelték, hogy csak a szesztől csillogott.

– A társadalom egész egyszerűen leírja őket. Valójában senkit se érdekelnek, kivéve azokat, akiket zavar a jelenlétük, és ezért azt akarják, hogy tűnjenek el.

Bólintottam. Bekaptunk néhány falatot.

– A legtöbb ember azt hiszi, azért strichelnek, mert verik őket, vagy mert belekényszerültek, meg ilyesmi. Valójában a legtöbbjük egész egyszerűen a pénzért csinálja. Mivel nincs megfelelő végzettségük, semmi esélyük rá, hogy tisztességes megélhetést biztosítsanak maguknak. Ezért aztán úgy döntenek, hogy pár évig csinálják, mivel ezzel tudnak legtöbb pénzt keresni.

Ismét a salátának szenteltük magunkat.

– Mint minden társadalmi csoportnak, nekik is megvan a saját szubkultúrájuk. Engem ez érdekel, az értékrendjük, a viszonyaik, a munkájuk háttere, meg ilyesmi.

A pincér végre kihozta az előételünket.

– És mi van azokkal, akik igénybe veszik a szolgáltatásaikat?

– Tessék? – Láthatólag idegesítette a kérdés.

– Mi van azokkal a fickókkal, akik hozzájuk járnak? – ismételt meg. – Gondolom, nem elhanyagolható elemei a rendszernek. Velük is beszélsz? – kérdeztem, miközben a villámra tekinttem egy adag spagettit.

– Én... igen... néhányukkal – dadogta fülig pirulva. – De hagyjuk a dolgot, Tempe. Most te következel. Van valami érdekes eseted? – mondta tárgyírája szegezve tekintetét.

Annyira meglepett a viselkedése, hogy kizökkentem az eddigi szerepből.

– Ezek a gyilkosságok szinte minden időmet lekötik – feleltem gondolkodás nélkül. Szinte azonnal megbántam, hogy ennyit is mondtam. Azonban Gabbyt nem lehetett egykönnyen lerázni.

– Miféle gyilkosságok? – kérdezte hirtelen támadat érdeklődéssel.

– Múlt héten volt egy kemény esetem – mondtam. Nem folytattam. Gabbyt sosem érdekelte a munkám.

– Igen?– Vett még egy kenyeret. Tudtam, hogy csak udvarias. Az előbb meghallgattam, és most kötelességének érzi, hogy ő is meghallgasson.

– Az újságírók szerencsére még nem kaptak szagot. Csütörtökön találták meg a tetemet. Először nem tudtuk, ki volt az áldozat, de mostanra sikerült azonosítani. Áprilisban ölték meg.

– Eddig úgy hangzik, mint a legtöbb ügy, amin dolgozol. Mi zaklatott fel ennyire?

Hátrádóltem a széken. Jó lett volna tudni, hogy valóban érdekli-e a dolog. Talán mégiscsak jobb lesz, ha beszélek róla. Legalább kiengedem a gőzt. De vajon tényleg hallani akarja?

– Az áldozatot kibelették és feldarabolták. A maradványokat gondosan becsomagolták, és kitették az egyik közparkba.

Gabby feszült figyelemmel hallgatott.

– Azt hiszem, ez az eset nagyon hasonlít az egyik korábbi ügyemhez.

– Ez azt jelenti, hogy...

– Egyelőre csak annyit, hogy sok közös vonást vélek felfedezni közöttük.

– Mint például? – Ismét a pohár után nyúlt.

– Fojtogatás, vérömlenyek, zúzódások.

– Ebben nincs semmi különös. Mindig ez történik, amikor nők az áldozatok. Beverik a fejünket, megfojtanak, széthasítanak. Ezek a nők elleni erőszak tipikus jelei, vagy nem?

– De igen – vallottam be. – Ráadásul ebben az esetben nem tudom egyértelműen megállapítani a halál okát. Túlon túl elbomlott, mire megtaláltuk.

Gabby nyugtalanul figyelt. Talán nem kellett volna belemennem a dologba.

– Akkor mi van még? – Szorosan fogta a poharát. Nem ivott.

– A csonkítások. A test kibelezése és feldarabolása. Vagy... – A pumpára gondoltam. Még nem tudtam, hogy mit jelent.

– Szóval úgy gondolod, hogy ugyanaz a vadállat tette mindkettőt.

– Igen. Csakhogy képtelen vagyok meggyőzni azt a hülyét, aki az ügyön dolgozik. Még csak meg se nézte a másik esetet.

– Elképzelhető, hogy azért mérsárolja le a nőket, mert ettől izgul föl?

– Igen – válaszoltam föl se nézve.

– Azt hiszed, hogy újból megteszi?

Megváltozott a hangja. Eltűnt belőle az eddigi fesztelenség. Letettem a villát, és felnéztem rá. Áthatóan figyelt. Kissé előredőlt, ujjai szorosan a pohárra fonódtak. A bor hevesen hullámozott a metszett üvegkehelyben.

– Sajnálom – mondtam gyorsan. – Nem kellett volna erről beszélnem. Jól vagy?

Hátradőlt a széken, és letette a poharat. Még tartotta egy pillanatig, mielőtt elengedte volna. Mereven bámult rám. Intettem a pincérnek.

– Iszol egy kávé?

Bólintott.

Befejeztük a vacsorát, legvégül cannolit és cappuccinót rendeltünk. Úgy tűnt, megtaláltuk a régi hangot. Ugyanúgy nevtünk és csipkelődtünk, mint az iskolai években, amikor még hosszú egyenes hajunk volt, szűk pólókat, és bokánk körül harangozó, kinyúlt farmert hordtunk: mi voltunk a lázadás nemzedéke. Éjfél is elmúlt, mire eljöttünk a Vivaldiból. Már a Prince Arthuron sétáltunk, amikor újra előhozta a gyilkosságokat:

– Szerinted milyen lehet az a fickó?

Meglepődtem.

– Úgy értem, dilis, vagy látszólag teljesen normális? Ki tudnád szűrni, ha szembejönne veled?

Zavarba jöttem, s láthatóan dühítette a dolog.

– Vajon tudnád, hogy ő az, ha látnád énekelni a templomi kórusban?

– A gyilkost?

– Igen.

– Fogalmam sincs.

Tovább erőltette:

– Gyakorlatias?

– Azt hiszem. Ha tényleg ugyanaz az ember ölte meg őket, akkor nagyon gondosan megtervezte az egészet. Sok olyan sorozatgyilkost

ismerünk, akiről még a közeli ismerősei se sejtették a dolgot. De nem vagyok pszichológus. Az egész csak pusztá feltevés.

Megérkeztünk a kocsimhoz. Kinyitottam az ajtaját, s Gabby hirtelen megragadta a karomat:

– Gyere, megmutatom neked a placcot.

Jó szokása szerint ismét témát váltott, és nem tudtam követni. Már hozzászóltam, hogy időnként elvesztem a fonalat, amikor vele beszélgetek. Kétségbeesetten törtem a fejem, vajon mit akarhat.

– Hááát... – próbáltam időt nyerni.

– A vörös lámpás negyedről beszélek. A kutatási terepemről. Menjünk el kocsival: megmutatom a lányokat.

Ahogy felé fordultam, egy arra jövő kocsis fényoszlopa végigszántott az arcán. Mintha egyszerre több ember lakozna benne. Vajon melyik az igazi? Az órára néztem. Éjfél múlt húsz perccel. De annyira lelkesnek tűnt.

– Rendben – sóhajtottam. Nem igazán vágytam a dologra, a holnapi nap meglehetősen keménynek ígérkezett. Gabby kedvéért mégis belementem.

Bevágódott mellém a kocsi. Természetesen azonnal hátrátolta az ülést, de ettől se lett elég helye. Néhány percig csöndben kocsikáztunk. Mindig mondta, merre kanyarodjak. Utasításait követve először nyugat felé mentem néhány sarkot, majd délre fordultam a St. Urbain felé. Elértük a McGill keleti felét. Ezen a környéken egyaránt találni panelházakat, olcsó diáklakásokat, lepusztult téglapépületeket. Hat utcával odébb lekanyarodtam a St. Catherine utcán. A belváros épp mögöttem magasodott, a visszapillantóból tisztán látszott a Complexe Desjardins és a Place des Arts egymással versengő árnyéka.

Montreal belvárosa nagyon szép, de kicsi. Alighogy véget ér, kezdődik az East End mocska. A St. Catherine utca is ékesen példázza ezt. A Westmontról indul, majd kelet felé átvág a belvároson, keresztezi a St. Laurent sugárutat és a keleti és nyugati rész határán fekvő Maint. Ezután továbbhalad az Eaton Forumhoz és a Spectrum-hoz. A belvárosban szállodák, színházak, hatalmas felhőkarcolók és bevásárlóközpontok szegélyezik. De a St. Laurent sugárút mögötti részen bárók, butikok, apró éttermek sorakoznak vég

nélkül. Itt rendezkedtek be a kurvák és a nehéz fiúk. Maintól a melegek negyedéig ők uralják a teret. Persze nem egyedül: a szkinhedekkel és a nepperekkel osztozkodnak rajta. A városiak és a turisták néha kijönnek ide báméskodni, de gondosan kerülnek, hogy közelebbi kapcsolatba lépjenek ezzel a világgal. Eljönnek, kiborzonegják magukat, aztán hazamennek.

Már csaknem a St. Laurennél jártunk, amikor Gabby intett, hogy forduljak jobbra. Az egyik szexbolt mellett találtam parkolóhelyet. Megálltam, és leállítottam a motort. Az utca túloldalán egy csapatnyi nő ácsorgott a Hotel Granada előtt. Nagy tábla hirdette: CHAMBRES TOURISTIQUES, de kötve hiszem, hogy bármilyen turista eltöltött volna itt akár egyetlen éjszakát.

– Az ott Monique – mutatott a combközépig érő, piros műanyag csizmát viselő lányra Gabby. Fekete sztreccsruhája alig takarta fenekét. Alatta kirajzolódott bugyijának rajza és fehér nejloningének körvonalai. Hatalmas műanyag fülbevalók verdesték a vállát. Fényes feketére festett hajában színjátészó rózsza virított. Leginkább önmaga karikatúrájának tűnt.

– Az Candy.

Candy rövid nadrágot és cowboyszizmát hordott. Vastagon kifestette magát, de még így is fájdalmasan fiatal volt. A cigarettától és a sminkjétől eltekintve akár Katy is lehetett volna.

– Az igazi nevüket használják?

– Nem tudom. Számít?

Egy fekete edzőcipőt és sortot viselő lányra mutatott:

– Poirette.

– Hány éves? – kérdeztem ijedten.

– Azt mondja, tizennyolc. Szerintem legfeljebb tizenöt.

Hátradőltem az ülésen. Kezem a kormánykeréken nyugodott. Ahogy így egyenként mutogatta őket, önkéntelenül is a gibbonok jutottak eszembe. Ahogy a majmok, ezek a nők is egyenlő részekre osztották a területet. Mindegyikük a saját helyén próbált pasit fogni. A pillantások, pózok, mosolyok és beszélések a homo sapiens udvarlási szertartásának eszköztárába tartoznak, bár ezekben a lányokban nem a fajfenntartás ösztöne munkált.

Hirtelen észrevettem, hogy Gabby már nem beszél. Úgy tűnik, befejezte soros kiselőadását. Megfordultam, és ránéztem. Látszólag engem figyelt, de tudtam, hogy tekintete valahol az ablakon túl kalandozik. Talán egy másik világban.

– Menjünk – mondta halkán.

Azt hittem, nem jól hallottam:

– Micso...

– Gyerünk már!

Teljesen megdöbbsentem. Tiltakozni akartam, ám azután rájöttem, hogy teljesen fölösleges lenne. Újból csend telepedett a kocsira, Gabby teljesen elmerült a gondolataiban. Egészen másutt járt. Amikor megálltam a háza előtt, hirtelen felém fordult:

– Megerőszakolták őket?

Kétségbeesetten törtem a fejemet. Fogalmam se volt, hogy miről beszél. Már megint nem tudtam követni.

– Kiket?– kérdeztem.

– Hát azokat a nőket.

Képtelen voltam rájönni, miről beszél. A kurvákról? – Vagy a gyilkosságok áldozatairól?

– Milyen nőket?

Pár másodpercig nem válaszolt.

– Annyira elegendem van ebből a szarakodásból! – robbant ki végül. Kiugrott a kocsiból, és felszaladt a lépcsőn. Szótlanul bámultam utána.

5.

A következő pár hétben nem is jelentkezett, és úgy tűnt, hogy Claudel is megfeledkezett rólam. Ez utóbbit nem bántam igazán. Pierre LaManche helyette is mindent elmondott Isabelle Gagnonról.

Meleg fivérével és annak barátjával élt a belvárostól északkeletre lévő munkásnegyedben, a St. Edouard-ban, és a barát uniszex ruhákat kínáló butikjában dolgozott. „Une Tranche de Vie.” „Az élet

egy szelete." A fivére, egy pék találta ki, hogy így hívják a boltot. A lány pedig halott.

Isabelle április 1-jén tűnt el, egy pénteki napon. Testvére azt mondta, hogy rendszeresen megfordult a St. Dennisen lévő bárokban. Előfordult, hogy késő éjszakáig kimaradt. Úgy hallotta, hajnali egy óra tájt hazajött, de nem ment ki megnézni. A két férfi másnap reggel dolgozni indult. Az egyik szomszéd látta hajnali egykor megjönni a lányt. Délután négyre várták a butikban, de oda már nem érkezett meg. Kilenc héttel később fedezték fel a Le Grand Seminaire-ban. Huszonhárom éves volt.

LaManche egyik délután bejött hozzám, hogy megnézzem, hol tartok.

– Rengeteg törés van ezen a koponyán – mondtam. – Jó darabig eltart még a rekonstrukció.

– *Oui.*

Levettem a koponyát a parafagyűrűről.

– Legalább háromszor megütötték. Ez az első – mutattam egy kis csészeszerű mélyedésre. Egy sor koncentrikus kör övezte a horpadást. Úgy festett, akár egy telibe talált céltábla.

– Az első ütés még nem törte be a koponyát. Csupán a külső csontlemez sérült meg. Aztán itt sújtott le rá.

A csillag alakú törés közepére mutattam. Ezt a területet már több törésvonal árkolta.

– Ennek már sokkal erősebb csapásnak kellett lennie. A szilánkos törésnyomok is ezt bizonyítják. Összezúzta a koponyát.

Hosszú órákba telt, míg összeraktam a darabokat. A törések szélén itt-ott ragasztó csillogott.

LaManche valósággal itta szavaimat. Szeme ide-oda ugrált arcomról a kezemben tartott koponyára, mintha csak teniszmeccsen lenne.

– Azután itt ütötte meg.

Vonalzót nyomtam a csillag alakú törés és a második törés vonala közé. Ez a repedés egészen az elsőig hatolt, de ott hirtelen véget ért, mintha csak valami akadályba ütközött volna.

– Ezt az ütést biztosan később kapta. Az új törésvonalat mindig megállítja a már meglévő. Az új vonalak sosem keresztezik a régieket, vagyis kézenfekvő, hogy ez volt az utolsó.

– *Oui.*

– Vélhetőleg hátulról és jobbról támadtak rá.

– *Oui.*

Folyton ezt csinálta. Az ő esetében a visszajelzés hiánya sose az érdektelenség vagy az értetlenség jele. Biztosra vettem, hogy mindent első hallásra megjegyez. Sose kellett neki semmit kétszer elmagyarázni. Rövid válaszai arra készítették az embert, hogy rendszerezze gondolatait. Mintha csak a bíróságon kéne szakértői véleményt mondani.

– Amikor ütés éri a koponyát, az úgy viselkedik, akár egy luftballon – folytattam. – A csont benyomódik azon a ponton, ahol ütés éri, és kidudorodik a másikon. Ezért a sérülés nemcsak arra a területre korlátozódik, ahol az ütés érte.

Gyors pillantást vettem rá, hogy képes-e követni. Fölöslegesen aggódtam.

– A koponya felépítéséből következően az ütés által okozott erő csupán bizonyos vonalakon haladhat. Ezért elég jól meghatározható, hogy az egyes ütések következtében a koponya mely részei károsodnak. – A homlokra mutattam: – Például az ide mért ütés a szemüregtet vagy az arcot is roncsolhatja. – Megkocogtattam a koponya hátulját: – Ha itt éri ütés, az gyakran a koponya alap oldalirányú törését eredményezheti.

Bólintott.

– Ebben az esetben két szilánkos törés, illetve egy benyomott törés látható a jobb koponyacsonton. A koponya túlfelén számos, vonalas törés indul. Ezek a jobb koponyafalcsonti sérülés felé haladnak, ami azt sugallja, hogy jobbról és hátulról kapta az ütések.

– Mind a hármát – mondta.

– Igen – válaszoltam.

– Ezek ölték meg? – kérdezte, noha előre tudta, mi lesz a válaszom.

– Lehet. Nem tudom megmondani.

– Van valami jele olyan egyéb sérülésnek, ami szintén halált eredményezhetett?

– Nem találtam golyónyomot, se szúrást, és nincs több törés se. A csigolyákon akadt egy-két furcsa vágás, de igazából nem lehet tudni, hogy mit jelentenek.

– Elképzelhető, hogy a feldarabolás következménye?

Megráztam a fejem.

– Nem hiszem. Egészen másutt vannak.

Visszatettem a koponyát a parafagyűrűre.

– Rendkívül gondosan darabolta fel az áldozatot. Nemcsak lecsapta a végtagokat, hanem az ízületeknél választotta el őket a testtől. Emlékszik még a Gagne-esetre? Vagy Valenciára?

Egy röpké pillanatig elgondolkozott. Tűnődve megérintette állát az ujjával. Elég ritkán fordult elő, hogy nem ugrott be neki valami azonnal.

– Gagne úgy két évvel ezelőtt került hozzánk – emlékeztettem. – Takarókba csomagolták, és körütekerték szigszalaggal. A lábait lefűrészelték, és külön csomagba rakták. Az ókori egyiptomi leletek jutottak róla eszembe, ahol a mumifikálás előtt eltávolították a belső szerveket, tartósították, majd egy edényben a test mellé helyezték. Gagne gyilkosai ugyanezt tették a lábával.

– Ah, *oui!* Emlékszem már.

– Gagne lábait térd alatt vágták le. Ugyanez történt Valenciával is. Két karja és lába pár centivel az ízületek alatt vagy felett lett levágva.

Valencia valami drogüzletbe keveredett, aztán egy sporttáskában érkezett az intézetbe.

– Ebben a két esetben a végtagokat szinte ötletszerűen vágták le. Azonban ez a fickó pontosan tudta, mit kell tennie. Nézze csak.

Megmutattam neki, mire gondolok. A boncolásoknál használatos jegyzetömbök ábráján jeleztem, hol vágták szét a tetemet. Az első vonal a torkot szelte át. A többi a csípőt, a vállat és a térdízületet keresztelte.

– A fejét a hatodik nyakcsigolyánál vágta le – magyaráztam. – A karokat a vállízületnél távolította el. A lábakat a csípőízületnél. Az alsó lábakat pedig pontosan térdben metszette el.

Fölvettem a bal lapockacsontot.

– Látja, hogyan övezik ezek a vágások a vállízületi árkot?

Alaposan szemügyre vette az ízület felszínén futó, párhuzamos rovátkákat.

– Ugyanilyen nyomok találhatók a lábak esetében is. – Kicséréltem a lapockát a medencére. – Nézze a csípőízület vápáját. Pontosan beleillik.

LaManche megvizsgálta a mély bevágást, ahová a combcsont feje kapcsolódik. Ennek is számos vágás volt a felszínén. Elvettem tőle a medencét, és átnyújtottam a combcsontot is. Ugyanilyen nyomok tarkították.

Sokáig nézegette a csontot, majd visszatette az asztalra.

– Az egyetlen pont, ahol másként járt el, a kéz. Ott egész egyszerűen átvágta a csontot – mondtam az orsócsontra mutatva.

– Furcsa.

– Az.

– Melyik általánosabb? Ez vagy a másik két eset?

– A többiek. A legtöbb ember azért darabolja föl a tetemet, mert így könnyebb elhelyezni, így aztán a lehető leggyorsabb megoldást választja: fog egy fűrész, és kész. Ez a pasas azonban több időt szánt rá.

– Hm. Vajon mit jelenthet ez?

– Fogalmam sincs.

Pár percig egyikünk se szólt.

– A család szeretné minél előbb eltemetni a testet. A magam részéről természetesen visszatartom, ameddig csak tudom, de kérem, minél előbb készítse el a felvételeket, és végezze el azokat a vizsgálatokat, amelyek eredménye a bírósági eljárás során szükséges lehet.

– Arra gondoltam, hogy néhány vágásnyomból metszetet csinállok. Mikroszkóp segítségével talán meg tudom határozni, milyen eszközt használt. – Mély levegőt vettem. Nem akartam tovább kerülgetni a kását. Mindenesetre igyekeztem nagyon óvatosan fogalmazni, mert nem tudhattam, hogyan reagál rá: – Ha sikerül valamilyen egyértelmű jellegzetességet találnom, szeretném összevetni néhány korábbi esettel.

Alig észrevehetően megrándult a szája. Fogalmam se volt, mit jelent: örül vagy csak bosszankodik. Az is lehet, hogy csak képzelődtem.

– Igen, monsieur Claudel említette a dolgot – mondta leheletnyi szünet után. Egyenesen a szemembe nézett: – Miből gondolja, hogy a két esetnek köze van egymáshoz?

Felsoroltam a Trottier- és a Gagnon-ügy közötti egyezéseket: mindkét áldozatot összeverték. A testeket feldarabolták, műanyag zacskókba csomagolták, és valamilyen elhagyatott helyen hagyták.

– Mindkét eset a Montreali Városi Rendőrséghez tartozik?

– Sajnos csak Gagnon. Trottier Quebechez, mivel őt a St. Jeróme-ban találták meg.

Mint oly sok város esetében, Montrealban se egészen egyértelmű, hogy milyen ügy melyik hivatal alá tartozik. Mivel maga a város hivatalosan a Szent Lőrinc-folyó közepén lévő szigeten fekszik, a Montreali Városi Rendőrség csupán az itt történt gyilkosságokkal foglalkozik. A szigeten kívül elkövetett bűnügyek a körzeti rendőrség hatáskörébe sorolhatók.

LaManche pár pillanatig hallgatott:

– Azt hiszem, néha kicsit nehéz kijönni monsieur Claudellel – mondta végül. – Kérem, tudassa velem, ha bármire szüksége van.

Még azon a héten elkészítettem a felvételeket. Csaknem minden szögből, nagyítással és fényerőséggel csináltam képeket. Nagyon reméltem, hogy ezek kidobják a vágások belső szerkezetének részleteit. Emellett apró darabkákat feszegettem le az ízületek felszínéről. Arra gondoltam, hogy megnézem őket elektronmikroszkóppal. Azonban a sors másképp akarta: az elkövetkező két hétben nyakig ültem a frissen behozott csontvázakban.

Két stoppos srác félig felöltözött csontvázba botlott az egyik tartományi parkban. Pár nappal később félig szétrohadt testre bukkantak a St. Louis-tó partján. Egy házaspár – miközben újonnan vásárolt házának alagsorát takarította –, hajókoffernyi viasszal, vérrel

és tollakkal borított koponyát talált. Mondanom se kell, hogy az összes lelet hozzám került.

A St. Louis-tavi maradványok vélhetőleg azé az úré lehettek, aki tavaly tűnt el, csónakázás közben. Az ilyesmi néha előfordul, ha a konkurencia nem örül a szabadúszó cigarettacsempészeknek.

Épp ezen a koponyán dolgoztam, amikor megszólalt a telefon. Már vártam ezt a hívást, de nem számítottam rá ilyen korán. Örülten vert a szívem. Fülemben dobolt a vér. Elöntött a forróság.

– Alig hat órája halott – mondta LaManche. – Azt hiszem, nem árt, ha megnézi.

6.

Margaret Adkins huszonnégy éves volt. Az Olimpiai stadion melletti környéken élt férjével és hatéves fiával. Eredetileg azt tervezte, hogy fél tizenegykor összefutnak a nővérel, vásárolni mennek, és együtt ebédelnek valahol. De nem jelent meg a találkozó. Tíz órakor még telefonált a férjének, azután már senkivel nem beszélt. Merthogy megölték. A nővére fedezte fel a holttestet dél körül. Ez minden, amit tudunk.

Claudel még a helyszínen volt, társa, Michel Charbonneau a nagy boncterem egyik műanyag székén ücsörgött. LaManche alig egy órája tért vissza a helyszínről, a testet néhány perccel később küldték az intézetbe. Amikor beléptem, már folyt a boncolás. Rögtön tudtam, hogy ma este mindenki túlórázni fog.

A holttest a hasán feküdt a boncasztalon. Két karja a teste mellett hevert, tenyérrel fölfelé. Épp most vizsgálták a kezét: kaparékot vettek a körme alól. Teljesen meztelen volt, bőre viaszosnak tűnt, ahogy ott hevert a csillogó, rozsdamentes acéllapon. Kis, vörös körök tarkították a hátát: az asztal lefolyónyílásainak nyomai. Itt-ott egy-egy csupasz hajszál tapadt rá.

Fejét több ütés érte hátulról, ettől kicsit olyan lett, mint a gyerekrajzok idomtalan figurái. Még most is szivárogtak a sebei. Már

lemosták a testét, és az asztal alatt fénylő tócsába gyűlt a vízzel elegyes vér. Ruhája, melltartója és zoknijai a szomszédos boncasztalon feküdt, teljesen átitatta őket a vér. A nehéz, fémes szag megülte a levegőt. Félig nyitott táskájából egy gumiöv vége és egy tisztasági betét sarka látszott ki.

Daniel polaroid képeket készített. A fehér szelű négyzetes lapok a Charbonneau előtti íróasztalon heverték. Némelyik homályos volt, másokon már tisztán látszott a kép. A nyomozó egyenként felvette őket, majd mindegyiket gondosan visszatette a helyére. Ajkát beszíva tanulmányozta a képeket.

Egy egyenruhás rendőr az azonosítási eljárás céljára készített felvételeket. A vaku éles villanásai darabokra hasogatták a teret. Miközben körbejárta az asztalt Nikonjával, legújabb segédünk, Lisa egy ódivatú paravánt húzott az ajtó elé. A festett fémkeretre feszített fehér vászontakaró még abból a korból származott, amikor ilyen segédeszközökkel választották el egymástól a betegeket, hogy ne lássák egymást a kényesebb természetű vizsgálatok során. Kíváncsi lettem volna, hogy ezúttal kit akarnak megóvni a kíváncsi tekintetektől. Margaret Adkins már egészen biztosan nem emel szót semmiért.

A rendőr még egy utolsó sorozatot készített a nőről, majd kérdő pillantást vetett LaManche-ra. A patológus közelebb lépett a testhez, és a háton, illetve a bal vállon látható horzsolásokra mutatott:

– Ez megvan?

Liza egy téglalap alakú kártyát tartott a horzsolás elé, amin rajta volt a törvényszéki laboratórium azonosítási száma, a hullaházi szám, illetve a dátum: 1994. július 23. Daniel és a fotós most közeli felvételeket készített.

Lisa LaManche utasítására leborotválta a haját a fejsebek körül, majd ismét lemosta. Összesen öt sebet számoltam. Valamennyi a tompa tárgyjal okozott sérülés jellegzetes nyomait mutatta. LaManche megmérte és berajzolta őket. A fotósok ismét közeli képeket csináltak.

– Ezt inkább ebből a szögből kéne felvenni – mondta váratlanul az igazgató. – Kérem, fordítsa meg.

Lisa előrelépett, és egy pillanatra eltakarta a tetemet. A boncasztal szélére húzta a testet, majd maga felé húzta, és Daniel segítségével hanyatt fordította. Vigyázott, nehogy valamelyik kar a test alá szoruljon. A fej tompa puffanással ütődött az asztallapnak. Lisa felemelte, és egy gumihengert tett alá, aztán hátrébb lépett.

Jeges kéz markolt a gyomromba. Szívem a torkomba ugrott. Ereimben eszeveszett sebességgel száguldott a vér.

Margaret Adkinst a mellcsontjától a szeméremcsontjáig felhasították. Belső szerveit kitépték. Onnan, ahol álltam, jól lehetett látni csillogó hüvelyét.

Elkaptam a szemem, de gyakorlatilag ez se hozott több megnyugvást. Feje kissé oldalra dőlt, felfedve manószerű arcvonásait, pisze orrát, finom metszésű, hegyes kis állát. Szeplős járomcsontja eléggé kiállt. A barna foltok szinte kiugrottak mézsfehér bőréből. Rövid, barna hajával pont olyan volt, mint amilyennek Harisnyás Pippit képzelte az ember. Ám az ő eperajka már nem nevetett többé. Levágott mellét a szájába gyömöszölték, finom metszésű ajkai közül kivillanó bimbója tágra nyílt O-betűt formált.

Amikor felnéztem, tekintetem összeakadt LaManche-ével. Most még barázdáltabbnak tűnt az arca, száját keményen összeszorította. Mélységes szomorúság tükröződött a szemében.

De semmit se szólt. Tovább folytatta a boncolást. Gondosan ügyelt rá, hogy minden apróságot jegyzőkönyvbe vegyenek. A legkisebb elváltozást is észrevette. Gondosan feltérképezte a sebek, zúzódások és horzsolások kiterjedését, elhelyezkedését és alakját. Miközben dolgozott, a fotósok tovább végezték munkájukat. Amikor befejezték, félreálltak és vártak. Charbonneau csöndesen dohányzott. Óráknak tűnt, mire LaManche végre befejezte a test külső vizsgálatát.

– *Bon.* Vigyék a röntgenre.

Levette gumikesztyűjét, és leült az íróasztalhoz. Gondosan átvizsgálta a jegyzőkönyvet. Pontosan úgy festett, akár egy bélyeggyűjteményét rendezgető öregúr. Lisa és Daniel közben odatolták a hordágyat a boncasztalhoz. Gyakorlott mozdulattal rátették a testet, azután megindultak a röntgenosztály felé.

Csöndben odasétáltam Charbonneau-hoz, és letelepedtem a mellette lévő székre. Kissé felemelkedett székéről, mosolyogva bólintott felém, mélyet szippantott cigarettájából, és kifújta a füstöt.

– Hogy van, dr. Brennan?

Charbonneau mindig az anyanyelvemen szólt hozzám. Büszke volt nyelvtudására. Kiejtése furcsa keveréke volt a québecinek és a déli tájszólásnak, mivel gyermekkorában Chicoutimiben nevelkedett. Két évet töltött a kelet-texasi olaj mezőkön.

– Köszönöm jól. És maga?

– Nem panaszkodhatom. – Megvonta vállát. Erre a mozdulatra a világ összes nemzete közül kizárólag a franciák képesek. A vállukat kicsit begömbítik, miközben széttárják a tenyerüket. Mind a mai napig képtelen voltam megtanulni.

Charbonneau széles, barátságos arcával, szürke hajával leginkább tengeri anemónára emlékeztetett. Nagydarab, izmos ember volt. Mindig szűknek tűnt a gallérja, nyakkendője rendszerint elcsúszott vagy kioldódott. Vélhetőleg már kora reggel, és azóta se vette a fáradságot, hogy megigazítsa. Talán úgy vélte, ezáltal célzatosnak tűnik az elkerülhetetlen, vagy esetleg így érezte kényelmesen magát. A legtöbb montreali nyomozóval ellentétben nem követte a napi divatot. Persze, sose lehet tudni. Hiszen most is halványsárga inget, barna nyakkendőt, gyűrhetetlen nadrágot és zöld sportzakót viselt.

– Láta a helyszínelésen készült képeket?

– Még nem.

– Ezek a legfrissebb felvételek. A tetemmel együtt érkeztek.

Bólintottam, és átlapoztam őket. Charbonneau feszülten figyelt. Talán azt remélte, hogy megrettenek, és elmesélheti Claudelnek, hogyan pislogtam. Persze az is elképzelhető, hogy valóban érdekelte, milyen hatással lesz rám.

A fényképeket időrend szerint csoportosították. Pontosan úgy ábrázolták a terepet, ahogy a helyszínelők találták. Az első felvételen egy szűk utca volt látható. Régi, de rendben tartott, háromemeletes házak alkották. Két párhuzamos fasor határolta a járdát. A fák törzsét övező kis kockák kivételével mindent aszfalt borított. Maga a ház apró, kockakövekkel kirakott udvarra nézett, amit meredek

fémlepcsőhöz vezető járda szelt ketté. Egy tricikli torlaszolta el a lépcsőt.

A következő kép már az épület belsejét ábrázolta. Egy-egy apró részlet valószínűtlen élességgel ragadt meg a fejemben. A második emeleti ajtók felett az 1407-es, illetve az 1409-es szám díszelgett. Valaki virágokat ültetett a földszinti ablak alá. Az apró első udvart övező vaskerítésnek egy bicikli támaszkodott. Rozsdás tábla kandikált elő a füből. Inkább a föld felé hajolt, mintha el akarná rejteni az üzenetet: A VENDRE. ELADÓ.

Noha a tulajdonosok mindent megtettek annak érdekében, hogy valamiféle egyéni jelleggel ruházzák fel az épületet, az pontosan úgy nézett ki, mint az összes többi abban az utcában: ugyanazok a lépcsők, kerítések, ajtók, erkély és csipkefüggöny. Hirtelen felhorgadt bennem a kíváncsiság: Miért pont itt? Miért nem az 1405-ös házban történt a tragédia? Miért nem egy háztömbbel odébb?

A fényképek egyre közelebről mutatták a helyszínt: mintha csak a mikroszkópot állítottam volna egyre erősebbre. A következő sorozat már magát a lakás belsejét mutatta. Annyira aprólékosan, hogy ismét megragadott. Aprócska szobák. Olcsó bútorok. A tévé. A nappali. Az étkező. A gyerek hálószobája. Falain hoki poszterek. Egy könyv hevert az ágyon: *Hogyan működik a világ?* A választ a kezemben tartott képek adták meg.

Margaret Adkins határozottan szerette a kék színt. Minden ajtó és ablakkeret ragyogó, Santorini kékre volt festve.

Végül maga az áldozat. A test a bejáratától balra lévő, kicsi szobában hevert. Innen nyílt a konyha és a hálószoba. A konyhaasztalon egy műanyag alátétekkel ellátott, Formica készlet állt. A kis szobában, ahol Adkinst megtalálták, csupán az ágy, egy szekrény és a tévékészülék volt.

Hanyatt hevert az ágyon. Lábai széttárva. Habár fel volt öltözve, felsőtestén felhúzták a ruhát, és az arcára borították. A feje fölé cibált póló egybefogta kezeit. Könyöke szétállt. Furcsamód gyermekkori balettórám jutottak eszembe. Akár egy táncos első szólóestjén.

A mellkasán tatóngó seb nyers volt, véres és eleven, körötte mindent vastagon borított az alvadt vér. Bal melle helyén hatalmas, tépett seb éktelenkedett. A régi maja leleteken látható

koponyalékelések nyomára emlékeztetett. Csakhogy ez nem arra szolgált, hogy csökkentse az áldozat fájdalmát vagy félelmeit. A maják mindent megtettek annak érdekében, hogy megmentsek a feláldozott lelket a démonoktól. Ebben az esetben azonban nem az ő bebörtönzött lelkét engedték szabadon. Margaret Adkins volt a csapóajtó, amelyen át a gyilkos torz lelke némi kielégüléshez jutott.

Szabadidónadrágját térdig lehúzták. Lába közt nagy tócsába gyűlt a vér. Zoknija és bugyija rajta volt.

Szótlatlanul visszatettem a képeket a borítékba, és átnyújtottam az egészet Charbonneau-nak.

– Csúnya, mi? – kérdezte. Lekapart egy odatapadt morzsát alsó ajkáról, szemügyre vette, majd messze elpöckölte.

– Igen.

– Ez a szarházi talán sebésznek képzele magát, vagy mi. Hamisítatlan pengecowboy – mondta a fejét csóválva.

Épp válaszolni akartam, amikor Daniel visszajött a röntgenfelvételekkel. Sorban felcsíptette őket a falon lévő fényernyőre. Ahogy kiegyenesítette őket, olyan hangot adtak, mint valami távoli mennydörgés.

Valamennyien odatódultunk, és alaposan szemügyre vettük a képeket. A koponyán számos törés nyoma látszott. A vállakon, a karon és a bordaketreccen nem találtunk semmiféle elváltozást. A hasról és a medencéről készült felvételek viszont mindenkit megdöbbentettek.

– A rohadt életbe – morogta Charbonneau.

– Jézusom.

– *Tabernouche*.

Egy kis emberi alak volt Margaret Adkins hasában. Némán bámultunk rá. Csupán egyetlen módon kerülhetett oda, úgy, hogy a hüvelyén keresztül felnyomták a méhbe. Borzalmas erő kellett hozzá. Úgy éreztem, mintha forró vasat szúrtak volna a gyomromba. Önkéntelenül is a hasamhoz kaptam. Szívem a torkomban dobogott. Kényszerítettem magam, hogy megnézzem, mi az a valami. Egy szobrocška volt.

Körvonalai ugyanolyan élesen elváltak a belső szervek homályos foltjaitól, mint ahogy a medencecsont is. Egyik lába kicsit előbbre

állt. Két karját finoman széttárta. Fejét lehajtotta, akár az őskori Vénusz faragványok. Úgy gondoltam, valamiféle vallásos szobor lehet.

Pár pillanatra néma csend telepedett a szobára.

– Már láttam ilyet – törte meg a csendet végül Daniel. Gépiesen visszatolta az ornyergére szemüvegét. Olyan volt, akár egy marionettfigura.

– Ez a Miasszonyunk szobra lesz. Tudjátok: Szűz Mária.

Valamennyien a szoborra függesztettük tekintetünket.

– Szerintem ez a rohadék komolyan beteg – morogta Charbonneau. Gyilkossági nyomozóknál szokatlan érzelmi töltés remegett a hangjában.

Meglepett a dolog. Nem tudtam biztosan, hogy maga a szörnyű tett, vagy inkább a szobrocška jellege váltott ki belőle ekkora indulatot. Mint a québeciek többsége, ő is mélységesen vallásos családban nőtt fel. A mindennapi élet ritmusát itt még ma is az egyház tanításai határozzák meg. Bár felnőtként legtöbbször eltávolodunk gyermekkorunk eszméitől, a jelképek továbbra is elevenen élnek lelkünkben. Lehet, hogy valaki már nem akar apró szentképet hordani a nyakában, de azért még nem fogja szemétre dobni azt. Megértettem a dolgot, hiszen magam is így voltam vele. Igaz, más államban nőttem fel, de az én reflexeim is hasonlóak. Az atavisztikus érzelmek kitörölhetetlen nyomot hagynak az emberben.

Ismét elhallgattunk. Végül LaManche szavai törték meg a csendet. Nagyon gondosan megválogatta szavait. Nem tudom, felfogta-e a dolog jelentőségét. Elvégre még magam se voltam bizonyos benne. Bár sokkal enyhébben fogalmazott, mint én tettem volna, pontosan azt mondta, amit vártam:

– Monsieur Charbonneau, azt hiszem, hogy önnek és monsieur Claudelnek beszélnie kell dr. Brennannel és velem. Mint bizonyára tudja, a mostani eset – a korábbiakkal összevetve – igen nyugtalanító kérdéseket vet fel.

Rövid szünetet tartott, és gondolatban átfutotta a naptárát. Én is ezt tettem.

– Ezt a boncolást ma este befejezzük. Holnap ünnep. Hétfő jó lesz?

A nyomozó előbb rá, azután rám nézett. Egyetlen izom se rándult az arcán. Nem voltam benne biztos, hogy megértette, mire célzott LaManche. Vagy lehet, hogy nem is tud az elméletemről? Nem, ez nem vallana Claudelre. Biztosan őrzöngött neki egy sort. Egyébként a végeredmény szempontjából teljesen mindegy: biztos lehet benne, hogy társa tartja a hátát.

– Rendben – bólintott. – Majd meglátom, mit tehetek.

LaManche fájdalmas pillantást vetett a nyomozóra, és várt.

– Jól van – mondta végül Charbonneau. – Itt leszünk. De jobb, ha most visszahúzok az utcára, és megkísérlem elkapni ezt a szarjankót. Ha Claudel felbukkana, mondják meg neki, hogy nyolckor legyen a központban.

Most már elvesztette az önuralmát. Nem váltott át franciára, mikor LaManchesal beszélt. Látszott, hogy lesz egy-két keresetlen szava a társához.

Még be se csukódott mögötte az ajtó, amikor LaManche már folytatta a boncolást. A többi már rutineljárás volt. A mellkast egy Y alakú vágással felnyitották. A belső szerveket kivették, megmérték, és megvizsgálták. Meghatározták a szobrocska helyzetét, és gondosan feljegyezték, milyen belső sérüléseket okozott. Daniel szikével körbevágta a fejbőrt. Letekerte az arcot, a fejbőrt hátrahúzta, és egy Stryher fűrészsel levágta a koponyatetőt. Kicsit hátraléptem, mikor felsivített a gép. Orromat megcsapta az égett csont szaga. Visszafojtottam a lélegzetem. Az agy első pillantásra normálisnak tűnt, itt-ott zselatinszerű gombok látszóttak a felszínén. Az ütések nyomán burok alatt vérömleny lépett fel.

Tudtam, mi lesz LaManche jelentésének a lényege. Az áldozat egészséges, fiatal nő. Betegségnek vagy bármiféle elváltozásnak nem találtak nyomát. Aztán valaki rátámadt, és addig ütötte a fejét, míg szétverte a koponyáját. Legalább öt csapást mért rá. Ezt követően egy szobrot tolt fel a hüvelyébe, félig kibelezte, és levágta a mellét.

Megborzongtam, miközben a sebeit néztem. Hüvelye erősen vérzett. Ez arra utalt, hogy még vert a szíve, amikor megcsönkítették. Élt, amikor a szobrot a méhébe nyomták, és szétszaggatták a belső szerveit.

– ...és mondja meg Danielnek, Temperance, hogy mire van szüksége.

Összerezentem. LaManche hangja visszahozott a jelenbe. A maga részéről befejezte, és javasolta, hogy vegyenek csontmintát. A szegycsontot és a bordák egy részét már eltávolították a boncolás során. Kértem, hogy küldjék fel tisztításra és áztatásra.

Közelebb léptem a tetemhez, és szemügyre vettem a mellkasüreget. Egy sor apró vágásnyom rögtön odakapta a szemem, a csigolyatestek gyomor felőli oldalán. Mintha megrepedezett volna a gerincet védelmező kemény burok.

– Ezeket a csigolyákat kérem – mutattam a vágásokkal tarkított részre. – És a bordákat is. Küldje fel Dennisnek. Mondja meg, hogy ne főzze ki, csak áztassa. Óvatosan tisztítsa meg. Nagyon fontos, hogy ne használjon pengét eközben.

Daniel gumikesztyűs kezét széttárva bólogatott. Orrát kicsit feltartotta. Már megint lecsúszott a szemüvege. Folyamatosan bólogatott. Amikor befejeztem, LaManche-ra nézett:

– Ha végeztem, bezárhatom?

– Igen – bólintott LaManche.

Daniel tudta a dolgát. Miután eltávolítja az általam kért csontokat, visszahelyezi a belső szerveket, és összevarrja a középső részt. Ezután visszateszi a levágott koponyadarabot, és néhány öltéssel rögzíti az arcot és a fejbőrt. A mellkasán lévő Y alakú bevágástól eltekintve Margaret Adkins érintetlennek tűnik majd. Eltemethetik.

Visszamentem az irodámba. Úgy döntöttem, összeszedem kicsit magam, mielőtt hazamegyek. Egyedül voltam az egész emeleten. Levettem magam a székembe, fölraktam a lábam az ablakpárkányra, és kinéztem a folyóra. A Miron vízszintes acélcsipkével összekapcsolt szürke betontömbjeivel innen furcsa LEGO-építményre emlékeztetett. A cementgyáron túl egy csónak haladt fölfelé a folyón, a szürke félhomályban szinte csak a lámpái látszottak.

Az épületben csönd honolt, ám engem feszültté tett ez a kísérteties nyugalom. Gondolataim sötétben sodródtak, akár a Szent Lőrinc-

folyó. Kíváncsi lettem volna, visszabámul-e a szomszédos gyárépületből valaki, aki ugyanolyan magányos, mint én. Sehol se olyan hangos a csönd, mint egy kihalt munkahelyen.

Kezdenek gondjaim lenni az alvással. Fél hét óta fenn vagyok, és álmosnak kéne lennem, de ehelyett úgy pörgök, mint egy bűgöcsiga. Idegesen piszkáltam a jobb szemöldökömet. Pete csaknem kiugrott a bőréből ilyenkor, ennek ellenére mindmáig megmaradt ez a szokásom. A magánynak is megvannak a maga előnyei. Csak éppen a tény elviselhetetlen.

Pete. Visszaemlékeztem az utolsó évünkre. Felvillant előttem a lányunk arca, amikor bejelentettük neki, hogy elválunk. Azt gondoltuk, könnyen túlteszi magát a dolgon, hiszen már úgyis a kollégiumban él. Mennyire tévedtünk! Annyira zokogott, hogy csaknem meggondoltuk magunkat. Margaret Adkins halálos görcsbe húzódtott kezei. Ezzel a kézzel festette kékre az ajtókat, és rakta ki fia szobájában a posztereket. A gyilkos. Most hol lehet? Mit csinálhat ebben a pillanatban? Vajon lecsillapította vérét a gyönyör, vagy épp ellenkezőleg, a sürgető vágynak engedelmeskedve követi el a gyilkosságokat?

Megszólalt a telefon, éles hangja darabokra szaggatta a csöndet. Ijedtemben fellöktem a tolltartó köcsögöt. Minden szanaszét repült.

– Dr. Bren...

– Hál' istennek, Tempe! Már otthon is hívtalak, de nem vetted föl.
– Éles hangon felnevetett. Szinte tapintani lehetett a feszültséget: – Mindenesetre lesz, ami lesz alapon megpróbáltam a munkahelyi számod. Nem reméltem, hogy itt talállak.

Megismertem a hangját, bár még sose hallottam ilyennek. Éreztem, mennyire retteg. A szokásosnál jóval magasabb hangon hadart, állandóan elharapta a szavakat, mint aki rohan, vagy alig kap levegőt. Görcsbe rándult a gyomrom.

– Gabby, már három hete semmit se hallottam felőled. Miért nem...

– Nem tudtam. Nyakig keveredtem valamibe. Segítségre van szükségem.

Lágy surrogás hallatszott a vonal túlfelén. Valószínűleg áttette a másik fülére a kagylót. A háttérből egyhangú zsvaj szűrődött át a

készüléken. Lelki szemeimmel láttam, hogy egy nyilvános telefonnál áll, a szeme megállás nélkül kutatja környezetét, és úgy ontja magából a félelmet és a rettegést, akár a Szabad Európa Rádió adásai.

– Hol vagy? – kérdeztem. Fölvettem az egyik tollat az asztalról, és önkéntelenül is játszózni kezdtem vele.

– Egy étteremben. A neve La Belle Province. A St. Catherine és a St. Laurent sarkán található. Gyere értem, Tempe. Nem merek egyedül elmenni innen.

A kattogás erősödött.

– Nagyon kemény napom volt. Csak néhány háztömbnyire vagy hazulról. Nem tudnál...

– Meg fog ölni! – vágott idegesen a szavamba. – Azt hittem, képes leszek irányítani a dolgokat, de tévedtem. Nem falazhatok neki tovább. Már az én bőrömről van szó. Túl veszélyessé vált ez az egész. *Complètement fou!*

Egyre hisztérikusabban hadart, aztán hirtelen elhallgatott. A francia kitörés még hangsúlyosabbá tette a csöndet. Letettem a tollat, és az órámra néztem. Negyed tíz. A fene egye meg!

– Rendben – sóhajtottam. – Negyedórán belül ott vagyok. figyelj. A St. Catherine felől jövök.

A szívem a torkomban dobogott. Reszkető kézzel zártam be az iroda ajtaját, kocsonyás lábakkal siettem a kocsimhoz. Úgy éreztem, mintha legalább nyolc kávé dolgozna bennem.

7.

Meglehetősen vegyes érzésekkel hajtottam a Gabby által megadott címre. Alkonyat lévén fényárban úszott a város, megannyi gyöngyszemként világítottak a lakásablakok. A rendőrségi épület melletti házakból itt-ott tévé vibráló, kék fénye szivárgott ki a nyári éjszakába. Az emberek többsége az erkélyen vagy a teraszon

ücsörgött, hideg italokat kortyolgatott, és várta, hogy végre enyhüljön a délutáni forróság.

Irgyeltem őket. A legszívesebben hazamentem volna, hogy megosszak egy tonhalas szendvicset Birdie-vel, és azután végre rendesen kialudjam magam. Persze hogy féltettem Gabbyt, de úgy gondoltam, taxival is hazamehetett volna. Egyfelől megnyugtatót, hogy három hét után hallottam felőle, másrészt jobban örültem volna, ha nem kell kiszáguldanom érte a Mainbe. Nem szerettem azt a környéket.

A René Lévesque-en át hajtottam a St. Laurent felé. Mögöttem terült el a kínai negyed, boltjai többsége már bezárt, már a legkitartóbb kereskedők is takarítottak, javában hurcolták be az utcáról ládáikat és vitrineiket.

A St. Laurent úton haladtam a Main felé. Ennek a butikokból, olcsó kávéházakból és éttermekből álló negyednek St. Laurent az ütőere. Innen ágazik szét szűk mellékutcák átláthatatlan hálózatára. Bár az egész Mainnek van némi franciás hangulata, valójában inkább egyfajta kulturális kaleidoszkóp, ahol a különféle népcsoportok egymás mellett élnek, de nem keverednek. Az olaszok, portugálok, görögök, lengyelek és kínaiak zárt közösségekben élnek a Szent Lőrinc-folyó mentén.

A Main mindig egyfajta kapcsolódási pontot jelentett a friss bevándorlók és az óhaza között. Az újonnan jövköket idevonzották az olcsó lakbérek és honfitársaik közelsége. Szinte mindenki itt telepedett le először, míg megtanulta, mit jelent kanadainak lenni. A Main egyet jelentett a bevándorlóléttel: itt bizonyos fokig mindenki idegennek számított. Néhányan megtanultak angolul és franciául, némi pénzt gyűjtöttek, és elköltöztek innen. Mások inkább itt maradtak: vagy azért, mert biztonságosabbnak tűnt az otthonihoz hasonló környezet, vagy mert nem volt bennük elég kitartás és tehetség, hogy kitörjenek a gettóból. Később hozzájuk csapódtak az örök vesztesek, a társadalom kiteszítottjai, és a szegénység vámszedői. Azok a turisták, akik a Mainbe jönnek, mindig pontosan tudják, mit keresnek: olcsó éttermet, drogot, szexet, bálás ruhát. Idejönnek, elköltik a pénzüket, nézelődnek és jól érzik magukat, de eszük ágában sem lenne itt maradni.

A St. Catherine a Main déli határvonala. Jobbra fordultam. Három héttel ezelőtt itt ültünk, és a kocsimból figyeltük a lányokat. Most nem voltak kinn. Úgy látszik, még nem jött el az ő idejük.

Gabby biztosan figyelt, mert amint megálltam, azonnal megláttam a visszapillantó tükörben. Elég sietősen jött, táskáját a melléhez szorította. Bár nem futott, mozgásán látszott, hogy valamitől komolyan fél. Fejét lehajtotta, akár a menekülő vadállatok. A viláért se nézett volna körül.

Megkerülte a kocsit, és bevágta magát az első ülésre. Zihálva kapkodott levegő után. Láthatóan komoly erőfeszítésébe került, hogy tartsa magát. Két kezét szorosan összekulcsolva igyekezett legyőzni reszketését. Még sose láttam ilyen állapotban. Nagyon megijedtem. Gabby ugyan hajlamos volt rá, hogy túl élénken reagáljon a történetekre, miközben végigverekedte magát élete vélt vagy valós válságain, de még sose jutott el eddig a pontig.

Pár pillanatig semmit se szóltam. Bár meleg este volt, végigfutott hátamon a hideg. Alig mertem levegőt venni. A mellékutcákban harsogva dudáltak az összetorlódott autók, egy kurva illegette magát az elmenő kocsiknak: hangja hol süllyedt, hol a magasba szárnyalt, akár a játék repülő.

– Menjünk.

Olyan halkán mondta, hogy alig lehetett hallani. *Déja vu.*

– Elmondanád nekem, hogy mi folyik itt? Összerezzen. Karját szorosan összefonta maga előtt.

Szantálkölnije se tudta elnyomni a félelem csípős verejtékszagát.

– Hát persze – bólintott. – Csak arra kérlek, várj egy percet, amíg összeszedem magam.

– Ne akarj átverni – figyelmeztettem. A hangom kicsit nyersebb volt, mint ahogy akartam.

– Sajnálom. Menjünk már innen – suttogetta két kezébe rejtve az arcát.

Nem vitáztam vele. Láttam rajta, mennyire kivan. Valóban nem fog ártani, ha kicsit összeszedi magát. Ennek ellenére eltökéltem, hogy kitaposom belőle, mi történt.

– Hazavigyelek? – kérdeztem.

Bólintott. Nem vette le arcáról a kezét. Beindítottam a kocsit, és elindultam a St. Louise tér felé. Amikor elértünk a lakása elé, még mindig hallgatott. Bár már nem kapkodott levegő után, a keze most is remegett. Összefűzte ujjait, aztán elengedte őket. Pár másodperccel később megint összefonta, és így tovább. A pánik jele.

Leparkoltam a házával szemközt, leállítottam a kocsit. A pokolba kívántam ezt a beszélgetést. Egész életében tanácsokkal láttam el Gabbyt, amikor egészségügyi gondjai voltak, vagy összeütközésbe került a szüleivel, továbbá tanulmányi, erkölcsi és szerelmi ügyekben. Mindig maga alatt volt. Tudtam, hogy amikor legközelebb összefutunk, vidám és felszabadult lesz. Túlteszi magát az egészen. Ez nem cinizmus a részemről, egyszerűen csak annyi, hogy nagyon jól emlékszem, mennyit izgultam terhessége miatt, amiről később kiderült, hogy egyszerű menstruációs zavar, vagy arra, amikor hisztériás görcsökben fetrengett az ellopott táskája miatt, amiről később kiderült, hogy a dívány párnái alatt lapult. Ennek ellenére ezúttal komolyan aggódtam miatta. Noha semmire se vágytam jobban, mint hogy végre egyedül lehessenek, ő egyáltalán nem úgy festett, mint aki magányosan akarja tölteni ezt az éjszakát.

– Szeretnél nálam aludni? – kérdeztem.

Nem felelt. A park túlfelén egy öreg csavargó ágyazott magának a padon.

Hosszúra nyúlt a csönd. Már-már azt hittem, nem hallotta, mit mondtam. Felé fordultam, hogy megismételjem a meghívást, de láttam, hogy teljesen elmerül a gondolataiban. Már nem reszketett. Mereven ült. Kissé előrehajolt, a háta nem ért az üléshez. Egyik keze az ölében pihent. A másikat ökölbe szorítva tartotta a szája előtt. Szeme a távolba révedt. Alsó ajka reszketett. Úgy tűnt, megint csak mérlegre teszi a dolgokat. Határozottan idegesítőnek találtam.

– Most biztosan azt hiszed, hogy megőrültem – mondta gyanúsán nyugodt hangon.

– Inkább zavarban vagyok – feleltem. Jobbnak láttam, ha most nem feszegetem vele kapcsolatos érzéseimet.

– Na, igen. Kedvesen fejezed ki magad.

Némi önkritikus él volt a hangjában, ahogy felnevetett. Lassan megrázta fejét, bohókásan ugráltak fürtjei.

– Azt hiszem, tényleg megijedtem.

Vártam, hogy folytassa. Valahol a közelben becsapódott egy kocsijátaja. Egy nyitott ablakból halk, bánatos szaxofonszólo tapogatózott felénk, pár utcával odébb egy mentőautó szirénája sivított. A nagyvárosi nyári éj hangjai.

Sötét volt. Inkább láttam, mint éreztem, hogy Gabby egészen másfelé néz. Ismét visszavonult önmagába. Valószínűleg azon töri a fejét, melyik arcát mutassa felém.

– Azt hiszem, minden oké – mondta végül. Összeszedte a holmiját, és a kilincsért nyúlt: – Kösz, hogy értem jöttél.

Ezek szerint újból úgy döntött, hogy nem avat be a dologba. Valószínűleg fáradt voltam ahhoz, hogy feloldjam a félelmeit. Talán túl nagy nyomás nehezedett rám az utóbbi napokban. Mindegy. Elszúrtam és kész.

– Várj egy percet – robbant ki belőlem az indulat. – Tudni akarom, mi folyik itt. Egy órával ezelőtt azzal hívtál fel, hogy segítek, mert valaki meg akar ölni. Úgy rohantál ki abból a nyavalyás étteremből, mintha Hasfelmetsző Jack lenne a nyomodban. Eddig a percig reszkettél, mint a nyárfalevél, most pedig csak annyit mondasz: „Kösz, hogy hazahoztál”. Jó lenne, ha engem is felvilágosítanál arról, mi a fene történik, ha már kicibálsz ide.

Még sose voltam vele ilyen kemény. Nem kiabáltam, de ő is tudta, hogy csak egy hajszál választ el a dologtól. Bal halántékomon lüktetni kezdett egy ér. Dühös kifakadásom váratlanul érte Gabbyt, keze lassan lecsúszott a kilincsről. Szeme elkerekedett. Ebben a percben húzott el mellettünk egy kocsiját, fényszórója végigsöpört Gabby arcán. Láttam, hogy rákvörös lett.

Pár pillanatig dermedten ült a helyén. Aztán, mintegy vezényszóra, kiengedett belőle a feszültség. Hirtelen megint a régi önmaga lett. Hátradőlt az ülésen. Láttam rajta, hogy gondolkozik. Talán azon tűnődött, hol kezdje, de az is lehet, hogy csak azt latolgatta, mit mondjon el, és mit ne. Vártam.

Mély lélegzetet vett, és félig felém fordult. Végre elhatározta magát. Az első mondatok után tudtam, hogy ennek ellenére igyekszik minél kevesebbet mondani. Nagyon gondosan megválogatta a

szavait, ami nem vallott rá. Hátradőltem, és összefontam magam előtt a karomat.

– Néhány elég furcsa emberrel dolgozom mostanában – kezdte.

És akkor még finoman fejezted ki magad, gondoltam, de egy szót sem szóltam.

– Nem, nem úgy értettem – csapott át gyorsan védekezésbe. – Tudom, hogy nagyon közhelyszerűen hangzik. Most nem a szokásos csavargókról vagy nehézfiúkról van szó. Azokat tudom, hogyan kell kezelni.

Megint csak keresgélennie kellett a szavakat.

– Ha valaki ismeri a játékszabályokat és a nyelvet, nem lehet gond. Ebből a szempontból teljesen mindegy, hol dolgozik az ember, a vadonban, vagy a nagyvárosban. Figyeld meg a helyi viszonyokat, és légy kedves. Viszonylag egyszerű. Ne verj át senkit, ne tegyél keresztbe senkinek, és legfőképp ne pofázz a zsaruknak. Ennyi. Egy-két meleg percet kivéve nem olyan nehéz ez a meló. Ráadásul a lányok is ismernek már. Tudják, hogy nem jelentek számukra veszélyt.

Ismét elhallgatott. Nem tudtam, úgy véli, eleget mondott, vagy csak ismét azt mérlegeli, mennyit áruljon el. Úgy döntöttem, átveszem a kezdeményezést.

– Valamelyikük megfenyegetett?

Gabby számára mindig is szentek voltak a szakma szabályai. Gyanítottam, hogy az egyik informátorát védelmezi.

– A lányok közül? – kérdezte. – Nem, nem. Velük minden rendben van. Sose volt velük semmi bajom. Azt hiszem, valahol csípi a fejemet. Ugyanolyan közönséges tudok lenni, mint bármelyikük.

Remek. Most már egészen tisztán láttam, hogy mi az, amitől nem retteg. Tovább ütöttem a vasat.

– Hogyan kerülöd el, hogy ne nézzenek kurvának?

– Meg se próbálom. Ha kívülállóként ülnék a kis jegyzetfüzetemmel, semmit se érne az egész kutatás. Persze a lányok tudják, hogy nem akarok belekontárkodni a mesterségükbe, ezért aztán elég jól megvagyunk.

Nem kérdeztem rá a dologra. Hagytam, hogy folytassa.

– Ha valamelyik pasas ajánlatot tesz, azt mondom neki, hogy éppen nem dolgozom. A legtöbb odébbáll.

Megint elhallgatott. Úgy látszik, tovább akarta folytatni ezt a csiki-csukit. Soká latolgatta, mit mondjon el, és mit tartson magában. Néhány dolgot biztosan átugrott. Egy kutya ugatott a téren. Biztosra vettem, hogy Gabby titkol valamit, de ezúttal nem nógattam.

– A legtöbb – folytatta. – Kivéve azt a pasit.

Ismét elharapta a szót.

– Milyen pasit?

Nem felelt.

– Nem tudom miért – mondta végül –, de mindig libabőrös leszek tőle. Azt hiszem, nincs benne a buliban: egész egyszerűen csak szeret a kurvákkal lógni. A lányok nemigen törődnek vele. Sokat tud az utca világáról, és hajlandó beszélni. Elég sok interjút csináltam vele.

Újabb szünetet tartott.

– Az utóbbi időben követni kezdett. Először nem vettem észre, de azután feltűnt, hogy lépten-nyomon összefutok vele. Ott volt a metrón, mikor hazajöttem, vagy itt ücsörgött az egyik padon, a téren. Egyszer összeakadtam vele a Concordián, a könyvtár előtt, ahol az irodám van. Máskor hirtelen felbukkant a járdán, és épp arra tartott, amerre én. A múlt héten kiszúrtam a St. Laurenen. Azt hittem, csupán képzelődöm, ezért ellenőriztem a dolgot. Ha lassítottam, ő is azt tette. Erre gyorsítottam, mire szintén begyorsított. Megkíséreltem lerázni: átmentem egy átjáróházon. Amikor kijöttem, az utca túlfelén állt, és egy kirakatot nézegetett.

– Biztos vagy benne, hogy ő volt az?

– Igen.

Hosszú, feszült csönd következett. Kivártam.

– Az utóbbi időben egyre rosszabb lesz.

Leszegte fejét. Ismét összekulcsolta kezeit.

– Egyre vadabb dolgokat mesélt. Megpróbáltam elkerülni, erre ma este felbukkant az étteremben. Tisztára olyan, mintha valami radarja lenne. Mindenesetre ugyanazokat a dolgokat ismételve, és mindenféle hülye kérdéseket tesz fel.

Újból elhallgatott, aztán egy pillanat múlva rám nézett. Olyan izgatott volt a hangja, mintha végre megtalálta volna a megoldást:

– A szeme, Tempe. Olyan félelmetes. Sötét és kemény, mint egy kígyóé. Teli van véreerekkel. Lehet, hogy beteg, vagy talán mindig be van löve... még sose láttam ehhez hasonló szemeket. Amikor rám néz, a legszívesebben elbújnék valahova. Tempe, ez igazi szörnyeteg. Amikor legutóbb arról a görényről meséltél, aki után nyomoztok, rögtön ő jutott eszembe.

Fogalmam se volt, mit mondjak neki. Túl sötét volt. Nem láttam jól az arcvonásait. A testtartása mindenesetre arra utalt, hogy fél. Mereven ült, kicsit összehúzta magát, és táskáját szorosan magához ölelte.

– Mit tudsz még róla?

– Szinte semmit.

– A lányok mit mondanak róla?

– Nem érdekli őket.

– Megfenyegetett?

– Nem. Legalábbis nem úgy.

– Erőszakoskodott veled? Esetleg elveszítette a fejét?

– Nem.

– Narkós?

– Lehet. De nem biztos.

– Neve? Lakcíme?

– Tudod, hogy van néhány dolog, amit sose kérdezzük meg. Ez iratlan szabály errefelé.

Újabb hosszú szünet következett. Mindketten mérlegre tettük az elhangzottakat. Egy biciklista húzott el mellettünk a járdán. A sisakjára ragasztott macskaszem felragyogott, ahogy az utcai lámpa fénye ráesett, aztán lassan elnyelte a sötét. Csak a hátsó lámpája villogott ütemesen. Ki. Be. Ki. Be.

Azon tűnődtem, vajon nem az én hibám-e, hogy ennyire megijedt. Elvégre én meséltem neki a gyilkosságokról. Persze az is lehet, hogy tényleg egy pszichopátával akadt össze. Vajon valóban veszélyben van? Hagyjam történni az eseményeket, vagy inkább tegyek valamit? Esetleg szóljak a rendőrségnek? Végigpörgettem az összes lehetőséget.

Csöndben ültünk. Körülölelt bennünket a nyári éjszaka. Mindketten elmerültünk gondolatainkban. Gabbyt láthatóan

megnyugtatta ez a kis közjáték. Megrázta fejét, leengedte táskáját, és hátradőlt az ülésen. Bár nem láttam az arcvonásait, tisztán érzékeltem a változást. Amikor megszólalt, szinte teljesen nyugodt volt a hangja:

– Azt hiszem, eltúlzom a dolgot. Csupán egy ártatlan különc, aki kicsit rám akar ijeszteni, én meg belemegyek a buliba. Hülye vagyok. Nem kéne hagynom a dolgot.

– Amennyire tudom, elég sok különccel dolgozol.

– Na, igen. A legtöbb informátoromat nem vennék fel az úri kaszinóba. – Kurtán felnevetett.

– Akkor miért ijedtél meg tőle ennyire?

Mutatóujja körmét rágva töprengett.

– Hát... nehéz lenne megfogalmazni a dolgot. Tudod, van egy vékonyka vonal, ami megkülönbözteti a szarjankókat az igazi ragadozóktól. Szinte lehetetlen szavakba önteni, és mégis rögtön tudod, mikor az utadba kerül egy. Talán a terepmunka során felszedett ösztönöm súgja, hogy veszélyes lehet. A lányok sem mennek el azzal, akit veszélyesnek hisznek. Persze mindegyiküknek megvan a maga specialitása. Azonban valahol meghúzzák a határt. Lehet a pasi szeme, vagy egy szokatlan kérdés. Hélène például sose megy el cowboysizmásokkal.

Ismételten elkanyarodott a témától.

– Azt hiszem, túl sokat foglalkoztam az utóbbi időben a különböző szexuális devianciákkal, és ráadásul itt vannak ezek a gyilkosságok is.

Megint csak befelé fordult. Gyors pillantást vetettem az órámra.

– Ez a fickó csak ijesztgetni akar.

Újból elhallgatott. Lassan meggyőzte magát.

– A nyavalyás.

Félelme lassan haraggá változott:

– A rohadt életbe, Tempe! Nem hagyom, hogy ez a szar alak mindenféle beteges dologgal traktáljon. Megmondom neki, hogy dugja föl magának.

Hozám fordult, és megfogta a kezemet.

– Annyira sajnálom, hogy iderángattalak. Olyan hülye vagyok! Megbocsátasz?

Szótlanul bámultam rá. Már nem tudtam követni. Számomra teljesen felfoghatatlan, hogy képes valaki alig harminc perc alatt eljutni a páni rettegéstől, a veszett dühön át, a bocsánatkérésig. Fáradt voltam, és túl későre járt.

– Tudod mit, inkább beszéljük meg holnap a dolgot. Nem haragszom. Örülök, hogy megnyugodtál, és komolyan gondoltam, hogy ha bármi gond van, gyere fel hozzám. Mindig szívesen látlak.

Megölelt.

– Kösz, de tényleg jól vagyok. Majd hívlak. ígérem.

Néztem, ahogy fölszalad a lépcsőn. Ruhája nagy felhőként röpködött körötte, majd egy pillanattal később eltűnt az ajtó mögött. Magamra maradtam. Kocsimat betöltötte a szantál illata. Bár most is ugyanolyan békés volt a park, egy tized másodpercre jeges félelem szorította össze a szívemet.

Akárcsak a múltkori baljós előérzet.

Hazáig ezen törtem a fejemet. Vajon csak rémeket lát? És mi van azokkal a dolgokkal, amiről nem mesélt? Mennyire veszélyes a fickó? Lehet, hogy csak a múltkori beszélgetésünktől esett pánikba? Elmondjam a dolgot a rendőrségnek?

Végül úgy döntöttem, nem fogom halálba aggódni miatta magamat. Túl régen ismertem ahhoz, hogy komolyan vegyem. Inkább végigcsináltam azt a kamaszkori rituálét, amit akkor szoktam alkalmazni, ha túl feszült vagyok. Vettem egy forró habfürdőt, és közben feltettem a Chris Rea-lemezt. Teljes hangerőre állítottam a lejátszót. Ez mindig kimossa belőlem a feszültséget. Gondolom, a szomszédokra éppen ellenkező hatással lehet. Amikor végeztem, megpróbáltam felhívni Katyt, de nem találtam otthon, úgyhogy közösen megettünk Birdie-vel egy sütit, és ittunk egy pohár tejet. Ő inkább az utóbbira szavazott. Az edényeket kint hagytam az asztalon, és ágyba bújtam.

Mégse jött álom a szememre. Egyre csak a Gabbyval folytatott beszélgetés járt az agyamban. A legszívesebben felhívtam volna Pete-t. Utáltam magam azért, hogy ha baj van, mindig rá gondolok. Elhatároztam, hogy lenevelem magam róla.

Gondolataim még mindig Gabby, Katy, Pete és a titokzatos gyilkos körül forogtak, amikor elnyomott az álom. A következő nap ugyanígy folytattam.

8.

Másnap negyed tízig aludtam. Rendszerint nem szoktam eddig lustálkodni, de most június 27-e volt, Keresztelő Szent János napja, *La Fête Nationale du Québec*, a tartomány nemzeti ünnepe, ráadásul péntek is. Ilyenkor csaknem minden zárva van. Ezen a napon nem vár a *Gazette* az ajtómba szűrve. Így aztán főztem egy kávé, és lementem a sarokra, hogy valami lapot vegyek magamnak.

Hét ágra sütött a nap. A falak, a fű, a téglák, virágok és a fák színei megteltek élettél. Az égen egyetlen felhő se látszott. Ugyanolyan kék volt, mint gyermekkorom szentképeinek ege. Biztosra vettem, hogy Szent János elégedett.

Friss nyári illat töltötte be a levegőt. A hőmérséklet napról napra emelkedett, mára harminckét fokot jósoltak. Mivel Montreal szigetre épült, a Szent Lőrinc-folyó miatt állandóan párás a levegő. Olyan lesz, mint otthon, Karolinában. Forró és nedves, akár egy üvegház. Imádom.

Vettem egy *Le Journal de Montreal*. Ez Amerika legolvasottabb francia nyelvű újságja. Ami azt illeti, jobban örültem volna a *Gazette*-nek. Amíg hazamentem, megnéztem a szalagcímet. Nyolccentis égszínkéék betűk ordították: **BONNE FÊTE QUÉBEC!**

A felvonulás és az azt követő, Maisonneuve parkban tartandó koncert járt az eszemben, rengeteg sör és verejték, meg a tartomány lakóit elválasztó, örök politikai ellentét. A közelgő őszi választások mindig felkorbácsolják a szenvedélyeket, és a szeparatistákban ilyenkor mindig feléledt a remény, hogy talán most végre sikerül kiharcolniuk Québec függetlenségét. A választási pólókon és plakátokon mindenesetre máris megjelent az elmaradhatatlan felirat:

L'an prochain inon pays! Azaz jövőre már az én országom. Reméltem, az idén nem fullad erőszakos összecsapásokba dolog.

Mikor hazaértem, főztem egy kávé, kevertem egy tál müzlit, és gondosan kiterítettem az újságot az asztalra. Imádom a friss híreket. Ugyan pár napig elvagyok anélkül, hogy újságot olvasok, de mindenképpen megnézem a tizenegy órás híreket. Amikor utazom, első dolgom, hogy új helyemen beállítsam a CNN-t. Csak ezt követően szoktam kipakolni. Csak nagyon sűrű napokon nem hallgatom a reggeli hírműsort, de a hét végén mindig bepótolom a dolgot.

Nem iszom, nem dohányzom, és pillanatnyilag szerelmi diétán vagyok, úgyhogy minden szombat reggel hatalmas hírorgiát tartok. Imádom, ha naprakész lehetek. Természetesen tudom, hogy nincs új a nap alatt, mindig ugyanarról szól a dal: földrengés, *coup d'état*, kereskedelmi embargó, túszejtés. Olyan, akár a rulett: ugyanaz a golyó pörög minden körben, csak az a kérdés, hogy melyik mezőn áll meg.

A *Le Journal* sajnos inkább a sok kép, mint a hosszú elemzések híve. Kár, mert én az utóbbit szeretem. Mindegy, azért legalább mégsem a *Christian Science Monitor*. Birdie már tudta a menetrendet, ezért a lábamhoz kuporodott. Kerek sárga szemét kitartóan rám függesztette, mintha tőlem várna választ valami mélységes macskatitokban. Amíg olvastam, éreztem, hogy egy pillanatra se veszi le rólam a tekintetét. Sose tudtam eldönteni, mi vonzza oda valójában: a társaságomra vágyik, vagy inkább a tejes müzli maradéka csalja oda.

A második oldjon találtam meg, egy megfojtott papról szóló tudósítás és a futballvilágboka hírei között:

MEGCSONKÍTVÁ TALÁLTAK RÁ

„Tegnap délután egy huszonnégy éves, brutálisan meggyilkolt asszonyt találtak East End-i lakásán. Az áldozat neve Margaret Adkins. Utoljára délelőtt tízkor hallottak róla, amikor-a férjének telefonált. A szerencsétlen háziasszonyt összeverték és megölték. Megcsonkított testét nővére fedezte fel tegnap délután.

A montreali rendőrség szerint nem találták nyomát erőszakos közöszülésnek. Mindmáig nem világos, hogyan jutott a gyilkos a

lakásba. A boncolást a törvénytudományi laboratórium igazgatója, Pierre LaManche és dr. Temperance Brennan, egy amerikai antropológus, a csontsérülések szakértője végezte. Ő vizsgálta meg az áldozat csontjait valamilyen további nyom után kutatva."

A cikk feltételezések sorával folytatódott. Az újságíró megkísérelte rekonstruálni az áldozat utolsó napjának eseményeit. Ismertették rövid életrajzát, és szívszaggató történetet kerekítettek abból, hogyan fogadta a szomorú hírt a család, majd szokás szerint azzal fejezték be, hogy a rendőrség mindent megtesz annak érdekében, hogy minél előbb lezárja az ügyet.

A lap jellegéből fakadóan számos fénykép kísérte a cikket. Ott volt a lakás, a lépcsőház, az, ahogy a rendőrség emberei elszállítják a letakart holttestet, a járdán összeverődött nézősereg. A szalagon belül felfedeztem Claudelt: jobb karját a magasba emelte, akár az iskolai kórus karnagya. Egy kör alakú képen ott volt Margaret Adkins. Erről eszembe jutott, ahogy a boncasztalon hevert.

Egy másik fotóról egy hátrafésült hajú, idősebb asszony, és egy rövidnadrágot és pólót viselő gyerek nézett vissza rám. Egy drótkeretes szemüveges, szakállas férfi ölelte át mindkettejüket. Szomorú pillantásukat sajnos nagyon jól ismertem: azok néznek így, akiknek életébe betör az erőszakos halál. A képaláírás elárulta, hogy az áldozat édesanyját, férjét és fiát láthatom.

A következő kép ha lehet, még jobban megdöbbsentett. Rólam készült, egy két évvel ezelőtti exhumáláson. Azóta is előássák, ha szükséges. Az aláírás most is az volt, mint rendszeren: „...une anthropologiste americaine."

– A francba!

Birdie helytelenítő pillantást vetett rám, farka hevesen verdesett. Ennyit arról az elhatározásról, hogy ezen a hétvégén nem foglalkozom a gyilkosságokkal. Tudhattam volna, hogy ez a sztori benne lesz a mai lapokban. Fölhajtottam kihűlt kávémaradékát, és fölhívtam Gabbyt. Nem vette fel. Bár millió oka lehetett, mégis nyugtalanított a dolog.

Bementem a hálószobámba, és átöltöztem a tai csi ruhámba. Általában kedd este találkoztunk, de most az ünnep miatt megszavaztunk magunknak egy különórát. Eredetileg nem igazán

akartam elmenni, de a cikk és Gabby eltűnése megváltoztatta a helyzetet. Így legalább két órára elfelejtem minden bajom.

Sajnos most is tévedtem. A meditációval egybekötött, kilencvenpercnyi lassú, laza mozgás sem tudott ellazítani. Nem tudtam ráhangolódni az edzésre, és ezen annyira felhúztam magam, hogy a végén idegesebben jöttem el, mint ahogy odamentem. Hazafelé bekapcsoltam a rádiót, reméltem, hogy segít más irányba terelni gondolataimat. Elszántam küzdöttem, hogy megmentsem a hétvégémet.

„...valamikor tegnap délben megölték. Az áldozatot nővére találta meg annak lakásán, a Desjardins 1327.-ben. A rendőrség nem talált betörésre utaló nyomot, ezért feltételezik, hogy Mme Adkins ismerte gyilkosát.”

Tudtam, hogy még mindig megváltoztathatnám a helyzetet. Csak akarnom kéne. Ehelyett azonban hagytam, hogy belém hatoljon a hang, és felszínre hozza valamennyi gondosan eltemetett emlékemet.

„...még mindig nem hozták nyilvánosságra a boncolás eredményét. A rendőrség nagy erővel nyomoz az East Enden. Az áldozat valamennyi ismerősét kikérdezik. Ez volt az idén a huszonhatodik gyilkosság Montreal körzetében. A rendőrség kéri azokat, akik bármilyen információval tudnak szolgálni, hogy hívják a gyilkossági csoportot az 555-2052-es számon.”

Anélkül, hogy tudatában lettem volna annak, mit teszek, a labor felé kormányoztam a kocsit. Kezem és lábam automatikusan tette a dolgát. Alig húsz perccel később leparkoltam az intézet előtt. Úgy döntöttem, hogy kikaparom a bizonyítékot, habár még magam se tudtam, hogy tulajdonképpen mit keresek.

A tartományi rendőrség épülete ezúttal csöndes volt, csupán néhány nyomorult pária gályázott ezen a hétvégen. A portás gyanakodva mért végig, amikor bementem, de semmit se szólt.

A törvényszéki laboratórium szárnya teljesen kihalt volt. Beléptem az irodámba. Tollaim szerteszórva heverték az asztalon és a szőnyegen. Összeszedtem őket. Mikor befejeztem, szemem

körbefutott a befejezetlen jelentésem és a katalogizálatlan diákon. A koponyák üres szemgödrei némán néztek vissza rám.

Még mindig nem tudtam egész biztosan, minek jöttem ide. Feszült voltam. Nyugtalan. Ismét eszembe jutott dr. Lentz, aki rádöbentett alkoholfüggésemre, és szembesített velem, hogy mennyire elidegenedtem a férjemtől. Gyöngéden, de következetesen vitt végig az úton.

– Tempe – mondta nekem egyszer – , muszáj mindig készenlétben állnia? Mi lenne, ha egyszer megbízna másokban?

Talán igaza van. Lehet, hogy büntudatom van, amikor nem tudok megoldani valamilyen problémát. Elképzelhető, hogy azért teszem mindezt, mert ez segít elkerülni, hogy fölöslegesnek érezzem magamat. Ennek ellenére hiába mondogatom magamnak, hogy a gyilkosság felderítése a nyomozók feladata, és az én dolgom csupán az, hogy szaktudásom révén megkönnyítsem a munkájukat. Tisztában voltam vele, hogy nem örülnek annak, ha belekontárkodom a munkájukba. Egész egyszerűen nem tudtam tétlenül ülni.

Úgy éreztem, kell lennie valamilyen közös apróságnak ezekben az esetekben, de képtelen voltam rájönni, mi az. Előhúztam a régi ügyekről szóló jelentéseket a szekrényből, és kikerestem Trottier anyagát, majd a folyamatban lévők közül kivettem a Gagnon-dossziét. Leraktam őket Adkins anyaga mellé. Három egyforma, sárga papírboríték. Az áldozatok több mérföldre laktak egymástól. Társadalmi hátterük is különbözött. Nem hasonlítottak egymásra. Mégse tudtam megszabadulni attól a rögeszmémtől, hogy ugyanaz a gyilkos mészárolta le mindhármukat. Claudel kizárólag a különbségeket látja. Én viszont valamilyen kapcsolatot kerestem hármójuk között.

Leültem az íróasztalomhoz, és hevenyészett táblázatot készítettem magamnak. Belevettem mindent, amiről úgy véltem, fontos lehet. Kor. Bőrszín. Haj hossza. Szem. Magasság. Súly. Öltözet. Mikor látták őket utoljára. Családi állapot. Anyanyelv. Nemzetiség. Vallás. Lakcím. Lakhely típusa. Munkahely. Munkahely címe. A halál oka. A halál időpontja. A tetem állapota. Megtalálásának körülményei.

Chantale Trottier-vel kezdtem, de hamar rájöttem, hogy saját dossziém csupán töredékét tartalmazza az engem érdeklő adatoknak. Látnom kell a teljes rendőri jelentést és a helyszíni fotókat. Az órára néztem. Háromnegyed kettő. Mivel Trottier ügye a tartományi rendőrséghez tartozott, úgy döntöttem, átmegek az első emeletre. Nem hittem, hogy túl nagy nyüzsgés lenne ott. Valószínűleg ez a legmegfelelőbb időpont arra, hogy megkapjam, amit akarok.

Igazam volt. A hatalmas terem szinte kongott az ürességtől. A szürke, fém íróasztalok mögött alig egy-két ember lézengett. Hárman ültek a terem sarkában. Ketten elmélyülten dolgoztak hatalmas dossziékkal telirakott íróasztaluknál, a harmadik keresztbe tett lábbal hintázott a székén. Őt ismertem. Andrew Ryannek hívták. Magas, sovány, olyan seszínű hajú. Nehéz, lapos kiejtéssel beszélt a franciát, érződött, hogy az angol az anyanyelve. A tollával játszadozott. Zakója a széke karfájáról lógott. Olyan benyomást keltett, akár a szolgálatban lévő tűzoltók. Teljesen nyugodt, de kész, hogy bármelyik pillanatban induljon, ha kell.

Ryan partnere úgy pislogott ki az előtte lévő dossziéból, akár egy kalitkában ücsörgő kanári. Alacsony, de masszív férfi, akinek a derekán már nyomot hagyott a kor. Ordított róla, hogy rendszeresen szoláriumozik. Göndör fekete haját hetente vitte fodrászhoz. Mérget vettem volna rá, hogy a bajuszát is ott igazíttatja. Úgy nézett ki, mint egy színész a meghallgatás napján. Az íróasztalán lévő névtábla tanúsága szerint Jean Bertrand-nak hívták.

A harmadik ember Bertrand íróasztala mellett ücsörgött, és elmélyülten tanulmányozta olasz papucscipője orrát. Mikor megláttam, mélypontra zuhant a hangulatom.

– „...akár a kecskeszar.”

Mindhárman nevettek. Ismerem ezt a férfiröhögést. Ilyenkor mindig valamelyik nőn csattan az ostor. Claudel az órájára nézett.

Ez már tiszta paranoia – mondtam magamban. Kitartás. Megköszörültem a torkom, és átvergődtem az íróasztalok labirintusán. A három férfi abbahagyta a nevetést, és felém fordult. Ryan megismert, és mosolyogva fölállt a helyéről. Claudel nem. Meg

se kísérelte leplezni rosszallását. Kimérten meghajolt ültében, majd az órájára nézett.

– Jó napot, dr. Brennan – üdvözölt Ryan, miközben kezet nyújtott:

– Hogy van? – Majd angolra váltotta a szót: – Mikor volt otthon?

– Sajnos jó pár hónappal ezelőtt.

– Tényleg, ezt már rég meg akartam kérdezni: csomagol-e AK-47-est, amikor hazalátogat?

– Nem, azokat főleg házi használatra tartjuk. Természetesen fegyverállványon.

Már hozzászóltam, hogy folyton ugratnak az otthoni közbiztonság miatt.

– És van már angolvéce arrafelé? – kapcsolódott be Bertrand a beszélgetésbe. Témaválasztása elárulta a hamisítatlan dél-québeci polgárt.

– Ó, hogyne – feleltem. – Persze csak a nagyobb szállodákban.

Ryan valahogy zavartnak látszott. Az utóbbi időben azt suttogták róla, hogy kinevezik a tartományi rendőrség gyilkossági csoportjának vezetőjévé. Új-Skóciában született, ír családból. Ő volt szülei egyetlen gyermeke. Apja és anyja Londonban végzett, mindketten orvosként dolgoztak. Arra számítottak, hogy fiuk majd a nyomdokukba lép. Nagyon örültek, hogy folyékonyan beszél franciául.

A Xavéri Szent Ferenc kollégium első éves hallgatója volt, amikor váratlanul rosszra fordultak a dolgok. Ryant vonzotta az élet sűrűje. Elég sokat ivott és narkózott, egyre kevesebb időt töltött az egyetemen. Inkább sötét bárokban, lebujokban lógott. A helyi rendőrség is jól ismerte, rendszeresen ébredt az őrsgyűjtőfogházának betonpadlatán. Aztán egy éjszaka a Szent Márta Kórházba került. Egy részeg elvágta a nyakát, a penge csak néhány centivel kerülte el az ütőeret.

Ryan újjászületése csaknem olyan gyökeres volt, mint a frissen megtért keresztényeké. Még mindig vonzotta a veszély, de ezúttal a barikád túlfelére állt. Átnyergelt a kriminológiára, majd a tartományi rendőrséghez került, jelenleg nyomozó hadnagyként szolgált. Életének sötét időszaka furcsamód előnyére vált. Bár udvarias és finom modorú emberként ismerték, az a hír járta, hogy kitűnően

verekszik, ha kell, és saját módszereikkel kapja el a bűnözőket. Minden trükköt ismert. Még sose dolgoztam együtt vele, munkamódszereit csak hírből ismertem. De senkivel se találkoztam, aki a legcsekélyebb rosszat mondta volna róla.

– Mit csinál itt? – kérdezte, és az ablak felé intett: – Miért nem élvezi ki a szabadnapot?

Láttam a gallérijából kilógó vékony sebhelyet. Olyan simának tűnt, akár egy műanyag kígyó.

– Ami azt illeti, nem élek túl mozgalmas társadalmi életet – feleltem. – Fogalmam sincs, mihez kezdjek a szabadidőmben, amikor zárva vannak az áruházak.

Megigazítottam homlokomon a hajkötőt. Hirtelen ráébredtem, hogy melegítő van rajtam. Kicsit zavart, hogy mindhárman úgy néznek ki, mintha skatulyából húzták volna elő őket.

Bertrand kievickélt az íróasztala mögül, mosolygott és kezét nyújtott. Megráztam. Claudel továbbra se emelte rám tekintetét. Ami azt illeti, úgy hiányzott, mint a háromnapos hideglelés.

– Nem tudom, bepillantathatnék-e a tavalyi anyagokba. Tulajdonképpen Chantale Trottier anyaga érdekel. Kilencvenhárom októberében ölték meg. A Szent Jeromosban találtak rá.

Bertrand célba vett mutatóujjával.

– Igen. Emlékszem rá. A szemétdombon találtak rá. Még mindig nem kaptuk el a rohadékot, aki tette.

A szemem sarkából láttam, hogy Claudel szeme összevillan Ryanéval. Bár csupán egy tized másodpercig tartott, felcsigázta kíváncsiságomat. Mivel Claudel rendszerint nem fecsegett sokat, biztosra vettem, hogy a tegnapi gyilkosságról beszéltek. Jó lett volna tudni, szóba került-e Trottier vagy Gagnol neve.

– Hát persze – mondta Ryan. Mosolygott, de arca kiismerhetetlen maradt. – Nézzen utána bárminek, amit csak jónak lát. Gondolja, hogy elnéztünk valamit?

Elővett egy doboz cigarettát. Kirázott belőle egy szálat, a szájába dugta, majd felém kínálta. Megráztam a fejem:

– Nem, nem – mondtam gyorsan. – Nem erről van szó. Csak van néhány új esetem, amiről folyton Trottier jut az eszembe. Igazából

azt se tudom, hogy mit keresek. Csupán meg szeretném nézni a helyszínen készült fotókat. Talán arról majd eszembe jut valami.

– Igen, ismerem ezt az érzést – felelte, miközben kifújta a füstöt. Arra gondoltam, ha tudná, hogy valamennyi eset Claudelé, talán nem lenne ilyen szívélyes. – Néha csak egy homályos ötlet nyomába indul az ember. Mit gondol, mit talál?

– Azt hiszi, hogy Hasfelmetsző Jack óta ugyanaz a szivar követi el az összes gyilkosságot.

Claudé még mindig a cipője orrát nézegette. Szinte alig mozdult a szája, ahogy beszélt. Úgy tűnt, meg se próbálja elrejteni rosszsallását. Elhatároztam, hogy nem veszek róla tudomást.

– Ugyan már, Luc, hiszen ez senkinek se árt. És el kell ismerned, hogy nem állítottunk fel gyorsasági rekordot a rohadék elfogásával.

Claudé dühösen fújta, és megrázta a fejét. Ismét az órájára pillantott. Aztán felém fordult:

– Mit sikerült találnia?

Mielőtt válaszoltam volna, Michel Charbonneau rontott be a terembe. Diadalittasan integetett a kezében lévő papírlappal.

– Megcsíptük – kiáltotta boldogan, ahogy az asztalok közt manőverezett. – Megvan a szemét! – Arca kipirult az indulattól. Lihegett.

– Épp ideje volt – mondta Claudé. – Na, lássuk csak – olyan hangon beszélt Charbonneau-val, akár egy kifutófiúval. Türelmetlen volt, viselkedése a jó modor legalapvetőbb elemeit is nélkülözte.

Charbonneau szemöldöke felszaladt, de azért odaadta neki a borítékot. A három férfi összehajolt, akár a srácok a futballpályán. Charbonneau gyakorlatilag a hátukhoz beszélt.

– A hülye állat, alig egy órával azután használta a nő bankkártyáját, hogy hidegre tette. Nyilván szüksége volt egy kis apróra. Csakhogy az a hely nem éppen a Buckingham-palota, ezért egy videokamera veszi éjjel-nappal a bankautomatát. Az azonosítók rögtön kiszúrták a dolgot, és *voilà*, kezünkben a pasi képe.

A kezében tartott fénymásolatra mutatott:

– Igazi sztárfotó, nem igaz? Ma reggel első dolgom volt, hogy elloholjak a boltba, ahol az automata van, és lássatok csodát: az éjszakás felismerte az emberünket. Noha nem tudta a nevét, azt

tanácsolta, beszéljünk azzal, aki tíz órákor felváltja őt. Nyilvánvaló, hogy a fickó törzsvásárló.

– Mi a szent szar – fakadt ki Bertrand.

– Szóval ő az a rohadék – mondta Claudel a képet forgatva. – Gyerünk, és kapjuk el.

– Én is magukkal mennék, ha lehet.

Csodálkozva néztek rám. Már teljesen elfeledkeztek róla, hogy én is a szobában vagyok. Kíváncsian vártam, hogyan döntenek.

– *C'est impossible* – sziszegte Claudel. Mióta a szobába léptem, egyedül ő beszélt franciául. Álla keményen megfeszült. Nagyon eltökéltnek tűnt. Nem mosolygott.

Ideje kiteregetni a lapokat.

– Claudel, nyomozó őrmester – mondtam franciául, nagyon gondosan mérlegre téve a szavakat. – Azt hiszem, komoly hasonlóságokat találtam azok közt az esetek közt, aminek a kivizsgálására felkértek. Elképzelhető, hogy ugyanaz a személy végzett mindannyiukkal. Nem tartom valószínűnek, hogy tévedek. Gondolom, nem akarja esetlegesen kockára tenni még több áldozat életét?

Igyekeztem minél hajlíthatatlanabbnak tűnni, de még így is meglepett az eredmény.

– A pokolba, Luc, hagyd, hadd jöjjön velünk – mondta gyorsan Charbonneau. – Úgyis csak néhány tanút fogunk kihallgatni.

– Akkor is begyűjthetitek a fickót, ha ott van veletek – mondta Ryan.

Claudel nem válaszolt. Szótlatlanul begyömöszölte a zsebébe a képet. Nem nézett rám, amikor elviharzott mellettem.

– Kezdődhet a tánc – jelentette ki Charbonneau. Valami azt súgta, hogy túlórázni fogunk.

9.

Nem hittem, hogy ilyen nehéz lesz odajutni. Míg Charbonneau megpróbált átevíckélni a nyugat felé a De Maisonneuve-on, a hátsó ülésen bámultam ki a kocsiból. Nem érdekelt a rádióból áradó hangzavar. Fullasztó meleg volt. Ahogy lassan araszoltunk előre a forgalomban, az aszfaltról remegve fölszálló levegőt figyeltem.

Egész Montreal hazafias lázban égett. Mindenütt a fleur-de-lis virított: az ablakokban, az erkélyeken, a zászlókról, plakátokról, a pólókon, a kábatokon és a kalapokon. Akadtak, akik az arcukra festve viselték. A belvárostól keletre izzadt emberek tízezrei lepték el az utcákat. Több ezer kék-fehérbe öltözött ember hömpölygött az utcákon, láthatóan minden cél nélkül vonultak. A tömeg nagy része északra szivárgott. A punkok és a babakocsis kismamák egy ütemre léptek. A felvonulók délután kettőre már elhagyták a St. Urbain utcát, és most keletre tartottak a Sherbrooke-on. Ebben a percben épp fölöttünk voltak.

Az énekszó és a nevetés áthatolt a légkondicionáló zümmögésén. Néhol már megkezdődtek az ilyenkor szokásos összecsapások. Míg a zöld lámpára vártunk Amherstnél, láttam, ahogy egy pasas a falhoz préseli barátnőjét. A fickó felnyíratta haját a homloka körül. Sápadt bőre libabőrös volt. Elhúztunk, mielőtt kiderült volna, mit akar tőle, de élénken belém ivódott a lány riadt tekintete, O alakban elnyíló szája. Fölötte egy meztelen női mell ugrott ki a falból: Tamara de Lampicka kiállításának plakátja: Une femme libre, azaz Egy szabad nő. Csupán az vigasztalt, hogy vélhetőleg a hülyének se lesz túl jó éjszakája. Talán még pattanása is nő.

Charbonneau Claudelhez fordult:

– Hadd nézzem meg azt a képet egy kicsit.

Claudel kihúzta a képet a zsebéből. Charbonneau szeme ide-oda járt: figyelme megoszlott a kép és a körülöttünk kavargó forgalom között.

– Hát ebből nem sokat látunk, igaz?– kérdezte, azzal odaadta nekem is.

Fekete-fehér fénymásolatot tartottam a kezemben. Videoszalagról kockázták ki. Jobbról és fentről mutatta a keresett személyt. A férfi kissé előre hajolt, láthatóan a hitelkártyára összpontosított.

Vékony szálú, rövid haja apró tincsen hullt a homlokába. Fültől fülig fésülte balról jobbra, remélve, hogy ezzel elrejtheti kopaszágát. A kedvenc típusom. Körülbelül olyan vonzó, akár egy Speedo fürdőruha.

Szemét bozontos szemöldök keretezte. Füle kétfelé állt, akár az edény fogantyúja. Bőre halászápadtnak tűnt. Kockás inget és valami munkásnadrágfélét viselt. Igazat kellett adnom Charbonneau-nak. Nem sok látszott belőle. Bárki lehet. Csöndesen visszaadtam a képet.

Az éjjel-nappal üzletek kényelmesebbé teszik az itteniek életét. Minden olyan helyen megtalálhatók, ahová be lehet szuszakolni pár polcot és egy hűtőszekrényt. Itt szinte minden kapható: kenyér, péksütemény, zöldség, tejtermék, kávé és alkohol. Mivel csaknem minden háztömbben akad egy, sajátos hálózatot alkotnak. Aki este jár haza, rendszerint itt vásárol. Az itteniek folyton beugranak valamiért: tejért, sörért, cigarettáért, olcsó borért. A többi árut a helybeliek igényei határozzák meg. Ezeknek a boltoknak nincs se villogó neonreklámuk, se parkolójuk. A legelegánsabbakban esetleg akad egy bankautomata, de ez minden. A mi boltunk is ilyen volt.

– Berger utca? – kérdezte Charbonneau Claudelt.

– *Oui*. Az a St. Catherine-től északra található. Menj végig a René Lévesquen-en a St. Dominique-ig, aztán fordulj északra. Azok általában egyirányú utcák.

Charbonneau balra kanyarodott, és megindult dél felé. Türelmetlenségében folyton tövig nyomta a gázt, aminek egyenes következménye volt, hogy egy idő után bele kellett taposnia a fékbe. Kissé szédültem. A Chevy úgy ingott, akár óriáskerék ülése. Hogy eltereljem a figyelmem, a St. Dennist határoló L' Université du Québec modern téglapületeit, bisztróit, butikjait néztem.

– *Sacré Bleu!*

– *Ca-lice!* – szisszent fel Charbonneau, amikor egy zöld Toyota mikrobusz elénk vágott.

– Szemétláda – tette hozzá mély meggyőződéssel, és beletaposott a gázba. – Nézzétek csak azt a kis olajpatkányt.

Claudel nem foglalkozott vele. Láthatóan hozzászokott már társa vezetési stílusához. Én nem óhajtottam hozzászokni, de befogtam a szám.

Végre elértük a René Lévesque-ot és nyugatra fordultunk. Levágtunk északra a St. Dominique felé, újból kereszteztük a St. Catherine-t, és máris a Mainben találtuk magunkat. Alig egy háztömbnyire lehattünk Gabby lányaitól, a Berger utca és egy kis mellékutcák labirintusában, a St. Lauren és a St. Dennis közé ékelődve.

Charbonneau befordult a sarkon, és becsusszant a Depaneur Berger előtt lévő parkolóba. Az ajtaja fölött lévő cégtábla sört és bort ígért a szomjazóknak. A vasrácsokkal fedett ablakot napszitta, felpöndörödött szélű címkék takarták. Döglött legyek heverték alatta. Két vénember ücsörgött az ajtó előtti konyhaszékeken.

– A fickót Halevinek hívják – mondta Charbonneau noteszába pislantva. – Valószínűleg nem mond majd sokat. Ha tehetik, nem beszélnek. Megpróbálok ráijeszteni kicsit: az talán felfrissíti az emlékezetét.

A két öregúr szótlánul figyelt.

Egy sor rézcseggő csilingelt, amikor beléptünk. Odabent szinte elviselhetetlen meleg volt. A helyiség büzlött a portól, a fűszerektől és a régi kartondobozoktól. Két sor polc futott végig az üzleten, három részre osztva a helyiséget.

Jobbra tőle viszonylag nagy hűtőláda nyúlt el. Rajta mogyoró, szárított borsó és liszt. A végében fonnyadt zöldségek heverték, mintha egy másik világból kerültek volna ide. A hűtőláda azon a részen nem működött.

A bal oldali fal mellett sorakozó hűtők teli voltak borral és sörrel. Hátul kis, műanyagládában állt a tej, az olajbogyó és a feta sajt. A jobb hátsó sarokban állt a pénzváltó automata. Az egész bolt úgy festett, mintha akkor tatarozták volna utoljára, mikor Alaszka felvételt nyert az Egyesült Államokba.

A pult a bejárati ajtótól balra terpeszkedett. Mr. Halevi mögötte állt, izgatottan hadonászva beszélt maroktelefonján. Időről időre

végigsimított kopasz fején, a mozdulat valószínűleg hajban dús ifjúkorának emléke lehetett. A pénztárgépen megfakult felirat virított: ISTEN SZERET MOSOLYOGJ! Nem tudom, mennyivel lett vidámabb tőle a környék. Mr. Halevi mindenestre nem látszott megfogadni a tanácsot. A feje vörös volt a dühtől. A háttérben maradva figyeltem.

Claudel egyenesen a pulthoz ment, és megköszöri torkát. Halevi bólintott, és felemelt kézzel jelezte: nyugalom. A nyomozó válaszul felvillantotta igazolványát. Halevi zavarba jött. Gyorsan mondott valamit hindiül, és megszakította a beszélgetést. Vastag szemüvege mögül idegesen pislogott hol Claudelre, hol Charbonneau-ra.

– Igen – mondta.

– Maga Bipin Halevi? – kérdezte Charbonneau angolul.

– Igen.

Charbonneau kitette a képet az asztalra.

– Ismeri?

Halevi megfordította a képet. Főlé hajolt, és kisimította bütykös ujjaival. Láthatóan ideges volt. Mindenestre igyekezett azt a látszatot kelteni, hogy együttműködik velünk. Mivel elég sok éjjel-nappal bolt árul csempészett kávé, cigarettát, a rendőrség körülbelül olyan népszerű erre, mint az adóellenőrök.

– Erről nemigen lehet senkit felismerni – mondta végül hosszas vizsgálódás után. – A videóról nagyították ki? Fogalmam sincs, mikor járhatott itt. Mit követett el?

Az indiaiak dallamos kiejtésével beszélte az angolt.

– Nem tudja, hogy ki lehet? – kérdezte Charbonneau. Halevi vállat vont.

– A vevőimet ne is kérdezzék. Túl homályos a kép. Ráadásul épp elfordítja a fejét.

Hátradólt a székén. Most, hogy kiderült, nem ő van terítéken, megnyugodott. Arról igazán nem tehet, hogy az ő boltjában működik egy bankautomata.

– Helybéli? – kérdezte Claudel.

– Mondtam, hogy nem tudom.

– Nem emlékezteti valakire, aki idejár? Halevi ismét szemügyre vette a képet.

– Talán – válaszolta óvatosan. – Elképzelhető, hogy igen. Szeretnék segíteni önöknek... lehet, hogy már láttam.

Charbonneau kemény pillantást vetett rá. Valószínűleg azon tűnődött, amin én: tényleg ismerős Halevinek a fényképen lévő arc, vagy csupán jó fiú akar lenni?

– Kire emlékezteti?

– Én... nem tudom. Biztos egy vevő.

– Mivel foglalkozik?

Halevi zavartan pislogott.

– Ugyanabban a napszakban jön? Ugyanabból az irányból? Van rajta tetoválás? Mindig ugyanazt az árut veszi? – bombázta tovább Claudel.

– Mondtam már. Én nem kérdezősködöm. Csak eladom az árut. Este hazamegyek. Az egyik arc olyan, mint a másik. Jönnek-mennek az emberek.

– Meddig van nyitva ez a hely?

– Kettőig.

– Éjszaka jár ide?

– Meglehet.

Charbonneau egy bőrfedelű noteszbe jegyzetelt. Eddig nem sokat írt.

– Tegnap délután maga dolgozott?

Halevi bólintott.

– Sok dolgom volt. Tudják, mindig így van ez ünnepnap előtt. Az emberek attól félnek, hogy nem nyitok ki.

– Láttá ezt a fickót?

Halevi újból kisimította a képet, azután megtapogatta hajának hült helyét. Nagyot sóhajtott, és széttárta karját.

Charbonneau visszacsúsztotta jegyzetfüzetébe a képet, és összecsukta a noteszt. Az asztalra tette névjegyet.

– Kérem, hívjon fel, ha eszébe jut valami, Mr. Halevi. Köszönöm, hogy időt szánt ránk.

– Persze, persze – mondta szolgálatkészen. Most először ragyogott fel az arca, mióta beléptünk az üzletébe. – Telefonálni fogok.

– Persze, persze – morogta Claudel, amikor kinn voltunk. – Akkor hív, ha Teresa anya összejön Szaddam Husszeinnel.

– Ne viccelj, hiszen éjjel-nappal boltja van. Konzerv van az agya helyén – morogta Charbonneau.

Ahogy átvágtunk az úton a kocsizhoz, hátranéztem a vállamon keresztül. A két öregúr még mindig ugyanúgy ült, akár a kőoroszlánok a buddhista templom kapujában.

– Megkaphatnám a képet egy pillanatra? – mondtam Charbonneau-nak.

Kicsit meghökkent, de odaadta. Claudel kinyitotta a kocsiz ajtaját. Olyan hőség volt odabent, mint a kemencében. Az ajtóra támaszkodva nézte, ahogy visszamegyek. Valamit mondott Charbonneau-nak, de szerencsére nem hallottam a megjegyzést.

Odamentem a jobb oldali öreghez. Kifakult vörös tornanadrágot, atlétatrikót és csíkos zoknit viselt. Csontos lábát behálózták a visszerek, fogatlan szájából cigaretta fityegett. Leplezetlen érdeklődéssel nézte, ahogy közeledem.

– *Bonjour* – mondtam.

– Helló – válaszolta. Izzadt háta sercegve vált el a műanyag támlától, ahogy előrehajolt. Vagy hallotta, mikor beszélgettünk, vagy kiérezte az akcentusomat.

– Meleg van.

– Volt már melegebb is – válaszolta. A cigaretta heves táncot járt a szájában.

– Erre lakik?

Csontos karjával a St. Laurent felé mutatott.

– Kérdezhetek valamit?

Bólintott.

Odaadtam neki a fényképet.

– Ismeri ezt az embert?

Jó messze eltartotta magától a fénymásolatot. Leárnyékolta, hogy jobban lássa. Arca előtt gomolygott a füst. Olyan soká nézte, hogy

már azt hittem, sose fejezi be.– Egy vörös csíkokkal tarkított, szürke macska sompolygott el mellette, majd eltűnt az épület mögött.

A másik öregember térdére tette két kezét, és nagyot nyögve felegyenesedett. Bőre valaha fehér lehetett, de olyan volt, mintha már legalább száz éve aszalódna abban a székben. Először a nadrágtartóját igazgatta, majd a munkásnadrágján körbefutó övet. Odacsoszogott hozzánk. Sapkáját társa vállához nyomta, és megszemlélte a fotót.

A tornanadrágos végül visszaadta a képet.

– Erről még a saját anyja se ismerné fel.

Társa azonban sokkal biztosabb volt a dolgában.

– Valahol ott lakik – mondta, és sárga ujjával egy háromlakásos téglaházra mutatott. Tájszólassal beszélt, ráadásul neki se volt műfogsora. Alig értettem a szavait. Biztos, ami biztos, a képre mutattam, majd az épületre. Bólintott.

– *Souvent?* – kérdeztem. Gyakran.

– Mmmm, *oui* – felelte, miközben felvonta szemöldökét, lebiggyesztette alsó ajkát, és kissé széttárta kezeit. Gyakran. Bizonyos mértékig.

A másik öregúr kétkedve ingatta fejét.

Intettem Claudelnek és Charbonneau-nak, hogy jöjjenek ide. Elmondtam, mit hallottam a két öregtől. Claudel gyilkos pillantást vetett rám. Farkasszemet néztem vele. Mindhárman tudtuk, hogy a két öreg nekik is eszükbe juthatott volna.

Charbonneau odament hozzájuk. Úgy hadartak, akár a géppuska. A magánhangzókat elnyújtották, és a szavak végét elnyelték: hiába figyeltem, legfeljebb egy-két szót tudtam kivenni belőle. A mozdulatokból azonban pontosan tudtam, miről beszélnek. A nadrágtartós azt mondta, hogy a lenti házban lakik az illető. A tornanadrágos továbbra is azt állította, téved.

Charbonneau végül visszajött hozzánk. A kocsni felé intett, jelezve, hogy kövessük. Ahogy átvágtunk az úton, éreztem, két reszketeg szempár szegeződik rám.

10.

Charbonneau a Chevynek dőlt, és rágyújtott egy cigarettára. Feszültnek tűnt. Pár pillanatig hallgatott, átfutotta gondolatban, amit a két öregembertől hallott. Amikor végre megszólalt, alig mozdult a szája.

– Mit gondol? – szegezte nekem a kérdést.

– Szerintem Stan és Pan elég sok időt tölt itt. – Kövér veritékcsepp gördült végig a hátamon.

– Lehet, hogy az ideggondozóból szöktek – jegyezte meg savanyúan Claudel.

– De az is, hogy valóban látták a rohadékot – kelt a védelmemre Charbonneau. Mély lélegzetet vett, és lepöckölte cigarettája végéről a hamut.

– Hát, nem mondanám, hogy bármelyikük eszményi tanú lenne egy bírósági tárgyaláson – kötötte az ebet a karóhoz Claudel.

– Igaz – bólintott Charbonneau. – De valóban nagyon pocsék a kép. Egyébként ez az egyetlen nyom, amin elindulhatunk.

– Azért a kettes számú nagypapi egész biztosnak látszott a dolgában – tettem hozzá.

– Ezek legfeljebb a mindennapi vörösborukban meg a vérbankban lehetnek biztosak – prüszkölte Claudel. – Szerintem egy-két év múlva biztos tájékozási pontként fölkerülnek a környék térképére.

Charbonneau egy utolsó slukkot szívott még a cigarettájából, aztán ledobta a földre és eltaposta.

– Lehet, hogy tévednek, de azért azt mondom, nézzük meg, és rúgjuk szét a seggét, ha mégiscsak ő az.

Claudel vállat vont.

– Rendben. Segítséget hívok. Fölösleges lenne forrón enni a kását. Tekintete rám villant, aztán kérdő pillantást vetett társára.

– Engem nem zavar – mondta Charbonneau.

Claudel megrázta fejét. Megkerülte a kocsit, és beült az anyósülésre. A szélvédőn keresztül láttam, hogy az adó-vevőért nyúl.

– Nagyon vigyázzon – fordult felém Charbonneau. – Ha bármi gond lesz, hasaljon a földre.

Örültem, hogy nem mondja, ne nyúljak semmihez.

Claudel feje egy perccel később ismét előbukkant a kocsiból.

– *Allons-y* – adta ki a vezényszót. Nyomuljunk.

Bekászálódtam a hátsó ülésre. Charbonneau ismét a volánhoz ült. Beindította a motort, és gurulni kezdett a kérdéses tömb felé.

Claudel hátrafordult:

– Nagyon kérem, hogy semmihez se nyúljon odabent. Ha mégis ez a fickó az, akit keresünk, jó lenne, ha nem szarnánk el a nyomokat.

– Megkísérlem – feleltem, és mindent megtettem annak érdekében, hogy elnyomjam a szarkasztikus élt a hangomban –, de tudja a társadalom tesztoszteronmentes táborába tartozom, és mi néha elfelejtjük az ilyen dolgokat.

Felsőhajtott, és hátravetette magát az ülésen. Biztosra vettem, hogy ha megfelelő közönsége lenne, most elégedetten vigyorogna és forgatná szemeit.

Charbonneau lassan a ház elé kanyarodott. Valamennyien az épületre bámultunk. Üres telkek között állt, a törmelékhalmozatok már réges-rég benőtte a gaz. Az arra járók telihajigálták törött üveggel, használt autógumival, tönkrement háztartási eszközökkel – egyszóval pontosan úgy festett, mint minden üres nagyvárosi telek. Valaki hatalmas kecskét festett a szemközti falra. Mindkét fülén géppisztoly lógott, szájában emberi csontvázat tartott. Kíváncsi lettem volna, tudja-e bárki, mit akar ábrázolni a kép.

– Az öregúr ma még nem találkozott vele – jegyezte meg Charbonneau, miközben ujjával a kormánykeréken dobolt.

– Mikor ülték ki a bolt elé? – kérdezte Claudel.

– Tíz órakor – felelte Charbonneau. Az órájára nézett. Claudel és én követtük a példáját. Azt hiszem, Pavlov örült volna. Öt perc múlva negyed négy.

– Lehet, hogy elnyomta a buzgóság – jegyezte meg Charbonneau. – Talán túl kimerítő volt a tegnapi.

– Vagy nincs is itt, és az a két vén kecske azóta már szétröhögte a golyóit.

– Elképzelhető.

Egy csapat fiatal lány vágott át az üres telken az épület mögött. Sortjaik füzérnyi Québec-zászlót alkottak. A sok fleur-de-lis egy ütemre ringott, ahogy átverekedtek magukat a gatzengeren. Hajukat ragyogó kékre festették. Amint néztem őket, eszembe jutott, hogy milyen törekeny ez a felhőtlen vidámság. Jön egy örült, és... Visszafojtottam feltámadó dühömet. Lehetséges lenne, hogy alig tíz lépésre vagyok a gyilkostól?

Ebben a pillanatban egy kék-fehér járőrközi gurult csöndesen mögénk. Charbonneau kiszállt, és átment hozzájuk. Kis idő múlva visszatért.

– Fedeznek bennünket – mondta, és a járőrközi felé intett a fejével. Hangja megkeményedett: – *Allons-y*.

Mikor kinyitottam az ajtót, Claudel szólásra nyitotta száját, de azután meggondolta magát, és elindult a ház felé. Charbonneau és én pár lépéssel lemaradva követtük. Észrevettem, hogy kigombolta a zakóját. Jobb karja kissé megfeszült. Láthatóan készenlétben állt. Vajon mire? – futott át az agyamon.

A vörös téglás épület magányosan állt, a környező házakat már rég elbontották. A szomszédos telkeket csupa limlom borította. Itt-ott hatalmas betonkölöncök heverték, akár a jégkorszaki gleccserek vándorkövei. Déli oldalát lyukacsos, rozsdás drótkerítés határolta. Kapuja északra nézett.

A három, valaha fehér, ősrégi ajtó a Berger utcára nyílt. A bejárat előtti részt kiöntötték betonnal. Valaha vörösre festették, de most már alvadt vér színe volt. A harmadik ajtón egy kézzel írt cédula lógott a megszurkült csipkefüggönyön. A piszkos üvegen át alig lehetett elolvasni, mi áll rajta. „Chambre á louer”. Szoba kiadó. Claudel fél lábát a lépcsőre tette, és találomra megnyomta az egyik csengőt. Semmi válasz. Ismét csöngetett, majd rövid szünet után megkocogtatta az ajtót.

– *Tabernac!* – visította egy éles hang a fülembé. Szívem rögtön a torkomba ugrott. Megfordultam. A földszinti ablakból egy mogorva arc nézett vissza rám. Alig húsz centire voltunk egymástól.

– Mit képzelnek? Ha betörik azt az ajtót, *trou de cul*, meg is fizetik.

– Rendőrség – mondta Claudel, nem törődve a megjegyzéssel.

– Igen? Igazolja magát.

Claudel elővette igazolványát, és az ablakhoz nyomta. A disznószerű arc előrehajolt, és meglepődve láttam, hogy egy nő áll a csipkefüggöny mögött. Vörös arcát borostyánszín sál keretezte. Helyesbítettem. Inkább kecskére hajazott.

– Igen? – A kendő két vége meglibbent, mintha csak két hatalmas fül lenne. Claudelről Charbonneau-ra ugrott a tekintete, majd legvégül rajtam állapodott meg. Vélhetőleg úgy döntött, én vagyok a legkevésbé veszélyes, mert a továbbiakban hozzám intézte szavait.

– Néhány kérdést szeretnék feltenni önnek – mondtam. Úgy éreztem, mintha egy Jack Webb-utánérzés szereplője lennék. Ugyanolyan papírízűen hangzott franciául, mint angolul, Épp csak nem tettem hozzá, hogy „asszonyom”.

– Jean-Marcról?

– Ezt talán mégse az utcán kéne megbeszélnünk – mondtam. Kíváncsi voltam, ki lehet az a Jean-Marc.

A nő pár pillanatig tétovázott, majd eltűnt a csipkefüggöny mögött. Kisvártatva hallottuk a záruk csattanását, és egy hatalmas termetű asszony jelent meg az ajtónyílásban. Sárga nejlon otthonkát viselt. Hónalján nagy, sötét foltokat hagyott az izzadság, nyaka fekete volt a mocsoktól. Kinyitotta előttünk az ajtót, aztán sarkon fordult, és megindult előttünk. Libasorban követtük. Claudel ment elől, én voltam az utóvéd. A szűk folyosó káposzta és állott zsír szagától bűzlött. Idebenn legalább harmincöt fok lehetett.

A nő hirtelen balra fordult. Harmincas évekbeli, nehéz sötét bútorokkal berendezett szobában találtuk magunkat. A kopott perzsaszőnyegen vékony padlószőnyeg futott keresztül. A helyiséget megülte az állott macskaalomszag.

A nő az ablak mellett álló hatalmas karosszékhez ment, és belevetette magát. Tőle jobbra fém tálalóasztal állt. Egy pepsi-colás doboz táncolt a tetején. A nő idegesen fészkelődött, időről időre kipislogott az ablakon. Jó lett volna tudni, hogy vár-e valakit, vagy csupán megzavartuk szokott délutáni szemlélődését.

Átnyújtottam neki a képet. Ahogy kezébe vette, összehúzta szemét, amitől arca lárvaszerű kifejezést öltött. Mikor fölnézett ránk,

rájött, hogy rossz pozíciót választott. Fölé tornyosultunk. Fenyegette érezte magát. Rögön lágyabb húrokat kezdett pengetni.

– Neve? – szegezte neki a kérdést Claudel.

– Marie-Eve. Rochon. Mi ez az egész? Jean-Marc bajban van talán?

– Maga a házmester?

– Én szedem össze a laktórt – válaszolta fészkelődve. Az öreg bútordarab hangosan tiltakozott.

– Ismeri? – mutatott a képre Claudel.

– Igen is, meg nem is. Itt lakik, de nem ismerem.

– Hol?

– A hatosban. Az első lépcsőház földszinti szobája – felelte széles mozdulattal.

– Mi a neve?

Egy pillanatig elgondolkozva babrált a sáljával. Nagy, kövér verítékcsepp csorgott le a halántékán.

– St. Jacques. Persze nem vennék mérget rá, hogy valóban így hívják. A legtöbben álnéven szoktak bejelentkezni.

Charbonneau buzgón jegyzetelt.

– Mióta lakik itt?

– Talán egy éve. Ez elég hosszú időnek számít erre felé. A legtöbben hamar elköltöznek. Persze nem sokszor látom. Folyton jön-megy. Az ő dolga: én nem törődöm vele, mit tesz. – Lesütötte szemét, és az ajkába harapott. Nyilvánvalóan hazudott.

– Mit tud róla?

Riadtan megrázta fejét.

– Semmit.

– Vannak látogatói?

– Mondtam, hogy nem figyelem. – Kis szünetet tartott. Idegesen huzigálta a sálat. – Úgy tűnt, mindig egyedül van.

Charbonneau gyorsan körülnézett.

– A többi lakás is ilyen, mint ez?

– Az enyém a legnagyobb. – Arca megkeményedett, alig észrevehetően fölszegte állát. Láthatóan büszke volt rá. – A többiek csak tengnek-lengnek. Némelyik lakásban csupán az ágynak és a vécének jut hely.

– Itthon van?

A nő vállat vont. .

Charbonneau becsukta jegyzetfüzetét.

– Beszélünk kell vele. Gyerünk.

Meglepetten nézett vissza ránk.

– *Moi?*

– Lehet, hogy be kell mennünk a lakásba. Előredőlt a székből. Ruhájába törölte tenyerét, szeme tágra nyílt.

– Azt nem lehet – hadarta. – Magánlaksértés lenne. Gondolom, nincs házkutatási parancsuk...

Charbonneau keményen ránézett. Nem válaszolt. Claudel unottan sóhajtott. A magam részéről a pepsis dobozon gyöngyöző harmatcseppeket figyeltem. Kis patakokban futottak le az asztal lapjáig. Senki se szólt.

– Jól van – adta meg végül magát a nő. – De a maguk ötlete volt.

Ahogy ide-oda fészkelődött a fotelben, otthonkája felcsúszott, és kivillant márványos combja. A szék szélére manőverezte magát, és mindkét kezét a karfának támasztva talpra vergődött.

A szoba végében álló íróasztalhoz ment, és kotorászni kezdett az egyik fiókban. Nemsokára egy kulccsal a kezében jött vissza. Szótlanul átnyújtotta Charbonneau-nak.

– Köszönöm, asszonyom. Örömről szolgál, hogy ellenőrizhetjük a magára bízott házat.

Mikor kifelé mentünk, a nőben felülkerekedett a kíváncsiság.

– Elárulnák, mit csinált a fickó?

– Amint végzünk, leadjuk a kulcsot – mondta Claudel felelet helyett.

* * *

Az első lépcsőház folyosója ugyanúgy festett, mint az előbbi. Az ajtók jobbra-balra nyíltak, leghátul meredek lépcső vezetett az emeletre. A hatos szoba balra az első ajtó volt. Az épületben kísérteties csend honolt.

Charbonneau az ajtótól balra állt. Mi Claudellel jobbra húzódtunk. Mindkét nyomozó kigombolta a zakóját. Claudel 375-ösére tette

tenyerét. Bekopogott az ajtón. Semmi válasz. Újból kopogott. Senki se felelt.

A két rendőr szeme összevillant. Claudel bólintott. Száját összeszorította, amitől arca még szögletesebb lett, mint rendesen. Charbonneau óvatosan kinyitotta a zárat, és belökte az ajtót. Feszülten vártunk. Semmi se mozdult, csak a felkavart porszemcsék szitáltak a késő délutáni fényben.

– St. Jacques?

Csönd felelt.

– Monsieur St. Jacques?

Claudel felemelte tenyerét. Vártam, míg a nyomozók belépnek az ajtón. Szívem a torkomban dobogott.

A szobában alig pár bútordarab volt. A bal hátsó sarokban lógó rózsaszín műanyag függöny választotta el a fürdőszobát a lakás többi részétől. A függöny alól egy komód alsó fele kandikált elő, meg egy rozsdás cső, ami feltehetőleg a mosogatóhoz vezetett. A függönytől jobbra beépített pult magasodott. Néhány edény, műanyag pohár és egy rezsó volt rajta.

A függöny előtt bevetetlen ágy foglalta a helyet. Jobbra tőle két fűrészbakra helyezett furnér lap állt. A fűrészbakok oldalán hatalmas pecsét hirdette, hogy mindkettő Montreal város tulajdona. A hevenyészett asztalon könyvek, papírok tornyosultak. A vele szemben lévő falat térképek, fényképek és újságcikkek borították. Előtte egy fémszék állt. A szoba egyetlen ablaka a bejárati ajtótól jobbra nyílt. Fölötte csupas� villanykörte lógott a falból.

– Szép hely – kommentálta Charbonneau a látványt.

– A szépség szigete. Fölér Kim Basinger herpeszével.

Claudel a fürdőszobához ment. Tollat vett elő a zsebéből, és félrehúzta a függönyt.

– Lehet, hogy a védelmi minisztérium szakértőket küld ide – morogta. – Ez az izé itt a biológiai hadviselés minősített esete.

– Sajnos nincs itt a nyavalyás – mondta csalódottan Charbonneau, és finoman meglibbentette cipője orrával az ágytakarót.

Én eközben szemügyre vettem a konyhafelszerelést. Két söröspohár. Egy félig leégett serpenyő. A benne lévő maradék leginkább spagettire emlékeztetett. Egy félig elrágott, kőkeményre

szikkadt sajt. Egy Burger King-es pohár. Egy csomó sós ropogtatnivaló. Ahogy a rezsó fölé hajoltam, megütött a belőle áradó meleg. Hirtelen kivert a víz.

– Itt van! – kiáltottam.

Hangom darabokra törte a szoba ájult nyugalját. Jobbra tőlem felpattant egy ajtó: nekicsapódott Claudel-nek, és a falhoz szögezte. Narancssárga baseballsapkás férfi rohant át a szobán. A szeme egy pillanatra találkozott az enyémmel, tekintete ugyanolyan volt, mint a csapdába esett vadállatoké. Egy másodperccel később már eltűnt a folyosón. Claudel közben visszanyerte az egyensúlyát. Előrántotta fegyverét, és utána szaladt. Charbonneau a nyomában. Gondolkozás nélkül követtem őket.

11.

Mikor kilöttem az utcára, szinte megvakított a szikrázó napsütés. A Berger utca felé indultam. Szemem Claudelt és Charbonneau-t kereste. A felvonulás már véget ért, és hatalmas embertömeg áradt a Sherbrooke felől. Hirtelen kiszúrtam Claudelt. Paprikavörös arccal kiabált, feltehetőleg azt követelte, hogy adjanak neki utat. Charbonneau pár lépéssel mögötte törtetett. Magasra tartotta jelvényét, de ő se haladt sokkal gyorsabban.

A tömeg nem fogta fel, hogy valami szokatlan dolog történt. Testes szőke nő andalgott barátja vállára hajolva. Fejét hátravetve nevetett, baljában egy üveg Molsont tartott. Valamivel odébb Québec-zászlóba öltözött részeg ordítózott. Olyan volt, akár valami nemzetiszín Batman. Fölmászott a közeli lámpaoszlopra, és onnan vezényelte a kántáló tömeget: „Québec pour les Québécois!” Hirtelen rádöbentem, hogy a tömegnek kissé kásás a hangja.

Az üres telek felé indultam. Fölmásztam az egyik betonkockára, és lábujjhegyre álltam. Arra gondoltam, hogy így talán sokkal könnyebben kiszúrom St. Jacques-ot. Sajnos sehol se láttam. A fickó kitűnően ismerte a terepet, és a mai ünnep is az ő kezére játszott.

Az egyik rendőr elrakta pisztolyát, és csatlakozott az üldözőkhöz. A másik beszólt a központba, hogy küldjenek erősítést, azonban kételkedtem benne, hogy a járőrök képesek átverekedni magukat az ünneplőkön. A két rendőr a Berger és a St. Catherine felé csörtetett, ahogy Claudel és Charbonneau is.

Aztán mégiscsak sikerült megpillantanom a narancsszínű baseballsapkát. Nem sokkal Charbonneau előtt volt, aki épp akkor fordult balra a St. Catherine-on, de nem látott át a testek kavargó tömegén. St. Jacques nyugat felé tartott. Éppolyan gyorsan tűnt el, ahogyan felbukkant. Integtettem a többieknek, de hiába. Nem figyeltek rám. Se Claudel, se a járőrök.

Gondolkodás nélkül leugrottam a betontömről, és belevetettem magam a tömegbe. Naptej, izzadság és állott sör szaga töltötte be a levegőt. Lehajtott fejjel verekedtem át magam az embereken. Nem volt igazolványom, és időm se, hogy magyarázkodjam. Keményen dolgoztam magam előre. Lehetőleg elkerültem, hogy a szembejövők szemébe nézzek. A legtöbben nem vették szívükre a dolgot. Mások jót húztak a hátamra, és ezzel el volt intézve a dolog.

Megpróbáltam megtalálni St. Jacques baseballsapkáját, de ez az én magasságommal persze reménytelen vállalkozás volt. Ezért abba az irányba igyekeztem, ahol utoljára láttam. Díjaztam volna, ha nekem is megnyílik a tömeg, mint Jézus előtt Názáretben. Úgy vágtam át magam az embereken, mint egy jégtörő a Szent Lőrinc-folyón.

Már majdnem sikerült. Ott voltam a St. Catherine kapujában, amikor valaki megragadott hátulról. Teniszütő nagyságú tenyér fonódott a torkomra. Megtorpantam. Hallottam, hogy valami megroppan a nyakamban. A kéz hátrarántott, és egy jetitermetű munkás a mellkasához lapított. Ahogy nekiütődtem, elborított állott verejtékszaga. Hatalmas fej hajolt felém. Kitátotta száját, savanyú bor, félig emésztett sós mogyoró és áporodott cigarettaszag csapott az arcomba:

– Hééé, *flotte*, mi a faszt lökdösödsz?

Nem tudtam felelni neki. Ez úgy tűnt, még jobban feldühítette, mert hatalmasat lökött rajtam. Rakétaként röptültem előre. Magammal sodortam egy rövid nadrágot és magas sarkú cipőt viselő

nőt. Felsikített, mire ösztönszerűen szétrebbentek az emberek. Pont annyi helyem volt, hogy elvágódjam. Hiába próbáltam visszanyerni egyensúlyomat, elterültem a járdán.

Elég szerencsétlenül estem. Homlokomból és arcomból dőlt a vér. Tudtam, ha nem pattanok talpra, eltaposhat a tömeg. Megkíséreltem elrúgni magam a talajról, ám ekkor egy csizma keményen az ujjamra taposott. Térdek, cipők, lábak kavarogtak köröttem. Ismét a földre zuhantam.

Oldalt hengeredtem, és megpróbáltam térdre állni. Nem ment. Még mindig kába voltam az előbbi eséstől, és túl sok véletlen rúgást kaptam. Képtelen voltam összeszedni magam. Senki se állt meg, hogy fölsegítsen.

Aztán dühös kiabálást hallottam. Kissé félrehúzódtok köröttem a tömeg. Egy kéz jelent meg az arcom előtt, és türelmetlenül intett. Belekapaszkodtam, és felhúztam magam a fényre. Végre kaptam levegőt.

A kéz Claudel keze volt. Sose hittem volna, hogy egyszer még ennyire örülök neki. Fél karjával hátrébb lökte a felém igyekvőket, amíg összeszedtem magam. Láttam, hogy mond valamit, de nem értettem a szavakat. Idegesnek tűnt. És nagyon-nagyon jóképűnek. Befejezte a beszédet, és kérdő pillantást vetett rám. Gyorsan felmérte a kezemen és a lábamon lévő horzsolásokat. Pillantása megállapodott jobb arcomon. Éreztem, hogy rendesen bedagadt.

Elengedte a kezem, elővette zsebkendőjét, és az arcomra mutatott. Reszkető kézzel nyúltam utána. Felitattam vele a vért, majd összehajtottam, és tiszta felét az arcomra szorítottam. Claudel a fülemhez hajolt:

– Maradjon mellettem – kiáltotta.

Bólintottam.

Átvágtuk magunkat a Berger utca felé. Itt viszonylag ritkább volt a tömeg. Merev lábbal lépdeltem utána. Kicsit megállt, majd megindult a kocsira felé. Megragadtam a karját. Megállt, értetlenül nézett vissza rám. Teljes erőmből megráztam. Olyan képet vágott, mint a régi Stan és Pan-filmeken.

– Arra van! – kiáltottam teli tüdőből. – Láttam!

Claudel még jobban felhúzta szemöldökét.

– Menjen a kocsihoz – mondta kurtán.

– Láttam a St. Catherine-en! – ismételtem meg, mert azt hittem, nem hallotta. – A Les Foufounes Électriques mellett! A St. Laurent felé menekült. – Azt hiszem, elég hisztérikus, lehetett a hangom.

Valószínűleg ez győzte meg. Néhány másodpercig tétovázott, azután még egyszer szemügyre vette sérüléseimet.

– Jól van?

– Igen.

– Vissza tud menni a kocsihoz?

– Igen. – Megfordultam, de pár lépés után megtorpantam: – Inkább itt várok.

Átvágtam a telken egy nagy törmelékhalomhoz. Minden lépésért meg kellett küzdenem. Alattomos drótok, kábeldarabok kapaszkodtak a bokámba. Végül sikerült feltornásznom magam a szemétdomb tetejére. Körülnéztem a terepen. Tudtam, hogy a narancssárga baseballsapka előbb-utóbb kiugrik a tömegből. Claudel türelmetlenül figyelt, lövésre váró vadászskutyára emlékeztetett. Ezúttal azonban hiába vizslattam a felvonulókat.

– Menjen – mondtam végül. – Én majd figyelek.

Elindult a St. Catherine felé. Néhány perc alatt elnyelte a tömeg, akár idegen proteint az antitestek serege. Egy pillanattal előbb még önálló arca volt: most már csupán egy kis pont a végtelenben.

Addig erőltettem a szemem, míg már belefájdult, de nem láttam se St. Jacques-ot, se Charbonneau-t. Végre felbukkant a kért járőrökösi. A St. Urban utca szélén araszolt, jelzőfénye kéken és vörösen villogott, azonban a felvonulók nem vettek tudomást a szirénáról.

Egyetlenegyszer láttam valami narancsszín villanást, de ahogy közelebb ért, kiderült, hogy tigrisálarc. Hevesen tűzött a nap. Lüktetett a fejem, éreztem, hogy komolyan feldagadt az arcom. Ennek ellenére nem adtam fel. Egészen addig pásztáztam a tömeget, míg Claudel és Charbonneau vissza nem ért. Szent János napja nem a mi napunk volt, hanem St. Jacques-é. Sikerült gégerutat nyernie.

Egy órával a hajsza kezdete után valamennyien összegyűltünk a kocsinál. A két nyomozó levette zakóját és nyakkendőjét, és a hátsó

ülésre hajította. Arcuk ragyogott az izzadságtól, ingük csuromvizes volt. Charbonneau arca kipirult, haja előrehullt. Úgy festett, akár egy izgatott schnauzer. Én se néztem ki jobban. A pólóm cafatokban lógott, szabadidőnadrágom olyan volt, mintha most vettem volna ki a mosógépből. Mire abbahagytuk a lihegést, mindenki kidühöngte magát.

– *Merde* – mondta Claudel, de mondtunk ennél cifrábbakat is.

Charbonneau behajolt a kocsiba, és kicotort egy csomag Playerst a zsebéből. Elővadászta öngyújtóját, és rágyújtott. Mennyei nyugalom ömlött el arcán, ahogy kifújta a füstöt.

– A kis görény úgy átrágtá magát a tömegben, mint csótány a szaron – morogta.

– Ismeri a terepet, akár a tenyerét – mondtam. Ellenálltam a sürgető vágynak, hogy szemügyre vegyem magam a visszapillantóban.

Mélyet szippantott a cigarettából.

– Maga szerint ő volt a képen?

– Ki tudja – vontam meg sajnó vállamat. – Nem láttam az arcát.

Claudel szemrehányóan sóhajtott. Újabb zsebkendőt húzott elő, és letörölte nyakáról az izzadságot. Rávettem kevésbé bedagadt szememet.

– Maga talán tudná azonosítani?

Megrázta fejét, de közben olyan arcot vágott, hogy még én éreztem pondrónak magamat. Nem bírtam tovább cérnával:

– Monsieur Claudel, úgy viselkedik velem, mintha gyengeelméjű lennék. Kezd idegesíteni a dolog.

Vigyorogva mérte végig ábrázatomat.

– Hogy van az arca?

– Istenien – lőttem vissza. – Hogyha nem tudná, az én koromban egy ingyenes bőrradírral már komoly ajándéknak számít.

– Azért ha legközelebb úgy dönt, hogy összeakaszodik egy profi pankrátorral, ne vegye biztosra, hogy megint kimentem. Lehet, hogy épp másfelé lesz dolgom.

– Amennyiben körültekintőbben biztosítja a letartóztatás helyszínét, valószínűleg nem kényszerülök rá – sziszegtem összeszorított fogakkal.

– Jól van, ne huzakodjunk már – szólt közbe Charbonneau, és széles ívben elpöckölte cigarettáját. – Nézzük inkább a lakást.

Az eseményeket csöndben figyelő járőrhez fordult:

– Szóljon be a központba, hogy küldjék a helyszínelőket.

– Azonnal – mondta gyorsan a magasabb, és visszament a kocsihoz.

Mindannyian megindultunk Charbonneau után. Beléptünk a vörös téglás épület ajtaján, a másik járőr odakint várt.

Noha időközben valaki becsukta a külső ajtót, St. Jacques lakása tárva-nyitva állt. Ahogy beléptünk, szétszóródtunk, mintha csak utasításra tennénk. Ismét szemügyre vettem a konyhát. A rezsó mostanra kihült. A spagetti nem lett vonzóbb a közben eltelt óra során. Egy légy táncolt a serpenyő szélén, eszembe juttatva a Gagnon testén nyüzsgő nyúveket. Egyébként semmi se változott.

A hátsó sarokban lévő ajtóhoz mentem. A padlót borító törmelék jelezte, hogy nemrégiben nekicsapták a kilincset a falnak. Mögötte hosszú falépcső vezetett jobbra egy kis pihenőig, majd ott elkanyarodott, és elnyelte a sötét. A falból rozsdás kampók nyújtózkodtak. A pihenő teli volt konzervdobozokkal. Hirtelen észrevettem a falra szerelt villanykapcsolót. A háza hiányzott. A drótok úgy kanyarogtak, akár a férgesek.

Charbonneau hozzám lépett. Kissé kijebb nyitotta tollával az ajtót. Megmutattam neki a kapcsolót. Felkattintotta a tollal. Valahol, lent felgyulladt a villany. A lépcsősor ennek ellenére nem lett világosabb. Hallgatóztunk. A folyosón mélységes csönd honolt. Claudel is odajött hozzánk.

Charbonneau elindult lefelé a lépcsőn. Követtem. Úgy éreztem, mindjárt leszakad az egész rozoga hóbelevanc. Remegett a lábam, de ellenálltam a kísértésnek, hogy megérintsem a falat. Egyébként kellemes hűvös fogadott idelent: szinte gyógyírként hatott feldagadt arcomra.

Az alagsor az épület felét foglalta el. Hátral vakolatlan téglafal választott le egy részt, elöl egy nagy kád terpeszkedett. Mögötte hajdanán rózsaszínre festett munkapad állt. Mostanra erősen megkopott. Körötte besárgult kefék hevertek.

Jobbra egy behemót kazán foglalta a helyet. Kerek kürtői úgy ágaztak szerte, akár egy öreg tölgy ágai. Nagy kupac hamu magasodott előtte. A pislákoló fényben halomba hányt képkeretek, ócska biciklivázak, beszáradt festékesdobozok és egy széttört komód volt látható. A druida isteneknek bemutatott áldozati halmokhoz hasonlított. Más nem volt a pincében. Csupán egy csupasz körte világított.

– Az a kis szarházi biztos az ajtó mögött várakozott – pislogott fel Charbonneau csípőre tett kézzel.

– A nagy valagú asszonyosság igazán felvilágosíthatott volna arról, hogy van egy kis rejtekhely ebben a kurva lakásban – tette hozzá Claudel, cipője orrával rugdosva a munkapadot. – Itt akár még Salman Rushdie is nyugodtan dekkolhatna.

Nem szóltam rá semmit. Elvégre csak szívességből hoztak el. Egyre jobban fáj a lábam. A nyakamban is megroppant valami.

– Az a rohadt állat kinyírhatott volna minket az ajtó mögül.

Charbonneau és én nem válaszoltunk. Mindketten ugyanarra gondoltunk.

Charbonneau megindult felfelé a lépcsőn. Követtem. Mikor felértünk a szobába, megcsapott a nyári kánikula. A hevenyészve összetákolt asztalhoz léptem, és szemügyre vettem a falon lévő kollázst.

Montreal térképe foglalta el a közepét. Képek, újságkivágások vették körül. Jobb oldalon főleg a Playboyból és a Husterből kiollózott lányok voltak láthatók. Kifacsart pózokban heverő, csábos tekintetű fiatal nők néztek vissza rám. Nem voltak túl meggyőzők. A gyűjtő nem ragadt le egyetlen típusnál. Nem tudtam rájönni, milyen szempont szerint válogatott. Ázsiai, néger, fehér bőrű lányok. Szőkék, vörösek, feketék. Ezzel szemben észrevettem, hogy mindegyik kép szélét gondosan eldolgozták. Egyenlő távolságra kasírozták fel őket a falra. A bal oldalon újságkivágások sorakoztak. Volt köztük néhány angol nyelvű írás, de többségük francia sajtótermékből származott. Közelebb hajoltam, és böngészgetni kezdtem őket. Az egyik a Drummodville-ben elkövetett templomi betörésről szólt. Aztán ott volt egy francia cikk a senneville-i emberrablásról. Gyorsan átfutottam a Videodrom kiadványát,

amelyben azt állították, hogy ők forgalmazzák a legtöbb pornófilmet Kanadában. Az Apollo Police nudista táncklubról tudósított. A hozzá tartozó kép a bőrbe és láncokba öltözött Babette-et ábrázolta. Egy másik cikk arról szólt, hogy a St. Paul-du-Nordon elkövetett betörés során a tettes életnagyságú rongybabát fabrikált, majd a háziasszony hálóingébe öltöztette és széthasogatta. Aztán egyszer csak olyasmit találtam, amitől megfagyott ereimben a vér.

Három gondosan elhelyezett cikk volt egymás mellett. Mindegyik sorozatgyilkosokról szólt. Ezek fénymásolatok voltak, nem kivágások. Az elsőről Leopold Dion képe nézett vissza rám: a Pont Rouge-i szörnyetegre 1963 tavaszán csapott le a rendőrség. Négy fiatal lány holttestét találták a lakásában. Valamennyit megfojtották.

A második cikk Wayne Clifford Boden esetét ismertette, aki Montrealban és Calgaryban szedte áldozatait, 1969 elején. A margóra valaki felírta: „*Bili l'étrangleur!*” A harmadik William Dean Christerson, alias Bili l'éventreur rémtetteit taglalta. Ő az 1980-as évek elején két nőt ölt meg és darabolt föl.

– Nézzék csak ezt – mondtam. Bár a szobában meleg volt, végigfutott a hátamon a hideg.

Charbonneau odajött hozzám.

– Ó, baby, baby – dúdolta, miközben szeme a térkép jobb felén lévő képeket pásztázta. – Milyen szép dolog a plátói szerelem.

– Inkább ezeket böngéssze – mutattam a három cikkre.

Claudel is csatlakozott kettősünkhöz. Szótlanul futották át a fénymásolatokat. Odakint valaki Sophie-t kereste: torkaszakadtából kiabálta nevét. „Vajon állat vagy gyerek?” – kérdeztem magamtól.

– A francba – sóhajtotta Charbonneau, amikor befejezte az olvasást.

– Lehet, hogy mégsem ő Charlie Manson – jegyezte meg savanyúan Claudel.

– Persze! Biztos csak a szakdolgozatát készíti. – Most először éreztem némi indulatot Charbonneau hangjában a mai nap folyamán.

– Lehet, hogy nem tudja megkülönböztetni egymástól a jó és a rossz fiúkat – folytatta Claudel. – De az is lehet, hogy megtetszett neki Batman szerepe. Talán fel akarja venni a gonosszal a harcot. Elképzelhető, hogy csupán franciául tanul, és ezt izgalmasabbnak

találja, mint a nyelvkönyveket. Honnan tudjam? Egy biztos: néhány újságkivágás alapján nem állíthatjuk biztosan, hogy ő Hasfelmetsző Jack. – Ideges pillantást vetett az ajtóra: – Hol a fenében vannak a helyszínelők?

Szemétláda – gondoltam magamban, de tartottam a szám. Visszafordultam a kollázshoz. Charbonneau követte példámat. A fal mellett egy csomó újság állt. Charbonneau tollával ügyesen végigpergette a lapokat. Leginkább a *La Presse*-ből és a *Gazette*-ből származó apróhirdetések voltak.

– Lehet, hogy csupán munkát keresett – jegyezte meg gúnyosan Claudel. – Talán úgy gondolta, a Boden-ügy jó ajánlólevél lehet.

– Mi volt az, ott lent? – kérdeztem. – Az előbb láttam egy sárga villanást, amikor átpörgette a lapokat.

Charbonneau ismét bedugta a tollat a résbe, és felemelte a lapokat. Egy sárga jegyzetömb lapult az újságok között. Szerettem volna megkérdezni, hogy a tollal való nagyfokú manipulatív készsége is a rendőrségi kiképzésnek köszönhető-e. Kikötorta a jegyzetfüzetet, azután hagyta, hogy az újságok visszacsússzanak eredeti helyükre. A felső lap teli volt írva.

Amikor megláttam, mi van rajta, elsápadtam. Gyomromba belemart a félelem.

Isabelle Gagnon. Margaret Adkins. Nevük kiugrott a többiek közül. Még öt másik név volt mellettük. Minden név mellett vízszintes oszlopok voltak. Az egész egy hevenyészett táblázatra hasonlított. Szinte mindenben megegyezett azzal, amit én csináltam, azzal a különbséggel, hogy én nem ismertem a másik öt nevet.

Az első oszlopban volt a cím. A második a telefonszámot tartalmazta. A következő a lakás típusát jelezte: lak./ külső bej./ t.ház; l.em./villa, udv. A következő sorban bizonyos nevek után egy-két betű állt. A többi esetében teljesen üres volt. Megnéztem Adkins rubrikáját: Fé.Fi. Már láttam valahol hasonlót. Lehunytam a szemem, és megkíséreltem felidézni magamban a dolgot. „Rokonság” – villant át az agyamon.

– Ezekkel az emberekkel él együtt – hadartam izgatottan. – Nézzük csak Adkinst. Férfj. Fiú.

– Igen, ez az – bólintott Charbonneau. – Gagnonnál is működik a dolog Ba. Bá. Barát. Báty.

– Pokoli meló – mondta Claudel. – Mit jelent a „H” – kérdezte az utolsó oszlopra mutatva. St. Jacques ezt írta néhány név mögé. A többit viszont megjegyzés nélkül hagyta.

Egyikünk se tudta a választ.

Charbonneau tovább lapozott. A következő oldal ketté volt hajtva. Az egyik név a tetején volt, a másik középen. Mindegyik alatt volt néhány oszlop. A bal oldali felett ez állt: DÁTUM. A következő kettő mellett: KI és BE. A rubrikák dátumokat és időpontokat tartalmaztak.

– Úristen, hiszen ez követte őket – robbant ki hirtelen Charbonneau, amikor megvilágosodott előtte a rendszer.

Claudel semmit se szólt.

– Ez a nyavalyás vadászott a nőkre – ismételte meg Charbonneau, mintha ettől hihetőbbé válna a dolog.

– Ez valami nagyobb terv része – tettem hozzá csöndesen. – Még nem fejezte be.

– Honnan veszi? – vakkantott közbe Claudel.

– Adkins és Gagnol halott. A dátumok frissek. Vajon mi lehet a többiekkel?

– A francba.

– Hol a rohadt életben vannak a helyszínelők? – Claudel kilépett az ajtón. Hallottam, ahogy a járőrnek arénázik.

Szemem visszakalandozott a falra. A legszívesebben hagytam volna az egészszet a fenébe. Fáradt voltam, minden tagom fáj, és semmi örömet se találtam abban, hogy feltehetőleg nekem lett igazam. Csak azt nyertem vele, hogy továbbra is együtt kell dolgoznom Claudellel. Pompás kilátás.

A térképre meredtem. Reméltem, ez elvonja kicsit a figyelmemet. Szerettem az ilyen nagy, színes térképeket. Aprólékos részletességgel ábrázolta a szigetet, a folyót, és a Montrealhoz tartozó kisebb településeket. A rózsaszín alapot utcák fehérje hálózta keresztül-kasul. A főutakat vörös, az autópályákat kék vonalak jelezték. Itt-ott a parkokat, temetőket, golfpályákat zöld, az intézményeket

narancssárga, a bevásárlóközpontokat lila és az ipartelepeket szürke pöttyök mutatták.

Kikerestem a belvárost. Közelebb hajoltam, és megkíséreltem megtalálni a csupán egyetlen háztömb hosszúságú utcácskát, ahol lakom. Amíg a térképet bogarásztam, megfogadtam, hogy ezentúl sokkal megértőbb leszek a taxisofőrökkel, amiért olyan nehezen találnak ide. A Sherbrooke vonalát követve igyekeztem ráakadni, de aztán rájöttem, hogy túl messzire mentem. Ujjam már az Atwater fölött kalandozott, a Le Gand Seminaire narancssárga épülete mellett. Hirtelen odakapta szemem egy tollal odarajzolt X. Arrafelé találták meg Isabelle Gagnon tetemét. Szívem a torkomban dobogott. Lázasan keresni kezdtem az olimpiai stadiont.

– Nézze csak, monsieur Charbonneau – mondtam idegesen.

Közelebb lépett.

– Hol a stadion?

Szótlanul rábökött a tollával.

– És Margaret Adkins lakása?

Egy pillanatig tétovázott, majd megmutatta a Maisonneuve parktól délre futó kis utcát. Tolla megállt a levegőben, mikor észrevette a tollal rajzolt, bekarikázott X-et.

– Vajon merre lakott Chantale Trottier?

– A St. Anne-de-Bellevue-n. Túl kint van.

Mindketten a térképre bámultunk.

– Kutassuk át szektorról szektorra – javasoltam. Én a bal felső sarokban kezdem, és lefelé haladok. Maga kezdje a jobb alsón, és menjen fölfelé.

Ő találta meg a harmadik X-et. A déli parton volt, a St. Lambert utca környékén. Nem tudott arról, hogy bármiféle gyilkosság történt volna arrafelé. Claudel sem.

Épp neki akartunk készülni másodszor is, amikor végre megérkezett a ház elé a helyszínelők kocsija.

– Hol a fenében voltatok idáig? – támadt rájuk Claudel, mikor benyomultak az ajtón fémbőröndjeikkel.

– Tisztára olyan volt, mintha Woodstockon kellene átkelni – mondta Pierre Gilbert. – Csak nincs akkora sár. – Kerek arcát teljesen elfedte göndör haja és szakálla.

Egy római istenre emlékeztetett, mindig elfelejtem, hogy melyikre.

– Mi van itt? – kérdezte.

– Hallottál a tegnapi gyilkosságról?

– A Desjardins-en?

– Itt lakik a fickó, aki használta a nő bankkártyáját. – Claudel széles mozdulattal végigmutatott a szobán: – Elég sok nyomot hagyott nekünk.

– Akkor összeszedjük őket – felelte Gilbert mosolyogva. Haja csapzottan hullt a homlokára. – Munkára, fiúk.

– Nézzétek meg az alagsort is.

– *Oui*. – A hangja először ereszkedett, majd hirtelen a magasba csapott, amitől inkább kérdésnek tűnt. Sose fogom megszokni.

– Claude, te lent kezdesz. Marié, tied a pult – adta ki a munkát Gilbert az embereinek.

Marie a szoba végébe ment, kivette bőröndjéből a fekete port, és nekiállt felvinni a műgyanta pultra. A másik technikus az alagsorba ment. Pierre gumikesztyűt húzott, és egy nagy műanyag zsákba gyűjtötte az asztalon lévő újságokat.

– *Qu'est-ce que c'est?* – kérdezte hirtelen, felemelve egy kivágást a csomag közepéből. – *C'est toi?*

Meglepődve néztem vissza rá. Odaléptem, hogy megnézzem, mit tart a kezében. Én voltam, szokott farmeromban, *Absolutely Irish* feliratú pólóban, kedvenc napszemüvegben. A ma reggeli *Le Journalban* megjelent képem.

A képet gondosan kivágták, akár a falon lévőket. Csupán egy dologban különbözött tőlük. Az arcom bekarikázták, és egy nagy X-et rajzoltak a mellkasomra.

12.

Gyakorlatilag az egész hétvégét végigaludtam. Szombat reggel ugyan megpróbáltam felkelni, de hamar letettem róla. A lábam

reszketett, és minden mozdulatnál éles fájdalom hasított a fejembe. Arcom olyan volt, akár egy képviselőfánk, szemem leginkább romlott szilvára hajazott. Aszpirinnel és levessel kúráltam magam. Egész nap a díványon hevertem, este kilenckor már aludtam.

Hétfőre úgy-ahogy összeszedtem magam. A lábam csaknem rendbe jött, sőt a fejem is tudtam forgatni. Korán fölkeltem, lezuhanyoztam, és fél kilencre már az irodámban voltam. Három üzenetet találtam az íróasztalomon. Nem foglalkoztam velük. Gabbyt tárcsáztam, de csak a rögzítője kapcsolt be. Csináltam egy neszkávét, és átnéztem az üzeneteket. Az egyik egy verduni nyomozótól jött, a másikat Andrew Ryan hagyta, a harmadikat pedig egy riporter. Ez utóbbi rögtön a papírkosárba került. Viszont nem keresett se Gabby, se Charbonneau, se Claudel.

Felhívtam a montreali rendőrséget, és Charbonneau-t kértem. Még nem volt benn. Claudel sem. Üzenetet hagytam nekik. Nem tudtam, hogy az utcán vannak-e, vagy csak egyszerűen később kezdenek.

Andrew Ryant tárcsáztam. Foglalt volt. Ismét megállapítottam, hogy telefonon semmit se lehet elintézni. Elhatároztam, hogy leugrom a gyilkosságira. Talán Ryan oda tudja adni Trottier anyagát.

Lementem az első emeletre. A gyilkossági osztályon nyüzsögtek az emberek, de átverekedtem magam Ryan asztalához. Úgy éreztem, mindenki engem bámul. Vélhetőleg tudtak már a pénteken történekről.

– Á, dr. Brennan – mondta Ryan. Felállt székéből és kezet nyújtott. Szemügyre vette az arcomat tarkító külsérelmi nyomokat. Elmosolyodott.

– Új árnyalatú alapozóval kísérletezik? – kérdezte angolul.

– Igen – feleltem. – Vörös cement. – Kis szünetet tartottam, majd a tárgyra tértem: – Megkaptam az üzenetét.

Zavartnak látszott.

– Ja, igen – mondta végül. – Előkapartam magának Trottier-t. Belenézhetsz, ha akar.

Visszafordult az asztalához, és keresgélt a dossziék között. Végül megtalálta, amit keresett. Épp akkor nyújtotta át, amikor Bertrand belépett a szobába. Világosszürke sportzakót, egy árnyalattal

sötétebb nadrágot, fekete inget és fekete-fehér mintás nyakkendőt viselt. Úgy festett, akár az ötvenes évek tévésztárjai.

– Hogy van, dr. Brennan?

– Remekül.

– Valóban jól néz ki.

– A járda volt az erősebb – mondtam, és gyorsan körbenéztem, remélve, hogy akad egy hely, ahol átnézhetem az iratokat. – Szabad...? – mutattam egy üres íróasztalra.

– Persze. Már kint vannak.

Leültem, és kinyitottam a dossziét. Átlapoztam a kihallgatások jegyzőkönyveit, majd a fotókat kerestem. Chantale Trottier. Olyan volt, mintha forró aszfalton járnék mezítláb. Ugyanazt a fájdalmat éreztem, mint amikor először találkoztam az üggyel.

1993. október 16-án egy tizenhat éves lány gyanútlanul felkelt, kivasalta blúzáat, bezárkózott a fürdőszobába, haját mosott, és egy órán át szépítkezett. Nem reggelizett, mert félt, hogy lekési a vonatot. Kockás iskolai kabátot és fehér térdzoknit viselt. Hátizsákban vitte a könyveit. A szünetekben jókat fecsegett a barátaival, majd matekóra után megebédelt, és hazaindult. Harminc órával később találtak rá, hatvan kilométernyire otthonától. Testét feldarabolták, és műanyag zsákokba csomagolták.

Árnyék vetődött az íróasztalra. Bertrand állt előttem. Két kávét tartott a kezében. A HÉTFŐN KEZDEM A FOGYÓKÚRÁT feliratú bögrét nyújtotta felém. Hálás pillantást vetettem rá.

– Van valami?

– Nem sok – kortyoltam a kávéba. – Tizenhat éves volt. A St. Jerôme-ban találtak rá.

– Igen.

– Gagnon huszonhárom éves volt. Ő a belvárosban került elő. Szintén műanyag zsákokba csomagolták – gondolkoztam hangosan.

Bólogatott.

– Adkins huszonnégy éves volt. A lakásán gyilkolták meg.

– Őt nem darabolták föl – emelte fel az ujját Bertrand.

– Nem, de kibebezték és megcsönkítették. Lehet, hogy megzavarták a gyilkost. Talán nem tudta befejezni, amit eltervezett.

Ő is ivott pár kortyot. Ahogy leengedte a bögrét, barna csöppek ültek a bajuszán.

– Gagnon és Adkins rajta volt St. Jacques listáján. – Úgy gondoltam, hogy már mindenki ismeri a legújabb fejleményeket. Igazam volt.

– Igen, de a média is foglalkozott az esettel. A fickó kivágta a róluk szóló újságcikkeket. A képeket is. Lehet, hogy imád csámcsogni az ilyesmin.

– Lehet – ismét belekortyoltam a kávéba. Nem igazán hittem a dologban.

– Nem voltak egyéb újságkivágások is?

– De igen – szólalt meg mögöttünk Ryan. – Az a barom többféle cikket is gyűjtött. Francoeur, emlékszel még azokra az álgyilkosságokra? – fordult egy pár asztallal odébb ülő, alacsony, kövér, keret nélküli szemüveget viselő, Snickerst majszólo emberkéhez.

Francoeur letette a csokit, lenyalta az ujját, és bólíntott.

– Hát... izé... azt hiszem, kettő vagy négy lehetett. – Ismét megnyalta az ujját. – Elég szar ügyek. – Megint talált az ujján egy csokifoltot. – A mi mókuskánk betör a lakásba, gyorsan összeüt egy babát valami szabadidőruhából, felöltözteti a háziasszony hálóingébe, aztán széthasogatja. Elképzelhető, hogy ettől keményebb lesz, mint egy matekvizsga. Hát ennyi. Semmit se visz el.

– Spermanyomok?

– Nincsenek. Valószínűleg a biztonságos szexre esküszik.

– Mit használ?

– Feltehetőleg kést, de sose találtuk meg. – Francoeur lejjebb húzta a papírt, és megint beleharapott a Snickersbe.

– Hogy jutott be a lakásba?

– A hálószoabaablakon – hallatszott a karamella és a mogyoró szűrőjén keresztül.

– Mikor?

– Rendszerint éjszaka.

– Eddig hol működött?

Francoeur lenyelte a falatot, majd hüvelykujja körmével kipiszkálta fogából a beleragadt falatot.

– Az egyik a St. Calixtus úton volt, a másik meg a St. Hubert-en. Aztán jelentettek egyet pár hete a St. Paul-du-Nordról – egy pillanatra elhallgatott, és végigfuttatta nyelvét a felső fogsorán –, és ha nem tévedek, a montreali rendőrség szintén megkeresett ez ügyben tavaly.

Mindnyájan hallgattunk.

– Azt hiszem, előbb-utóbb elkapják, de alapvetően ártalmatlan. Nem bánt senkit, és nem visz el semmit. Csupán furcsa elképzelései vannak az izgalmas randiról.

Összegyűrte a Snickers papírját, és az íróasztal mögötti papírkosárba hajította.

– Hallom, hogy az érintett St. Paul-du-Nord-i polgár elállt a feljelentéstől.

– Igen – bólintott Ryan. – Ezek az esetek néha olyan eredménnyel járnak, mint egy vadász késsel végzett homloklebenyműtét.

– Lehet, hogy a pasi csak azért vágta ki ezeket a cikkeket, hogy otthon fickósabb legyen. Úgy tudom, hogy a senneville-i esetről is volt újságkivágása, pedig azt egész biztosan nem ő követte el. Azóta kiderült, hogy a saját apja tette hidegre a kölyköt. – Francoeur hátradőlt a székén. – Lehet, hogy lelkileg azonosul a gyilkossal. Ez még nem büntetendő.

Csöndben hallgattam a beszélgetést. Nem vettem benne részt. Szemem a Francoeur feje fölött lévő, hatalmas Montreal térképen kalandozott. Hasonlított ahhoz, amit a Berger utcai lakásban találtunk, de sokkal nagyobb területet fogott át.

Lassan az egész szoba bekapcsolódott a vitába. Különböző eseteket idéztek Kukkos Kázmérokra és más perverzciókra. Ahogy egyre távolabb kanyarodott a beszélgetés az eredeti témától, lassan felálltam, és a térképhez léptem. Felidéztem magamban a St. Jacques által X-szel jelölt helyeket. Ryan hangja riasztott föl töprengésemből.

– Min gondolkozik? – kérdezte.

Kivettem egy ragyogó, vörös fejű gombostűt a térkép alatti tartóból, és a Le Grand Seminaire délnyugati sarkához böktem.

– Gagnon – mondta.

A következőt az olimpiai stadion alá szúrtam:

– Adkins – mondtam.

A harmadik a bal felső sarokba került, nem messze a Lac des Deux-Montagnes-től.

– Trottier.

Montreal szigete leginkább lábra emlékeztet. Bokája északnyugatra áll, sarka délre, lábujjai északkeletre mutatnak. Az egyik gombostű a saroknál, a másik félúton az ujjak felé, a harmadik a bokánál volt. Ettől se lettünk okosabbak.

Újabb két tűt szúrtam a táblába:

– St. Jacques ezt a két helyet is megjelölte – mondtam, majd végigfuttattam ujjamat délre a St. Lambert-en. Elég hamar megtaláltam az utolsó utcanevet. Fogtam az utolsó tűt, és benyomtam a folyó külső kanyarulatába, a lábboltozat alá. Így még kevesebb értelme lett. Ryan érdeklődve figyelte, mit csinálok.

– Ez volt az utolsó X.

– Maga szerint mi lehet ott?

– Mit gondol?

Vállat vont.

– Ördög tudja. Lehet, hogy Spike, a döglött kutyája. – Az órájára pislantott. – Nézze itt van ez a...

– Nem kéne megnézni?

Nem válaszolt azonnal, csupán a szemembe nézett. Csak most vettem észre, milyen neonkék szeme van. Kellemesen meglepett a dolog.

– Nem, mondta végül, és megrázta fejét. – Rengeteg ügyünk van, és a sorozatgyilkos elméleten egyelőre több lyuk van, mint az ementálin. Próbálja befoltozni őket, vagy vegye rá Claudelt, hogy kérje a tartományi rendőrség segítségét.

Bertrand az órájára mutogatva állt az ajtó előtt. Ryan bólintott, majd visszafordult hozzám. Nem szóltam semmit. Valamiféle bátorító jel után kutattam, de nem láttam.

– Mennem kell. Csak hagyja itt a dossziét az asztalomon, ha végzett.

– Rendben.

– És... khm... fel a fejjel.

– Miért?

– Hallottam, mit találtak ott. Lehet, hogy ez a fickó tényleg nehéz eset. – A zsebébe nyúlt, elővett egy névjegyet, és felírt rá valamit: – Ezen a számon bármikor elér. Szóljon, ha segítségre van szüksége.

Tíz perccel később ismét az íróasztalomnál ültem. Dühös voltam. Nyomasztott a kudarc. Megpróbáltam a munkámra összpontosítani, de nem ment a dolog. Valahányszor megszólalt a telefon, odarohantam, és közben azon imádkoztam, hogy Claudel vagy Charbonneau legyen a vonalban.

Negyed tizenegykor aztán nem bírtam tovább. Újra tárcsáztam a gyilkosságiakat. Unott hang szólt a telefonba:

– Tartsa, kérem.

Kis szünet következett.

– Claudel.

– Dr. Brennan vagyok.

Mélységes csönd volt a válasz.

– *Oui* – mondta végül.

– Megkapta az üzenetemet?

– *Oui*.

Olyan lelkes volt, mint szeszcsempész az adóhivatalban.

– Érdeklődni szeretnék, hogy mire jutott St. Jacques-kal.

Fájdalmas nyögés hallatszott.

– Igen. St. Jacques. Rendben.

Éreztem, hogy a pokolba kíván, ezért elhatároztam, hogy nagyon körültekintő leszek. Már megtanultam, ez a legfontosabb, ha arrogáns nyomozóktól akar valamit az ember.

– Elképzelhető, hogy ez az igazi neve?

– Amennyiben tényleg így hívják, akkor ezentúl nyugodtan szólítson Margaret Teachernek.

– Hol áll, a nyomozás?

Újabb csend következett. Lelki szemeimmel láttam, hogy szemét a mennyezet felé fordítja, és azon töpreng, hogyan rázzon le minél hamarabb.

– Jó, elmondom, hol tartunk – mondta végül. – A kezdet kezdetén. Nem találtunk vértől csöpögő fegyvert. Nem vette filmre a

gyilkosságokat. Nem hagyta hátra a naplóját. Nem bukkantunk preparált testrészekre. Ennyi.

– Ujjlenyomatok?

– Egyik se használható.

– Valami más?

– A fickó igény szintje a diákmenza és a hadifogoly lét közötti tartományba esik. Maga is látta, milyen volt a lakás. Nincsenek ruhái. Csupán egy mocskos pólót és egy gumikesztyűt találtunk. Ja, meg egy bűdös takarót. Ez minden.

– Kesztyűt? – kérdeztem vissza önkéntelenül.

– Talán féltette a körmeit.

– És maga mit talált?

– Látta. Újságokat, képeket, újságkivágásokat. Meg némi Franco márkájú amerikai spagettit.

– Semmi mást?

– Az égegyadta világon.

– Tisztítószerek? Gyógyszerek?

– *Nada.*

Valami szöveget ütött a fejembe:

– Nem úgy fest, mintha ott lakott volna.

– Ha igen, akkor valószínűleg bekerül a Guinnessbe. Nem fürdött, nem borotválkozott, nem mosott haját. Se sampon, se szappan, se hajszál, se szőr csomó.

– Maga szerint?

– Elképzelhető, hogy a fickó csupán rejtekhelynek használta a lakást. Talán az asszony nem vevő a képgyűjteményére. Esetleg nem hagyja otthon rendezkedni. Mit tudom én.

– Mi van a listával?

– Ellenőrizni fogjuk a címeket és a neveket.

– Van valami a St. Lambert-ben?

Újabb szünet.

– Nincs.

– Tudjuk már, hogyan juthatott Margaret Adkins bankkártyájához?

Ezúttal még tovább és ellenségesebben hallgatott.

– Dr. Brennan, miért nem foglalkozik azzal, ami a dolga, és bízza ránk, hogy elkapjuk a gyilkost?

Képtelen voltam kihagyni a feldobott labdát.

– Ezek szerint mégiscsak az?

– Micsoda?

– Gyilkos. Maga mondta.

Szó nélkül letette.

A délelőtt további részét azzal töltöttem, hogy megkísértem meghatározni egy ember korát, nemét, magasságát a singcsontja alapján. Ennyit találtak belőle. Gyerekek bukkantak rá, amikor erődöt építettek maguknak a Pointe-aux-Tremles közelében. Valószínűleg egy régi sírt bolygattak meg.

Negyed egykor fölmentem a büfébe, és vettem magamnak egy diétás kólát. Visszamentem az irodámba, és becsuktam magam mögött az ajtót. Elővettem a szendvicsemet meg a barackomat, és letelepedtem a folyóval szemközt. Hagytam, hadd csapongjanak szabadon a gondolataim. Nem tették. Makacsul – akár a célra állított Patriot rakéta –, újra meg újra visszatértek Claudelhez.

Még most se hajlandó elfogadni a sorozatgyilkos elméletet. De miért? Lehet, hogy igaza van?– Talán csak véletlen egybeesésekről van szó? Elképzelhető, hogy St. Jacques csupán lelki kielégülést talál a borzalmak olvasásakor? Elég valószínűnek tűnik, hiszen a kiadók és filmstúdiók évről évre súlyos milliókat keresnek a hozzá hasonlókon. Mi van, ha valóban csak egyfajta kukkolós nyomozást játszott? Még az se kizárt, hogy véletlenül megtalálta Margaret Adkins bankkártyáját. Talán épp a halála előtt lopta el. Talán. Talán. Talán.

Nem. Nem holmi fantomot üldözök. Ha nem St. Jacques a tettes, akkor más, de valaki megölte és feldarabolta ezeket a nőket. Semmi értelme arra várni, hogy megtalálják a következő megcsonkított áldozatot, ami majd bebizonyítja, hogy igazam van.

Vajon hogyan tudnám meggyőzni Claudelt? Eddig mereven visszautasított. Arra hivatkozik, hogy túllépek a hivatali hatáskörömet. Pontosan megmondta, mit tegyek. Ryan, bár valamivel

finomabban, de ugyanezt javasolta. Hogyan is mondta? Kíséreljem meg betömni a lyukakat. Keressek újabb bizonyítékokat.

– Rendben, Claudel, meg fogod kapni – jelentettem ki fennhangon.

Abbahagyam a hintázást, és egy laza csuklómozdulattal a kukába dobtam a barackmagot.

Így.

Hogy mit fogok csinálni? Követem Claudel javaslatát. Megmaradok a saját szakterületemen.

Vallatóra fogom a csontokat.

13.

Átmentem a szövettani laborba, és megkértem Dennist, hogy hozza elő a 25906-93-as, és a 26704-94 esetet. Szabaddá tettem az asztal mikroszkóptól jobbra eső részét. Kikészítettem tollamat és jegyzetfüzetemet. Kivettem két tubus vinylpolysiloxánt, egy kis spatulát, papírt, valamint egy ezrelék milliméter pontosságú digitális mérőkörzöt.

Dennis két kartondobozt tett le az asztalra, mindkettőt gondosan lepecsételték és felcímkézték. Kinyitottam a nagyobbat, amelyik Isabelle Gagnon maradványait tartalmazta, és az asztal jobb felére raktam.

Ezután magam elé tettem a kisebb dobozt is. Bár Chantale Trottier testét már eltemette a család, néhány csontdarabot leválasztottak róla, hátha szükség lesz rá a bírósági tárgyaláson. Gyilkossági ügyekben ez a szokásos eljárás, hiszen a csonton talált sérülések perdöntők lehetnek. Kivettem a dobozban lévő tizenhat Ziploc zacskót, és az asztal bal oldalára helyeztem őket. Valamennyin rajta volt, hogy milyen testrészről származik. Jobb csukló. Jobb térd. Bal térd. Nyakcsigolyák. Mellkasi és ágyékszigolyák. Kiürítettem a zacskókat, és anatómiai rendbe raktam tartalmukat. A combcsont a sípcsont és a szárkapocscsont fölé került. A csuklókat körülbelül tíz centis

orsócsont és singsont jelképezte. A csontok végét a boncoláson választották le. Ezeket a tiszta metszeteket véletlenül se lehetett összetéveszteni a gyilkos által ejtett vágásokkal.

Magamhoz húztam a keverőlapot. Kinyitottam az egyik tubust, és a felső lapra nyomtam a ragyogó, kék anyagot. Aztán kinyitottam a másik tubust, és egy fehér csíkot húztam az előző mellé. Kikészítettem Trotter karcsontját, majd gyorsan összekevertem a fehér alapanyagot a kék katalizátorral, hogy egyenletes masszát kapjak. A keveréket egy műanyag fecskendőbe kapartam, és lassan, óvatosan, – mintha csak tortát díszítenék, bevontam vele az ízület felszínét.

Amikor kész lettem, letettem a csontot, megtisztítottam a spatulát és a fecskendőt, azután letéptem és eldobtam a papírlapot. Újabb csontot vettem magam elé, és megismételtem a műveletet. Miután a lenyomatok megszáradtak, levettem őket, felírtam az adataikat, és mindegyiket odatettem ahhoz a csonthoz, amelyikről készült. Közel két óráig tartott, míg az összessel végeztem.

Következhetett a mikroszkópos vizsgálat. Beállítottam a nagyítást, és a tárgylemezre irányítottam a szálóptikát. Isabelle Gagnon jobb combcsontjával kezdtem. Alaposan megvizsgáltam az összes rajta lévő vágást és karcolást.

Kétféle típusú vágást találtam. A karcsontokon főleg párhuzamos, árokszerű bevágásokat láttam. A mélyedések fala egyenletesnek tűnt. A legtöbb mintegy fél centi hosszú és huszonöt milliméter széles volt. A lábcsontokat hasonló rovátkák vették körül.

Emellett sokkal szűkebb, V alakú sérülések is voltak, ezek az árkokkal párhuzamosan futottak. A hosszú csontok végénél is találtam néhányat, de a csigolyáknál és a csípőcsonton már nem.

Feljegyeztem valamennyi vágás helyét, hosszúságát, szélességét, és az árkok esetében a mélységet is. A lenyomatok lehetővé tették, hogy olyan apró jellegzetességeket is észrevegyek, amik a csontok vizsgálatakor elkerülhette volna a figyelmemet. A háromdimenziós negatív olyan volt, akár valami parányi, ismeretlen sziget, amit a mikroszkóp segítségével térképeztem fel.

A tagokat az ízületeknél választották el. A karokat kivéve az alkarcsonatot ugyanis a csukló fölött metszették le. A kettévágott

singcsontot és orsócsontot különös figyelemmel elemeztem. Amikor végeztem Gagnonnal, az egész műveletet megismételtem Trottier maradványaival is.

Teljesen elmerültem a munkában, észre se vettem, hogy elnéptelenedett a labor. Hirtelen megszólalt egy hang a hátam mögött:

– Hát maga mit csinál itt ilyen későn?

Csaknem elejtettem a kezemben tartott csigolyát.

– Jézusom, Ryan! Ne csinálja ezt!

– Elnézést, ha megijesztettem, csak megláttam a fényt, és azt hittem, hogy Dennis szeletelget valamit munkaidő után szórakozásból.

– Hány óra van? – kérdeztem, miközben visszattem a zacskóba a csigolyát.

Andrew Ryan az órájára nézett:

– Pár perc múlva háromnegyed hat.

Szótlanul figyelte, ahogy elcsomagolom a kartondobozba a csontokat.

– Talált valami érdekeset?

– Meghiszem azt.

Visszattem a doboz tetejét, és felvettem Isabelle Gagnon medencecsontját.

– Claudel nem tartja valami sokra ezt a vágásnyomvizsgálatot – mondta.

Nem szeretem, ha lebecsülik a szakmámat. Elvégre ebből élek. Betettem a medencecsontot Gagnon dobozába.

– Persze, mert azt hiszi, hogy minden fűrész egyforma.

A medence mellé helyeztem a két lapockát, majd a karcsontokért nyúltam.

– Na és maga szerint? – kérdeztem.

– Fogalmam sincs – felelte.

– Ugyan már, hiszen ácsok és kőművesek nemzetségéből származik. Mire valók a fűrészek?

– Mindenféle dolgokat darabolnak velük – felelte.

– Jó. De miféle dolgokat?

– Fát. Sövényt. Fémet. – Kis szünetet tartott. – Időnként csontot is.

– Hogyan?

Értetlenül nézett vissza rám.

– Hogyan?

– Igen, hogyan.

Egy pillanatig elgondolkozott.

– A pengével – felelte végül. – Előre-hátra húzogatják a pengét, míg a fogak végül átvágják az anyagot.

– Mi van a körfűrészekkel?

– Azok körbe forognak.

– Maga szerint átvágják az anyagot, vagy átcsiszolják rajta magukat?

– Tessék?

– A fogak széle éles vagy lapos? Átvágják az anyagot, vagy utat tépnek benne?

– Ó... – nyögte döbenten. Nem engedtem pihenőt.

– Akkor vágnak, mikor előremennek, vagy amikor visszahúzzák őket?

– Állj, állj! – emelte fel a két kezét. – Ne ilyen gyorsan.

– Az előbb azt mondta, hogy a fogak előre-hátra mozognak az anyagban. Mikor vágnak: amikor tolják, vagy amikor húzzák őket?

– Hát...

– Úgy tervezték, hogy szálirányban vágjon, vagy hogy a szálirányra merőlegesen – folytattam könnyedén, mintha csak az időjárásról csevegnénk.

– Nem mindegy? – nézett rám fájdalomosan.

– Milyen távolságra vannak egymástól a fogak? Szabályosan helyezkednek el? Hány van belőlük a pengén? milyen a terpesztésük? A szélük hegyes vagy lekerekített? Hogyan ülnek a penge síkjához viszonyítva? Milyen...

– Rendben van, megadom magam. Tudja mit, ne kérdezzen. Inkább meséljen a fűrészekről.

Közben befejeztem Isabelle Gagnon csontjainak visszapakolását, és rátettem a tetőt.

– Több százféle fűrész is ismerünk. Keresztvágó fűrész, hasító fűrész, ágfűrész, lyukfűrész, villásfogú fűrész, rókafarkú fűrész, lombfűrész, keretes fémfűrész, csont- és középkézfűrész. És ezek csak a kézfűrészek. Néhányuk izomerővel működik, de vannak villany-, illetve robbanómotor meghajtásúak is. Az ingafűrészek fordítva működnek. Némelyik folyamatosan vág: előre-hátra mozog, vagy forgópengét használ. Mivel a fűrészeket arra tervezték, hogy különféle anyagokat vágjanak velük, ezért ebből következően mindegyik penge mást és mást csinál. Még a kézfűrészek is nagyon különböznek egymástól, ha pengéjük méretét, fogaik elhelyezkedését, számát és kiképzését nézzük.

Gyors pillantást vetettem rá. A szeme érdeklődve csillogott.

– Ebből következik, hogy minden fűrész jellegzetes nyomokat hagy maga után. Az árkok szélességéből, a falain és alján található mintákból azonosítani lehet őket.

– Szóval, ha maga kap egy darab csontot, meg tudja mondani, hogy milyenfajta fűrészrel darabolták?

– Mondjuk inkább, hogy nagyon nagy valószínűséggel meg tudom határozni a fűrész fajtáját.

Néhány másodpercig hallgatott. Emésztette a hallottakat.

– Honnan tudja, hogy kézi fűrész volt?

– A villanyfűrészeknél nem számít az izomerő, ezért általában egyenletesebb mintát hagynak maguk után. A vágás iránya is sokkal egyöntetűbb: nincs olyan sok irányváltás, mint a kézfűrészek esetében. – Egy pillanatig gondolkodtam: – Emellett, mivel nem emészt fel annyi izomerőt, a villanyfűrészrel dolgozó emberek gyakran több és mélyebb hamis kezdést hagynak. A másik ilyen jellegzetesség, hogy a villanyfűrész hajlamos nagyobb sorjátak hagyni. Vélhetőleg azért, mert ezek a készülékek eleve nehezebbek, vagy mert használójuk lefelé nyomja őket.

– Mi van akkor, ha egy valóban erős ember dolgozik kézfűrészrel?

– Jó kérdés. Az emberi erő és ügyesség valóban sokban befolyásolhatja a vágásképet. Azonban a villanyfűrészek esetében gyakran találni karcolásokat a vágás kezdetén, mivel a penge már eleve mozog. A végső szilánkosodás is sokkal erősebb, mint a

kézifűrészek esetében. – Újabb szünetet tartottam, de ezúttal nem kérdezett közbe: – A nagyobb energiaátvitel miatt a villanyfűrészek vágásfelszíne rendszerint simább, mint a kézfűrészeké.

Mély lélegzetet vettem. Várt, nem akarta félbeszakítani a mondandómat. Értékeltem a dolgot.

– Mi a hamis kezdés? – kérdezte végül.

– Amikor a penge először hatol az anyagba, mély árkot hasít magának. Ha kiugrik vagy visszahúzzák, mielőtt elérné az anyag végét, akkor az ilyen árkot hamis kezdésnek nevezzük. A hamis kezdés tartalmazza az összes információt: méretét meghatározza a penge szélessége és a fogak helyzete. A hamis kezdés nagyon jellegzetes formát ad, ha keresztmetszetet készítünk róla: még a penge fogai is nyomot hagynak a falán.

– Mi van akkor, ha a fűrész egyenesen áthalad a csonton?

– Ilyenkor a fűrészjárat alja részben még látható a sorján. A fogak a vágási felületen is nyomot hagyhatnak.

Kivettem Gagnon orsócsontját. Kerestem egy részleges hamis kezdést, és ráirányítottam a szálóptikát.

– Itt van.

Odahajolt, és belenézett a mikroszkópba.

– Igen, látom.

– Nézze meg a vágat alját. Mit lát?

– Göröngyösnek tűnik.

– Igen. Azok a göröngyök a csontszigetek. Azt jelzik, hogy hol jobbról, hol balról kaptak bele a fogak. Ezt a jelenséget pengevetődésnek nevezik.

Meglepett pillantást vetett rám. A dupla nézőke két karikát hagyott a szemén, amitől úgy festett, mintha most vette volna le az úszószemüvegét.

– Amikor az első fog belevág a csontba, az megkísérli a penge síkjához képest kiegyenesíteni magát. A következő fognál ugyanezt teszi, csak hogy az ellenkező irányba. A penge folyamatosan korrigál. Minden foggal ugyanez történik, ezért a pengére ható erők folyamatosan változnak. Ennek eredményeként a penge ide-oda vetődik a járatban. Minél szilárdabbak a fogak, annál sűrűbben kell vetődnie. Amennyiben a fogak elég távol vannak egymástól, az arra

készíti a pengét, hogy folyamatosan a fűrészjárat középvonalában maradjon.

– Vagyis a csontszigetek elárulják, hogy milyen szögben álltak a fogak?

– Valójában jóval többet mondanak. Mivel az irányváltozást mindig az új fog belépése okozza, ezért az irányváltoztatások közti távolságból tudni lehet, hogy milyen távolság van az egyes fogak közt. Mivel a szigetek jelzik a vetődések két végpontját, ezért a szigetek közti távolság megegyezik a fogak közti távolsággal. De hadd mutassak még valamit.

Elvettem az orsócsontot, és betettem helyére a singcsontot, majd hátrább léptem a mikroszkóptól.

– Látja azokat a hullámos vonalakat ott a vágásfelületen?

– Igen. Pont olyan, akár a sulyok.

– Ezt harmonikának nevezik. A pengevetődés hagyja a csúcsokat és völgyeket a vágás falán. A csúcsok és szigetek a vetődés legszélső pontjai. A völgyek azt jelzik, hogy a penge mikor van legközelebb a vágás középvonalához.

– Ezek szerint a csúcsokat és völgyeket ugyanúgy meg tudja mérni, mint a szigeteket?

– Így igaz.

– Miért nem látok további nyomokat a fűrészjáratban?

– Mert a vetődés főleg a vágás elején és végén figyelhető meg, amikor a penge még, illetve már szabad, és nem ágyazódik a csontba.

– Logikus – bólintott. Felnézett a mikroszkópból. A két karika újból ott sötétlett a szeme alatt.

– És mi van az irányokkal?

– A penge iránya vagy a penge haladása érdeklí?

– Mi a különbség?

– Vágásirányról akkor beszélünk, ha a penge húzáskor vagy toláskor vág. A legtöbb fűrész úgy tervezték, hogy nyomáskor vágjon, de van néhány japán fűrész, amelyik fordítva működik. Némelyik mindkét irányba vág. A haladás iránya ezzel szemben az, ahogy a penge áthatol a csonton.

– Meg tudja határozni?

– És mit talált? – kérdezte, miközben megdörzsölte a szemét.

Eltartott egy ideig, míg rendszereztem a gondolataimat. Magam elé húztam jegyzetfüzetemet, és kiválasztottam a leglényegesebb pontokat.

– Isabelle Gagnon csontjain egész kevés hamis kezdés volt. A fűrészjáratok nagyjából egy ezrelék milliméter szélesek. Van aljuk, és sorját, harmonikát és csontszigeteket is találtam. Mindkettő mérhető, és – lapoztam – van néhány kilépő szilánk is.

Várta, hogy folytassam. Amikor rájött, hogy befejeztem, rákérdezett:

– Mit jelent ez?

– Azt hiszem, egy váltakozó állású, FPI 10-es kézfűrész lehetett.

– FPI?

– Fog per inch. Ez azt jelenti, hogy a fogak távolsága nagyjából két és fél milliméter lehetett. A fogak csiszoltak. A fűrész nyomáskor vág.

– Értem.

– A pengevetődés elég széles, és viszonylag sok a kilépő szilánk. Ennek ellenére hatékonyan vág, mivel az anyagot tisztára faragja. Valószínűleg a nagy fémfűrészekre hasonlít a pengéje. Azokon helyezkednek el ilyen távol a fogak, hogy elkerüljék a beszorulásukat.

– Ez mit jelent?

Noha egészen biztos voltam abban, hogy mi okozta a vágásnyomokat, még nem akartam kiteríteni a kártyáimat.

– Valakivel még beszélnem kell, mielőtt bármit is mondanék.

– Mi van még?

A jegyzetomb első oldalára pörgettem, és összegeztem megfigyeléseimet.

– A hamis kezdések a hosszú csontok elülső felén vannak. A sorják mindig a hátsó részen található. Ez arra utal, hogy a test a hátán feküdt, mikor feldarabolták. A karokat vállban leválasztották, viszont a kezeket egyszerűen levágták. A lábakat a csípőnél és a térdízületnél metszették el. A mellkast egy gerincig ható, függőleges vágással hasították fel.

Megrázta a fejét.

– Ez a fickó igazán művészien bánik a fűrészsel.

– Még ennél is bonyolultabb a dolog.

– *Még* komplikáltabb?

– Kést is használt.

Beraktam a singsontot, és élesre állítottam a mikroszkópot:

– Nézze meg még egyszer.

Ahogy a mikroszkóp felé hajolt, rögtön kiszúrtam, milyen helyes, feszes fenéke van. Nem tudtam levenni róla a szemem. Nem tehetek róla: egyszerűen bukok a jó seggű hapsikra.

– Nem kell olyan erősen belepréselődni a nézőkébe.

Kicsit ellazult a válla. Áthelyezte a testsúlyát.

– Látja azt a fűrészjáratot, amiről az előbb beszéltem?

– Ühüm.

– Most nézzen kicsit balra. Látja azt a szűk bevágást?

Egy pillanatig babrált a mikroszkóppal. Valószínűleg élesebbre állította.

– Inkább ék alakúnak tűnik, mint négyzet formájúnak. Nem is olyan széles.

– Rendben. Az ott a kés nyoma.

Felállt.

– A késvágások határozott jól kivehető mintát alkotnak – folytattam. – Sokuk párhuzamos a hamis kezdésekkel, sőt némelyikük még át is halad rajtuk. Az ízületnél és a csípőcsonton is láttam ennek nyomát.

– Ez mit jelent?

– Néhány késvágás a fűrészelés fölött, míg mások alatta található. Azt hiszem, késsel vágta le a húst, aztán az ízületnél fűrészsel folytatta, és végül ismét késsel metszette szét az ízületet tartó izmokat és inakat. Kivéve a kezeket. Ott egész egyszerűen átfűrészelte a csontokat.

Bólintott.

– Késsel vágta le a fejét, és nyitotta fel a mellkasát. A csigolyákon nem találtam fűrésznyomokat.

Csöndben vártam, míg megemészti a hallottakat. Aztán felrobbantottam a bombát.

– Trottier-t is megvizsgáltam.

Ragyogó kék szeme az enyémbe kapcsolódott. Arca megfeszült. Láttam, hogy sejti, mi fog következni.

– Megegyeznek.

Mély lélegzetet vett. Csak sokára szólalt meg.

– Ennek a fickónak vélhetőleg freon folyik az ereiben – mondta csöndesen.

Épp akkor állt fel a mikroszkóp mellől, amikor a takarítónő bedugta fejét a laborajtón. Egyszerre néztünk rá. Gyors bocsánatkérést mormolva visszahúzódott a folyosóra. Ryan ismét a szemembe nézett. Összeszorította a fogait.

– Mondja el Claudelnek is. Tudnia kell.

– Néhány dolgot még ellenőrizni akarok, de ígérem, hogy utána lerohanom a zsaruzsenit.

Nem köszönt el, amikor kiment a laborból. Visszapakoltam a csontokat. A dobozokat az asztalon hagytam, és kulcsra zártam a labort. Amikor kértem a lifthez, megláttam az órát: fél hét volt. Gyakorlatilag egyedül voltam az épületben. Csupán a takarítónő lézengett valahol. Tudtam, hogy túl késő van, de azért megpróbáltam elintézni két dolgot.

A folyosó végén lévő kis ajtóhoz mentem. A névtáblán ez állt: INFORMATIQUE, és alatta ugyanolyan nagy betűkkel: LUCIE DUMONT.

Elég soká tartott, de a törvényszéki orvosi laboratórium és a kriminalisztikai laboratórium számítógépes rendszere végre naprakész volt. Kilencvenhárom ószére állt föl a rendszer, és azóta is folyamatosan táplálják belé az adatokat. Most már az összes osztály ügyeit le lehetett kérni a rendszerről. A törvényszéki munka visszavonhatatlanul összefonódott a számítógéppel, és Lucie Dumont vezette az átállást.

Ajtaja csukva volt. Bekopogtam, noha tudtam, hogy úgyse kapok választ. Fél hétkor még Lucie Dumont is hazamegy.

Visszamentem, és előkerestem a fiókomból az Amerikai Törvényszéki Tudományok Akadémiájának tagsági listáját. Rövidesen megtaláltam, amit kerestem. Az órámra néztem, és gyors számolásba kezdtem. Csak négy óra negyven lehetett ott. Vagy öt

negyven? Sose tudtam megjegyezni, hogy Oklahoma melyik időzónában található.

– A pokolba – morogtam, és mély lélegzetet véve beütöttem a telefonszámot, s mikor fölvettk a kagylót, Aaron Calvert kerestem. A hang erre azt mondta, hogy az éjszakai ügyelettel beszélek, de boldogok lesznek, ha átadhatják az üzenetemet. Megadtam a nevem, telefonszámom, és letettem a kagylót. Fogalmam se volt, hogy melyik időzónával beszéltem.

Ez nem ment valami fényesen. Ami az illeti, korábban is észbe kaphattam volna. Aztán ismét a készülékért nyúltam, és beleütöttem Gabby számát. Nem kaptam választ. Úgy tűnt, még az üzenetrögzítőjét is kikapcsolta. Felhívtam az egyetemet. Hosszasan kicsöngött. Már-már azt fontolgattam, hogy leteszem, amikor végre felvettk. A titkárság volt. Nem látták. A postáját se vette föl már napok óta. Nem, egyáltalán nem szokatlan. Elvégre nyár van. Megköszöntem a felvilágosítást, és letettem a kagylót.

– Három null – mondtam fennhangon. Se Lucy, se Aaron, se Gabby. Istenem, vajon hol lehet? Idejében leállítottam magam. Azzal senkin se segíték, ha elkezdek görcsölni.

Idegesen doboltam tollammal az irattömbön.

– Fölé. Lepattant – morogtam.

Tovább járattam az agyam.

– Hosszú – mondtam végül magamnak.

Hátrádóltem, és a levegőbe pöcköltem a tollat.

– Kettős hiba.

Elkaptam, majd ismét feldobtam.

– Személyi hiba.

Megint a magasba küldtem a tollat.

– Itt az ideje taktikát váltani.

Felnyúltam érte a levegőbe.

– Be kéne ásni magamat.

Ezt fogom tenni. Apró lépésekkel haladok előre.

– Rendben – mondtam magamnak. Hátralöktem a széket, és a táskámért nyúltam. Körülnéztem a szobán, és lekapcsoltam a villanyt.

– Ezt neked, Claudel!

14.

A Mazdához érve megkíséreltem formába önteni az előbbi ötletet. Nem ment. Elég volt arra gondolnom, mit terveztem ma éjszakára, és elszállt az ihlet. Egyenesen hazamentem, csupán a Kojaxnál álltam meg, hogy vegyek magamnak egy adag suovlakit.

Hazaérve rögtön a hűtőhöz mentem, és kivettem egy diétás kólát. Nem vettem tudomást Birdie vádló nyafogásáról, letettem az asztalra a vacsorám, és az üzenetrögzítőre pislantottam. Jelzőlámpái sötéten néztek vissza rám, senki se hívott. Egyre nőtt bennem az aggodalom. Úgy éreztem magam, akár a karmester, akit szíven ütött az általa vezényelt szimfóniából áradó szomorúság.

Átmentem a hálószobába, és előkerestem a térképet a komódból. Kiterítettem az asztalra, és nekiláttam a vacsorának. Nem ízlett igazán. A tapadós rizs és a túlsütött marhahús kőként ülte meg a gyomromat. Letörtem egy darabka pittát.

A normális nagytású térképen már megtaláltam az utcát, ahol lakom, onnan tekintetem eljutott a belvárosba, majd a folyón át a déli partra. Ezt a környéket kerestem, St. Lambert-t és Lonqueuilt. Úgy hajtottam a térképet, hogy ez legyen felül, és bekaptam még egy falat souvlakit. A gyomrom még erőteljesebben tiltakozott.

Birdie alig három centire szimatolt tőlem.

– Tessék, üsd ki magad – mondtam, és elé toltam a tálcát. Meghökkenően nézett rám, aztán dorombolni kezdett.

A hallban találtam egy elemlámpát, kesztyűt és némi szúnyogriasztót. Bedobtam őket a hátizsákomba a térképpel és egy jegyzetömbbel együtt. Farmert, pólót húztam, és jó szorosan összefogtam a hajamat. Kicsit tétováztam, aztán hosszú ujjú farmeringemet is begyömöszöltem a táskámba. A telefon melletti irattömbre felírtam:– „Elmentem ellenőrizni a harmadik X-et St. Lambert-ben.” Az órámra néztem. Háromnegyed nyolc. Felírtam a dátumot és az időpontot, és az étkezőasztalra tettem. Reméltem, hogy

nem lesz szükség rá, de úgy gondoltam, nem árt, ha valami nyomot hagyok magam után.

Vállamra dobtam a zsákot, és nekiláttam beütni a riasztó kódját. Elrontottam. Másodszor is nekikezdtem, de újból melléütöttem. Túlzottan izgultam. Mély levegőt vettem, és lehunytam a szemem. „Vajon mit csinál ma este a király?” – mondtam nagyon lassan. Ez megtisztította az agyamat. Ezt a trükköt még a középiskolában tanultam. Mindig bevált. A kis cameloti közjáték segített visszanyerni az önuralmam. Beütöttem a kódot, és bezártam a lakást.

Kikanyarodtam a garázsból, megkerültem a háztömböt, és keletre fordultam a St. Catherine utcán. Innen délre kanyarogtam a Victoria hídhoz. A délután óta gyülekező felhők egyre jobban sűrűsödtek, haragoskék tömbjük betöltötte az eget. A folyó szürkén kavargott a híd alatt. A Notre-Dame és a St. Hélène-sziget apró pontoknak látszottak a félhomályban. A hatvanhetes világkiállítás óta olyan kihaltak voltak, akár az elveszett világ néma emlékei.

Valamivel lejjebb található az Ile de Soeurs, az Apácák szigete. Valaha ez is egyházi birtok volt. Ma hamisítatlan, úszómedencékkel, golfpályákkal, tenispályákkal tarkított yuppie gettó. Tornyos házai úgy ragyogtak, mintha versenyre akarnának kelni a távoli égen cikázó villámokkal.

Ahogy elértem a déli partot, rákanyarodtam a Sir Wilfred Laurier Boulevardra. Mikor áthajtottam rajta, észrevettem, hogy az esti égbolt zöldre változott. Kicsit félreálltam, és elővettem a térképet. A St. Lambert golfpálya segítségével viszonylag könnyen megtaláltam, hol vagyok. Letettem a térképet. Ebben a percben hatalmas villám cikázott át az égen. Feltámadt a szél, kövér esőcseppek hulltak a szélvédőre.

Továbbhajtottam. Vihar előtti félhomály borult a városra. Minden kereszteződésnél megálltam, és ellenőriztem az utcatáblákat. Balra fordultam, aztán jobbra, végül még kétszer balra.

Tíz perccel később megtaláltam a keresett címet. A szívem csaknem kiugrott helyéből. Nedves tenyerem a farmeromba törültem, és körülnéztem.

Mostanra teljesen beborult az ég. Egyre sötétebb lett. Végiggurultam a fákkal és egyforma kockaházakkal szegélyezett

utcán, és egy elhagyott ipartelep szélén találtam magam. Emlékeztem, hogy a térkép szürke félholdként jelezte ezt a területet. Egyedül voltam.

Bezárt üzletek sorakoztak az utca jobb oldalán, élettelen árnyukat az egyetlen működő utcai lámpa világította meg. A legközelebbi bolt olyan tisztán látszott, mint főszereplő a színpadon, míg a többi fokozatosan beleolvadt a sötétbe, akár a néma statiszták sora. Néhány házon tábla hirdette, hogy eladó vagy kiadó, de a többi is elhagyatottan állt. A legtöbb ablakot kitorrték, a parkolóhelyeken feltöredezett az aszfalt. Az egész leginkább a második világháborús légitámadásoktól sújtott Londont idézte.

A tőlem balra lévő rész ugyanilyen elhagyatott volt. Amikor a térképen kikerestem ezt a helyet, reméltem, hogy valami parkot vagy golfpályát találok.

A francba!

Idegesen doboltam a kormánykeréken.

Mit tegyek?

Ezt nem gondoltam át.

Újabb villám futott át az égen, egy pillanatra beragyogta a környéket. Valami sötét tárgy a szélvédőmnek csapódott. Összereztem. Mire megnéztem volna magamnak, mi az, már tovább sodorta a szél.

– Nyugi, Brennan – suttogtam magamnak. Nem sokat ért.

A hátizsákért nyúltam, és fölvettem a farmeringet. Farzsebembe dugtam a kesztyűt, az elemlámpát az övembe dugtam. A tollat és a jegyzetfüzetet elő se vettem. Úgyse tudnék jegyzetelni.

Eső- és cementszagot sodort a szél. Tavalyi levelekkel elegyes szemét kavargott az utcán. Ingemet a nadrágomba tűrtem, és felkapcsoltam az elemlámpát. Remegett a kezem.

A keskeny fénysugár nyomán átvágtam az utcán. Keskeny ösvény nyílt a járdát borító zöld dzsungelben. Jól sejtettem, pár lépés után magas drótkerítésbe ütköztem. Mögötte elvadult, fákkal, bokrokkal benőtt terület volt. Odairányítottam a fényt, de nem láttam át a sűrűsége. Megindultam a kerítés mentén. Ágak sötét árnyéka suhogott mellettem. Egyre több csepp hullt az égből. Percek kérdése

volt, hogy mikor tör ki a vihar. Megborzongtam. Inkább kabátot kellett volna hozni a szúnyogriasztó helyett.

Az út lassan emelkedett. Kis idő múlva rájöttem, hogy minden valószínűség szerint egy szolgálmi úton haladok. Pár perccel később kiderült, hogy tényleg jól sejtettem. Lelakatolt kapuhoz értem.

Úgy tűnt, az utóbbi időben nemigen használták, a kerítés mellett futó gyom a kapu előtt is dúsan burjánzott. Továbbindultam a kerítés mentén. Csaknem ötven métert haladtam, amíg elértem a végét. Ugyanolyan elhagyatott utcához értem, mint ahol a kocsimat hagytam. A vége kiszélesedett, és lánckerítés vette körül. Úgy véltem, hogy valami gyár vagy áruház parkolója lehet. Itt is csak egyetlen utcai lámpa világított.

Visszafojtottam a lélegzetemet, és füleltem. Az erős szélben suhogtak a lombok. Nagy kövér cseppek hulltak a fejemre. Időnként egy-egy távoli villám hangja is ideért. A szívem a torkomban zakatolt. Nyugi, Brennan – ismételtettem magamban. – Semmi vész.

– Minden oké – mondtam hangosan. Nem sokat segített.

Befordultam a sarkon, és továbbhaladtam a kerítés mentén. Tíz perccel később csipkés kőfalba ütköztem. Kicsit hátraléptem, és végigfuttattam rajta az elemlámpa fényét. Amennyire ki tudtam venni, utcahosszat tartott. A tömb közepén mintha megtört volna a vonala. Valószínűleg ott volt a bejárat.

Arra indultam. Konzervdobozok, papírdarabok, üvegcserép és még ki tudja, mi minden más szemét ropogott a talpam alatt. Újabb ötven méter után ott álltam a kapu előtt. Ez is le volt lakatolva.

Övembe dugtam a lámpát, és megrángattam a láncot. Erősen tartott. Ismét kézbe vettem a lámpát, és szemügyre vettem a rozsdás vasrudakat. Ekkor valami megragadta a lábam. Ijedtemben elejtettem a lámpát. Már-már látni véltem a rém vörösen ragyogó szemét, sárgán csillogó fogát. Lenyúltam, hogy megnézzem, mi az. Egy nejlonszákba akadt a kezem.

– A fenébe – morogtam. A szám kiszáradt. Reszkettem, akár a nyárfalevél. Nekiálltam kiszabadítani magam a zsák fogságából. Úgy festettem, akár egy második ezredvégi Laokoón-szobor.

Végre sikerült lefejtetni magamról, s azonnal magával ragadta a szél. Vakon tapogattam a lámpám után. Kialudt, amikor elejtettem.

Nagy nehezen megtaláltam, de nem működött. Megütöttem. Nem sokat ért. Alaposan megráztam. Felvillant egy pillanatra, majd ismét elaludt. Addig ütöttem, míg megbízhatóan világított. Ennek ellenére nem reméltem, hogy soká húzza.

Egy pillanatra megtorpantam, és megkérdeztem magamtól, hogy mi a fenét csinállok itt. A legszívesebben hazamentem volna, hogy forró fürdőt vegyek, és lefeküdjek. Lehunytam a szemem, és hallgatóztam. Az elemek tombolásának zaja minden mást elnyomott. Később sokszor visszajátszottam magamban ezt a jelenetet. Máig se tudom, hogy valóban hallottam-e valamit. Cipőcsikorgást vagy egy távoli motor zörejét. Mindenesetre akkor nem törődtem vele. A feltámadó vihar számlájára írtam a neszeket.

Mély lélegzetet vettem, és megkíséreltem átkémleni a kapu túoldalán lévő sötétségbe. Amikor Egyiptomban, a Királyok Völgyében jártam, épp akkor aludt ki a villany, amikor megnéztük az egyik sírkamrát. Emlékszem, ahogy ott álltam a szűk kamrában. A sötétség nem jó szó rá. Kevés. Úgy éreztem, sose lesz többé fény. Kialudt a világ. Most visszatért ugyanaz az érzés. Vajon melyik rejt sötétebb titkokat? A fáraók sírja, vagy a fal mögött lévő sötétség?

A X egészen biztosan jelent valamit. És akármi is az, ott van a fal mögött. Gyerünk. Visszamentem a kerítés mellett az oldalsó kapuig. Talán ez könnyebben nyílik. Újabb villám világította be a környéket, ózonszag töltötte be a levegőt. Egyre jobban rákezdedt az eső. Az egymást követő villámok fényénél hirtelen kis fémtáblára esett a tekintetem. Odakaptam az elemlámpát. Bár a táblát vastag rozsdá borította, így is egyértelmű volt az üzenet: *Entrée interdite*. Tilos a bemenet. Valami *de Montreal*. Úgy nézett ki, mintha édesség lenne. Montreali édesség? Nem hiszem.

Apró körre lettem figyelmes a rozsdaréteg alatt. Hüvelykujjammal finoman megkapartam a táblát. Kopott embléma tűnt elő. Valahogy ismerős volt. Azután beugrott. Hát persze. Montreali érsekség. Biztos valami elhagyott zárda vagy monostor. Egész Québec teli van velük.

Megnyugodtam. Katolikus vagy, Brennan – mondtam magamnak. – Egyházi területen biztonságban leszel. Vajon lelkem mely rejtett zugából bukkant fel az ötlet? Talán az ereimben rohanó adrenalin váltotta ki belőlem?

Farmeromba dugtam az elemlámpát, és meghúztam a láncot. Megdöbbenve tapasztaltam, hogy simán jön. Lágyan a kezemre hurkolódott, akár egy kígyó. Most már mindkét kezemmel belekapaszkodtam. Nem jött ki teljesen, mert a lakat beszorult a vasrácsok közé. Hitetlenkedve néztem rá. Nem nyomták össze, csupán beakasztották a két utolsó láncszembe.

Levettem a lakatot, és a jobb kapuszárnyra tekertem a láncot. Megrántottam. Nyikorogva engedett. A szél zúgása minden zajt elnyomott. Nem brekegtek a békák, a tücskök se szóltak, még távoli vonatfüty se hallatszott. Mintha az egész világegyetem visszafojtott lélegzettel várta volna a kitörni készülő vihart.

Behúztam magam mögött a kaput. Továbbmentem a földúton. Kavics csikorgott a talpam alatt. Körülbelül tíz lépést tehettem, amikor egy hatalmas árny bontakozott ki a sötétből. A lámpa sápadt fénye elhagyott templom falára esett.

Megkönnyebbültem. Úgy éreztem, most már végképp nem érhet semmi baj. Rég elfeledett, gyermekkori dallamok bukkantak fel az agyamban. Teli voltam energiával. Akár egy hegyet is odébb mozdítottam volna, ha kell. Nyugalom, Brennan – figyelmeztettem magamat. – Gondolj Claudelre. Nem. Inkább Trottier-ra, Gagnonra és Adkinsre.

Elfordítottam a fénycsóvát. A templom körül hatalmas fák magasodtak. Hirtelen szűk hasadékot fedeztem fel köztük. Odakaptam a lámpát, és elindultam felé. Azt hittem, valami ösvény lesz, de tévedtem, ezen a részen is ugyanolyan sűrűn álltak a fák. Aztán rájöttem, mi zavart meg. Nem a fák álltak ritkábban, hanem az aljnövényzet egy darabon le volt taposva. Megindultam a nyomon. Alighogy beértem a fák közé, kitört a vihar. Ide-oda hajladoztak a fák, ezernyi papírsárkányként lebegtek a levelek. A villámok fénye időről időre szétszaggatta a sötétet, és szinte vízszintesen hullt az eső.

Pillanatok alatt bőrig áztam. Alig láttam a szemembe csorgó esőcseppektől. Kihúztam az ingem alját, és a lámpa fölé tartottam, hogy valamennyire védjem az özönvízszerű felhőszakadástól. Jobbra-balra irányítottam a fénycsóvát. Fejem behúzva botorkáltam az ösvényen, az előttem remegő háromméternyi sápadt sárga fényen

kívül megszűnt a világ. Oda-vissza irányítottam sugarát, kis lámpám fénye pórázon feszülő, szimatoló vadászkutyaként vizslatta kétoldalt a fák sűrűjét

Körülbelül harminc méterrel odébb bukkantam rá. Ahogy így visszagondolok, agyam a másodperc törtrésze alatt köthette össze a megpillantott képet az emlékezetemben raktáron levő tucatszámú hasonlival. Így történhetett, hogy tudat alatt már biztos voltam benne, mit találtam, mielőtt tudatos szinten is felismertem volna a látványt.

Ahogy közelebb értem hozzá, sejtelmem bizonyossággá vált. Öklendeztem. A lámpa reszketeg fényében földdel félig betakart, barna szemeteszák állt. Az elemi erővel zuhogó zápor szinte néhány perc alatt lemosta róla a talajtakarót.

Újabb villám cikázott át az égen, s ez kizökentett bénultságomból. Közelebb léptem a zsákhoz, és alaposan szemügyre vettem. Megragadtam a végét, és meghúztam. Nem mozdult. Még mindig elég mélyen volt a talajban. Hiába próbáltam kibogozni a csomót, elgémberedett ujjaim nem találtak fogást a nedves nejlonon. Lehajoltam hozzá, és megszagoltam. Csak a sár, az eső és a műanyag szagát éreztem. Semmi mást.

Körmömmel kis lyukat vágtam a zsákba. Ismét szimatoltam. Habár nagyon halványan, de azért ott volt. A rohadó hús, és a nedves csont eltéveszthetetlen, édeskés szaga. Mielőtt eldönthettem volna, mit tegyek, valami megmozdult mögöttem. Megpróbáltam felugrani, de elkéstem. Elsötétült előttem a világ.

15.

Már rég ébredtem ilyen fejfájással. Először azt hittem, megint másnapos vagyok. Nem emlékeztem semmire. Amikor megmozdultam, mintha éles penge hasított volna az agyamba. Ez lelohasztotta vállalkozókedvem. Tudtam, ha kinyitom a szemem, menthetetlenül elhánynom magam. A gyomrom vehemensen

tiltakozott az ellen, hogy megmozduljak. Rettenetesen fáztam, testem megmerevedett a csontig ható hidegtől. Vacogtak a fogaim. Elkelt volna egy takaró.

Felültem, de a szememet még gondosan zárva tartottam. Rémesen fáj a fejem. Öklendeztem. Keserű ízt éreztem a számban. Epe. Fejem a térdemre hajtottam, és vártam, hogy elmúljon a hányinger. Még mindig nem mertem kinyitni a szemem. Bal kezembe köptem az epét.

Lassan ráébredtem, hogy nem az ágyamban vagyok. Jobb kezem ágakba, gyökerekbe markolt. Erre már kinyitottam a szemem. Meglepődve tapasztaltam, hogy az erdő közepén ülök. A ruhám csupa víz, és mindent betölt a nedves föld szaga. A fák ágainak fekete csipkemintája beszötte a bársonyos eget. Millió csillag ragyogott keresztül a csöpögős levéltakarón.

Fokozatosan eszembe jutott, hogy kerültem ide. A kapu. Az elhagyott templom. Az ösvény. De hogy kerültem ide a földre? Megbotlottam és elestem? Faág zuhant rám? Vagy leütöttek? – Megtapogattam a fejem. Jókora dudor nőtt rajtam. Remek. Némelyik profi bokszoló hetekig nem kap annyi ütést, mint én az utóbbi pár napban. Körülnéztem, de nem láttam semmiféle faágot. Igazából nem törődtem vele. Csupán egyet akartam. Hazamenni.

Kitapogattam az elemlámpámat. Úgy-ahogy tisztára töröltem, és felkapcsoltam. Csodás módon működött. Összeszedtem magam, és hirtelen elhatározással talpra álltam. Több ezer petárda robbant a fejemben. Nekitámaszkodtam az egyik fatörzsnek, és újra öklendeztem.

Fogalmam se volt, mióta fekszem itt. Lehet, hogy egy teljes napon át eszméletlenül feküdtem? A viharnek mindenesetre vége. Éjszaka van. És nagyon hideg.

Mikor megnyugodott a gyomrom, ismét felegyenesedtem. Ahogy a lámpa fénye visszafelé tapogatózott az ösvényen, újabb emlékek toluultak fel bennem. Az eltemetett nejlön. Az emlékekkel együtt a félelem is feltámadt. Megpördültem a saját tengelyem körül. Visszabotorkáltam a zsákhoz, de sehol se találtam. Pedig tudtam, hogy itt kell lennie valahol.

Lüktető fejjel, hányingerrel küszködve kutattam át az aljnövényzetet. Fájt az oldalam. A szemem könnybe lábadt. Többször is meg kellett állnom, hogy összeszedjem magam. A tücskök már hangoltak vihar utáni nagy koncertjükre: ettől úgy éreztem, mintha nedves kavicsot csikorgatnának az agyamon.

Alig tíz lépéssel odébb megtaláltam a zacskót. Annyira reszkettem, hogy a lámpa fénye folyton eltáncolt róla, de azért láthatóan ott volt. Kis pocsolókba gyűlt körötte a víz.

Képtelen voltam összeszedni magam. Csak álltam és bámultam. Tudtam, hogy a helyszínt alaposan át kell kutatni, mielőtt valamilyen állat széthordja a maradványokat. Legszívesebben elsírtam volna magam.

„Nagyon jó, Brennan – szólalt meg bennem egy hang. – Az biztosan segíteni fog.”

Reszkettem, mint a nyárfalevél. Hiába próbáltam összeszedni a gondolataimat: nem működött az agyam. Végül eszembe jutott a megoldás. Be kell telefonálnom.

Megkerestem az ösvényt, és visszabotorkáltam rajta. Vagy legalábbis reméltem. Nem emlékeztem, hol jöttem be a fák közé, a tájékozódási ösztönöm is cserbenhagyott. Ráadásul az elemlámpám is felmondta a szolgálatot. Többé nem segített rajta sem az ütögetés, sem a rázogatózás.

– A francba! – tört ki belőlem az indulat.

Füleltem, hátha hallok valamit, ami útbaigazít, de csak a tücskök kórusa szólt. Megkíséreltem kikerülni a fákat és bokrokat, azonban láthatatlan ágak akadtak a hajamba és a ruhámba. Lépten-nyomon alattomos indák tekeredtek a lábam köré.

Eltévedtél, Brennan. Egyre sűrűbb az erdő.

Megálltam, és megpróbáltam tájékozódni. Ismét elindultam. Pár lépés után valami gödörbe léptem. Elterültem a földön. Alaposan lenyúztam a térdemről és a kezemről a bőrt. Elejtettem az elemlámpát, ami viszont magához tért az ütéstől. Úgy látszik, minden rosszban van valami jó.

Felkaptam a lámpát és megnéztem, miben estem el. Kisebbfajta szabályos krátert találtam. Meglehetősen szabályosnak tűnt. Ami meg jobban meglepett, hogy nem nőtte be a mindent elborító

aljnövényzet. Ahogy jobban szemügyre vettem, hirtelen belém hasított a felismerés. A friss földhányás gyakorlatilag száraz volt. Ezt a lyukat a vihar után ásták.

Végigfutott a hátamon a hideg. Önkéntelenül is remegni kezdtem. Összefontam magam előtt a karomat. Azonban nemcsak a hidegtől vacogtam. Kicsit dörzsölgettem magamat, majd visszairányítottam a gödörre a fénykévét. Vajon mi lehetett itt? Miért ásták ki?

Persze nem ez volt az igazi kérdés. Sokkal lényegesebb, hogy *ki* csinálta a gödröt. Vajon elment már? Vagy még most is itt van a közelben? Felugrottam, és háromszázhatvan fokban megfordultam a tengelyem körül. A hirtelen mozdulattól ismét fejembe hasított a fájdalom. Szívem a torkomban dobogott.

Igazából nem tudom, mitől rettegetem. A Sátán kutyájától? Norman Batesőtől? Hannibal Lectertől? Vagy attól tartottam, hogy O. J. Simpson ólálkodik a közelben? Nem kellett volna félnem. Egyedül voltam. De épp ez volt a baj.

Ahogy ide-oda kapkodtam a lámpát, ismét felfedeztem az ösvényt. Otthagytam a lyukat, és visszamentem a szemeteszsákhoz. Jó nagy kupac levelet hordtam rá. Ez persze nem rejtheti el az elől, aki ide hozta, de talán megakadályozza, hogy a maradványokat széthordják a kutyák.

Mikor befejeztem, előkerestem a szúnyogriasztót, és a legközelebbi fa ágai közé erőltettem. Visszabotorkáltam az ösvényen. Alig álltam a lábamon. Olyan tétován mozogtam, mintha belőttem volna magamat.

Az út és az ösvény találkozásánál újabb jelet hagytam: ezúttal a kesztyűmet dugtam az egyik ágvillába. Tovább botorkáltam a kapu felé. Rettenetesen féltem attól, hogy elájulok. Mielőbb el kell innen tűnnöm. Az, aki a gödröt ásta, bármikor visszajöhet.

Szerencsésen elértem a kocsimat. Végigkutattam valamennyi zsebem, míg megtaláltam a kulcsomóm. Legalább tíz percig tartott, míg kikerestem rajta a kocsikulcsot, és végre bezuhantam a volán mögé. Bezártam az ajtót, és két karomra dőlve pihentem. A legszívesebben ott helyben elaludtam volna, de nem mertem. Félttem, hogy veszélyes lehet. Ki tudja, ki ólálkodik ott kinn a sötétben? Mi

lesz, ha meggondolja magát, és úgy dönt, biztonságosabb, ha mégse hagy elmenni?

Tudatom peremén egyszer csak felbukkant George Burns, és így szólt: Mindig is érdekelt a jövő.

Kiegyenesedtem, és ölembe ejtettem a kezem. A fájdalom furcsamód hasznosnak bizonyult. Kitisztította az agyamat. Nem adom fel. Gyerünk.

– Ha valóban meg akarod ismerni a jövőt, Brennan, legjobban lesz, ha elhúzod a beled.

A hangom valószínűtlenül erősnek tűnt a zárt térben. Ez még inkább felrázott. Beindítottam a motort. Az óra számlapja felvillant. Hajnali negyed három. Ideje kilőni.

Alaposan feltekertem a fűtést, bár nem hittem, hogy segíteni fog. Igaz, hogy eléggé átfagytam, de valójában a lelkem fázott. Amikor végre eltéptem onnan, nem mertem hátranézni a visszapillantóban.

Tetőtől talpig beszappanoztam magam. Ez a kis szertartás általában segíteni szokott, úgy érzem, hogy az illatos szappan a lelkemet is tisztára mossa. Fölemeltem a fejemet, és a meleg vízsugárba tartottam az arcomat. Lassanként húsz perce fürdöm. Ennyi idő alatt rendszerint ellazulok, de most nem sikerült a dolog. Talán mert egész végig a telefonra vártam. Félttem, hogy elszalasztom Ryan hívását, ezért behoztam a fürdőszobába a készüléket.

Amint hazaértem, rögtön tárcsáztam a központot. A diszpécser azonban nem akarta az éjszaka közepén zavarni a nyomozót, és a lehető leghatározottabban megtagadta, hogy megadja az otthoni számát. Sajnos az irodában hagytam a névjegyét. A fejem hevesen lüktetett, a gyomrom ismét görcsölni kezdett. Nem nagyon volt kedvem vitatkozni. Elég célratörő tudok lenni, ha kell. A diszpécser fél perc alatt megadta magát. Holnap majd bocsánatot kérek.

Mindez másfél órával ezelőtt történt. Óvatosan megtapogattam a fejemben lévő tojásnyi dudort. Eléggé fájt. Mindenesetre mielőtt lezuhanyoztam volna, megcsináltam a komolyabb fejsérülések esetén elvégzendő tesztek. Ellenőriztem a pupillareflexemet. Jobbra-balra

forgattam a fejemet. Megcsipkedtem a kezem és a lábam. Úgy tűnt, valamennyi érzékszervem megfelelően működik. Legfeljebb enyhe agyrázkódást kaphattam, ha kaptam.

Elzártam a vizet, és kiszálltam a kádból. A telefon továbbra is néma maradt.

A francba! Hol lehet?

Megszáritkoztam, belebújtam a fürdőköpenyembe, és száraz törülközőt tekertem a fejem köré. Ellenőriztem az üzenetrögzítőt. A vörös jelzőlámpa nem világított. A csodába! Visszatettem a kagylót, és megnéztem, működik-e. Természetesen kutyabaja se volt. Én voltam túlon túl izgatott.

Ledobtam magam a díványra, és a dohányzóasztalra tettem a készüléket. Biztosra vettem, hogy nemsokára hív. Semmi értelme lefeküdni. Lehunytam a szemem. Gondoltam, pihenek pár percet, mielőtt összeütök valami ennivalót. De az ütés, a sokk, a félelem, a hideg és a kimerültség erősebbnek bizonyult. Mély álomba zuhantam.

A kerítésen kívül találtam magamat. Láttam, hogy valaki ás az erdő közepén. Minden kupac földből, amit félredobott, több tucat patkány bujt elő. Csak heves rugdosás árán tudtam távol tartani őket magamtól. Az ásó férfi hirtelen megfordult. Összevillant a szemünk, és én megismertem: Pete volt. Rám mutatott, és mondott valamit. Egyetlen szavát se értettem. Erre kiabálni kezdett. A szája egyre nagyobb és feketébb lett, míg végül elborította az arcát, és titokzatos bohócarccá változtatta.

Patkányok szaladtak át a lábamon. Az egyik előhúzta Isabelle Gagnon fejét. Beleakaszkodott a hajába, és vonszolni kezdte a gyepen. Megkíséreltem elfutni, azonban a lábam nem engedelmeskedett. Aztán süllyedni kezdett alattam a föld, és pár pillanattal később egy sírgödörben találtam magam. A föld folyamatosan pergett az oldala mellett felhányt kupacból. Claudel és Charbonneau főntről figyeltek. Szólni akartam nekik, de nem jött ki hang a torkomon, és hiába nyújtogattam feljüket a kezemet, hogy húzzanak ki: nem értették, mit akarok.

Aztán egy hosszú ruhás, furcsa kalapot viselő férfi is csatlakozott hozzájuk. Lenézett rám, és megkérdezte, bémálkoztam-e. Ő se

hallotta néma szavaimat. Azt mondta, hogy csak egyházi dolgozók tartózkodhatnak itt. Feltámadt a szél. Attól tartottam, hogy a gödörbe sodorja kalapját. Egyik kezével lefogta lobogó ruháját, míg a másikkal megpróbált tárcsázni mobiltelefonján, ami időközben csengeni kezdett, és csengett, és csengett, és csengett...

Akárcsak az én, dohányzóasztalra tett készülékem. Kivergődtem az álom nyúlós karjaiból, és felvettem a kagylót:

– Uuu... hm... – nyögtem.

– Brennan?

Ismerős volt a hang. Kétségbeesetten igyekeztem rájönni, ki az.

– Igen? – morogtam kásás hangon. A csuklómra pillantottam. Nem volt rajta óra.

– Ryan vagyok.

– Hány óra? – kérdeztem. Fogalmam se volt, mennyit aludtam. Ugyanúgy lehetett öt perc, mint öt óra.

– Negyed öt.

– Várjon egy percet.

Letettem a kagylót, és átbotorkáltam a fürdőszobába. Kieresztettem a csapot, és megmostam hideg vízzel az arcomat. Közben elénekeltam egy strófát a *Részeg tengerészből*. Megtöröltem az arcom, és visszatámolyogtam Ryanhez. Muszáj volt kicsit összeszedni magam.

– Itt vagyok. Elnézést, amiért megvárakoztattam.

– Mintha éneklést hallottam volna.

– Khm. – Elsiklottam a kérdés felett, és egyenesen a tárgyra tértem. – Kimentem a St. Lambert-be ma este. Megnéztem azt a helyet, ahová St. Jacques a harmadik X-et tette. Valami elhagyott egyházi terület.

– Ezért hívott fel hajnali négykor?

– Megtaláltam a testet. Valószínűleg teljesen elrohadt. A szagából ítélve már csak csontváz lehet. Oda kell mennünk, mielőtt valaki belebotlik, vagy valami kóbor kutya kikaparja.

Mély levegőt vettem.

– Mondja, teljesen megőrült?

Nem volt egészen biztos, hogy mire vonatkozik a kérdés: arra, hogy képzelődöm, vagy hogy egyedül mentem oda. Mivel az

utóbbiban neki volt igaza, úgy döntöttem, az első értelmezést választom.

– Azt hiszem, képes vagyok felismerni egy holttestet. Ha elfelejtette volna, ebből doktoráltam.

Hosszú csönd következett.

– Eltemetve, vagy a felszínen?

– Sekélyen eltemetve. Gyakorlatilag kimosta az eső.

– Biztos, hogy nem valami régi csontot talált?

– Műanyag zsákba csomagolták. – Mint Gagnont. Mint Trottier-t.

De nem mondtam.

– A fenébe. – Gyufasercenést hallottam, majd egy mély sóhajtást.

– Nem gondolja, hogy legjobb lenne odamennünk?

– Nem. És nem értem a többes számot. Nézze, magáról eléggé elterjedt, hogy műkedvelő detektív. Jobb, ha tőlem tudja: mifelénk ez nem a legjobb ajánlólevél. Lehet, hogy Claudel meghátrál, amikor maga kinyitja a száját, azonban engem nem fog meghatni vele. És hogyha legközelebb eszébe jut, hogy egy lehetséges bűntény helyszínén keringőzzön, kérdezze meg a gyilkossági osztály munkatársait, hogy nem szerepel-e valaki táncrendjében. Gondolom, tanult kollégám is említette már, hogy a gyilkosságok felderítése a mi hatáskörünkbe tartozik.

Nem vártam, hogy térdre hulljon, és hálát rebegjen, de azért arra se készültem, hogy így leszedi rólam a keresztvizet. Alaposan felszökött a vérnyomásom, de csak annyit értem el, hogy ismét megfájdult a fejem. Vártam, hogy folytatja, ám már befejezte.

– Köszönöm, hogy visszahívott.

– Hm.

– Hol van most? – Ha éberebb vagyok, biztos nem kérdezek rá. Rögtön megbántam, amint kicsúszott a számon.

– Egy barátomnál – mondta kis szünet után.

Bravó, ez jó húzás volt Brennan. Nem csoda, hogy dühös.

– Azt hiszem, hogy más is volt odakint ma este.

– Micsoda?

– Amikor megtaláltam a tetemet, valami zajt hallottam a hátam mögül. Meg akartam fordulni, de valaki fejbe vert, és elájultam.

– Megsérült?

– Nem.

Megint csak hallgatott. Szinte láttam magam előtt, ahogy fejét lehajtva gondolkodik.

– Küldök egy egységet, hogy biztosítsa a terepet, azután reggel kimegyek a helyszínelőkkel. Maga szerint vigyünk kutyát?

– Én csak egy zsákot találtam, de elképzelhető, hogy több is akad. Úgy tűnt, hogy alaposan felforgatták a környéken a talajt.

Vártam, hogy mondjon valamit.

– Mikor tud felvenni? – kérdeztem végül.

– Nem fogom felvenni *doktor* Brennan. Ez egy gyilkossági ügy, és a gyilkossági csoportra tartozik, nem pedig a *Gyilkos sorok* írójára.

Most már elöntötte agyamat a vér. Nem fogtam vissza magam.

– A sorozatgyilkos elméleten több a lyuk, mint az ementáli – sziszegtem. – Találjon valami bizonyítékot. Ezek a maga szavai, Ryan. Nos, én találtam magának. Sőt pontosan meg tudom mutatni, hogy hol van. Ezenkívül csontokról van szó, ami viszont az én szakterületem.

Nem válaszolt. Már azt hittem, letette.

– Nyolcra jövök – mondta végül.

– Kész leszek.

– Brennan?

– Igen?

– Azt hiszem, ideje, hogy vegyen egy bukósisakot.

Azzal megszakadt a vonal.

16.

Ryan tartotta a szavát. Háromnegyed kilenckor leparkoltunk a technikusok kocsija mögött. Alig pár méterre voltunk attól a helytől, ahol az este hagytam a Mazdát, mégis úgy éreztem, mintha egy egészen más bolygón lennék. Hét ágra sütött a nap, mindenütt emberek nyüzsögtek. Kocsik és sárga szalagos kordon zárta le a terepet. Legalább húsz ember állt ott, kisebb-nagyobb csoportokban beszélgetve.

A központiak, a tartományiak és a St. Lambert körzeti zsaruk más-más egyenruhát viseltek. Olyanok voltak, akár a téli madáretető.

Valamivel odébb egy kamerát tartó férfi és egy hatalmas dobozt cipelő nő támaszkodott egy fehér Chevynek. Ők egy másik fajhoz tartoznak: a sajtó munkatársai. Kicsit távolabb egy pórázon tartott német juhász szimatolt a fűben. Amikor befejezte, felnézett a gazdájára. Láttam rajta, hogy nagyon türelmetlen.

– Megjöttünk – mondta Ryan, és kikapcsolta biztonsági övét. Nem kért elnézést azért, hogy úgy nekem esett a telefonban. Hajnali négykor ritkán hozza az ember a legjobb formáját. Amíg kihozott, hangsúlyosan udvarias volt. Mindvégig anekdotázott, szinte nem volt olyan utca, amiről ne jutott volna eszébe valamilyen történet. Ebben a tömbben egy nő addig verte kimaradozó férjét a palacsintasütővel, míg hozzánk került a szerencsétlen pára. Abban a Kentucky Chickenben meztelen holttestet találtak a ventilátorba gyömöszölve. Tipikus zsaruszöveg. Időnként az az érzésem, hogy az utcák és házak csupán az egyes esetek helyszínét jelentik számukra.

Ryan Bertrand-t kereste szemével. Amikor megtalálta, megindult felé. Pierre LaManche, egy tartományi rendőrtiszt és egy sovány, szőke, sötét napszemüveget viselő férfi társaságában állt. A magam részéről Claudelt és Charbonneau-t kerestem. Bár ez a terület a tartományi rendőrség fennhatósága alá tartozott, gondoltam, őket is érdekli a dolog. Amúgy is itt volt mindenki. Ennek ellenére

egyiküket se láttam. Így jobb híján magam is megindultam Ryan nyomában.

A napszemüveges férfi láthatóan izgatott volt. Jobb kezével folyton a bajuszát babrálta. Hamuszürke bőre azt mutatta, hogy valószínűleg nem sokat napozhatott az idén. Bőrdzsekit és fekete csizmát viselt. Nem tudtam megmondani, hány éves. Éppúgy lehetett huszonkettő, mint hatvanhat.

LaManche végigmért, mikor csatlakoztam hozzájuk. Bólintott, de semmit se szólt. Kezdem megijedni. Miattam gyűlt ide ez a rengeteg ember. Mi van, ha valaki elvitte a zsákot? Vagy ha kiderül, hogy csupán egy régi temető csontjait sikerült kiásnom? Az éjjel alig lehetett látni, én meg túl zaklatott voltam. Nem lehet, hogy csak képzelődtem? Láthatatlan kéz szorította össze a gyomromat.

Bertrand odajött hozzánk, hogy üdvözljön. Most is úgy nézett ki, akár egy háziasnak indult mozsztár. Ma stílszerűen földszínű öltözetet viselt. Elvégre exhumáláson voltunk. Még arra is ügyelt, hogy az árnyalatok az évszaknak megfelelők legyenek. Biztosra vettem, hogy ruhájának színezetét kizárólag természetes alapanyagú festékek adták.

Üdvözlöttük ismerőseinket, majd Bertrand bemutatott bennünket a napszemüveges férfinak:

– Andy, doktornő, bemutatom Poirier atyát. Ő képviseli a püspökséget.

– Az érsekséget.

– Elnézést. Az érsekséget. Ugyanis ez az egész egyházi terület – mondta, és hüvelykujjával a mögötte lévő területre bökött.

– Tempe Brennan – mondtam, és kezet nyújtottam neki. Poirier atya rám szegezte szemüvegét, és lélektelenül megszorította kezemet. Ha osztályozná a kézfogást, ő egyes alá kapna. Ujjai olyanok voltak, akár a hűtött sárgarépa. Ellenálltam a kísértésnek, hogy a farmeromba töröljem a kezem.

Ezután Ryan következett. Valahogy megkeményedett az arca, mikor kiértünk a terepre. Hét mérföldre ordított róla, hogy zsaru. Poirier valamit mondani akart, de Ryan arcát látva inkább letett róla. Ryan már pusztá fellépésével átvette a dolgok irányítását.

– Volt már benn valaki? – kérdezte.

– Senki. Chambronne hajnali ötkor ért ide – mondta Bertrand, és az egyenruhás rendőrré mutatott. Azóta senkit se látott. Az atya szerint csupán két embernek van kulcsa: a gondnoknak és neki. A fickó már a nyolcvanas éveit tapossa. Azóta dolgozik itt, mióta Eisenhower papa vezette a toplistát. Franciául Izenhúrnak hangzott. Összehiraptam a szám, hogy ne nevessek.

– A kapu nem lehetett nyitva – mondta Poirier, felém fordítva napszemüvegét. – Mindig ellenőrzöm, amikor erre járok.

– Mikor volt itt utoljára? – kérdezte kapásból Ryan.

A szemüveg most Ryan felé fordult. Három másodperces szünet következett.

– Hetente legalább egyszer kijövök ide – felelte végül. – Az egyház felelősséget érez a birtokai iránt. Mi nem egyszerűen...

– Mi ez a hely?

Újabb szünet következett. Teljesen úgy tűnt, mintha napszemüvege mögül kapkodná a szavakat.

– A Szent Bernard-monostor. 1983 óta zárva van. Az egyház úgy érezte, hogy az itt lakók létszáma nem indokolja további fenntartását.

Úgy beszélt az egyházzal, mint valami lelkes teremtményről, amelynek önálló célja és akarata van. Furcsa kiejtéssel beszélt a franciát. Biztosra vettem, hogy nem québeci, de nem tudtam rájönni, honnan származik. Hiányzott belőle az a precíz torokhang, amit Amerikában párizsinak hívnak. Inkább azt gyanítottam, hogy svájci vagy belga lehet.

– És milyen feladatot lát el a monostor ma?

– Semmilyen.

A pap nagyot sóhajtott. Talán felidézte magában azokat a boldog időket, mikor az egyház még ereje teljében volt, és egész Québecben virágoztak a monostorok, de az is elképzelhető, hogy csupán összeszedte gondolatait, hogy minél pontosabban feleljen a feltett kérdésekre. A napszemüveg elrejtette szemét. Mindenesetre furcsa látványt nyújtott csizmájában, napszemüvegében és bőrdzsekijében. Ha Bertrand nem mondja, sose gondoltam volna róla, hogy pap.

– Ma jöttem ellenőrizni a birtokot – mondta. – A hét többi napján a gondnok tartja rendben.

– A dolgokat? – nézett föl Ryan kockás jegyzetfüzetéből.

– Rendben tartja a csatornákat. Eltakarítja a havat. Nagyon hideg telünk volt az idén. – Poirier lendületes mozdulatot tett, mintha át akarná fogni kezével az egész tartományt. – Az ablakokat. A gyerekek időnként bedobálják őket kövel. – Rosszalló pillantást vetett rám a szemüveg mögül. – Az ajtókat és a kaput. Mindig ellenőrzi, zárva vannak-e.

– Mikor nézte meg legutóbb a lakatot?

– Vasárnap este hatkor. Mindegyiket rendben találta. Hirtelen válasza meglepett. Ez az első eset, hogy nem tartott hosszú szünetet, mielőtt felelt. Talán Bertrand már föltette neki, talán már előre megfogalmazta, mit mond majd, ha erre rákérdeznek. Mindenesetre furcsálltam a dolgot.

– Nem vett észre semmi szokatlant?

– *Rien*. Semmit.

– A gondnok – mi is a neve?

– Monsieur Roy.

– Mikor volt itt?

– Péntekenként jár, hacsak nincs valami különleges feladata.

Ryan szótlánul nézett vissza rá.

– Mint a hólapátolás, vagy az ablak beüvegezése.

– Nem tudom, Bertrand nyomozó megkérdezte már öntől, hogy van-e a monostor mellett temető.

Újabb hosszú szünet következett.

– Nem, nem – ingatta fejét. A napszemüveg kissé lejjebb csúszott az orrán.

– Ez monostor volt. Mindig csak monostor. Senkit sem temettek ide. Ennek ellenére felhívtam a központunkat, hogy ellenőrizzék a dolgot. – Míg beszélt, gondosan megfogta a szemüveg két szarát a kezével, és megigazította.

– Tudja, miért vagyunk itt?

Poirier bólintott. A szemüveg ismét az orra hegyére csúszott. Úgy tűnt, mintha még mondani akarna valamit, de végül nem szólt.

– Rendben – mondta Ryan. Összecsukta spirálfüzetét, és a zsebébe csúsztatta. – Maga mit javasol, hol kezdjük neki?

– Menjünk be, és megmutatom, mit találtam – javasoltam. – Miután elvitték, hozzuk be a kutyát, és nézzük meg, van-e még

valami. – Reméltem, a hangom elég magabiztosan cseng. A fenébe. Mi van, ha semmit se találunk?

– Jó.

Ryan odament a német juhász kísérijéhez. A kutya felállt, és megszagolta a kezét. Ryan oda se nézve simogatta az állatot, míg a gazdájával beszélt. Amikor végzett, visszajött hozzánk, és megindult a kapu irányába. Mindnyájan követtük. Közben igyekeztem feltűnés nélkül körülnézni. Tegnap esti látogatásom nyomait kerestem, de semmilyen erre utaló jelet se láttam.

Vártunk, amíg Poirier előhúzott egy hatalmas kulcskarikát, és levette róla az egyik kulcsot. Kissé megrángatta a lakatot, bemutatva, hogyan ellenőrzi, zárva van-e. Rozsdaeső hullt a földre, de a zár nem engedett. Homályos balsejtelem fogott el. Lehet, hogy bezártam volna, amikor eljöttem? Nem emlékeztem semmi ilyesmire.

Poirier végre megelégedte a bemutatót. Kinyitotta a lakatot, és kitérta a kaput. A halk, fémes hang meg se közelítette az emlékeimben élő, rozsdás nyikorgást. Hiába mondogattam magamnak, hogy éjszaka minden nesz sokkalta erősebbnek tűnik. Poirier hátralépett, hogy utat adjon nekem. LaManche még mindig hallgatott.

Megigazítottam vállamon a hátizsákot, és megindultam előre az úton. A reggeli napfényben a tegnapi ellenséges vadon barátságos ligetté vált. Friss fenyőillat töltötte be a levegőt. Az ismerős illat a karácsonyokat, nyári táborozásokat idézte, és nem a tegnapi esti lidércnyomást. Lassan haladtam előre. Alaposan szemügyre vettem minden fát. Valami szokatlan nyomot kerestem, egy letört gallyat vagy friss földhányást, ami arra utalt volna, hogy itt jártam.

Ahogy előrehaladtam, egyre jobban vert a szívem. Mi van, ha nem én csuktam be a kaput. Valaki más lett volna? Vajon mit csinált?

Teljesen úgy éreztem magam, mint azokon a helyeken, ahol ugyan először van az ember, de olvasmányjaiból vagy fényképről ismeri. Megkíséreltem megbecsülni, hol lehet az ösvény, de egyre inkább zavarba jöttem. Az emlékeim ugyanolyan zavarosak voltak, mint valami rossz álom. A főbb eseményekre tisztán emlékeztem, de a részletek már elmosódtak. Fogalmam se volt, hogy találom meg a szemeteszsákot. Ha ugyan létezik.

Aztán észrevettem a kesztyűmet. Már el is felejtettem, hogy kiraktam őket. Pedig ott volt az ösvény bal oldalán, épp szemmagasságban. Körülnéztem, és mintegy négy méterrel beljebb, egy kis juharfa odvában megláttam a másikat is. Hirtelen felvillant agyamban a kép, ahogy a hányingertől, reszketve a hidegtől és a kimerüléstől a mostani helyükre tuszkolom a kesztyűket. Megdicsértem magam, amiért ilyen előrelátó voltam. Csak az lepett meg, hogy ilyen alacsonyan vannak. Tegnap azt hittem, sokkal magasabbra tettem őket.

Befordultam a fák közé. Nappal szinte egyáltalán nem látszott az ösvény. Csupán a reszkető lámpafény emelte ki, hogy itt kicsit más az aljnövényzet. Persze, ha alaposabban megnézte az ember, látta, hogy itt nem forrt össze annyira a növénytakaró. A gyomok és fiatal bokrok kissé elkülönülve álltak egymástól, de ez volt minden. Ha nem hagyom itt a kesztyűket, sose találom rá.

Gyermekkorom kirakós játékaire emlékeztetett a dolog. A nagyival kiöntöttük a puzzle-t a szőnyegre, és kerestük az összeillő darabkákat. Szemünk és agyunk szinte ösztönösen tudta, mit kell tennie. Vajon hogy a pokolba követtem ezt az ösvényt a sötétben?

Száraz levelek ropogtak a lábam alatt. Nem hívtam fel a többiek figyelmét a kesztyűkre. Gondoltam, nem árt, ha meglepi őket, milyen ragyogó tájékozódási ösztönrel rendelkezem. Brennan, a nyomkereső. Pár méter után felfedeztem a szúnyogriasztót is. A narancssárga doboz jelzőlámként virított a lombok közt. Aztán megláttam a földhányást. Így, a nappali fényben nézve inkább kiemelte, mint elrejtette a zacskót, de nem számított.

Elég sok tetem kihantolásán vettem részt. A legtöbbet valamilyen informátortól kapott tipp nyomán találjuk meg. Mások véletlenül kerülnek elő. Az emberek többsége rendkívül izgatott. *Nagyon bűdöset éreztünk, ezért alaposabban körülnéztünk, és egyszerre csak ott volt!* Furcsa érzés az ő szerepükben lenni.

– Ott van – mutattam a földkupacra.

– Biztos benne? – kérdezte Ryan.

Gyilkos pillantást vetettem rá. A hátizsákomhoz léptem, és elővettem egy pár kertészkesztyűt. Óvatosan a kupachoz mentem. Igyekeztem minél kevesebb nyomot hagyni. Persze a tegnapi éjszaka

után teljességgel fölöslegesnek tűnt az óvatosság, azonban most hivatalos helyszínelésen voltam. Be kellett tartanom az előírásokat.

Lehajoltam, és elkapartam egy kis levelet. Épp csak annyit, hogy fölfedjem a műanyag zsák egy kis részét. Szabálytalan alakja arra engedett következtetni, hogy a tartalma még mindig biztonságban van. Mikor megfordultam, Poirier keresztet vetett magára.

Ryan odaszólt Chambronne-nak:

– Csináljon néhány fotót az emlékkönyvünkbe.

Odamentem a többiekhez, és csöndben vártam, hogy Chambronne elvégezze az ilyenkor szokásos teendőket. Kipakolta felszerelését, kitöltött egy jelzőtablát, majd különböző szögekből és távolságokról lefotózta a dombocskát. Végül leengedte a gépét és hátralépett.

Ryan LaManche-hoz fordult.

– Doki?

Ő rám nézett.

– Temperance? – mondta csöndesen.

Elővettem az ásót a hátizsákomból, és átmentem a zsák túloldalára. Elsöpörtem a megmaradt leveleket, és igyekeztem minél nagyobb darabot fölfedni a zsákból. Pont olyan volt, mint emlékeimben. Még azt a kis lyukat is megtaláltam, amit a körmömmel vájtam rá. Amikor elpucoltam a nagyját, a kezemmel folytattam az ásást. A nejlon lassan kiemelkedett a talajból. A talaj ősi penészszagot árasztott, mintha molekuláiban megőrizte volna mindannak a nyomát, ami belőle sarjadt, amióta a jégkorszak kiengedte fagyos szorításából.

Az utcáról egy darabig még beszűrődtek a városi élet zajjai, ám itt, a park mélyén a fák elnyelték a hangot. Csupán a madarakat és a rovarokat lehetett hallani. Az ágak ugyanúgy emelkedtek és süllyedtek, mint tegnap, de ami este a maszáj harcosok vad táncának tűnt, most inkább szelíd keringőként hatott. Árnyékuk ott táncolt a zsákon és a kis csoport arcán, akik szóltanul figyelték ténykedésemet.

Tizenöt perccel később mély gödör lett a dombból. A zsáknak több mint a fele kilátszott. Gyanítottam, hogy a tartalmát kissé átrendezte a bomlás folyamata. A csontok ilyenkor hajlamosak elmozdulni kissé. Ha ugyan csontok vannak benne.

Úgy gondoltam, elég földet kapartam el róla. Letettem a lapátot, és a kezemre csavartam a zacskót. Óvatosan megmozgattam. Nem engedett. Olyan volt, mintha valaki tartaná a másik végét a föld alatt. Halálos kötélhúzás részesének éreztem magam.

Chambronne már lefotózott, ahogy ástam, és most ott állt mögöttem, hogy elkaphassa azt a pillanatot, amikor végre enged a zsák. Eszembe villant a reklám szövege: Hogy ne szálljon el a pillanat.

Megtöröltem a kesztyűt a farmeromban, és egész lent fogtam meg a nejlont. Élesen megrántottam. Végre megmozdult. A gödör nem engedte el foglyát, de már lazult a szorítása. Éreztem, hogy kissé más alakzatot vett föl a tartalma. Mély lélegzetet vettem, és újra megmozdítottam. Nem akartam elszakítani, ezért nagyon lassan, óvatosan cibáltam, és fokozatosan kihátráltam vele a gödörből.

Lihegve letettem a földre, és szemügyre vettem. Teljesen érintetlen volt. Tartalmától eltekintve a lehető legközönségesebb holmi, ami Észak-Amerika szinte minden háztartásában megtalálható. Viszonylag könnyűnek tűnt. Aggasztott a dolog. Nagyon szurkoltam, hogy ne egy kutya maradványait találjam benne, ugyanakkor nem akartam diadalt ülni egy emberi holttest felett.

Mikor Chambronne befejezte, ismét a zsákhoz léptem. Reszkető kézzel nyitottam ki zsebkésemet. A rozsdamentes pengén elsiklott a napsugár. Kiválasztottam a legalkalmasabbnak látszó helyet. Öt, feszülten figyelő szempár kísérte minden mozdulatomat.

LaManche-ra néztem. Arca teljesen megváltozott. Kíváncsi lettem volna, én hogyan festek. Összekapcsolódott a tekintetünk. LaManche bólintott, és megnyomtam a pengét.

Mielőtt szétvágtam volna az anyagot, átható üvöltözést hallottam. Megdermedtem. Valamennyien odakaptuk a fejünket. Csupán Bertrand hangja törte meg a csöndet, de azt hiszem, mindnyájunk nevében fogalmazott, amikor rákérdezett:

– Mi a franc történik itt?

17.

A hangok közeledtek. Most már ki tudtuk venni a hangzavar egyes elemeit. A kutya őrjöngő ugatása dühös parancsszavakkal elegyedett. Itt-ott feszült kiáltások hallatszottak, azonban túl messze voltak ahhoz, hogy meg tudjuk érteni, mi folyik. Egyértelműen a kerítésen belülről jött a zaj. Első gondolatom az volt, hogy az éjszakai betörő visszaért, és most a tartomány összes rendőre üldözi.

Ryanre néztem. Szinte földbe gyökerezett a lába. Még Poirier is abbahagyta bajsza pödörgetését. Aztán, ahogy közelebb értek a hangok, megtört a varázs. Mindannyian odafordultunk.

– Ryan! Hol van? – kiáltotta egy hang.

– Itt.

Betájoltam a hang irányát.

– *Sacré bleu*. – Egyre közelebről jött a csörtetés. – Áááá.

Egyenruhát viselő tartományi rendőr bukkant ki az ágak közül. Láthatóan rühellte, hogy Rambót kell játszania. Bikaképe paprikavörös volt a szokatlan erőfeszítéstől. Hangosan zihált. Az ágak teljesen szétzilálták a kopasz feje búbja körül gondosan nevelt hajkoszorút. Csöpögött róla a víz. Amikor meglátott minket, előrehajolt, és térdére támaszkodva kifújta a levegőt. Pár pillanattal később összeszedte magát. Kiegyenesedett, és hüvelykujjával a háta mögé bökött:

– Oda kéne mennie, Ryan. Az a nyavalyás kutya teljesen megőrült.

Szemem sarkából láttam, hogy Poirier keze a homlokához emelkedik, majd a mellére csúszik. Ismét keresztet vetett.

– Mi van? – kérdezte Ryan elkerekedő szemmel.

– DeSalvo körbevitte a terepen, ahogy mondta. Az a rohadt dög egyszer csak elkezdett körözni, és úgy tombol, mintha valamiféle második világháborús tömegsírba bukkant volna. – Kis szünetet tartott, aztán széles mozdulattal a fák felé intett: – Hallgassa csak!

– És?

– És??? Az a díszeb egyre jobban behergeli magát. Ha nem jönnek gyorsan, kiesik a segge a száján.

Elnyomtam egy mosolyt. Vizuális alkat vagyok.

– Tartsák vissza még néhány percig. Adjanak neki váliumot, gumicsontot, vagy amit akarnak. Ezt még be kell fejeznünk előbb. – Az órájára nézett. – Jöjjön vissza tíz perc múlva.

A rendőr vállat vont, és visszaindult a sűrűbe.

– Hé, Piquot – szólt utána Ryan.

A kövér ember ismét felénk fordult.

– Arra van az ösvény.

– A francba – morogta Piquot, és átváltott az ösvényre. Biztosra vettem, hogy pár méter után úgylis letér róla.

– És Piquot... – folytatta Ryan. A rendőr megint visszanezett.

– ...fogják rövid pórázra Rin Tin Tint. Nem szeretném, ha bármit is összezavarna.

Aztán rám nézett.

– Úgy döntött, hogy itt fogja megvárni a születésnapját, Brennan?

Mialatt Piquot eltűnt a sűrűben, felhasítottam a zsákot.

Most nem csapott mellbe a szag, mint Isabelle Gagnon esetében. Lassan, alattomosan terült szét. Orrom kiérezte belőle a talaj és bomló növények illatát. Meg valami mást. Nem a bomlás szagát. Ez annál ősbibb valami: a dolgok eredetéről, letűnt korokról, az élet körforgásáról mesél. Már azelőtt is éreztem ilyet. Tudtam, hogy a zsákok valami olyan dolgot tartalmaznak, ami már réges-rég az enyészeté lett.

Csak nehogy valami kutya vagy őz legyen – futott át az agyamon, de rögtön meggondoltam magam: – Bárcsak kutya vagy őz lenne – suttogtam magamban. Remegett a kezem.

Ryan, Bertrand és LaManche közelebb nyomultak. Visszafektettem a földre a szemeteszacskót. Poirier úgy állt ott, mint Lót felesége.

Először a lapockát találtam meg. Nem sok, de ahhoz épp elég, hogy bizonyítsa, nem valamiféle vadászsákmányt vagy háziállatot rejt a zsák. Ryanre néztem. Láttam, hogy megfeszülnek az izmai.

– Emberi csont – mondtam.

Poirier keze újra körbepült.

Ryan ismét elővette jegyzetfüzetét.

– Mit talált? – kérdezte éles hangon.

Finoman kivettem a zsákból a csontokat, és egyenként az avarra tettem őket:

– Bordák... váll... kulcscsont... csigolyák; úgy tűnik, mind mellkasi. És a sternum – mondtam, mikor megtaláltam a szegycsontot.

Turkáltam a csontok közt, valami azonosítható darabot keresve. A többiek csöndben vártak. Mikor elértem a zsák alját, egy nagy, barna pók futott végig a kezemen. Szőrös lábai könnyű csipkeként súrolták a bőröm. Nagyot sikoltva ugrottam hátra, és leráztam magamról a nyolclábú ragadozót.

– Ennyi – mondtam végül, és felálltam. A térdem recsegve tiltakozott. – Felső torzó. Nincs meg a karja. – Megborzongtam.

Nem éreztem örömet, noha végre egyértelműen bebizonyosodott, hogy nekem van igazam. Újból megtörtént – gondoltam. – Még egy halott nő. Egy szörnyeteg jár-kei szabadon.

Ryan folyamatosan jegyzetelt. Összeszorította fogait.

– Most mi lesz? – kérdezte vékonyka hangon Poirier.

– Megkeressük a többi – feleltem.

Chambronne már nekilátott a munkának, amikor Piquot visszatért. Újfent árkon-bokron keresztül érkezett. Lenézett a csontokra, és nagyot sóhajtott.

Ryan Bertrand-hoz fordult:

– Itt tudnál maradni, amíg megnézzük odakint a kutyát?

Bertrand bólintott.

– Nézzük meg, mit találtak, azután ráeresztem a helyszínelőket is.

Otthagytuk őket, és követtük Piquot-t. A kutya már gyakorlatilag örjögött, mire odaértünk.

Három órával később egy füves részen üldögéltem, és három újabb zsák tartalmát vizsgálgattam. A nap magasan állt, és kellemesen melegítette elgémberedett hátamat. Mégse tudta felolvasztani a kedvem. A kutya tizenöt méterre hevert tőlem, hatalmas, barna mancsára hajtva a fejét. Remekül dolgozott.

Kizárólag arra képezték ki, hogy bomlásnak indult vagy teljesen elrohadt testeket keressen. Ezek a kutyák sose kapnak más feladatot. Ők a holtak vérebei. A mi német juhászunk várakozáson fölül teljesített: három újabb zsákot talált. Minden alkalommal ugatással, szimatolással és lelkes körberohanással jelezte, ha rábukkant valamire. Nem tudom, a többi kutya milyen munka közben. Ez kimondottan szenvedélyes volt.

Több mint két órán át ástam, jegyzeteltem, és rendszereztem a maradványokat. Minden csontdarabot leltárba vettem, és becsomagoltam. A kutyára pillantottam. Ugyanolyan fáradtnak tűnt, mint jómagam. Csak a szeme mozgott. A csokibarna golyók megállás nélkül cikáztak ide-oda. A feje nem mozdult.

A kutya joggal volt kimerült. Egyébként én is. Amikor felém fordult, kinyújtott nyelvvel lihegett. Nem követtem a példáját. Inkább ismét a csontok felé fordultam.

– Mennyi?

Nem hallottam a lépteit, de megismertem a hangját. A hátamon felállt a szőr.

– *Bonjour monsieur Claudel. Comment ca va?*

– Mennyi? – ismételte meg.

– Egy – feleltem. Nem néztem rá.

– Hiányzik valami?

Előbb gondosan befejeztem a jegyzetelést, és csak utána néztem fel. Szétvetett lábbal állt előttem. Karján hanyagul átvetett zakó lógott. Egy automatában vásárolt szendvicset majszolt.

Azért meg kell hagyni, hogy van stílusérzéke. Akárcsak Bertrand, ő is kizárólag természetes anyagból készült ruhát öltött az exhumáláshoz: pamutinget, nadrágot, selyemzakót, azzal a különbséggel, hogy inkább a zöld színeket részesítette előnyben. Csupán a nyakkendője ütött el ettől: itt-ott felcsillant benne egy-egy narancsszínű folt.

– És meg tudja már mondani, mink van? – kérdezte, miközben újra beleharapott a kenyérbe.

– Hogyne – bólintottam.

Érdeklődve nézett vissza rám.

Tagadhatatlan, hogy Claudel nagy hatással volt rám. Alig fél perce érkezett, és én legszívesebben máris felnyomtam volna az orrába vagy bármilyen más, kínálkozó testnyílásába a szendvicset. Claudel akkor is képes kihozni belőlem a legrosszabbat, ha nyugodt és kipihent vagyok. Ezen a reggelen viszont kialvatlan és nyugös voltam. Mély levegőt vettem.

– Hát, kérem, először is van egy részleges emberi csontvázunk. Alig találni rajta szövetmaradványokat. A testet feldarabolták, szemeteszákokba csomagolták, és négy különböző helyre temették – mondtam körbemutatva a monostor területén. – A múlt éjjel találtam meg az első zsákokat. A többi hármat a kutya szimatolta ki.

Claudel ismét beleharapott a szendvicsebe:

– Mije hiányzik?

Szótlanul bámultam rá. Csak tudtam volna, hogy mitől találok olyan elviselhetetlenül dühítőnek ezt a rutinkérdést. Rá se ránts – biztattam magam. – Ilyen a modora. A hernyót is fölösleges utálni, amiért nyákos és gusztustalan. Igaz, a kukacok legalább nem beképzelték és pökhendiek. Biztos hallotta már, hogy igazad lett. Ne várd, hogy megdicsérjen, Brennan. Talán belehalna, ha egyszer rákényszerülne.

Egy idő után feltűnt neki, hogy nem kapott választ.

– Azt mondta, hiányzik valami.

– Igen.

Letettem a csontvázlelet úrlapját, és ráemeltem a tekintetem. Visszapislogott. Egy pillanatra se hagyta volna abba az evést. Eltűnődtem azon, hogy milyen jól állna neki egy napszemüveg. Vagy inkább egy csador.

– A feje – mondtam, gondosan kivárva a pillanatot, amikor épp nyelni készül.

Végre abbahagyta a táplálkozást. Ha jól láttam, torkán akadt a falat.

– A fej – ismételt meg negédesen.

– Hol van? – nyögte végül.

– Monsieur Claudel – fuvoláztam a lehető legkedvesebb hangon, mintha csak valami szellemi fogyatékosnak magyaráznék ha tudnám, akkor ugyebár nem hiányozna.

Láttam rajta, hogy talált.

– Valami más? – vakkantotta.

– Egész pontosan mire gondol?

– Mi hiányzik még?

– Semmi lényeges.

Agya lassan feldolgozta a hallottakat, míg lenyelte az utolsó falatot. Rágás közben szabályos gömbbé gyúrta a szendvics celofánját, és kifogástalanra vasalt nadrágja zsebébe csúsztatta. Alig látható mozdulattal megtörölte a száját.

– Gondolom, ez minden, amit mondani tud. – Nem kérdezte: állította.

– Ha majd megvizsgáltam a...

– Na, igen. – Megfordult és elment.

Csöndesen káromkodva befejeztem a rakodást, majd behúztam a testzsák cipzárját. A német juhász felkapta fejét a hangra. Csokoládébarna szeme minden mozdulatomat követte. Eltettem a jegyzetfüzetemet, és átmentem a hullaszállítókhöz, hogy megmondjam nekik, vihetik.

Ahogy átvágtam az utcán, láttam Bertrand-t és Ryant amint Claudellel és Charbonneau-val beszélget. Vajon mi ez: a tartományi és a városi rendőrség találkozója? Mit mondhat nekik Claudel? Gondolom, engem áztatgat. A legtöbb zsarú úgy védi a maga területét, akár a böggőmajmok. Féltékenyen vigyáz az ő esetére. Saját maga akarja learatni a babért. Claudel ráadásul még az átlagnál is rosszabb.

Ne törődj velem, Brennan – nyugtattam magamat. – Claudel igazi seggfej, és most az ő szemétdombján kurkálsz. Vélhetőleg kihúzott a karácsonyi ajándéklistájáról. Nem kell mellre szívni a dolgot. Inkább a munkádra összpontosíts. Egyébként te se örülsz neki, amikor a kollégáid beleütik az orrod az eseteidbe. Legalább ilyen undok szoktál lenni.

Elhallgattam, ahogy közeledtem. Kicsit sajnáltam, hogy észrevettek. Szívesen behallgattam volna a beszélgetésükbe.

– Helló, doki – mondta Charbonneau.

Mosolyogva bólintottam.

– Hol tartunk? – kérdeztem.

– A keresés két óráig tartott. Poirier atyát egy órán át nyaggattuk. Most fejezik be a helyszínelők – felelte Ryan.

– Találtak valamit?

Megrázta fejét.

– A fémdetektor se jelzett semmit?

– Azzal legfeljebb egy parkolóórát lehet megtalálni. És magával mi a helyzet?

– Végeztem. Most adtam át a hullaszállítóknak.

– Claudel azt mondja, hogy nem találják a fejet.

– Így van – bólintottam. – Hiányzik a koponya, az állkapocs és a négy felső csigolya.

– Maga szerint miért?

– Az áldozatot lefejezték, és a gyilkos eltüntette a fejet. Lehet, hogy itt temette el.

– Maga hogy gondolja: itt kell lennie?

– Fogalmam sincs. Talán máshova rejtette.

– Például hova?

– A folyóba, csatornába, valami elhagyatott parkba... honnan tudjam. Montreal elég nagy.

– Miért tette volna? – kérdezte Bertrand.

– Talán, hogy ne tudjuk azonosítani.

– Miért, így nem lehet?

– De igen. Csakhogy a fogak alapján a legbiztosabb a dolog. Egyébként itt hagyta a kezeket.

– Ez mit jelent?

– Ha azért darabolják föl a tetemet, hogy lehetetlenné tegyék az azonosítást, rendszerint a kezeket is eltüntetik.

Kis szünetet tartottam.

– Kevesen tudják egyébként, hogy még az erősen elrohadt tetemről is lehet ujjlenyomatokat venni, amennyiben maradt rajta valamennyi bőr. Már ötezer éves múmiáról is vettem ujjlenyomatot.

– Sikerült azonosítani? – kérdezte nyersen Claudel.

– Sajnos nem szerepelt a nyilvántartásban – feleltem.

– De itt csupán csontokat találtunk – terelte vissza a beszélgetést Bertrand az eredeti tárgyra.

– Igen, de a gyilkos nem tudhatta, hogy mikor kerül elő az áldozat. – Akárcsak Gagnolnál – gondoltam.

Elhallgattam egy pillanatra. Elképzeltem a gyilkost, amint itt törtet az erdőben, kezében a véres szemeteszákokkal. Biztos, hogy valahol máshol darabolta fel az áldozatokat, és kocsival hozta ide. Vajon ott állt meg, ahol én, vagy behajtott a lakatlan telekre? Szándékosan ásta el egymástól távol az egyes testrészeket, vagy csak hirtelen döntött így? Azért szabdalta szét, mert pánikba esett, és el akarta tüntetni szörnyű rémtette nyomait, vagy pedig előre kitervelte az egészet?

Ez a lehetőség megrettentett. Biztosra vettem, hogy ő ütött le az éjjel.

– Az is lehet... Mindnyájan rám néztek.

– ...hogymég mindig nála van.

– Nála? – kérdezte hitetlenkedve Claudel.

– A fenébe – morogta Ryan.

– Mint Dahmer estében? – nézett rám Charbonneau.

– Szerintem hozzuk vissza a kutyát még egy körre – mondta végül Ryan. – Még meg se nézte a torzó környékét.

– Jó ötlet – bólintottam.

– Nem bánja, ha magával tartunk? – kérdezte Charbonneau. Claudel gyilkos pillantást lövellt rá.

– Jöjjenek – feleltem. – Hozom a kutyát. Találkozunk a kapunál.

Ahogy elindultam, hallottam, amint Claudel fojtott hangon azt morogja: Szuka. Fölösleges felkapni a vizet – nyugtattam magam – , biztosan a kutyáról beszél.

A német juhász talpra ugrott, mikor meglátott. Farka lassan, de folyamatosan járt. Gyors pillantást vetett gazdájára: engedélyt kért, hogy odajöhessen hozzám.

– A blöki bír még egy menetet? – kérdeztem a DeSalvo névtáblát viselő kíséretől tenyerem a kutya felé nyújtva. DeSalvo csaknem észrevétlenül bólintott. A német juhász odadugta hozzám nedves orrát.

– Margot-nak hívják – mondta angolul, de franciásan ejtette a nevet.

Mély hangja volt. Lassan, méltóságteljesen mozgott. Látszott rajta, hogy egész napját a szabadban tölti az állataival.

– Milyen nyelven ért? Angolul vagy franciául?

– Mindkettőn.

– Szia, Margot – mondtam, és lehajoltam hozzá, hogy megvakarjam a fülét. – Ne haragudj, hogy fiúnak néztelek. Ugye, pompás napunk van?

Margot lelkesen csóválta a farkát. Mikor felemelkedtem, hátraugrott, és megpördült a tengelye körül, majd ismét rám függesztette csokiszemét. Két szeme közt fájdalmas ránc húzódott.

– Tempe Brennan – mondtam, kezet nyújtva DeSalvónak.

Kicsit visszahúzta Margot-t, és jobbával megszorította a kezemet. A tenyere durva volt és kemény, akár a fáradt fém.

– David DeSalvo.

– Úgy gondoljuk, hogy van még ott valami, Dave. Margot bírna egy kört?

– Nézzen rá.

A német juhász nevének hallatán félig felemelkedett, és egy rövid ugatássorozatot hallatott. Szeme DeSalvo arcára tapadt.

– Rendben. Mit néztek meg idáig?

– A kapott utasításnak megfelelően cikcakkban végigjártuk a terepet. Csak azt a részt hagytuk ki, ahol ön először dolgozott.

– Elképzelhető, hogy elment valami mellett?

– Ma nem. – Megrázta a fejét. – Tökéletesek a feltételek. Viszonylag meleg van, és nedves a föld. Enyhe szellő fújdogál. És Margot is csúcsmódban van.

A kutya megszagolta a térdét. Visszarántotta.

– Margot szinte mindent megtalál. Mivel kizárólag erre az egy feladatra képezték ki, más szagok nem vonják el a figyelmét.

Mint a többi nyomkeresőt, a holttest után kutató kutyákat is arra képzik, hogy egy bizonyos illatot keressenek. Ebben az esetben ez a halál szaga. Emlékszem egy akadémiai székfoglalóra, amit az előadó az üvegbe zárt szagmintákról tartott. Eau de rohadás. Ismertem egy kiképzőt, aki a fogorvosától szerzett fogakat tartott ugyanerre a célra.

– Margot az egyik legjobb kutya, akivel eddig dolgom volt – mondta. – Ha van itt valami, biztos kiszagolja.

Gyors pillantást vetettem a német juhászra. Elhittem róla.

– Jó. Vigyük az első helyszínre.

DeSalvo Margot nyakörvébe kapcsolta a póráz szabad végét, és kijött velem a kapuhoz. Végimentünk a négy nyomozóval az ismerős úton. A kutya minden üreget, lyukat, bemélyedést végigszimatolt, amit csak talált az úton. Eszembe jutott, hogyan botorkáltam itt tegnap. Margot néha megállt, és olyan gyorsan szusszantott, hogy szanaszét repültek a falevelek, aztán elégedetten továbbkocogott.

Megálltunk az ösvény elején.

– Ott azt a területet nem kutattuk át – mutatott előre DeSalvo. – Szél alatt körbevezetem. Úgy könnyebben kap szagot. Ha talál valamit, szabadon eresztem, hadd menjen, amerre akar.

– Zavarja, ha mi is vele megyünk? – kérdeztem.

– Nem. A maguk szaga nem érdekli.

A kutya és kísézője behatolt a fák közé. Tíz lépés után elnyelte őket a sűrűség. Mi inkább az ösvényen haladtunk, mostanra egész jól kitapostuk. A szemeteszsák környékén is egész szép tisztás lett.

A zsák helyén tátongó gödör sokkal nagyobb volt, mint amit én csináltam. A földet itt-ott kisebb kupacok borították, jelezve, hogy a helyszínelők átszítálták a lelet környékének a talaját.

Alig öt perccel később hangos ugatást hallottunk.

– Hol lehet az öregfiú? – kérdezte Claudel.

– Szuka – jegyeztem meg.

Claudel kinyitotta a száját, de inkább nem szólt. Láttam, hogy egy ér lüktetni kezd a halántékán. Ryan gyilkos pillantást vetett rám. Igaza volt: minek piszkálom.

Szótlatlanul visszaindultunk az ösvényen. Margot és DeSalvo kicsit balra voltak tőlünk. Alig egy perc múlva már láttam is őket. A kutya teljes erejével nekifeszült a pórásznak. Magasra tartott fejét jobbra-balra ingatta. Orra lázasan szimatolt.

Hirtelen megállt. Fülei kinyúltak, reszketett a feszültségtől. Aztán mély torokhangon nyüszíteni kezdett. Az ősi hang hallatán megdermedt bennem a vér.

DeSalvo lenyúlt, és eleresztette a pórásról. Margot egy pillanatig még ugyanúgy mozdulatlanul állt, mintha be akarná tájolni magát, azután nyílegyenesen megindult előre.

– Mi a fene – tört ki Claudelből.

– Hova a... – nézett Ryan is.

– A büdös életbe! – szitkozódott Charbonneau.

Arra számítottunk, hogy a kiásott zsák helyét rohamozza meg. Ehelyett egyenesen átvágott az ösvényen, és bevetette magát a fák közé. Csöndben figyeltük. Körülbelül öt méterrel odébb megállt, orrát a földre nyomta, és hangosan szimatolt, majd felállt a hátán a szőr, és hevesen rángani kezdtek az izmai. A magasba emelte orrát, kifújta az utolsó adag levegőt, és szinte önkívületbe esve hátrált, vicsorgott, és harapdálta a földet.

– Margot! *Ici!* – parancsolt rá DeSalvo. Áttört az ágak közt, megragadta a hámot, és hátrébb rángatta. Nem kellett megnéznem, mit talált. Tudtam, mi az.

A kutya szőrét felborzolva vicsorgott a lyukra, amibe tegnap beleestem. Üres volt, de a német juhász viselkedése egyértelműen mutatta, mi volt benne.

18.

Tengerpart. A hullámok taraján repülő, színes vitorlájú szörfök. Méltóságteljesen sikló pelikánok. Gondolatban visszatértem Karolinába. Éreztem a szárazföldi mocsarak illatát, az óceán sós permetét, a nedves homokot, a partra vetett halak és a száradó hínár eltéveszthetetlen szagát. Hatteras, Ocracoke és Bald Head tőlünk északra található, Pawley, Sullivan és Kiawah viszont délre. Haza akartam menni, elnyúlni a palmetto pálmák alatt, nézni a vízen ringatózó csónakokat, ahelyett hogy feldarabolt nők testrészei után kutatok.

A Norman Bethune-szobron tollászkodó galambokat néztem. Alkonyodott. A naplemente sárgászörös csíkja már előrevetítette az

éjszaka árnyékát. Egyre-másra gyulladtak ki az utcai lámpák, felragyogtak a kirakatok. A kocsik vég nélkül ömlöttek, akár valami hatalmas, motorizált bölénycsorda.

Egy utcai padon pihentem. Mellettem kanadai jerseyt viselő hosszú hajú férfi ült. Nyakában akkora kereszt, mint a kezem. Kopott farmerja szinte mindenütt foszladozott. Szórakozottan tépdeste mandzsettájából a szálakat.

Késő délután értem haza. Üzenetrögzítőre kapcsoltam a telefont, és ledőltem aludni. Álmomban vég nélküli, értelmetlen folyammmá olvadtak össze az elmúlt napok villanásai. Először Ryan üldözte Gabbyt egy bedeszakázott ablakú épületben, aztán Pete és Claudel ásott gödröt az udvaromban, majd Katy napozott barna szemeteszsákon tengerparti házunk teraszán, és nem volt hajlandó napolajat kenni magára. Végül a St. Laurent utcán üldöztek.

Többször felriadtam, mire este nyolckor törődötten, bujkáló fejfájással kászálódtam ki az ágyból. Az üzenetrögzítőre néztem. A vörös jelzőfény folyamatosan villogott. Vörös. Vörös. Vörös. Szünet. Vörös. Vörös. Vörös. Szünet. Három üzenet. Odavánszorogtam a géphez, és lejátszottam az első üzenetet. Pete volt az. Egy San Diegó-i cégtől kapott ajánlatot. Rémes. A másodikat a lányom hagyta. Arra gondolt, hogy megszakítja tanulmányait. Még jobb. A harmadik egy téves hívás. Mindegy, legalább nem rossz hír. Viszont Gabby még mindig nem jelentkezett.

Nagy levegőt vettem, és felhívtam a lányom. Nem igazán lettem nyugodtabb. Udvarias volt, ám hajlíthatatlan. A végén sokáig hallgatott, majd annyit mondott: „Később megbeszéljük”, és letette a kagylót. Lehunytam a szemem. Eszembe jutott, mikor tizenhárom éves korában meglátogattuk a nyári táborban. Épp akkor érkeztünk, amikor Appaloosával sugdolózott. Szőke haja elvegyült a ló sörényével. Amikor meglátott minket, felragyogott az arca, és odafutott hozzánk, és átölelt. Akkor még olyan közel voltunk egymáshoz. Vajon mikor halt el a kapcsolat? Miért boldogtalan? Miért akarja otthagyni az iskolát? Talán ez is a válasz következménye?

Komoly lelkiismeret-furdalás gyötört Katy miatt. Megpróbáltam felhívni Gabbyt, de nem vette fel. Eszembe jutott, amikor egyszer

nyomtalanul eltűnt tíz napra, és én az aggodalomtól félőrülten járkáltam szerte a városban. Amikor előkerült, csak annyit mondott, hogy fel kellett fedeznie belső énjét. Lehet, hogy azért nem találom, mert most is önmagát keresi.

Két Tylenol sikeresen elmulasztotta fejfájásomat, a Singapore étterem konyhafőnökének aznapi ajánlata pedig elverte az éhségemet, azonban nyugtalanságomat nem tudták megszüntetni se a galambok, se a padon ülő idegen. Állandóan ugyanazok a kérdések visszhangzottak a fejemben: Ki lehet a gyilkos? Hogyan választotta ki áldozatait? Ismerték őt? Esetleg megnyerte valahogy a bizalmukat, vagy észrevétlenül surrant a lakásba? Adkinsről tudjuk, hogy otthon ölték meg. Vajon hol végeztek Gagnonnal és Trottier-val? Valamilyen előre kiszemelt helyre vitte őket? Hogyan csapott le rájuk? St. Jacques tette, vagy valaki más?

Elképzeltem az áldozatokat. Jeges félelem kúszott csontjaimba. Chantale Trottier csupán tizenhat éves volt. Talán késsel kényszerítette, hogy vele menjen? Mikor tudta meg ez a gyerek, hogy meg fog halni? Könyörgött a gyilkosnak, hogy ne bántsa? Megint csak Katy villant az agyamba.

Azután újból jelenlegi gondjaim tolakodtak előtérbe. A reggeli labormunka a frissen talált csontokon. A Claudellel vívott menetem. Fejsebeim ellátása. Katy, aki egy NBA-játékos babájaként akar karriert csinálni. Úgy látszik, minden ellenérv leperreg róla. Pete feltehetőleg végképp lemondott arról, hogy újrakezdjük. Olyan feszült voltam, akár Madonna. Úgy tűnt, semmi se akar összejönni. És vajon hol a pokolban lehet Gabby?

– Ez az – mondtam fennhangon. A galambok gyanakodva néztek rám. A mellettem ülő férfi kicsit arrébb húzódott. Nem érdekelt. Végre ráébredtem, hogy mit kell tennem.

Felálltam a padról, és hazaindultam. Egyenesen a garázsba mentem. Elhajtottam a St. Louis térre, leparkoltam a Henry-Julien előtt, és átmentem Gabby lakásához. Tükörablakai sötétén bámultak vissza rám.

Alice elment hazulról – mondták.

Biztos, ami biztos, megnyomtam a csengőt. Semmi se mozdult. Újra megpróbáltam. Ismét néma csönd felelt. Úgy tűnt, Csodaország bezárt ma éjszakára.

Gabby kocsiját keresve körbejártam a parkot. Nem láttam. Bevágtam magam a Mazdába, és megindultam keletre, a Main felé. Mintegy húszpercnyi, teljesen eredménytelen autózás után ismét leparkoltam. Ezúttal a St. Laurent útba torkolló, eltaposott sörösdobozokkal, szeméthalmokkal és vizeletfoltokkal éktelenített fasorban hagytam a kocsit. A távolból zenegép hangja szólt. Most az egyszer sokat adtam volna érte, ha van kormányzárom, de mivel nem volt, Isten kegyelmére bíztam a Mazdát, és elvegyültem a gyalogosok közé.

Akárcsak az esőerdő faunáját, a Main népességét is egymástól jól megkülönböztethető fajok alkotják. Az egyes csoportok egymástól jól elkülöníthető életteret foglaltak el. Az egyik nappali, a másik kimondottan éjszakai életet él. A Main hajnaltól szürkületig a kifutófiúk, diákok, boltosok és háziasszonyok birodalma. Tisztítószert, friss péksütemény, aromás gyümölcsök, ínycsiklandó füstölt húсок szaga úszik a levegőben.

Am ahogy megnyúlnak az árnyak, kigyúlnak az utcai lámpák és a bárók fényei, bezárnak a boltok, és borozók és pornómozik foglalják el helyüket, megváltozik az utcák jellege. Másfajta emberek bukkannak fel. Némelyik ártalmatlan: olcsó borra, szerelemre alkudozó turisták és kollégisták. Másokkal már nem árt csínján bánni. Vannak köztük kurvák, stricik, nehézfiúk és dílerok. Az emberi szerencsétlenség ragadozói és áldozatai.

Negyed tizenkettőkor az éjszakai műszak már teljes erőbevetéssel dolgozott. Az utcákon nyüzsgött a tömeg. Az olcsó éttermek, bárók tömve voltak. Kimentem a St. Catherine-re, és megálltam a La Belle Province előtt. Viszonylag jó kiindulási pontnak tűnt. Mikor beléptem, megpillantottam azt a készüléket, ahonnan Gabby a múltkor telefonált.

Az étterem büzlött a Pine-Soltól, a zsírtól és a sült hagymától. Túl késő volt a vacsorához, de még korán a nagy hajnali ivásathoz. Csupán négy bokszt foglalt. Az egyikben tipikus mohók indián pár ült. Egymást bámulták a chilijük fölött. Hajuk kékesen csillogott.

Annyi bőr lógott rajtuk, amiből kitelt volna egy kisebbfajta állatkereskedés pórászükséglete.

Egy csontsovány, platinaszőkére festett nő kávézott az étterem hátuljában. Szájában cigaretta lógott. Vállatlan, gumírozott trikót és forrónadrágot viselt. Valószínűleg nem változtatott öltözködési stílusán, amióta befejezte az iskolát. Felhörpintette maradék kávéját, majd elnyomta a csikket egy hamutálcaként szolgáló, apró fémtányéron. Festett szeme lustán pásztázott a teremben. Nem vadászott, de szívesen elment volna egy körre, ha alkalom adódik rá. Messziről lerítt róla, hogy régóta van az utcán. Valószínűleg nem bírta a versenyt a fiatalokkal, inkább a fasori gyors röptékre és a hátsó ülésen lezavart numerákra specializálódott. Éjfél után indul útjára a gyönyör. Megigazította csontos mellén a trikóját, felvette az asztról a számlát, utána odament a pulthoz. Fizetett, majd visszament hajtani az utcára.

Az ajtó melletti bokszban három fiatal srác ült. Egyikük elterült az asztalon. Egyik kezével a fejét támasztotta, a másik az asztal alatt pihent. Mindhárman pólót és baseballsapkát viseltek. Ketten megfordították az ellenzőjét. A harmadik láthatóan nem törődött a divattal. A másik kettő sajtburgert evett. Láthatóan nem foglalkoztak egymással.

A negyedik bokszban szintén egy magányos nő ücsörgött.

Kifordultam az étteremből, és végignézttem a St. Catherine-en. Harleyk és Yamahák sorakoztak az út mindkét oldalán. Tulajdonosaik lovaglólülésben ültek a nyergükben: ittak, beszélgettek. A kora nyári hőség dacára valamennyien bőrruhát és csizmát viseltek.

A nők vagy mögöttük ültek, vagy apró csoportokban beszélgettek. Főiskolás éveimre emlékeztetett a kép, csakhogy ezek a lányok az erőszak világát választották az iskola helyett. Ugyanúgy csoportba terelik, és őrzik őket, akár a páviáncsapat nőtényeit, csak még annál is rosszabb a helyzetük: futtatják, csereberélik, tetoválják, égetik, verik. Mégis maradnak.

Tekintetem végigszaladt a St. Laurent nyugati oldalán. Szinte azonnal kiszúrtam, amit kerestem. Két kurva ácsorgott a Granada

előtt. Cigarettaztak, és pakolták magukat az arra járóknak. Rögtön megismertem Poirettet. A másikat most láttam először.

Az utolsó pillanatban megrettentem. A legszívesebben hazamentem volna. Ezer kétség gyötört. Mi van, ha nem megfelelő módon öltöztem? Pólót, farmert és szandált húztam: reméltem, hogy viszonylag semlegesnek tűnök, de nem voltam biztos a dologban. Még sose vettem részt ilyen terepmunkán.

Gyerünk, Brennan, emeld azt a lottyadt seggedet – adtam ki magamnak a jelszót. – Legfeljebb elhajtanak a fenébe. Más nem történhet.

Odamentem a két nőhöz, és megálltam előttük:

– *Bonjour* – mondtam. Hangom remegett az idegességtől. Megköszörültem a torkom, hogy elleplezzem zavaromat.

A két nő abbahagyta a beszélgetést, és alaposan szemügyre vett, akár egy különös rovar, vagy az orrukából kikapart fikát. Egyikük se válaszolt. Arcuk zárkózott volt.

Poirette másik lábára helyezte a testsúlyát, és kissé előretolta csípőjét. Ugyanazt a fekete sztreccsruhát viselte, amiben először láttam. Összekulcsolta maga előtt a karját, és összehúzott szemmel méregetett. Mélyet szippantott cigarettaájából, majd lebiggyesztette az ajkát, és égnek fújta a füstöt. A szálló neonfeliratának fényei vöröskék hálót vontak kakaószerű bőrére. Miután alaposan szemügyre vett, gondosan elnézett fölöttem.

– Mi kéne, szivi? – kérdezte reszelős hangon a másik.

Angolul besszél. Kiejtése a jácintok, hibiszkuszok, mangrovemocsarak illatát, a kabócák hangjától terhes nyári éjszakák hangulatát idézte bennem. Idősebb volt, mint Poirette.

– Gabrielle Maculay barátnője vagyok. Meg akarom találni.

Megrázta fejét. Nem tudtam, mit jelent a mozdulat: hogy nem ismeri Gabbyt, vagy hogy nem hajlandó válaszolni.

– Antropológus – folytattam. – Itt dolgozik.

– Valamennyien itt dolgozunk, édes.

Poirette ismét kifújta a füstöt. Megint lábat váltott. Ránéztem. Rövid nadrágot, valamint fényes, fekete műszálból készült mellemelő melltartót viselt. Biztosra vettem, hogy ismeri Gabbyt. Őt

is megmutatta nekem azon az éjszakán. Így, közelről még fiatalabbnak tűnt. Most a társával próbálkoztam.

– Gabby nagydarab nő – folytattam. – Egykorú velem. A haja – egy tized másodpercig kerestem a legmegfelelőbb szót bongyor és vöröses.

Üres szemmel néztek vissza rám.

– Orrgyűrűt visel.

Mintha a falnak beszéltem volna.

– Egy ideje nem tudom elérni. Azt hiszem, rossz a telefonja. Kicsit aggódom miatta. Biztosan ismerik.

Elhúztam a mássalhangzókat, kihangsúlyozva a *vous* déli változatát. Közös gyökereinkre próbáltam hivatkozni. Dixie lányai, egyesüljetek!

Luisiana gyermeke vállat vont, a nemzetközi francia mozdulat cajun változatával: inkább a vállát, mint tenyerét mozgatta.

Ennyit Dixie lányairól. Kezdttem megérteni, mire célzott Gabby: ne kérdezősködj a Mainben.

– Ha belefut, megmondja neki, hogy Tempe kereste?

– Ez déli név, szivi?

Hosszú, vörös körmét a hajába mélyesztette. Annyira be volt lakkozva, hogy talán egy hurrikán se ártott volna neki. Ahogy vakarózott, úgy ringott, mint valami paróka.

– Nem igazán. Van valami tipped, hogy merre találom?

Újabb vállrándítás volt a felelet. Elmélyülten tanulmányozta körmeit.

Előhúztam egy névjegyet a farzsebemből.

– Ha mégis meggondolná magát, ezen a számon elérhet – mondtam, és otthagytam őket. Amikor visszanéztem, láttam, hogy Poirette elteszi a névjegyet.

Rengeteg utcalánnyal beszéltem még a St. Catherine-en. Némelyik közönyös volt, mások nem álltak szóba velem, valamennyien gyanakodva néztek. Mintha Gabby sose járt volna itt.

Szinte valamennyi bárba benéztem. Egyik pont ugyanolyan volt, mint a másik. Alacsony mennyezet, elrajzolt freskókkal, bambusszal,

olcsó lambériával díszített, salaktömbökből emelt falak. A jobbokban a padló száraz volt, és csak a mosdó úszott a mosószeres vízben.

Néhány bárnak színpada is volt, ahol miniatűr bugyira vetkőzött, unott arcú lányok táncoltak. Borostás arcú, sörüket az üvegből kortyolgató férfiak bámulták őket. Kihívó ruhákba öltözött, olcsó bort vagy üdítőt iszogató nők mosolyogtak a mellettük elhaladó férfiakra, remélve, hogy valamelyikük horogra akad.

A húspiac legöregebb és legfiatalabb tagjai nyújtották a legszomorúbb látványt. Némelyik éppen csak átlépte a tinédzserkor határát. Egyeseket a könnyű pénzkereset vonzott, mások az otthoni pokolból menekültek ide. Valamennyiük történetének ugyanaz volt a refrénje: eltöltenek néhány évet itt, kicsit összeszedik magukat anyagilag, azután tisztességes életet kezdenek. Az elején még teli vannak erővel és önbizalommal. Sebezhetetlennek érzik magukat. A füvet és a kokót érdekes kalandnak tekintik csupán, úgy gondolják, előttük az élet.

Néhányuknak valóban sikerült. De csak a legerősebbek és legravaszabbak tudnak innen kitörni. A gyöngék meghalnak, vagy örökre itt ragadnak. Lassan beletörődtek, hogy életük végéig az utcán hajtanak, mert ez az egyetlen, amihez értenek. Mások félelemből vagy szerelemből tették, esetleg azért, mert nem volt hova menniük. Megkíséreltem a legöregebbekhez és legfiatalabbakhoz fordulni. Azt hittem, ők nyitottabbak lesznek, mint a megkérgesedett lelkű, utcai madámok, akik ugyanúgy uralkodnak a lányokon, mint rajtuk a stricik. Tévedtem. Valamennyien elfordultak tőlem, és hagyták, hogy kérdéseim elússzanak a cigarettafüstös levegőben. Ez a hallgatás törvénye. A kívülállónak semmi esélye.

Hajnali negyed négyre hajam és ruhám tökéletesen bevette magába a mocskos bárok áporodott cigaretaszagát. Cipőm talpát átitatta a sör. Annyi Sprite-ot ittam, hogy képes lettem volna elárasztani a Kalahárit, a szemem teljesen bedagadt a kialvatlanságtól. Még megnéztem egy bárt, azután feladtam.

19.

Harmatot izzadt a levegő. Könnyű köd szállt fel a folyóról. Az apró vízcseppek úgy ragyogtak, akár flitterek a lámpafényben. Csontjaimban éreztem a nyirkos hideget. Nyakam és hátam beállt. Minden percben készen álltam rá, hogy futásnak eredjek, ha kell. Valójában nem emiatt voltam annyira feszült. A kurvák becserkészése egy idő után pusztán rutinná vált. Nem estem kétségbe amiatt, hogy visszautasítanak, elfogadtam a tényeket.

Valójában a bennem dúló küzdelem merített ki. Negyedik órája harcoltam a múlt árnyaival. Tudom, hogy sose fogok megszabadulni tőlük. Egész éjszaka birkóztam a kísértéssel – a jeges scotch barna *csillogásával*, az ámbraszínű sörrel. Körülfont a szesz bódító *illata*, láttam magam körül a mámorosan csillogó szemeket. Valamikor nagyon szerettem. A pokolba, hiszen még ma is szeretem. De tudom, hogy találkánk könnyen végzetes lehet, és ma este csaknem a karjaiba omlottam. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne csábuljak el.

Mélyet lélegeztem. Nedves cement, motorolaj és a sörfözde szaga keveredett a levegőben. A St. Catherine utca csaknem kihalt volt. A patika előtt egy öregember szendergett az utcán, mellette korcs kutya szaglászott. Csak most vettem észre a Main harmadik arcát.

Teljesen kimerülten indultam a St. Laurent utca felé. Én mindent megpróbáltam. Ha Gabby bajban van, ezektől az emberektől hiába vár segítséget. Legalább olyan zárt társaság, mint a Junior League.

Elsétáltam a My Kinh mellett. Az ablak fölött felirat hirdette: vietnami konyha, és alatta kisebb betűkkel: egész éjjel nyitva. Önkéntelenül is benéztem a piszkos ablakon, habár most egyáltalán nem voltam a mainbeli gasztronómiai kalandokra hangolva. Megtorpantam. Az egyik bokszban Poirrette társnője ült. A haja most is ugyanolyan barackszín pagodát formázott, mint mikor az utcán dolgozott. Úgy látszik, nem páróka volt. Egy pillanatig néztem, amint belemeríti a kezében tartott tojástekercset az asztalon álló

cseresznyepiros szószba, aztán a szájához emelte, finoman beleharapott, majd szemügyre vette a tekercsset. Minden sietség nélkül evett. Kíváncsi lettem volna, meddig képes elbíbelődni a tojástekercssel.

Be kéne menni hozzá – villant át az agyamon. – Túl késő – vetette ellene bensőmben egy hang. A pokolba! Végül is mit veszthetek? Legalább megpróbálom. Megragadtam a kilincset, és benyitottam az étterembe. Megcsapott a sült olaj szaga. Egyenesen a nő asztalához mentem.

– Szia.

Összerezzen. Kíváncsian mért végig, aztán bevillant neki, hol látott, és megnyugodott.

– Szia, szivi. Még nem mentél haza? – mondta, és ismét beleharapott a tekercsbe.

– Leülhetek?

– Csak nyugodtan. Nem esszük egymás kenyerét.

Becsusszantam a boksza. Idősebb volt, mint amilyennek gondoltam. A harmincas évei végén, a negyvenes évei elején járhatott. Bár torkán és homlokán még feszesnek tűnt a bőr, és nem láttam táskákat a szeme alatt, ajka mellől kis árkok ágaztak szerteszét.

A pincér kihozta az étlapot. Tonqinoise levest rendeltem. Nem vágytam rá igazán, de kellett valami ürügy, hogy tovább beszélhessek vele.

– Megtaláltad a barátnődet, szivi? – A kávéjáért nyúlt. Csuklóján megzörrentek a műanyag karkötők. Sötét sebhely húzódott végig a könyökén.

– Nem.

Vártunk, míg a tízes évei elején járó ázsiai fiú letette elém a vizet.

– Tempe Brennan.

– Emlékszem. Igaz, hogy néha elég undok vagyok, de nem hülye. Jewel Tambeaux – mutatkozott be, és ismét beleharapott a tojásos tekercsbe.

– Ms. Tambeaux, én...

– Hívj csak Jewelnek, bébi.

– Jewel, négy órája kajtatok fel-alá, hogy kiderítsem, mi van a barátnőmmel, és senkit se találok, aki legalább annyit mondana, hogy látta őt. Gabby évek óta jár ide. Tudom, hogy ismerik.

– Elképzelted, szivi. Csak azt nem értem, miért mondd el nekem. – Letette a tekercsét, ivott és belekortyolt a kávéjába.

– Odaadtam a névjegyem. Nem titok, ki vagyok. Kemény pillantást vetett rám. Az olcsó kölni, cigarettafüst és a mosdatlan haj szaga betöltötte a bokszt. Nyaka alatt vékony, de határozott csík mutatta, hol ér véget a smink.

– Ki vagy te? Jó, tudom, a névjegyed azt mondja, Tempe Brennan, de ki vagy valójában? Kurva? Vagy talán valami más miatt nyüzsögsz? Ki a megbízód? – kérdezte, miközben vörösre lakkozott, hosszú körmével vádlón mutatott rám.

– Úgy nézek ki, mint aki veszélyt akar hozni Gabbyra?

– Az emberek csak azt látják, hogy egyszer csak felbukkansz a semmiből a Charlotte Hornet-pólódban, a Yuppie-szandálodban, rengeteget kérdezel, és keresel valakit. Nem vagy kurva, és nem árulsz drogot sem. Nem tudják, hova tegyenek.

A pincér kihozta a levesemet, és csöndben figyeltük, míg az asztalra teszi a vörös paprikakrémet, a limonellapasztát és a porcelánkanalat. Kavargatni kezdtem a levest. Jewel csöndben majszolta tovább tojásos tekercsét. Úgy döntöttem, a segítséget kérem.

– Azt hiszem, eltoltam a dolgot.

Rám emelte barna szemét. A műszempillája kicsit elengedett, és fölfelé pördült, akár egy támadó kobra.

– Igazad van – bólintott. – Nem kellett volna lerohannod az embereket. Itt senki se szereti, ha kérdezősködnék.

– Csak azért tettem, mert nagyon aggódom Gabbyért. Hívtam otthon és az iskolában. Beugrottam hozzá. Sehol se találtam. Senki se tudja, hol van. Ez egyáltalán nem jellemző rá.

Megkóstoltam a levest. Sokkal jobb volt, mint vártam.

– Mi csinál itt a barátnőd?

– Antropológus. Az embereket tanulmányozza. Érdekli az itteni élet.

– Élet a Mainen.

Nevetett, fél szemmel figyelve, hogyan reagálok a Margaret Mead-idézetre. Nem adtam jelét, hogy ismerem, de kezdtem belátni, hogy Jewel Tambeux egyáltalán nem hülye. Úgy éreztem magam, mint egyetemi vizsgáim során.

– Lehet, hogy nem akarja, hogy megtalálják.

Nyissák ki a feladatlapokat.

– Elképzzelhető.

– Szóval, mi a gond?

Fölvehetik a tollukat.

– Zavartnak tűnt, mikor utoljára láttam. Mintha félt volna valamitől.

– Miért?

– Úgy gondolta, valami fickó követi. Azt mondta, olyan fura a pasi.

– Elég sok furcsa ember jár erre, szívi.

Kezdhetik.

Elmeséltem neki az egész történetet. Miközben hallgatta, kávéját kevergette, és a pohárban úszó kis barna örvényeket nézte. Amikor befejeztem, nem nézett fel. Úgy tűnt, latolgatja a hallottakat. Azután intett a pincérnek, és még egy kávéért kért. Vártam.

– Nem tudom a nevét, de sejtem, kire gondolsz – mondta végül. – Sovány, akár egy földigiliszta. Biztos, hogy komoly beütése van. Ennek ellenére nem hiszem, hogy veszélyes lenne. Szerintem még a ketchuposüveg címkéjét se tudja elolvasni.

Ezek szerint megfeleltem a vizsgán.

– A legtöbben nem megyünk el vele.

– Miért?

– Nézd, én csak az utcán terjengő híreket hallom. De borsószik tőle a hátam. – Kis grimaszt vágott. – Azt mondják, különleges kívánságai vannak.

– Különleges?

Letette csészéjét az asztalra, és a szemembe nézett.

– Elmegy a lányokkal, de nem dugja meg őket. Félrekotortam néhány tészadarabot a levesben.

– Az az igazság, hogy csak Julie viseli el. A csaj annyira izgalmas, akár a futóbab, de ez most nem érdekes. Azt mondja, mindig

ugyanaz a műsor. Felmennek a szobára, és a fazon elővesz egy papírzacskóba csomagolt hálóinget. Egyáltalán nem csipkés, kurvás vagy ilyesmi. Nézi, míg fölveszi a lány, azután azt mondja, hogy feküdjön az ágyra. Oké, nem nagy ügy. Aztán megragadja egyik kezével a hálóinget, a másikkal meg a farkát. Pár pillanat múlva már úgy meredezik, akár egy fúrótorony. Villámgyorsan elélvez. Aztán levetteti a lánnyal a hálóinget, megköszöni, fizet, és elmegy. Julie szerint könnyű eset.

– Akkor miért gondolod, hogy ez a fickó ijesztett rá a barátnőmre?

– Mert egyszer, mikor visszadugta a táskájába a hálóinget, Julie észrevette, hogy egy bazi nagy kés nyele kandikál ki onnan. Mondta neki, hogy amennyiben akar még pinát, legközelebb hagyja otthon ölbéli játékszerét. A fickó erre elkezdett hadoválni, hogy az nem is kés, hanem az igazság kardja, és rajta múlik a világ egyensúlya meg effélék. Gondolhatod, hogy majdnem összeszarta magát a csaj.

– És?

Finoman megvonta vállát.

– Lejár ide még?

– Egy ideje nem láttam, de ez nem jelent sokat. Időnként eltűnik, aztán újból megjelenik.

– Beszéltél vele?

– Mint mindannyian. Olyan, akár a csöpögő csap: hiába idegesít, nem tudsz szabadulni tőle. Gusztustalan féreg.

– Láttad Gabbyvel?

– Hátradólt a székén és felnevetett.

– Mindannyiunkkal próbálkozott, szivi.

– Nem tudod, hol találom?

– Fogalmam sincs. Várj, talán felbukkan.

– Mi van Julie-val?

– Szabad országban élünk, szivi: a népek jönnek-mennek. Engem nem nagyon érdekel, ki mit csinál.

– Láttad az utóbbi időben?

Elgondolkozott.

– Nemigen.

Szótlanul kavargattam kihűlt levesemet. Jewel kicsit fellebbentette előttem a fátylat. Vajon hajlandó többet is mondani? Mindenesetre megpróbáltam a dolgot.

– Elképzelhető, hogy egy sorozatgyilkos van a városban. Valaki nőket öl, és földarabolja őket.

Ugyanolyan kiismerhetetlen volt az arca, mint annak előtte. Lehet, hogy nem értette meg, vagy csak egyszerűen unja a rettegést. Az is elképzelhető, hogy a közöny álarca mögé rejti félelmét. Az utóbbira tippeltem.

– Jewel, szerinted veszélyben van a barátnőm?

Összekapcsolódott a tekintetünk.

– Nő, vagy nem?

Amíg hazafelé hajtottam, elkalandoztak a gondolataim. Igaz, nem nagyon kellett ügyelnem a forgalomra. A Maisonneuve teljesen kihalt volt. A közlekedési lámpák csak egymásnak pislogtak. Hirtelen egy reflektor csapott a visszapillantó tükrömbe. Áthajtottam a Peelen, hogy utat adjak neki. A fény utánam jött. Visszahúzódtam az eredeti sávba. Ide is követett.

– Seggfej – morogtam, és gázt adtam. Az autó a nyomomban maradt.

Egy pillanatra megrettentem. Megkíséreltem kivenni, ki lehet a vezető, de csak a körvonalait láttam. Elég nagynek tűnt. Talán férfi? Nem tudtam megmondani. Elvakított a fény.. Még a kocsit se lehetett azonosítani.

Tenyerem csúszkált a kormánykeréken. Átvágtam a Guyn, aztán a piros lámpával nem törődve belöttem az utcánkba, és lehajtottam a föld alatti parkolóba. Vártam, míg az önműködő sorompó a helyére ereszkedik, aztán leállítottam a motort, és füleltem. Senki se követett. Ahogy felértem a lakásba, első dolgom volt kikandikálni az ablakon. Egy kocsi kanyarodott ki az utca túlfelén. Vezetőjéből sötét árnyék látszott csupán. Vajon ő jött a nyomomban? – Vagy sikerült lerázni üldözőmet? Nem tudhattam biztosan.

Fél órával később félálomban figyeltem, ahogy az éjszaka sötét függönyét felváltja a hajnali derengés. Birdie elégedetten dorombolt

térdhajlatomban. Olyan fáradt voltam, hogy épp csak lehánytam magamról a ruhát, és elterültem az ágyban. Ez egyáltalán nem jellemző rám. Rendszerint fogat mosok, és leszedem a sminkem. Most egyik se érdekelt.

20.

Szerdán viszik az utcából a szemetet. Átaludtam a kukásautó hangját, Birdie kitaró nyávogását és három telefonhívást.

Negyed tizenegykor ébredtem. Fájt a fejem. Úgy éreztem magam, mint akin végigment az úthenger. Minden jel arra mutatott, hogy már elmúltam húszéves, és nem bírom az éjszakázást, azonban sokkal nyűgösebb voltam annál, hogy belássam a dolgot.

Hajam, bőröm, de még az ágyneműm is búzlótt az állott cigarettaszagtól. Az ágyneműt, valamint az előző nap viselt ruhámat a mosógépbe gyömöszöltem, azután lezuhanyoztam és haját mostam. Épp mogyorókrémes szendvicsemet fogyasztottam, amikor megszólalt a telefon.

– Temperance? – Megismertem LaManche hangját.

– Igen.

– Próbáltam elérni.

Az üzenetrögzítőmre pillantottam. Három üzenet.

– Sajnálom.

– *Oui*. Látjuk ma? Már monsieur Ryan is kereste.

– Egy óra múlva ott vagyok.

– *Bon*.

Lejátszottam az üzeneteket. Egy kétségbeesett végzős hallgató. LaManche. Egy téves kapcsolat. Nem voltam igazán a diákjaimra hangolva, úgyhogy megpróbáltam Gabbyt hívni. Semmi válasz. Aztán Katyt tárcsáztam. Az üzenetrögzítője volt.

– Hagyj egy rövid üzenetet, mint ez is – csiripelte vidáman. Hagytam. Kevésbé vidámat.

Húsz perccel később már a laborban voltam. Táskámat az íróasztalomba gyömöszöltem, meg se néztem az íróasztalom sorakozó üzeneteket. Egyenesen a hullaházba mentem.

Minden halott a hullaházba érkezik. Ott felcédulázzák, majd a hűtőházban tartják, míg kiadják a törvényszéki orvosi laboratórium egyik patológusának. A padló színe mutatja, hogy melyik rész kinek a felségterülete. A hullaház egyenesen a bonctermekekre nyílik: az addig vörös padló itt hirtelen szürkére vált. A hullaházat a halottkémi hivatal vezeti, a boncolások viszont a törvényszéki orvosi laboratórium hatáskörébe tartoznak. Vörös padló: halottkém. Szürke padló: törvényszéki orvosi laboratórium. Az elsődleges boncolást mindig a négy lenti boncterem egyikében végeztem. Azután felküldjük a csontokat a szövettani laborba, hogy megtisztítsák őket.

LaManche éppen Y alakú bevágást ejtett egy csecsemő mellkasán. A gyerek apró vállalai gumipárnán feküdtek. Két karja úgy lógott, akár a márványputtók. LaManche-ra pillantottam.

– *Secouée.* – Csak ennyit mondott. Megdöbrentő.

A szobámban Nathalie Ayers hajolt egy vörös hajú férfi teteme fölé. A hulla jobb szeme lila volt és dagadt. Kis fekete lyuk sötétlett halántékán. Öngyilkosság. Nathalie csak nemrég került a törvényszéki orvosi laborba. Eddig még nem volt gyilkossági esete.

Daniel épp egy szikét élezett, amikor beléptem. Ahogy meglátott, letette.

– A St. Lambert-ből származó csontokra van szüksége?

– S’il vous *plait.* A négyesbe hozza?

Bólintott és eltűnt a hullaházban.

A csontváz boncolása több órát vett igénybe. Most már biztosra vettem, hogy egy harminc év körüli, fehér bőrű nőé a tetem. Noha csak kevés szövetanyag maradt rajta, a csontok elég jó állapotban voltak, és megőriztek némi zsírszövetet. Valószínűleg két, de legfeljebb öt évvel ezelőtt vesztette életét. Az egyetlen rendellenesség az ötödik ágyékcsigolyán található életlen ív volt. Amíg nincs meg a fej, gyakorlatilag lehetetlen azonosítani.

Megkértem Danielt, hogy vigye át a csontokat a szövettani laborba, aztán megmosakodtam és fölmentem a szobámba. Az asztalomon lévő üzenetek mostanra csinos kis halomba gyűltek.

Felhívtam Ryant, és röviden összefoglaltam a boncolás eredményét. Már lekérte a St. Lambert-i eltűnt személyek listáját.

Kaptam egy üzenetet Aaron Calverttől, az oklahomai Normanból. Tegnap hívott. Amikor megpróbáltam elérni, egy édeskés hang biztosított, hogy borzasztóan sajnálja, és feltétlenül átadja, hogy kerestem. Hivatalos udvariasság. Félretettem a többi üzenetet, és átmentem Lucie Dumont-hoz.

Lucie irodája színültig volt terminálokkal, monitorokkal, nyomtatókkal és mindenféle számítógépes felszereléssel. A falon különféle vezetékek kúsztak, hogy azután eltűnjenek a plafonban, nagy csokorba gyűjtve heverjenek a padlón. A polcok nyomtatványoktól és irattartóktól roskadoztak.

Lucie íróasztala az ajtóval szemben állt, a számítógépek patkó alakot formáltak a háta mögött. Egyik pulttól a másikig gurulva dolgozott. Tornacipős lábával hajtotta görgős karosszékét a sűrű padlólapokon. Számomra Lucie gyakorlatilag a monitor előtt mozgó tarkóját jelentette. Csak nagyon ritkán láttam az arcát.

Ma viszont öt, öltönyös japán foglalta el az irodáját. Karjuk kissé mereven lógott a testük mellett. Sűrűn bólogattak, ha mutatott nekik valamit, vagy elmagyarázta egy-egy lépés jelentőségét. Ez nem jött össze. Továbbmentem a szövevényre.

A St. Lambert-en talált csontváz megérkezett a hullaházból. Nekiláttam, hogy elemezzem a vágásnyomokat, ahogy Gagnon és Trottier esetében tettem. Leírtam, megmértem és azonosítottam minden sérülés helyét, és lenyomatokat vettem a hamis kezdésekről. Akárcsak a másik két esetben, a tettes itt is késsel és fűrészszel dolgozott. A mikroszkópos vizsgálat is az előző két gyilkossággal azonos elkövetési módra utalt.

A nő kezét csuklóban lefűrészelték, a többi végtagot viszont az ízületeknél választották el. A gyomrát a középvonal mentén fölhasították. A kés a gerincen is vágásokat ejtett. Bár a koponya és a felső nyakcsigolyák hiányoztak, megint csak a hatodik nyakcsigolyánál vágták le a fejet. Határozottan következetes a fickó.

Amikor végeztem, visszaraktam a csontokat, összeszedtem a jegyzeteimet, és átmentem az irodámba. Útközben benéztem Lucie-

hez. Az irodája most teljesen üres volt. A japánokkal együtt nyoma veszett. Hagytam egy üzenetet a terminálján. Talán megkeres.

Amíg elvoltam, Calvert keresett. Számíthattam volna rá. Mialatt tárcsáztam a számát, Lucie bukkant fel az ajtóban. Két karját szorosán összefonta maga előtt. Mindig így járt.

– Keresett, dr. Brennan? – hadarta gyorsan. Egy kukkot se tudott angolul.

Olyan vékony volt, akár a hajléktalanszálló szappanja. Hajviselete kihangsúlyozta fejformáját. Sápadt bőre és nagy szemüvege tette teljessé a képet.

– Igen – válaszoltam. – Köszönöm, hogy benézett. – Felálltam, hogy szabaddá tegyem az egyik széket.

Egyik lábát a másik mögé dugva becsusszant az ülésre, ahogy a macska oson a konyhába.

– Befejzte az idegenvezetést? – kérdeztem.

Elmosolyodott, de láttam rajta, hogy nem érti, mire gondolok.

– A japánokkal – segítettem.

– Ja igen – bólintott gyorsan. – A köbei kriminológiai laborból jöttek. Legtöbbjük vegyész. Lehet, hogy visszafelé benéznek még.

– Nem vagyok benne biztos, hogy tud nekem segíteni – kezdtem -, de gondoltam, megkérdezem.

Ideges pillantást vetett a polcon kiállított koponyákra.

– Össze kéne vetni néhány adatot – folytattam.

– Igaziak? – kérdezte hirtelen a koponyákra mutatva.

– Igen, igaziak.

Elfordította pillantását. Rózsaszín szemüvege visszaverte képmásomat. Időről időre elmosolyodott, majd néhány másodperccel később elkomorodott, akár egy rossz érintkezésű villanykörte. Emlékeztetett a zseblámpámra az erdőben.

Elmagyaráztam, mit akarok. Amikor befejeztem, megérintette fejét, és fölfelé bámult, mintha a mennyezetre lenne írva a válasz. Nem sürgettem, az előtérben dolgozó nyomtató hangját figyeltem.

– 1985 előtről egészen biztosan nem lesz anyagunk – mondta, és ismét felragyogott néhány másodpercre.

– Tudom, hogy kicsit szokatlan kérés, de nézze meg kérem, hogy mit tehet.

- Québec Cityt is?
- Nem, egyelőre csak a törvényszéki orvosi laboratórium eseteit. Bólintott és elment. Szinte ugyanabban a pillanatban megszólalt a telefon. Ryan volt.
- Mit szól egy fiatalabbhoz? – kérdezte.
- Mennyivel fiatalabb?
- Tizenhét.
- Nem.
- Talán valaki, aki...
- Nem – vágtam közbe határozottan. Elhallgatott.
- Van még egy hatvanhét éves esetünk.
- Ryan, ez a nő nem használt se Clearasil, se Geritol.
- És mi van akkor, ha a csontja olyanfajta volt... olvastam valahol, hogy... – hadarta.
- A nő huszonöt és harmincöt között lehetett – ismételt meg.
- Jó, jó, értettem – adta meg magát.
- Feltehetőleg 1989 és 1992 között tűnt el.
- Igen, ezt már mondta.
- És még valami: valószínűleg voltak gyerekei.
- Tessék?
- Mélyedést találtam a szeméremcsontja belső felén. Szinte biztos, hogy szült.
- Köszönöm.
- Letette a kagylót. Szinte azonnal megszólalt megint. Kezdttem unni az akadémikuskodását.
- Ryan, én...
- Én vagyok, anya.
- Szia, drágám – váltottam azonnal hangot. – Hogy vagy?
- Kösz jól – válaszolta. Kis szünetet tartott. – Nagyon dühös vagy a tegnapi esti beszélgetés miatt?
- Ugyan már. Csak dolgozik bennem az anyai aggodalom. Hosszan hallgatott.
- Mi újság? Még meg se beszéltük, hogy mit csinálunk a nyáron.
- Noha rengeteg mindent szerettem volna mondani neki, hagytam, hogy ő irányítsa a beszélgetést.

– Semmi különös. Charlotte ugyanolyan álmos és unalmas, mint rendesen. Itt semmi se történik.

Ragyogó. Pont erre volt szükségem. Most még a lányom lelkét is masszírozgathatom. Igyekeztem úrrá lenni ébredő dühömön.

– Milyen a munka?

– Egész jó. Viszonylag tisztességesen keresek. Tegnap éjjel kilencvennégy dollárt zsebeltem be.

– Remek.

– Rengeteg órám van.

– Vérték érted a szívem.

– Abba akarom hagyni.

Vártam.

Ő is várt.

– Katy, szükséged lesz arra a pénzre az iskolához. Nagyon kérlek, hogy ne szúrd el az életedet.

– Mondtam már. Egyelőre semmi kedvem visszamenni. Arra gondoltam, hogy halasztok egy évet, és addig dolgozom.

Szóval megint témánál vagyunk. Mivel pontosan tudtam, mi következik, megerősítettem állásaimat.

– Szívem, ezen egyszer már átrágtuk magunkat. Ha nem érzed jól magad a Virginia Egyetemen, próbáld meg a McGillt. Miért nem jössz föl pár hétre, hogy megbeszéljük a dolgot? – Túl gyorsan hadarok – állapítottam meg magamban. – Menjünk el nyaralni. Kiveszek pár nap szabadságot. Átugorhatnánk Nova Scotiába. – Istenem, mit fecsegek összevissza? – villant át az agyamon. – Hogy fogom ezt elintézni? Nem számít. A lányom az első.

Nem válaszolt.

– Ugye, nem a vizsgákkal van baj?

– Nem, nem. Egész jól sikerültek.

– Akkor át kell alakítani a hiteleidet. Elképzelhető...

– Európába szeretnék menni.

– Európába?

– Olaszországba.

– Olaszországba?

Rögtön tudtam, honnan fúj a szél.

– Max ott fog játszani, ugye?

– Igen – mondta nagyon halkán. Aztán védekező hangon hozzátette: – És?

– És? – kérdeztem vissza.

– Sokkal több pénzt adnak neki, mint a Hornets.

Nem reagáltam.

– És lakást is.

Tovább hallgattam.

– Meg kocsit. Ferrarit..

Még mindig sikerült megfékezmem a lelkemben tomboló örömvulkán kitörését.

– Adókedvezményt – sorolta tovább. Egyre határozottabb lett a hangja.

– Ez igazán pompás, drágám – mondtam végül. – Mármint úgy értem, hogy Max szempontjából. Imádja a kosárlabdát, és jól megfizetik érte. De mi lesz veled?

– Azt szeretné, ha én is vele mennék.

– Max huszonnégy éves, és elvégezte az egyetemet. Te tizenkilenc vagy, és csupán egy év van mögötted.

Nyilván kiérezte hangomból a dühöt, mert rögtön visszavágott.

– Te már férjhez mentél ilyen idős korodban.

– Mi? – kérdeztem elhaló hangon.

– Igen – mondta keményen.

Befogtam a szám. Elvégre igaza van. Ennek ellenére aggódtam miatta, noha tudtam, hogy semmit se tehetek érte.

– Csak úgy mondtam – folytatta békülékenyen. – Mi nem akarunk összeházasodni.

Ültünk a vonal két végén. Egyikünk se szólt. Még sose tűnt ilyen nagynak a távolság Montreal és Charlotte közt.

– Katy, légy szíves, gondold meg, hogy feljössz-e ide.

– Jól van, mama.

– Ígérd meg, hogy nem ugrasz semmibe, amíg nem beszéltél velem.

Nem felelt.

– Katy?

– Igen, anya?

– Szeretlek, édesem.

- Én is szeretlek.
- Üdvözlöm apádat.
- Jól van, átadom neki.
- Holnap hagyok valamit az e-maileden.
- Meg fogom nézni.

Remegő kézzel tettem le a kagylót. Most mi lesz? A csontok sokkal jobban kiszámíthatók, mit a gyerekek. Ittam egy kávé, és újból a telefonért nyúltam.

- Dr. Calvert kérem – mondtam, amikor végre felvették.
- Megkérdezhetem, ki keresi? Megmondtam.
- Egy pillanat.

Tartottam a vonalat.

– Helló, Tempe! Hogy van? Az utóbbi időben szinte állandóan a telefonon lógtam. Magát aztán tényleg nem könnyű elérni.

– Sajnálom, Aaron. A lányom abba akarja hagyni az egyetemem, hogy Európába menjen egy profi kosarassal – tört ki belőlem az elkeseredés.

- Ki tud húzódni balra, és biztos kézzel dobja a hárompontosokat?
- Azt hiszem.
- Hagyja, hadd menjen vele.
- Nagyon vicces – húztam el a szám.

– Egyáltalán nem viccelek. Ha valaki át tud törni a bal oldalon, vagy biztos kézzel dobja a hárompontosokat, a legjobb bankbetét.

– Aaron, újabb feldarabolt női tetemet találtunk. – Már a korábbi eseteket is megbeszéltem Aaronnal. Gyakran megbeszéltük egymással, ha bármi gond adódott.

Hallottam, hogy megdöbben.

– Lehet, hogy ott fenn északon nem tartanak annyi lőfegyvert, mint nálunk – mondta –, de azért úgy tűnik, hogy kimondottan szeretnek vagdalkozni.

– Igen – hagytam helyben a megállapítást. – Az a gyanúm, hogy ez az elmebeteg többször is lecsapott. Minden esetben nő az áldozat. Nemigen van köztük más kapcsolat, kivéve a feldarabolás módját. Ez viszont perdöntő lehet.

- Sorozat- vagy tömeggyilkosság?
- Sorozat.

Néhány másodpercig csendben emésztette a hallottakat.

– Mondja, hogy mit talált.

Leírtam a csontokon talált vágások helyét, méretét és egyéb jellemzőit. Néha félbeszakított, és kérdéseket tett fel. Szinte láttam magam előtt, ahogy a papírlap fölé hajolva jegyzetel. Noha csupán negyvenkét esztendő volt, sötét arca és mély, csiroki szeme jóval idősebbnek mutatta. Szelleme olyan száraz volt, akár a Góbi sivatag, de én tudtam, hogy a szíve is legalább annyira nagy.

– Tényleges hamis kezdések? – kérdezte hivatalos hangon.

– Nincsenek, vagy túl sekélyek.

– A harmonikák tiszták?

– Igen.

– Biztos benne, hogy pontosan mérte a fogak távolságát?

– Igen. Sok helyen tiszták a karcolások. A szigetek vizsgálatakor is ugyanerre az eredményre jutottam.

– Egyébként szép, lapos aljzata van?

– Igen. Nagyon jól látszik a lenyomatokon.

– És sorját is talált – morogta inkább csak magának.

– Viszonylag sokat.

Sokáig hallgatott. Szinte hallottam, hogy zakatol az agya. Tudtam, most gondosan mérlegel minden eshetőséget. Míg vártam, az ajtóm előtt elhaladó embereket figyeltem. Telefonok csörögtek, nyomtatók zümmögtek, majd hallgattak el megint. Megfordultam és kibámultam az ablakon. A Jacques-Cartier hídon vég nélküli sorokban ömlöttek a játék autónak tűnő Fordok, Toyoták. Hosszú percek teltek el.

– Kicsit vaktában dolgozom, Tempe – mondta végül. – Fogalmam sincs, hogy tudott rávenni erre a távdiagnózisra. Mindenesetre a következőkre jutottam.

Visszafordultam, és az íróasztalomra támasztottam a könyököm. Fogtam egy ceruzát. Fölkészültem, hogy jegyzeteljek, ha kell.

– Lefogadom, hogy nem villanyfűrész. Úgy tűnik, valamilyen speciális kézfűrész. Talán konyhai használatra való.

Igen! Örömben az asztal lapjára csaptam. A rózsaszín lapocskákra írt üzenetek szanaszét repültek.

– A fűrészjáratok túl szélesek ahhoz, hogy valamiféle finomfogú fűrész vagy fogazott kés legyen. Úgy tűnik, hogy meglehetősen sok

foga van. Annak alapján, amit az aljzatról mondott, kétlem, hogy keresztvágó fűrészről lenne szó. Mindent összevetve szakácsfűrésznek vagy húsfűrésznek tűnik a szerszám.

– Maga szerint hogy nézhet ki?

– Mint egy nagy fémfűrész. A fogak elég távol vannak egymástól, így nem szorul be a penge. Ennek eredménye, hogy a kis szigetek a hamis kezdésekben is megtalálhatók. Mivel viszonylag széles a vetődés, a penge tisztán és szépen vág. Nagyon hatékony kis szerszám. Átvágja a csontot, porcot, ínszalagot vagy bármit.

– Van még valami ezenkívül?

– Nos, mindig akad valami, ami megzavarhatja a képet. Tudja, Tempe, a fűrészek sajnos nem olvassák a szakirodalmat. Mindenesetre azok alapján, amiket elmondott, nem hinném, hogy másmilyen lehet.

– Aaron, maga igazán csodálatos. Én is ugyanerre jutottam, de szerettem volna magától is hallani. Hálám örökké üldözni fogja.

– Ah.

– Szeretné megnézni a fotókat és a lenyomatokat?

– Magától értetődik.

– Holnap elküldöm őket.

Aaron életét fele részben a fűrészek tanulmányozása tette ki. Ha új fűrészre talált, azonnal katalogizálta, leírta jellemzőit. Órákat töltött olyan esetek elemzésével, amiket a világ különböző pontjairól küldtek neki.

Éreztem, hogy még mondani akar valamit. Míg vártam, összeszedtem a rózsaszín papírlapokat.

– Ugye, azt mondta, hogy csupán az alkaron vágta át teljesen a csontokat?

– Igen.

– A többi esetben az ízületeknél választotta el a végtagot.

– Így van.

– Tiszta munkát végzett.

– Nagyon is.

– Hm.

Abbahagytam a szedegetést.

– Micsoda? – kaptam fel a fejem.

– Micsoda? – kérdezett vissza ártatlanul.
– Ha azt mondja, hogy „hm”, az rendszerint jelent valamit.
– Csupán eszembe jutott valami.
– Megtudhatnám, mi az?
– Semmi különös: csak a fickó szakácsfűrészét használ, és úgy darabolja a testet, mint aki pontosan tudja, mit csinál: mi hova kapcsolódik, és hogy lehet a legszakszerűbben leválasztani onnan. Ráadásul egyszer sem téved.

– Igen, erre már én is gondoltam.

Megint elhallgatott.

– De csak a kezeket metszi le – mondtam. – Vajon miért?

– Ez a pszichológus dolga, dr. Brennan. Én csak fűrészekkel foglalkozom – válaszolta.

Egyetértettem vele.

– Hogy vannak a lányok? – kérdeztem témát váltva.

Aaron sose nősült meg. Noha húsz éve ismerem, egyszer se láttam randevúzni. Valójában a lovak szerelmese volt, a fűrészek csupán a második helyet töltötték be életében. Állandóan utazott: Tulsától Chicagóig, Louis-ville-től Oklahoma Cityig, ahol a futtatásokat tartották.

– Nagyon izgatottak. Tavaly ősszel vettem egy csődört. A hölgyek azóta olyanok, mintha egyévesek lennének.

Kicsit fecsegtünk még, kitárgyaltuk közös barátainkat, és megegyeztünk abban, hogy jövőre együtt utazunk az Akadémia közös ülészakára.

– Nos, sok szerencsét, Tempe – búcsúzott végül. – Kapják el a fickót.

– Remélem, sikerül.

Öt perc múlva háromnegyed öt. A többiek már hazamentek. Megint egyedül voltam az emeleten. Amikor megszólalt a telefon, csaknem kiugrottam a ruhámból.

Túl sok kávé ittam – gondoltam.

Még meleg volt a kagyló, ahogy a fülemhez emeltem.

– Téged láttalak tegnap éjjel?

– Gabby?

– Ne csináld ezt még egyszer, Tempe.

– Hol vagy?
– Ettől csak rosszabb lesz a dolog.
– A francba, Gabby, ne játszadozz velem! Hol vagy, és mi ez az egész?

– Ne törődj vele. Most nem találkozhatunk.

Nem tudtam elhinni, hogy képes ezt tenni velem. Éreztem, hogy előnti agyamat a vér.

– Maradj ki ebből, Tempe – hadarta. – Ne avatkozz bele. Kerüld ezt az egé...

Nem bírtam tovább. Gabby szokásos hisztériája volt az utolsó csepp a pohárban. Túl sokat nyeltem az utóbbi napokban: Claudel pökhendi modora, az embertelen gyilkosságok és Katy miatti aggodalmam egyetlen hatalmas dühkitörésben összpontosult.

– Mit képzelsz, ki vagy? – sziszegtem, miközben olyan erővel szorítottam a kagylót, hogy csaknem összeroppant a műanyag. – Azt akarod, hogy békén hagyjalak?– Jól van. Nem tudom, ezúttal milyen kis játékot űzöl, de kiszálltam belőle. Elég volt. Nem vagyok vevő a skizofréniára és paranoiára. Ezennel közlöm, hogy nem vagyok kíváncsi az álarcos rablóval folytatott bújócskád részleteire. Már kinőttem abból a korból, amikor kötve-fűzve faltam az efféle történeteket.

Minden ízemben reszkettem, mintha a konnektorba tenyereltem volna. Mellkasom hullámozott, könnybe lábadt a szemem. Nem hittem, hogy ennyire felhúzó magam.

Gabby pánikszerűen letette a kagylót.

Egy végtelennek tűnő pillanatig némán ültem tovább. Teljesen üresnek éreztem magam.

Lassan visszatettem a kagylót, és lehunytam a szemem. Aztán önkéntelenül is dúdolni kezdtem, mint gyerekkoromban, amikor magamra maradtam a sötétben:

Busted fiat in Baton Rouge...

21.

Hajnali hatkor arra ébredtem, hogy esőcseppek kopognak az ablakomon. Egy autó húzott el lágyan dorombolva a ház előtt. Már harmadszor láttam a hajnalt. Körülbelül olyan lelkesítőleg hatott rám a tény, mint Joe Montanára a harmadik világháború. Nem maradok fönn soká, de korán kelni se szeretek. Mégis ezen a héten már harmadszor érem meg a napfelkeltét. Ma tizenegy órát töltöttem az ágyban. Mikor felkeltem, nem éreztem magam se fáradtnak, se kipihentnek.

Tegnap Gabby telefonja után felszedelőzdködtem, és elmentem vacsorázni. Olajtól csöpögő sült csirkét, mikróban melegített krumplit, valami szintetikus öntettel dúsított kukoricasalátát, és csaknem elrágthatatlan almás lepényt tálaltak elem. Kösz, ezredes. Mikor hazaértem, forró fürdőt vettem, és hosszasan igyekeztem valamennyire elfogadhatóvá tenni arcom jobb felét. Erre irányuló erőfeszítéseim nemigen jártak sikerrel. Még mindig úgy néztem ki, mint akit felszántottak. Hét körül bekapcsoltam a tévét, és rajtaütésszerűen elaludtam.

Bekapcsoltam a számítógépet. Neki mindegy, hány óra van: mindig munkára kész. Először küldtem egy levelet a McGill e-mail rendszerén át Charlotte-ba. Akár a hálózobájából is válaszolhat nekem. Hurrá! Irány az internet. Aztán átkapcsoltam a táblázatra. A kurzor egykedvűen pislogott rám az üres képernyőn, jelezve, hogy még semmit se vezettem át a dokumentumba. Megnéztem a papírjaimat. Csupán a táblázat fejlécét készítettem el. Mikor is kezdtem? A felvonulás napján. Még csak egy hete történt, de úgy éreztem, mintha évekkel ezelőtt lett volna. Négy hete találták meg Isabelle Gagnont. Margaret Adkins egy hete halott.

Továbbra is ugyanaz a helyzet. Még mindig attól kell rettegnünk, hogy mikor fedezik fel a következő testet. A Berger utcai akcióval csupán megriasztottuk. Nem sikerült azonosítani, mint ahogy a térkép nyomán megtalált tetemet sem. Claudel továbbra se hajlandó

elismerni, hogy az esetek bármiféle kapcsolatban lehetnek egymással, Ryan pedig úgy véli, műkedvelő detektív vagyok. Csupa öröm az élet.

Visszatértem a táblázatomhoz. Megkezdtem a rubrikák kitöltését. Szeme. Haja. Magassága. Lakcíme. Munkahelye. Barátai. Családi állapota. Születési éve. A halál feltételezett időpontja. A holttest megtalálásának időpontja. Időpontok. Helyszínek. Minden adatot gépre vittem, amiről azt gondoltam, hogy valamiféle egyezést mutathat. A bal oldalon négy széles sort csináltam: Adkins, Gagnon, Trottier, *Inconnue*. Ez utóbbit majd névvel helyettesítem, ha sikerült azonosítani a holttestet. Fél nyolckor bezártam a fájlt, elraktam a laptopot, és bementem a munkahelyemre.

A forgalom beállt, így levágtam a Ville-Marie alagút felé. Habár már felkelt a nap, sötét, nehéz esőfelhők borultak a város fölé. Az utcák nedves fénye a kora reggeli órákat idézte. Ablaktörőim monoton ütemben szántották a szélvédőt. Előrehajoltam, és úgy ingattam a fejem, akár egy vadászó teknős, hogy egy-egy tiszta csíkot találjak, ahol kiláthatok. Ideje új ablaktörőt venni. Már legalább egy éve ígérem magamnak a dolgot. Több mint fél órámba telt, míg elértem a labort.

Úgy terveztem, bent majd befejezem a fájlokat. Kiásom az adattárból az adatokat, és átmásolom őket a megfelelő rubrikákba, de mire beértem, már két adatlap feküdt az íróasztalomon –. Az egyik egy közparkban talált csecsemő: kis teste a patakágy kövei közé szorult. LaManche megjegyzése szerint a szövetek kiszikkadtak, és a belső szervek már felismerhetetlenek, de egyebekben egész ép a test. Meg kell állapítanom, milyen idős. Viszonylag hamar meglesz.

A másik nyomtatványhoz csatolt, rendőrségi jelentésre esett a tekintetem. Ossements trouvés dans un bois, azaz erdőben talált csontok. A leggyakrabban ezek az esetek kerülnek hozzám. Bármi lehet: döglött macska vagy brutális gyilkosság nyoma.

Felhívtam Dennist, és kértem egy röntgenfelvételt a halott csecsemőről, azután lementem, hogy megnézzem a csontokat. Liza kihozta a dobozt, és a boncaszatra tette.

– *C'est tout?*

– *C'est tout.* Ez minden.

Adott egy pár kesztyűt, és három hatalmas agyagkoloncot vett elő a dobozból. Valamennyiben csontok fehérlettek. Megnéztem őket, de a göröngyök betonkemények voltak. Kértem, hogy csináljanak róluk fényképet, röntgenfelvételt, és meghagytam, óvatosan szabadítsák ki a csontokat a föld fogságából, mire visszajövök a reggeli értekezletről.

A törvényszéki laboratórium öt patológusa minden reggel megbeszélést tart. Itt vitatjuk meg az egyes eseteket, és eldöntjük, hogy ki melyiket kapja. Amikor benn vagyok, természetesen én is részt veszek az értekezleten. Mire fölértem LaManche irodájába, Nathalie Ayers, Jean Pelletier és Marc Bergeron már az asztalnál ültek. A folyosón lévő beosztásról tudtam, hogy Marcel Morin a bíróságon van, Emily Santagnelo pedig szabadnapot vett ki.

Kicsit odébb mentek, és helyet szorítottak nekem. Számos *Bonjour et Comment ça va*t váltottunk.

– Hogyhogy bejöttél csütörtökön? – fordultam csodálkozva Marchoz.

– Holnap ünnep lesz – válaszolta.

Erről teljesen megfeledkeztem. Kanada-nap.

– Részt veszel a felvonuláson? – kérdezte Pelletier szokott pókerarccal. Sose vetkőzte le québeci szülőfalujának tájszólását, úgyhogy több hónapig fogalmam se volt arról, mit beszél. Csak jóval később tanultam meg értékelni száraz humorát. Most négy év után szinte már minden szavát értettem.

– Azt hiszem, ezt inkább kihagyom – feleltem.

– Szerintem legközelebb bízd inkább kozmetikusra a sminked.

A többiek nevetéssel nyugtázták szavait.

– Vagy tetováltasd magad. Kevésbé fájdalmas.

– Rém humoros vagy ma.

Ártatlan arccal nézett vissza rám. Értetlenkedve széttárta karjait: Micsoda? Visszaült a helyére, leverte cigarettájáról a hamut, és mélyen letüdőzte a füstöt. Az a rosszindulatú pletyka terjengett róla, hogy még se hagyta el Québec határait.

– Ma csak három tetemet kaptunk – mondta LaManche, szétosztva az esetleírásokat.

– Ünnepe előtti csönd – morogta Pelletier, miközben megnézte az egyik anyagot. Fogsora lágyan kocogott, ahogy beszélt. – Meglesz a böjtje.

– Legalább kicsit lehült az idő – válaszolta LaManche. – Talán az segít valamit.

Átfutottuk az aznapi eseteket. LaManche mindegyikhez fűzött néhány szót. Egy szén-monoxidos öngyilkosság – Egy a parkban holtan talált öregember, és egy parkba kitett csecsemő.

– Az öngyilkosság viszonylag sima ügynek látszik – mondta, miközben átfutotta a rendőrségi jelentést. – Fehér férfi... kora huszonhét... saját garázsában találtak rá, a kormánykerék mögött... az üzemanyagtartály üres... a slusszkulcs indítóhelyzetben.

Kitette a képeket az asztalra. Egy garázs közepén álló kék Fordot ábrázoltak. A kocsni kipufogójára öntözőcsövet erősítettek. A cső eltűnt a jobb hátsó ablakban. LaManche tovább olvasott:

– Depresszió... *Note d'adieu*. – Nathalie-ra pillantott: – Dr. Ayers?

Bólintott, és elvette a papírokat. LaManche Ay betűkkel jelölte be az esetet a kezében lévő listán, majd felvette a következő adatlapot.

– 24 742-es eset. Fehér férfi... Kora: hetvennyolc év... ellenőrzött diéta – átugrotta az összefoglalást, és csak a lényeges információt olvasta fel: – Pár napja nem látták... a nővére találta meg... sérülésnek nincs nyoma. – Pár másodpercig némán böngészte a lapot: – Érdekes, hogy jelentős eltérés van a holttest megtalálása és a rendőrség értesítése közt. A hölgy valószínűleg takarított egy kicsikét. – Fölnézett a papírból: – Dr. Pelletier?

Pelletier vállat vont, és elvette az anyagot. LaManche egy vörös Pe-t írt a listájára, majd egy nagy zacskó gyógyszert és néhány zárójelentést is átadott neki.

A csecsemő megtalálását dokumentáló felvételek kötötték le a figyelmemet. A patakot és a rajta átívelő kis hidat több szögből is lefényképezték. Az apró test a sziklák között feküdt. Kis izmai megfeszültek. Bőre akár a megsárgult pergamen. Fejét finom haj keretezte. Ujjait szélesre tárta, mintha csak segítséget kérne valakitől. Meztelen volt. Egy sötétzöld műanyag zsákból lógott elő, úgy nézett ki, akár egy frissen kihantolt, apró fáraó. Kezdem megutálni a szemeteszsákokat.

Visszatettem a képeket az asztalra, és LaManche-ra néztem. Épp akkor írt egy La-t a lapra. Ezek szerint ő maga végzi a boncolást: rám csupán az életkor-meghatározás munkája marad. Ha végeztem, Bergeronnak még lesz egy menete a fogakkal. Mindenki bólogatott. A megbeszélés véget ért,

Ittam egy kávé, és visszamentem az irodámba. Nagy barna boríték feküdt az asztalomon. Kinyitottam, és kivettem a csecsemőről készült röntgenképeket, és feltettem az ernyőre. A kezeken csupán két-két kéztőcsont volt látható. Az ujjcsontok vége még nem alakult ki. Megnéztem az alkart is. Egyik orsócsonton ugyanez a helyzet.

Fogtam egy előre nyomtatott adatlapot, és feljegyeztem a már meglévő, illetve még hiányzó csontos részeket. Ugyanezt megismételtem az altesten is. Közben kihűlt a kávé.

A csecsemő csontváza még korántsem teljes. Néhány csont, mint mondjuk a kéztőcsontok, a születés pillanatában még hiányoznak, és csak jóval később, hosszú hónapok, sőt évek múlva jelennek meg. Más csontoknál a csontok vége hiányzik. Mivel a hiányzó részek előre látható ütemben jelennek meg, fiatal gyerekek esetében egészen pontos kormeghatározást tesznek lehetővé. A felvételeken látható csecsemő hét hónapot élt.

Fogtam egy újabb nyomtatványt, és összegeztem valamennyi megállapításomat, majd egy sárga borítékba tettem a lapokat, és a titkárság iratgyűjtőjébe dobtam valamennyit. Holnapra két példányban megkapom a jelentést, természetesen a hozzá tartozó ábrákkal együtt, sőt még francia mondataimat is megfrizérozzák kicsit. Pár mondatban összefoglaltam LaManche-nak a jelentés lényegét, azután visszamentem a göröngyeimhez.

Az agyag még nem olvadt le róluk, de már annyira fellazult, hogy ki tudtam bontani tartalmukat. Mintegy negyedórányi kemény munka után nyolc csigolya, tizenkét hosszú csontdarab és három medencedarab feküdt előttem. Mindegyik az erőszakos halál félreismerhetetlen nyomait viselte magán. Még harminc percig dolgoztam velük, azután rövid jelentést írtam róluk, és megkértem

Lizát, hogy fényképezze le a három áldozat részleges csontvázát: a két szarvasét és a kutyaét. A jelentést a már meglévő tetejére dobtam. Szerencsére egyik se rendőrségi ügy.

Lucie rövid üzenetet hagyott az íróasztalomon. Átmentem hozzá. Szokása szerint az ajtnak háttal, a számítógép monitora előtt ült. Szeme ide-oda járt egy nyitott dosszié és a képernyő között. Fél kézzel gépelt, a másikat a papíron tartotta. Mutatóujja lassan kúszott bekezdésről bekezdésre.

– Megkaptam az üzenetét – mondtam.

Fölemelte mutatóujját, jelezve, hogy még egy másodpercnyi türelmet kér, azután vonalzót tett a papírra. Megfordult, és az íróasztalához gurult a székkal.

– Kikapartam, amit kért. Persze nem sikerült százszázalékosan a dolog.

Áttúrt egy nagy halom nyomtatványt, azután egy másik kupacban kurkászott, majd végül visszatért az elsőhöz, és hosszas keresgélés után diadalittasan előhúzott egy vaskos borítékot.

– Ahogy már mondtam, nyolcvannyalc előttről semmit se találtam – jegyezte meg.

Belenéztem az anyagba. Kegyetlenül soknak tűnt. Vajon hogy lehet ennyi?

– Először megpróbáltam lehívni a „feldarabolását” mint kulcsszót. Az az első lista. Szerintem túl hosszú lett. A gép minden olyan esetet kidobott, amikor az illető vonat alá vetette magát, vagy elkapta valamilyen gép. Nem hiszem, hogy erre van szüksége.

Valóban. Ebben a felsorolásban minden olyan haláleset szerepelt, ahol az áldozat elveszítette valamelyik végtagját a baleset következtében, vagy közvetlenül azután.

– Ezért aztán megpróbáltam hozzátenni, hogy „szándékos” – folytatta Lucie hogy valamelyest korlátok közé szorítsam az adatok özönét. Úgy gondoltam, így megkapom azokat az eseteket, ahol a gyilkos darabolta fel áldozatát.

Kérdő pillantást vettem rá.

– Semmit se találtam.

– Semmit?

– Ez még nem jelenti azt, hogy a gép nem tartalmazza az idevágó adatokat – mondta gyorsan.

– Hogyhogy?

– Ezeket az eseteket már nem én vittem fel – tette hozzá magyarázólag. – Az utóbbi két évben sikerült alapítványi támogatást szereznünk arra, hogy külsősökkel tetessük fel a régi adatokat, hogy minél gyorsabban a gépen legyenek. – Kimerülten felsóhajtott, és megrázta a fejét.

– A minisztérium állandóan sürget, hogy tegyünk mindent számítógépre. Persze a külsősök megadott kódokkal dolgoznak, mint a születési idő, a halál időpontja, a halál oka, és így tovább. De abban az esetben, ha valami furcsa mozzanattal találkoznak, azt már ő maguk nevezik el.

– A feldarabolás is ilyen.

– Igen. Van, aki amputálásnak, és van, aki csonkításnak nevezi. Rendszerint azt a kifejezést használják, amit a patológus írt a jelentésre. De az is előfordul, hogy a vágás vagy a fűrészelés címszó alá tették.

Gyors pillantást vettem a kezemben tartott vaskos paksamétára. Elbizonytalanodtam.

– Mindkettőt megkíséreltem – folytatta Lucie. – Nem jött be.

Ennyit kiváló ötletemről és a számítógép előnyeiről.

– A megcsonkítás címszó újabb hosszú listát eredményezett. – Várt, míg ezt is szemügyre vettem.

Még a feldarabolásnál is rosszabb lett.

– Ezután megpróbáltam a feldarabolást „az esemény a halál beállta után” megjegyzéssel ellátni, remélve, hogy a gép kikeresi azokat az eseteket, ahol a halál után történt meg a dolog.

Reménykedve pillantottam rá.

– Csak egy levágott dákJú fickót találtam.

– Biztos szó szerint értelmezte a kérdést a gép.

– Tessék?

– Nem érdekes – feleltem gyorsan. Mindig elfelejtem, hogy Lucie-nek nincs humorérzéke.

– Aztán újra nekiláttam, és a „halált követő” jelzővel láttam el a feldarabolást. – Átnyúlt az íróasztalon, kivette kezemből a dossziét,

és látványos mozdulattal előhúzta belőle az utolsó lapot: – Bingo! Ugye, így kell mondani?

– Bingo – hagytam helyben.

– Bingo! Azt hiszem, erre van szüksége. Néhány adatot nyugodtan hagyjon ki, például azokat a drogos ügyleteket, amikor savat használnak. – Ujja végigfutott néhány kihúzott soron. – Ezek vélhetőleg nem kellene magának.

Szórakozottan bölintottam. Teljesen lekötött a kezemben tartott lap. Tizenhét eset volt rajta. Lucie hármát kihúzott belőlük.

– Azt hiszem, ezekkel azért tud valamit kezdeni.

Szinte alig hallottam, mit mond. Szemem végigfutott a papírlapon. Ahogy a hatodik esethez értem, valami rossz előérzet fogott el. Minél előbb vissza akartam jutni az irodámba.

– Lucie, ez hatalmas volt – mondtam. – Sokkal több, mint amit reméltem.

– Szóval használni tudja őket?

– Igen, igen – bólogattam. Reméltem, természetes a hangom.

– Akarja, hogy lekérjem magának ezeket az eseteket?

– Nem, köszönöm – feleltem. – Előbb átnézem, azután majd valószínűleg az egész fájlra sort kerítek. – Add, Uram, hogy ne legyen igazam – könyörögtem magamban.

– *Bien sur.*

Levette szemüvegét, és megtörölte ingében. Valahogy meztelennek tűnt nélküle.

– Ugye, elmondja, ha talált valamit?

– Természetesen – biztosítottam. – Azonnal szólok, ha lesz valami.

Elmenőben hallottam, ahogy széke görgői nyikorognak a padlólapokon.

Az irodámba érve az asztalomra tettem a papírt. Az egyik név szinte kiugrott a többi közül. Francine Morisette-Champoux. Egészen elfeledkeztem róla. Nyugi – mondtam magamnak. – Kár lenne elhamarkodott következtetéseket levonni.

Leültem, és átfutottam a neveket. Megtaláltam Gagne-t, Valenciát, és néhány rossz üzleti érzékkel rendelkező drogkereskedő nevét, valamint Chantale Trottier-t. Itt volt még az a hondurasi cserediák,

akit a férje ölt meg: fegyvert nyomott az arcába, és meghúzta a ravaszt. Ohióból hozta át Québecbe. Levágta a kezét, és a fej nélküli torzót kihajította az egyik parkba. Búcsúajándékként még belehasította neve kezdőbetűit a nő mellébe. A többi négy esetet nem ismertem. 1990 előtt történtek, mielőtt idekerültem. Átmentem a központi irattárba, és Morisette-Champoux anyagával együtt kihoztam őket.

A dossziékat a törvényszéki orvosi laboratórium száma szerint kerestem, így időrendbe állítva kaptam meg őket. Morisette-Champoux-val kezdtem. Ahogy olvastam, egyre inkább hatalmába kerített a rettegés.

22.

Francine Morisette-Champoux-t lelőtték, majd agyonverték. 1993 januárjában történt az eset. Egyik szomszédjuk látta, amikor délelőtt tíz órakor elvitte sétálni spánieljüket. Férje alig két órával később találta meg felesége tetemét, otthon a konyhában. A kutya a nappaliban volt. Sose került elő az asszony feje.

Emlékeztem az esetre, noha nem én foglalkoztam vele. Azon a télen kerültem a laborba, és minden hat hétben északra repültem egy hétre. Folyton veszekedtünk Pete-tel, ezért úgy döntöttünk, hogy kilencvenhárom nyarat Québecben fogom tölteni. Nagyon bíztam benne, hogy a három hónapos különélés segít rendbe hozni a házasságomat. A Morisette-Champoux elleni támadás könyörtelensége szinte letaglózott. A helyszínelés során készült felvételek előhozták akkori érzéseimet.

Morisette-Champoux-t a kis konyhaasztal előtt találták meg. Széttárt karokkal és lábakkal hevert. Pamutbugyija a térdénél volt. Valóságos vértenger vette körül, szabálytalan alakja beleolvadt a konyhakő geometrikus mintájába. A falakat és a bútorokat itt-ott olajfoltok tarkították. A kamera előtt fekvő felborított szék lábai

egyenesen a testre mutattak, mintha azt mondták volna: „Itt van. Erre tessék.”

Halálsápadtnak tűnt a vörös háttér előtt. Ceruzavékony csík kanyargott a hasán. A szeméremcsontjától a mellkasáig felvágták, belső szervei szinte kiugrottak a sebből. Lába közül egy konyhakés véres nyele kandikált elő. Jobb keze mintegy négy méterrel odébb, a mosogatónál feküdt. Negyvenhét éves volt.

Épp a boncolási jegyzőkönyvet tanulmányoztam, amikor Charbonneau testes alakja megjelent az ajtóban. Gyanítottam, hogy nincs túl jó hangulatban. A szeme vérágas volt. Nem fecsérelte az időt a szokásos udvariaskodásra. Kérdés nélkül belépett a szobámba, és leült a velem szemközti székre.

Ahogy elnéztem, összefacsarodott a szívem. Hatalmas termete, mackós járása megérintett bennem valamit, amiről azt hittem, hogy már túl vagyok rajta. Egy pillanatra úgy éreztem, mintha Pete ülne itt előttem. Visszakalandoztam az időben. Milyen mámorító teste volt. Sose tudtam, hogy vajon a nagysága vagy nyugodt mozgása van ilyen elsöprő hatással rám. Vagy talán csak az, hogy én elbűvöltem őt. Nem tudom. Persze mindig is megvoltak a magam rohadt jó erotikus fantáziái, de mióta megpillantottam ott a jogi könyvtár előtt, valami módon mindig hozzá kapcsolódtak. Ami azt illeti, most se áll tőlem távol a dolog. Ébresztő, Brennan! – mondtam magamnak. Visszaugrottam a jelenbe.

Charbonneau a kezét bámulta. Vártam, hogy elkezdje.

– A társam időnként elég nagy seggfej, de azért nem rossz fiú – mondta végül.

Nem feleltem. Észrevettem, hogy a nadrágján mintegy tízcentis, kézzel összevarrt szakadás látható. Kíváncsi lettem volna, hogy ő maga csinálta-e.

– Bizonyos dolgokban már nem fog megváltozni – folytatta. – Ő már csak ilyen.

– Igen – mondtam kérdőleg. Továbbra se nézett a szemembe. Nyugtalanított a dolog.

Hátradőlt, a körmét piszkálta. Még mindig nem nézett fel rám. A rádióból Rock Voisine hangja szólt. Helenéről énekelt.

– Azt mondja, panaszt tesz maga ellen. – Leejtette kezét, és kibámult az ablakon.

– Panaszt tesz? – kérdeztem vissza.

– A miniszternél. Az igazgatónál. LaManche-nál. Még nem döntötte el.

– És mi miatt lett ilyen izgatott monsieur Claudel? – Azt mondja, sorozatban túllépi a hatáskörét. Mindenbe beleüti az orrát. Akadályozza a nyomozást. – Szembesütött vele a nap. Hunyorgott.

– Folytassa, kérem.

– Azt gondolja, hogy maga... – Egy pillanatra megakadt, gondolom, azért, hogy valami enyhébb kifejezéssel helyettesítse Claudel eredeti szavait – beleavatkozik a munkájába.

– Pontosan mit ért ezalatt?

– Azt mondja, hogy maga föl akarja fújni a Gagnon-ügyet. Szerinte viszonylag egyszerű eset, maga pedig afféle amerikai pszichohorrort akar belőle kreálni.

– És miért tenném ezt? – kérdeztem. Megremegett a hangom.

– A francba, Brennan, nem én akarom feljelenteni. Fogalmam sincs. – Most először nézett a szemembe. Elég pocsékul nézett ki. Láthatóan szívesebben lett volna bárhol, mint itt.

Visszanéztem rá. Lázasan járt az agyam. El tudtam képzelni, milyen következményekkel járna egy efféle panasztétel. Tudtam, hogy semmi jó se sülné ki belőle végül. Én is foglalkoztam ilyen ügyekkel, amikor a testület etikai bizottságában ültem. Teljesen mindegy, merre dőlt el a végén: a vádlott megbélyegzett ember lett.

Mindketten hallgattunk.

„Helené, mit teszel? Megőrülök érted!” – bömbölte a rádió.

Ne öld meg a rossz hír hozóját – mondtam magamban. Az asztalon heverő dossziéra esett a tekintetem. Egy tejfehér holttestről készült sorozat. Charbonneau-ra pillantottam. Még nem állt össze egészen a kép, de Claudel lépni kényszerített. A pokolba. Már nem is mehetne rosszabbul a dolog.

– Monsieur Charbonneau, emlékszik még Francine Morisette-Champoux esetére?

– Morisette-Champoux – ismételte meg a nevet, miközben végigpörgette agyában az utóbbi évek gyilkosságait. – Ez több évvel ezelőtt történt, igaz?

– Csaknem két éve – feleltem – 1993 januárjában. – Átadtam neki a fotókat. Végigpörgette őket, azután bólintott, hogy most már eszébe jutott.

– Igen – felelte. – Nos?

– Gondolkozzon, Charbonneau. Mire emlékszik belőle?

– Sose kaptuk el a tettest.

– Azonkívül?

– Úristen, Brennan, csak nem akarja ezt is összefüggésbe hozni a Gagnon-üggyel?

Újból átnézte a képeket. Azután megrázta a fejét:

– Nem jó. Nem illik a képbe. Lelőtték.

– Az a nyavalyás fölhasította és levágta a kezét.

– Öreg volt. Ha jól emlékszem, negyvenhét éves.

Jeges pillantást vetettem rá.

– Úgy értem, sokkal idősebb, mint a többiek – igazította ki magát elvörösödve.

– Monsieur Charbonneau, a gyilkos egy konyhakést nyomott a hüvelyébe. A rendőrségi jelentés szerint erősen vérzett.

Kicsit vártam, míg megemészi a hallottakat.

– Még élt.

Bólintott. Nem kellett elmagyaráznom, hogy a halál után ejtett sebek csak alig véreznek, mivel a szív már nem dolgozik tovább, és így csökken a nyomás. Francine Morisette-Champoux viszont nagyon erősen vérzett.

– Margaret Adkinsban egy fémszobrot találtak.

Csöndben hátranyúltam, és kivettem a Gagnon-dossziét. Kitérítettem a helyszínelésen készített fotókat. A torzó ott feküdt a levéltakarón, ahogy kiástam. A vécépumpa még ott volt, a medencébe ágyazva. Vörös gumifeje a szeméremcsomóhoz nyomódott. Nyele a test nyaka felé mutatott.

– Azt hiszem, olyan erővel nyomta bele a pumpát, hogy a nyél szétszaggatta a méhet, és egész a gyomráig hatolt.

Jó ideig szótlánul nézegette a fotókat.

– Mindhárom esetben idegen tárgyat dugtak a hüvelybe, miközben az áldozata még élt. A testeket feldarabolták. Vagy ez is véletlen egybeesés csupán? Hány szadistánk van szabadlábbon?

Végigsimított a fején, és dobolni kezdett a szék karfáján.

– Miért nem mondta ezt előbb?

– Most jöttem rá, amikor megnéztem Morisette-Champoux anyagát. Adkins és Gagnon esetében valóban lehetett volna véletlen egyezés.

– Ryan mit mond?

– Még nem tudja.

Öntudatlanul megkapirgáltam a sebet az arcomon. *Még* mindig úgy néztem ki, mint aki *George Foremannal* bokszolt.

– A francba – mondta indulatosan.

– Mi van?

– Azt hiszem, mégiscsak magának van igaza. Claudel ki fog herélni, amiért egyetértek magával. – Idegesen dobolt az asztalomon.

– Van még valamije?

– A fűrésznymok és a csonkítás módja Gagnon és Trottier esetében csaknem azonos.

– Igen, ezt már Ryan is említette.

– És a St. Lambert-en talált ismeretlen esetében is.

– Egy ötödik áldozat?

– Igen.

– Khm. – Ujjai vitustáncot jártak az asztallapon. – Tudja már, ki volt?

Megráztam a fejem.

– Ryan már keresi, ki lehet. Megdörzsölte az állát. Karján őszült a szőr.

– Maga szerint milyen alapon választja ki áldozatait? Vállat vontam.

– Mind nők.

– Jó. Koruk?

– Tizenhattól negyvenhétig.

– Jellemzőik?

– Nem találtam semmilyen egyezést.

– Lakhelyük?

– Gyakorlatilag bárhol lehet.
– Akkor mitől indul be ez a barom? A csizmájuktól? Vagy attól, hogy hol vásárolnak?

Hallgattam.

– Talált valami közös vonást bennük?
– Valami vadállat a szart is kiverte belőlük, azután megölte őket.
– Rendben – mondta végül. Előrehajolt, és nagyot sóhajtott: – Claudel tüzes golyókat fog szarni, ha elmondom neki.

Mikor elment, felhívtam Ryant. Nem találtam se őt, se Bertrand-t. Üzenetet hagytam mindkettőjüknek. Átlapoztam a többi dossziét is, de csak nagyon kevés érdekes dolgot találtam. Valakit megölt az unokaöccse, azután villanyfűrészsel földarabolta, és a fagyasztóba tette. A nagy áramszünet idején bukott le. Egy feldarabolt nő testrészeit vetette partra a folyó. A férjét elítélték.

Becsuktam az utolsó dossziét. Az órára néztem. Tíz perc múlva kettő. Rájöttem, hogy farkaséhes vagyok. Hoztam egy sonkás zsömlét és egy diétás kólát a nyolcadik emeleti büféből, és visszamentem a szobámba. Megpróbáltam felhívni Ryant. Még mindig nem jött vissza. Hátradőltem a székemben, és beleharaptam a szendvicsbe. Hagytam, hadd csapongjanak szabadon gondolataim. Gabby. Na nem. Őt egy darabig hanyagolom. Claudel. Vele se akartam foglalkozni. St. Jacques. Fogalmam sincs, hogy bukkanhatnánk rá.

Katy. Vajon hogy szerezhethném vissza a lányomat? Egyelőre nem volt rá semmilyen ötletem. Gondolataim lassan Pete-re kalandoztak. Ismerős érzés kúszott a gyomromba. Emlékeztem rugalmas bőrére, a lüktető vérré, a forró nedvességre a lábam közt. Igazi szerelem volt. Túlzottan begerjedtél, Brennan – figyelmeztettem magamat. – Inkább egyél még egy kis szendvicset.

A másik Pete. Az örjöngés éjszakái. Az örökös viták. A magányos vacsorák. Ezek az emlékek elnyomták az éledő gyönyört. Ittam egy korty kólát. Vajon miért gondolok olyan sűrűn Pete-re.? Ha még egyszer újra kezdenénk... Kösz – Ms. Streisand.

Nem igazán sikerült lazítani. Még egyszer átfutottam a listát. Megkíséreltem azokat is elolvasni, amiket Lucie kihúzott, de a ceruzája szinte olvashatatlanná tette a sorokat. Kíváncsiságból

kiradíroztam a vonalakat, és elolvastam őket. Két testet savval teli hordóba gyömösöltek.

A harmadik eset felkeltette érdeklődésemet. A törvényszéki orvos laborszámája alapján 1990-es eset volt. Pelletier végezte a boncolást. A halottkém nevét nem tüntették fel. A név rubrikájában ez állt. Singe. Nem volt rajta se születési idő, se a boncolás, se a halál időpontja. A *démembrement/post mortem* címszó készítette a számítógépet, hogy ezt is fölvegye a jegyzékre.

Bekaptam az utolsó falat szendvicset, majd odamentem a központi irattartóhoz, és kihúztam a fiókot. A kartoték csupán három dolgot tartalmazott: A rendőrségi jelentést, a patológus véleményét és a fényképeket. Átlapoztam a képeket, elolvastam a jelentést, és elmentem, hogy megkeressem Pelletier-t.

– Lenne egy perce rám? – kérdeztem.

Felemelte fejét a mikroszkópból, és rám nézett. Egyik kezében a tolla, a másikban a szemüvege.

– Jöjjön csak be – mondta, és feltette szemüvegét.

Az én szobámból jó kilátás nyílik, az övé viszont tágas. Felállt, és az íróasztala előtt lévő alacsony asztalka körüli székekre mutatott. Köpenyébe nyúlt, előhúzott egy doboz du Mauriert, és megkínált vele. Megráztam a fejem. Legalább ezerszer eljátszottuk ezt a kis szertartást. Tudta, hogy nem dohányzom, de mindig megkínált. Akárcsak Claudel, Pelletier is a saját törvényei szerint élt.

– Miben segíthetek? – kérdezte, miután rágyújtott, és hosszan letüdőzte a füstöt.

– Kíváncsi lennék egy furcsa esetre. Még 1990-ben történt.

– Ah, *mon Dieu*, hogy emlékezhetnék vissza az ilyen rég múlt dolgokra? Hiszen néha még a saját lakáscímemet is elfelejtem. – Előrehajolt, és összeszorította száját, mint a régi francia partizánfilmek szereplői. – Felírtam a noteszembe, hogy el ne felejtsem.

Mindketten neveltünk.

– Dr. Pelletier, szerintem maga bármire visszaemlékszik, amire csak akar.

Vállat vont, és ártatlan képet vágott.

– Mindenesetre magammal hoztam a dossziét – folytattam, és kinyitottam. – A rendőrségi jelentés szerint a maradványokat egy sporttáskába gyömöszölve találták a Voyageur buszmegálló mögött. A bejelentő kinyitotta, mert arra gondolt, esetleg megtalálja benne a tulajdonos nevét és lakcímét.

– Kétségtelen, hogy errefelé annyi a becsületes megtaláló, hogy akár szövetségbe is tömörülhetnének – jegyezte meg Pelletier.

– De nem tetszett neki az illata – mondtam. Gyors pillantást vettem a jelentésre, mert pontosan szerettem volna idézni a tanú szavait. – Így fogalmazott: A sátán szaga jött ki abból a táskából, és beborította lelkemet. Idézet bezárva. Pont.

– Valóságos költő veszett el benne – csóválta fejét Pelletier. – Kíváncsi lennék, vajon mit mondana a magunkfajtáról.

Nem vettem tudomást a megjegyzésről. Tovább olvastam.

– A táskát egyenesen az ügyeleteshez vitte, aki kihívta a rendőrséget. Asztalterítőbe csavart testrészeket találtak benne.

– Ah, *oui*. Emlékszem – mondta csettintve sárgás ujjjaival. – Szörnyű volt.

– Dr. Pelletier?

– A terminál majom esete.

– Ezek szerint jól értelmeztem a jelentést?

Kérdő pillantást vetett rám.

– Valóban majom volt? Határozottan bólintott.

– Kapucinus.

– Miért hozták ide?

– Mert meghalt.

– Igen – bólintottam, magam is élvezve a komédiát. – De miért szóltak a halottkémnek?

– Első pillantásra nem lehetett látni, mi van a táskában. Valaki megnyúzta és földarabolta a testet. Bármi lehetett. A zsaruk azt hitték, magzat vagy újszülött, ezért hozzánk küldték a maradványokat.

– Volt rajta valami különös? – kérdeztem. Valójában nem tudtam, hogy mire vagyok kíváncsi.

– Nem. Csupán egy feldarabolt majom. – Alig érezhetően elmosolyodott.

– Rendben – bólintottam. Hülyén kérdeztem. Tudhattam volna, hogy azonnal lecsapja a labdát. Igyekeztem pontosan fogalmazni. – Látott valami különösét abban, ahogyan feldarabolták a testet?

Ismét az előbbi halovány mosoly kísérette szavait:

– Nem. Tudja, ezek az esetek annyira egyformák.

Így nem jutunk semmire.

– Kiderült, hogy kié volt a majom?

– Igen. Egy szenzációhajhász újságíró írt róla cikket, és pár nappal később jelentkezett egy pasi az egyetemről.

– A UQAM-ról?

– Igen, azt hiszem. Biológus, zoológus vagy valami ilyesmi. Angol. Ja, igen: várjon egy pillanatra.

Az íróasztalához ment, rövid ideig turkált a fiókban, azután visszatért egy nagy adag, befőttesgumival átfogott névjeggyel. Kicsomagolta őket, átpörgette, majd átnyújtotta az egyiket:

– Ez ő. Találkoztunk, amikor eljött, hogy azonosítsa a megboldogultat.

A névjegyen ez állt: Parker T. Bailey dr. A biológia professzora Université de Québec á Montreal. Emellett ott volt a telefon- a fax- és az e-mail-száma is a címmel együtt.

– Egész pontosan mi történt?

– Ez az úriember majmokat tart a kutatásaihoz. Amikor az egyik nap bement, észrevette, hogy az egyik hiányzik.

– Ellopták?

– Ellopták? Megszökött? Kiszabadult? Ki tudja?

– Olvasta az elpusztult majomról szóló cikket az újságban, és ideszólt?

– *C'est ca.*

– Mi történt vele?

– A majommal? Bólintottam.

– Visszaadtuk, izé... – intett a névjegy felé.

– Baileynek? – segítettem.

– *Oui.* Nem volt közelebbi hozzátartozója. Legalábbis itt Québecben nem.

– Értem.

A névjegyre néztem. Ezzel semmire se mész – súgta egy hang a bensőmben. Ennek ellenére megkérdeztem:

– Megtarthatom?

– Hogyne.

– Még valami – mondtam, nem sejtve, hogy újabb lecsapásra váró labdát kínálok föl Pelletier-nek –: miért hívja ezt az esetet a terminálmajom-ügynek?

– Mert az – felelte meglepetten. Láttam rajta, hogy ezúttal nem tréfál.

– Micsoda?

– A majom.

Csúnyán néztem rá.

– A terminálon találták.

– Hol?

– Hát a buszterminálon.

Eltartott egy ideig, amíg felfogtam. Csupán le kellett fordítani a terminált franciából: végállomás. Ennyit az anyanyelvi szintű nyelvtudásról.

A délután hátralévő részében további részleteket írtam ki a központi adattárból, és a számítógépen lévő táblázatba írtam őket. Haj. Szem. Bőrszín. Magasság. Vallás. Név. Dátumok. Helyek. Állatövi jegyek. Bármi, ami esetleg egyezést mutathat. Egy idő után feladtam, és úgy döntöttem, hogy kicsit később folytatom a munkát. Talán abban reménykedtem, hogy a kitartó munka előbb-utóbb meghozza a maga eredményét. Persze az is lehetséges, hogy egész egyszerűen szükségem volt valamire, amivel elfoglalhatom magam, amíg egy helyben áll az ügy.

Negyed ötkor újra megpróbáltam Ryant. Bár nem volt az asztalánál, az ügyeletes látta bejönni, és valahol ott van. Míg kereste, a szemem folyton visszatért a majomdossziéra. Kivettem a fotókat. Két csomag is volt. Az egyik polaroid, a másik hagyományos, ötször hetes sorozat. Az ügyeletes visszajött, és azt mondta, hogy egyik szobában se látta Ryant. Mondtam, hogy nézze meg a büfében is. Nem tűnt túl lelkesnek.

Végigpörgettem a polaroidokat. Nyilvánvalóan akkor készültek, amikor a maradványok megjöttek a hullaházba. Az elsón lila-fekete

sporttáska látszott: félig nyitott cipzárjából kikandikált a tartalma. A következő felvételek a boncasztalt mutatták.

Fél tucat testrészmardvány. Az azonosítólap hálórácsán látszott, hogy a test valóban kicsike volt: legfeljebb akkora, mint egy magzat vagy újszülött. Eléggé elrohadt, mire megtalálták. Húsa már megfeketedett, és valami avas tapiókaszerű borította. Úgy gondoltam, hogy a fej, a végtagok és a torzó azonosítása még menne valahogy. A többire nem mertem volna mérget venni. A képeket elég távolról csinálták. Nem nagyon látszottak a részletek. Ide-oda forgattam a felvételeket, hogy jobban lássam őket, de nem lettem tőle okosabb.

Ismét jelentkezett az ügyeletes. Nem találta Ryant. Azt javasolta, inkább holnap keressem. Nem adtam lehetőséget rá, hogy felsorolja gondosan előkészített érveit. Üzenetet hagytam, és letettem a kagylót.

Az ötször hetes képek azután készültek, hogy előkészítették a testet. Ezeken már minden látszott, ami a polaroid felvételeken életlen maradt. Az apró testet megnyúzták és feldarabolták. A fotós – vélhetőleg Dennis – anatómiai sorrendbe rakta a testrészeket, és gondosan lefényképezte minden oldalról.

Ahogy forgattam a képeket, nem tudtam megszabadulni attól az érzéstől, hogy a majomtetem leginkább nyúlra emlékeztet. Kivéve egyvalamit. Az ötödik kép a karját mutatta.

A két utolsó felvétel a fejről készült. Így, megnyúzva egyértelműen főemlősnek tűnt. Olyan csupasz és sebezhető volt, akár egy embrió. A koponya mandarin nagyságú lehetett. Bár az arca elég lapos volt, nem kellett szakértőnek lenni ahhoz, hogy ne nézzék embernek. Teljes fogazata kifejlődött. Megszámoltam az őrlőfogakat. Minden negyedben három zápfogat találtam. A terminálmajom Dél-Amerikából érkezett.

Csupán egy újabb állati eset – gondoltam magamban, miközben visszaraktam a borítékba a képeket. Időről időre behoznak néhány állati tetemet is, mert valaki emberi maradványoknak hiszi őket. Medvemancsok, kecskék, juhok maradványai, zsákba dugott és elevenen a folyóba hajított macskák, kutyák. Az emberállat

érzékletlensége mindig megdöbbsentett. Úgy tűnik, sose fogok hozzászokni.

Újra meg újra visszatértem a képekre. A majmot feldarabolták. Nem nagy ügy. Sok ilyen állati tetemet találnak. Néhány ember élvezi, ha kínozzhatja őket. Lehet, hogy egy diák volt, akit kivágtak a vizsgáról.

Ismét megálltam az ötödik képnél. Hirtelen görcsbe rándult a hasam. Még akkor is a képet bámultam, amikor a telefonért nyúltam.

23.

Nincs kihaltabb hely, mint tanítás után az iskola. Ilyennek képzelem a neutronbomba utáni korszakot. Égnek a lámpák, a csapokból csordogál a víz. A csengők menetrendszerűen megszólalnak. A számítógépek monitorja ég. Csupán az emberek hiányoznak. Senki se iszik, senki se megy be az órákra vagy veri a klaviatúrát. A katakombák csöndje. Parker Bailey irodája előtt ültem az egyik fotelben az OQAM – Université de Québec à Montreal – épületében. Mióta eljöttem a munkahelyemről, edzettem, bevásároltam és megvacsoráztam. Az étel nem volt rossz, csak gyors és piszkos. Birdie-t egyik dolog se zavarta.

Egyre türelmetlenebbül várakoztam. A biológia tanszék szinte teljesen kihalt volt. A szobák bezárt ajtaja ellenségesen nézett vissza rám. A folyosó kongott az ürességtől. Elolvastam a hirdetőtáblán lévő cikkeket, az utolsóévesek kiadványát, a tanszéki sporthíreket, a korrepetálási ajánlatokat, és a vendég előadók beosztását. Kétszer is.

Már vagy ezredszer néztem az órára. Mindjárt negyed tíz. A francba. Már rég itt kéne lennie. Az órája kilenckor ér véget. Legalábbis a titkárnő ezt mondta. Felálltam és sétálgatni kezdtem. Aki vár, az kényszeresen járkal. Megint az órára néztem. Kilenc tizenégy. A fészkes fenébe.

Fél tízkor feladtam. Ahogy a vállamra dobtam a táskám, hallom, hogy nyílik az ajtó. Hatalmas laborjegyzőkönyv-kupacot viselő férfi

sietett végig a folyosón. Gondosan egyensúlyozott, de az ölében tartott papírkupac így is vészesen ingadozott. Kardigánja talán még a nagy írországi éhínség idejéből származott. Úgy becsültem, körülbelül negyvenéves lehet.

Megállt, amikor meglátott. Odaléptem hozzá, és bemutatkoztam. Egy laborjegyzőkönyv kicsúszott a pakliból. Mindketten utánakaptunk. Részéről elég rossz ötlet volt. A kupac úgy repült szanaszét, mint papírkonfetti az újévi bulikon. Pár percig mindketten a laborjegyzőkönyveket vadásztuk, azután kinyitotta szobáját, és az íróasztal tetejére tette a papírokat.

– Sajnálom – mondta csikorgó francia akcentussal. – Én...

– Semmi gond – feleltem angolul. – Biztos meglepődött.

– Igen. Illetve nem. Szóval jobb lett volna, ha két részletben hozom. Az az igazság, hogy elég gyakran megesik velem. – Kiejtése európaire vallott.

– Laborjegyzőkönyvek?

– Igen. Az egyik osztályomban etológiai módszertant tanítok.

Arca a tengerparti naplemente valamennyi színében pompázott. Rózsás bőr, málnavörös orcák, haja a vaníliás ostyát idézte. Bajsza és szempillája ámbraszínű volt. Biztosra vettem, hogy nem barnul, hanem leég.

– Érdekesen hangzik.

– Bárcsak többen gondolnák így.

– Tempe Brennan vagyok – mondtam, és elővadásztam táskámból egy névjegyet. – A titkárnő mondta, hogy most elcsíphetem.

Míg olvasta, elmondtam látogatásom célját.

– Igen, emlékszem – mondta. – Rendkívül sajnáltam azt az állatot.

– Hirtelen észbe kapott: – Nem ül le? – kérdezte, és meg se várva a választ, szabaddá tette az egyik zöld műanyag széket. Körbepillantottam. Ehhez az apró zughoz képest az én szobám akkora, mint a Yankee Stadion.

A falakat állatok képei takarták. Tüskés pikók. Sivatagi lábastyúk. Mormoták. Varacskos disznók, sőt még földimalac is. Kicsit olyan volt, akár egy sikeres impresszárió irodája, aki szinte trófeaként teszi ki a művészek arcképét. Csupán annyiban különbözött, hogy dr. Bailey kedvenc sztárjai nem írták alá a róluk készült fotót.

Mindketten csöndben üldögéltünk. Ő elterült az íróasztala mögött, én a sebtiben lepucolt vendégszéken szorongtam.

– Tényleg nagyon megviselt a dolog – ismételte meg. Azután témát váltott: – Maga antropológus?

– Igen.

– Főemlősökkel is foglalkozik?

– Már nem. Valamikor kutattam, de már abbahagytam. Ennek ellenére még mindig tartok órákat a charlotte-i egyetem antropológia tanszékén. Néha végigviszek egy csoportot, akiknek testnyelvet vagy főemlős-biológiát tanítok, de már nem vagyok benne igazán. Túlságosan lefoglal a törvényszéki munka.

– Nagyon helyes – mondta meglepetve a névjegyet. – És mit csinált a főemlősökkel?

Szerettem volna tisztázni, hogy most ki kérdez kicsodát.

– A csontritkulással foglalkoztam. Különösen a betegség előrehaladottsága és a szociális helyzet közti kapcsolat érdekelt. Állatmodelleket figyeltünk. Főleg rhesusokkal dolgoztunk. Manipuláltuk a társadalmi csoportokat, majd stresszhelyzetet idéztünk elő, és követtük a betegség alakulását.

– Terepen is dolgozott?

– Csak szigeteken.

– Ó? – Ámbraszínű szemöldöke érdeklődve csúszott a magasba.

– A Puerto Ricó-i Cayo Santiagóban. Aztán sok évig vezettem gyakorlatokat a dél-karolinai Morgan Islanden.

– Rhesus majmokkal?

– Igen. Dr. Bailey, nagyon hálás lennék, ha mesélne nekem az eltűnt majomról.

Hagyta elúszni a megjegyzést.

– Hogyan jutott el a majomcsoportoktól a holttestekig?

– Csontvázbiológia. Mindkettőnek ugyanaz az alapja.

– Igaz, igaz.

Összedörzsölte cipőjét, azután előrehajolt, és belekezdett:

– Reggel bejöttem, és észrevettem, hogy üres az egyik ketrec. Azt hittük, valaki nyitva hagyta, vagy hogy Elsa – ez volt a neve – maga nyitotta ki. Maga is tudja, hogy minden majom olyan veszélyes, akár egy töltött fegyver. Elképesztő kézügyességgel rendelkeznek.

Mindenesetre átkutattuk az egész épületet, és riasztottuk a biztonsági szolgálatot. Nem találtuk meg. Aztán megláttam azt a cikket az újságban. A többit maga is tudja.

– Mire használták?

– Alsa valójában nem az én kutatási területemhez tartozott. Az egyik végzős diákom foglalkozott vele. Én inkább az állati kommunikációs rendszerekkel foglalkozom. Különösen az illatanyagokkal való jelzésrendszer érdekel.

Azonnal megéreztem rajta, hogy már sokszor előadta ezt a kis betétet. A fenti pár mondat kutatási programjának rövid összefoglalója. Mindig ezekkel a szavakkal mesél munkájáról, ha ismeretlenekkel találkozik, vagy ha egy koktélpartin szóba kerül a dolog. Valamennyien így csináljuk.

– És mi volt a kutatás? – Nem akartam, hogy mellékvágányra csússzon a beszélgetés.

Szárazon elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– A nyelv. Az újvilági főemlősök nyelvi fejlődése. Innen kapta a nevét: L'apprentissage de la Langue du Singé Americain. ALSA. Marie-Lise lett volna a québeci Peny Petterson, Alsa pedig a dél-amerikai Koko. – A tollával játszadozott, de kicsúszott az ujjai közül. Az arcát figyeltem. Fáradt volt vagy kedvetlen, nem tudtam eldönteni, melyik.

– Marie-Lise?

– A tanítványom.

– Meddig jutott?

– Ki tudja? Valójában nem volt sok ideje. A majom öt hónappal azután tűnt el, hogy ide került. Marie-Lise nemsokára követte.

– Itthagytá az egyetemet?

Bólintott.

– Tudja, miért?

Hosszú szünetet tartott, mielőtt válaszolt.

– Marie-Lise nagyon jól tanult. Igaz, végül nem készítette el a szakdolgozatát, de biztos vagyok benne, hogy megszerezte volna a diplomát. Természetesen őt is feldúlta, mikor Alsát megölték, azonban nem hiszem, hogy emiatt ment el.

– Akkor miért?

Kis háromszögeket rajzolt az egyik jegyzőkönyv szélére. Nem sűrgettem.

– A barátja mindig nyaggatta, hogy hagyja abba az iskolát. Állandóan veszekedtek emiatt. Csak egyszer vagy kétszer beszélünk erről, de azt hiszem, emiatt maradt ki. Találkoztam néhány bulin a fickóval. Elég kísértetiesnek tűnt.

– Hogyhogy?

– Hát... nem is tudom. Olyan antiszociálisán viselkedett. A végtelenségig cinikus volt, és mintha fogalma se lett volna az emberek közti érintkezés alapvető szabályairól. A Harlov majomra emlékeztetett. Ismeri? Az egy olyan majom, amit a többiektől elszigetelve neveltek fel, és ezért sose tanulja meg, hogyan viselkedjen a többiekkel. Nem számít, mit mondanak neki: csak forgatja a szemét, és vigyorog. Istenem, de utáltam azt a fickót.

– Nem jutott eszébe, hogy esetleg ő ölte meg Alsát, hogy lehetlenné tegye Marie-Lise munkáját? Ezzel könnyebben elérhette, hogy kimaradjon az iskolából.

Hallgatása elárulta, hogy igen.

– Úgy tudom, hogy Torontóban volt akkor – mondta végül.

– Igazolta?

– Marie-Lise hitt neki, mi pedig nem vizsgáltuk a dolgot. A lányt anélkül is nagyon feldúlta az eset. Mi értelme lett volna tovább piszkálni az ügyet? Az még nem támasztja fel az állatot.

Nem tudtam biztosan, hogy érdemes-e feltenni a következő kérdést.

– Olvasta Marie-Lise kutatási anyagát?

Abbahagyta a hintázást, és éles pillantást vetett rám.

– Mire gondol?

– Fennáll a lehetősége, hogy valamit el akart titkolni? Nem állt érdekében, hogy bármi miatt megakassza a kutatást?

– Nem – rázta meg a fejét. – Egyáltalán nem. – Hangja meggyőzőnek tűnt. A szeme viszont nem.

– Kapcsolatban áll vele?

– Nem.

– Ez mennyire általános?

– Némelyikük megkeres, némelyikük nem. – A lap szélén tovább szaporodtak a háromszögek.

Témát váltottam.

– Ki más juthatott be ide? – Körülnéztem. – Itt van a labor?

– Csak egészen kicsi. Nagyon kevés állatot tartunk itt az egyetemen. Nincs elég helyünk. Tudja, minden fajt külön szobában kell tartanunk.

– Igen?

– Igen. A CCAC-nak különleges előírásai vannak, amelyek a hőmérséklettől kezdve a táplálkozáson keresztül a társas viselkedés lehetőségén át szinte mindenre kiterjed.

– A CCAC-nak?

– A Canadian Councion Animal Care. Kanadai Állattartó Tanács. Ők írták a kísérleti állatok tartási feltételeit szabályozó útmutatót. Ez a mi bibliánk, mindenki ehhez alkalmazkodik. A kutatók, a tenyésztők, az ipar. Ez egyúttal a dolgozók biztonságát is szolgálja.

– Mi van a biztonsággal? – kaptam föl a fejemet.

– Ja, igen. Az útmutató szerencsére elég fajspecifikus.

– Milyen biztonsági előírásokat követel?

– Most éppen tüskés pikókkal dolgozom – mondta. – Ezek halak – mutatott a falon lévő képek egyikére – viszonylag kis hellyel is beérik. Néhány kollégám patkányokat tart. Azok se különösebben helyigényes állatok. Az állatvédők csak a legkritább esetben kötnek bele a halak és rágcsálók tartási körülményeibe.

Olyan arcot vágott, mint aki citromba harapott.

– Elsa volt az egyetlen főemlős a labor fennállása során, ezért érthető, hogy nem vezettünk be különösebb biztonsági előírásokat. Persze volt egy kis szobája, amit mindig kulcsra zártunk, ahogy a ketrecajtót is.

Megállt.

– Annak idején alaposan átgondoltam. Nem emlékszem, ki ment el utoljára. Aznap nem tanítottam este, úgyhogy valószínűleg viszonylag korán elmentem. Vélhetőleg az egyik hallgató ellenőrizte az ajtókat. A titkárnő csak akkor nézi meg, hogy minden rendben van-e, ha külön megkérjük rá.

Ismét elhallgatott.

– Valószínűleg egy kívülálló hatolt az épületbe. Az se lehetetlen, hogy valaki nyitva hagyta az ajtót. Nem mindegyik diák megbízható.

– És mi van a ketrecel?

– A ketrec egészen biztosan nem jelentett nagy gondot. Csupán egy lakat zárta. Sose került elő. Az is lehet, hogy levágták róla.

– És megtalálták a hiányzó testrészeket? – kérdeztem.

Felszaladt a szemöldöke:

– Hiányzó testrészeket?

– Alsát – most én keresgéltem valami olyan szó után, ami a kívülálló számára is elfogadható lehet – felszabdalták. Néhány testrésze hiányzott. Csak érdekelt volna, hogy előkerült-e.

– Mire gondol? – kérdezett vissza döbbenten. – Mije hiányzott?

– A jobb keze, dr. Bailey. A jobb keze csuklóból hiányzott.

Levágták.

Nem akartam a meggyilkolt nőkről mesélni. Fölösleges lett volna.

Hallgatott. Ujjait összefonta a feje mögött, és valahová fölém, a távolba meredt. Rózsás arca bíborszínűvé változott. Csupán az óra ketyegését lehetett hallani.

Hosszasan hallgattunk. Végül megtörtem a csendet.

– Maga szerint mi történhetett?

Nem válaszolt rögtön. Már csaknem feladtam, amikor megszólalt.

– Azt hiszem, hogy valamilyen, az egyetem körül lézengő, mutáns létforma tette.

Azt hittem, befejezte. Megállt az idő. Aztán alig hallhatóan hozzátette:

– Szegény Marie-Lise jobbat érdemelt.

– Bocsánat? – kérdeztem, mert azt hittem, rosszul értettem valamit.

Megismételte a dolgot. Elég furcsának találtam. Hirtelen megszólalt a csengő, éles hangja szilánkokra szabdalta a csendet. Az órára néztem. Tíz óra.

Gyorsan elbúcsúztam. Mindenképpen el akartam kerülni, hogy rákérdezzem látogatásom okára. Elvégre nem mindennapos eset, hogy valaki egy négy évvel ezelőtt eltűnt kísérleti állat megölésének körülményeiről kérdezősködik. Megköszöntem, hogy időt szakított rám, és kértem, hívjon fel, ha bármi eszébe jut még. Amikor

eljöttem, még mindig a falat nézte. Gondolom, nem a látvány nyűgözte le annyira. A rég múlt időkben barangolt.

Nem ismertem nagyon a környéket, ezért ugyanott parkoltam, mint pár napja, amikor átkutattam a Maint Gabby után. A fenébe vele! Egyre inkább úgy éreztem, hogy csupán Gabby nagy színjátékainak egyikéhez statisztáltam. Úgy tűnt, mintha évmilliókkal ezelőtt lett volna. Pedig csak két napja történt.

Ma este kicsit hűvösebb volt, az égből lágy eső szitált. Összehúztam kabátom cipzárját, és megindultam a kocsi felé.

Elhagytam az egyetemet, és északra tartottam a St. Dennisen. Kávéházak és butikok mellett suhantam el. Noha csupán pár háztömbnyire van a St. Laurent-től, úgy tűnik, mintha fényévekre lenne tőle. A St. Dennis mindig teli van fiatalokkal. Ide azért jön az ember, hogy megtalálja, amit akar: ruhát, ezüst fülbevalót, élete nagy szerelmét, vagy csak egy éjszakára szóló kapcsolatot. Az álmok utcája. Szinte minden városban van ilyen. Montrealnak kettő is: az angolok számára a Crescent, a franciáknak pedig a St. Dennis.

Alsára gondoltam, míg arra vártam, hogy zöldre váltson a lámpa a DeMaisonneuve-ön. Baileynek feltehetőleg igaza volt. Tőlem jobbra volt a buszmegálló. Bárki ölte meg, nem törte össze magát, hogy megszabaduljon a testtől. Ez azt sugallta, hogy helybeli.

Fiatal pár jött ki a Berri-UQAM metrómegállóból. Összekapaszkodva szaladtak a langyos esőben, akár két, a szárítóból frissen kiszedett zokni.

Persze az is lehet, hogy ingázó. Rendben – mondtam magamnak. – Szóval az illető fogott egy majmot, hazavitte, hogy nyugodt körülmények közt megnyuvaszthassa, aztán visszajött a metróra, és a buszmegállóban hagyta a tetemet. Ugyan már.

A lámpa zöldre váltott. Átmentem a St. Dennisen, és nyugat felé tartottam a DeMaisonneuve-ön. Még mindig a Baileyvel folytatott beszélgetésen járt az agyam. Vajon mi zavar annyira? Túl sok érzelmet mutatott a diákja iránt? Vagy inkább az, hogy egyáltalán nem törődött a majommal? Miért viselkedett olyan ellenségesen, amikor az Alsá-programról faggattam? Miért nem tudott a levágott

kézről? Pelletier azt mondta, hogy átadta neki a maradványokat. Talán nem vette észre, hogy hiányzik a keze?

– A francba! – csaptam a homlokomra.

Egy overallos férfi hátrafordult. Bocsánatkérően mosolyogtam rá. Mezítláb volt, meztelen felsőtesttel. Egy nagy bevásárlószatyrot cipelt a melléhez szorítva, a zacskó papírfülei gyanúsán szétálltak. Méltatlankodva csóválta fejét.

Bravó, Brennan – mondtam magamnak. – Hamisítatlan Colombo válnék belőled. Még azt se kérdezted meg, hogy hova tette a majom tetemét.

Mint mindig, ha elbaltázok valamit, most is megszavaztam magamnak egy hot dogot. Tudtam, hogy úgyse fogok sokat aludni, így legalább a nehéz ételre foghatom a dolgot. Bementem a Chien-Chaud-ba a St. Dominique-on, rendeltem egy hot dogot mustárral és ketchuppal, meg egy diétás kólát.

– Csak Pepsi van – mondta a James Belushi küllemű eladó. Úgy nézett ki, mintha most lépett volna le a filmvászonról.

Miközben a vörös-fehér műanyag zacskóba csomagolt ételt falatoztam, a falon lógó, foszladozó szélű utazási plakátokat bámultam. Biztosan jó lenne Páros, Santorim és Mykonos kék egét és hófehér házait bámulni – gondoltam. Kedvem lett volna csapot-papot itthagytva felülni az első gépre. Odakint ismét sűrűsödni kezdett a forgalom. Felébredt a Main.

Újabb vendég érkezett, és percek alatt hangos beszélgetésbe elegyedett Belushival. Azt hiszem, görögül folyt a szó. Zsíros ruháját megkapta az eső. Cigarettabűzt és valami számomra ismeretlen illatszert szagát árasztotta magából. Fekete haja kemény volt a vastagon rákent pomádétól. Ahogy ránéztem, elvigyorodott, fölhúzta bozontos szemöldökét, és nyelvét lassan végigfuttatta alsó ajkán. Alig észrevehető mozdulattal felemeltem jobb kezem középső ujját, jelezve, hogy mit hova tegyen, majd kibámultam az ablakon.

Az utca túloldalán kihalt boltok sötétlettek. Először nem érttem, azután rájöttem, hogy ünnep előestéje van. La Cordonnerie la Fleur. Vajon miért nevezi el egy cipész virágról az üzletét?

La Boulangerie Nan. Kíváncsi voltam, hogy ez most a pékség neve, vagy a tulajdonosé? Esetleg az indián cipó adalékanyaga? Az

ablakon keresztül jól lehetett látni az üres polcokat. A pékek dolgoznak a nemzeti ünnepen?

La Boucherie St. Dominique. Kirakatában hét specialitásának reklámja virít. Lopin trains Boeuf. Agneau. Poulet. Saucisse. Friss nyúl. Marha. Bárány. Csirke. Kolbász. Majom.

Ebből elég. Összegyűrtem a hot dog zacskóját, és a papírtálcára dobtam. Ezek miatt irtjuk az erdőt. Rátettem a pepsis dobozt, és az egészszet kihajítottam a szemétkébe. Kisiettem az étteremből.

A kocsim ott volt, ahol hagytam, és úgy, ahogyan hagytam. Beültem és hazaindultam, gondolataim útközben visszakanyarodtak a gyilkosságokra. Az ablaktörő ütemes ingása újabb és újabb képeket villantott fel agyamban. Elsa megcsónkított karja. Morisette-Champoux keze a konyhapadlón. Chantale Trottier maradványai. A lefűrészelt karcsontok.

Mindig ugyanaz a kéz volt? Már nem emlékeztem. Meg kell nézmem. Igaz, egyetlen áldozat keze se hiányzott. Claudelnek lenne igaz? Csak véletlen az egész, és csupán én vagyok paranoiás? Elképzelhető, hogy Elsa elrablója állatmancsokat gyűjt. Vagy talán lelkes Poe-rajongó. Lehet, hogy nő?

Negyed tizenkettőkor értem haza. Tizennyolc órája talpon vagyok. Nincs az a hot dog, ami ma éjjel ébren tartana.

Birdie nem várt az ajtóban. Amikor egyedül hagytam, rendszerint a kandalló melletti fás kosárkába gömbölyödvé szundikált. Ahogy beléptem, lustán rám emelte pillantását.

– Szia, Kismadár, milyen érzés macskának lenni? – doromboltam, miközben megvakartam az álla alatt. – Tudok valami olyasmit kínálni, amiért megéri felébredni?

Lehunytá szemét, és kéjesen kinyújtotta a nyakát. Nem vett tudomást a felkínált vacsoráról. Amikor visszahúztam a kezem, nagyot ásított, és állát visszatette a mancsára. Átmentem a hálószobába. Tudtam, hogy követni fog. A fotelbe hajítottam a baretet, a padlóra szórtam nedves ruhámat, és bemásztam az ágyba. Szinte azonnal mély, álomtalan alvásba zuhantam. Egyszer valami meleget éreztem a lábamnál. Tudtam, hogy Birdie az. Tovább aludtam.

Hirtelen felébredtem az éjszaka közepén. A szívem vadul kalapált. Teljesen éber voltam. Félttem, de nem tudtam, miért. Körülnéztem, de semmit se láttam. A szobában koromsötét honolt. Az órára néztem. Három perc múlva fél kettő. Birdie eltűnt az ágyból. Visszafojtott lélegzettel hallgatóztam. Vajon miért ébredtem fel ilyen hirtelen? Talán hallottam valamit? Vagy a hatodik érzékem szólalt meg? Esetleg Birdie keltett fel, amikor kiment? Hol van most? Nem szoktam így felriadni az éjszaka közepén.

Ellazítottam, minden idegszálamat megfeszítve füleltem. Csupán a szívem zörömbölt. Teljesen kihalt volt a ház.

Aztán meghallottam. Valami halkán megzörrent odakint. Feszülten hallgatóztam. Nem vettem levegőt. Tíz. Tizenöt. Húsz másodperc. Az óra csöndesen számlálta az időt. Már azt gondoltam, hogy csak képzelődtem, amikor ismét meghallottam. Valami fémesen megzörrent. Összeszorítottam az állam, akár egy rögbijátékos kezdés előtt.

Talán valaki jár a lakásban? Már ismertem a környék hangjait. Ez más volt. Behatolt a lakásomba, az agyamba. Idegen.

Csöndben fölhajtottam a takarót, és leléptem a szőnyegre. Hangtalanul felvettem pólómat és farmeromat. Átlopakodtam a szobán. Megálltam az ajtóban, és visszanéztem, hogy valami fegyvert találjak magamnak. Nem láttam semmi biztatót. Újhold volt, de az utcai lámpák fénye azért beszűrődött a lakásba. Keresztülosontam a nappalin. Minden lépésnél megálltam, és tágra nyílt szemmel hallgatóztam. A konyhánál jártam, amikor ismét meghallottam az eltéveszthetetlen csörrenést.

Besurrantam a konyhába, és a dupla ajtó felé kémleltem. Semmi se mozdult. Átkoztam magam, amiért ennyire utálok a fegyvereket. Bezzeg egy Schwarzenegger-filmben... Eltapogatóztam a késtartóig, és kihúztam a legnagyobb konyhakést. Kezemet a nyél köré fontam, és mereven magam mellé engedtem a karomat.

Lassan visszasurrantam, és bekémleltem a nappaliba. Ugyanolyan sötét volt, mint a konyhában és a hálószobában. Aztán észrevettem Birdie-t. Az üveglak előtt ült, és mereven bámult kifelé. A farka idegesen járt, olyan feszültnek tűnt, akár egy felajzott íj.

Újabb zörrenés hallatszott. Egyértelműen odakintről jött. Birdie hátracsapta a fülét. Mellé kuporodtam, és önkéntelen mozdulattal megsimogattam a fejét. A váratlan érintéstől a magasba ugrott, és átvágtatott a szobán. Ha képes lett volna rá, biztos a haját tépve sikoltozik. A hirtelen mozdulattól én is megrémültem. Olyan mozdulatlaná dermedtem, akár a húsvét-szigeti kőbálványok.

Kövesd a macskát! Húzz el a francba! – súgta egy hang a bensőmben. Hátrébb húzódtam. Még egy zörrenés. Úgy kapaszkodtam a késbe, mintha mentőkötél lenne. Sötét csönd ölelt körül. A szívem hangosan zakatolt. Igyekeztem átgondolni a helyzetet. Ha az illető bent van a lakásban, akkor csak a hátam mögött lehet. Viszont ha még a kertben ólálkodik, akkor megakadályozhatom, hogy bejöjjön ide.

Biztos, hogy kintről jön a zaj.

Birdie is arra figyelt.

Meg kellene nézni. A függöny mögül talán meglátom a kertben járkáló sötét alakot.

Logikusnak tűnt. Ez a gyengém.

Még szorosabban fogtam a kést, és addig araszoltam, míg elértem a falat. Mély lélegzetet vettem, és kicsit meglibbentettem a függönyt. A kert elég sötét volt, de azért jól ki lehetett venni a fák, bokrok, kinti székek árnyait. Semmi se mozdult, kivéve a lombokat. Pár másodpercig feszülten figyeltem, azután felbátorodtam, és óvatosan megfogtam a kilincset. Az ajtó zárva volt.

A fal mellett lapulva a főbejárathoz settenkedtem. A biztonsági rendszer nem jelzett behatolást. Biztos, ami biztos alapon megnyomtam az ellenőrző gombot. Nem szólalt meg a riasztó. Megkönnyebbültem.

Megint az előbbi zörrenés. Magam elé kaptam a kést. Aztán rájöttem, hogy fölöslegesen riadozom. Egyelőre nem vagyok veszélyben. Egyedül vagyok a lakásban.

Akkor odakint van. Ez pedig nem is annyira rossz. Elég, ha felkapcsolom a lámpát, biztos, hogy fejezsztve elmenekül.

Nyelni akartam, de túlzottan kiszáradt a szám. Összeszedtem minden bátorságomat, és felkapcsoltam a fényt a nappaliban. Szinte pánikszerűen futottam végig a lakáson, egyre-másra gyújtogatva az

újabb és újabb lámpákat. Teljesen üres volt a lakás. Lerogytam az ágyamra. Még mindig nem tettem le a kést. Újra hallottam az előbbi hangot. Összerezentem, és kis híján megvágtam magam.

Odakint van. Elhatároztam, hogy megnézem magamnak, azután kihívom a zsarukat. Visszamentem a kerti ajtóhoz, és kicsit elhúztam a függönyt. Még annyit se láttam, mint az előbb. A fák lombja sötéten bólogatott a feltámadó szélben. Megint az előbbi hang. Önkéntelenül a kilincs felé nyúltam, de még idejében visszafogtam magam. A kert végéből jött a zaj.

Eszembe jutott a kerti lámpa. Nem érdekelt, zavarja-e a szomszédokat, felgyújtottam, és visszamentem az ajtóhoz. A körte nem volt túl erős, de tökéletesen megvilágította az aprócska udvar minden zugát.

Mostanra elállt az eső. Egyre erősebben fúj a szél, alig észrevehető, fátyolos köd gomolygott. Alaposan ellenőriztem a kertet. Semmit se láttam. Bár szívem a torkomban dobogott, kikapcsoltam a biztonsági rendszert, és kinyitottam a dupla ajtót. Kiléptem az udvarra. Üres volt. Újabb szélroham következett. Megint az előbbi hang. Csaknem felsikoltottam.

Aztán rájöttem. A kapu irányából jött a zaj. Odakaptam a szemem. Ahogy erősödött a szél, megmozdult a kapu. Fémes csörrenés.

Hatalmas kő gördült le a szívemről. Áldottam az eszem, hogy nem hívtam a rendőröket. De miért nem vettem eddig észre, hogy így nyikorog a kapu? Közelebb léptem. Akkor láttam,, hogy nincs rajta a lánc. A lakat is eltűnt. Lehet, hogy Winston elfelejtette visszarakni, amikor lenyírta a füvet? Mindegy. Majd holnap rákérdezek. Visszaindultam a lakásba, és akkor hallottam meg azt a másik hangot. Halkabb volt, sokkal sejtelmesebb.

Ahogy abba az irányba néztem, idegen tárgyat fedeztem fel a fűszerkertemben. Mintha egy hatalmas szikla lett volna ott. Közelebb mentem, és néhány lépés után már láttam, mi az. Egy nejlonzacskó. Időről időre belekapott a szél.

Összeszorult a gyomrom. Mielőtt odaértem volna, tudtam, mi van benne. Remegő lábbal mentem oda. Fölvettem a szatyrot és belenéztem. A látványtól fölfordult a gyomrom. Arrább léptem, és elhántam magam. Sokáig öklendeztem. Amikor végre befejeztem,

megtöröltem a szám, és visszavánszorogtam a lakásba. Bezártam az ajtót, és összekapcsoltam a biztonsági rendszert.

Fölvettem a telefont. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy beüsssem a megfelelő számot. A negyedik csöngésre vette fel.

– Jöjjön ide, kérem. Most, azonnal!

– Brennan? – kérdezte egy álmos hang. – Mi a sz...

– Induljon, Ryan. Már ebben a percben is késésben van.

24.

Több liter tea dolgozott bennem, ennek ellenére legszívesebben odagömbölyödtem volna Birdie mellé, aki édesdeden szunyókált a székekben. Félig lehunyt pillákkal néztem Ryant. Ez volt a harmadik hívása. Ezúttal magánjellegű. Hosszasan nyugtatott valakit, hogy odamegy, de még egy kis időbe telik. Mikor letette, láttam rajta, hogy a hívott fél nem örült túlzottan.

El kellett ismernem, hogy hisztérikus felhangjaim mozgásba hozták a dolgokat. Ryan néhány perc múlva megérkezett. Átkutatta az udvart és a lakást, aztán felhívta a városi rendőrséget, és elintézte, hogy egy járórkocsi biztosítsa az épületet. A táskát szörnyű tartalmával együtt egy másik, valamivel nagyobb táskába süllyesztette, lepecsételte, és az ebédlő padlójára tette. Még ma este elviszi a hullaházba. A helyszínelők reggel jönnek. A nappaliban voltunk. Én a székemben ülve szokásos teámat kortyolgattam, Ryan föl-alá járkálva beszélt.

Nem tudom, mi nyugtatott meg inkább: Ryan vagy a tea. Mégis az előbbire szavaztam. De legjobban egy nagy pohár italra vágytam. Ez a szó, hogy vágytam, elég pontatlanul fedí érzéseimet. Képes lettem volna egy ültő helyemben egy egész üveggel ledönteni. Ne álmodozz, Brennan – intettem magamat. – Tudod, hol végeznéd.

Így tovább kortyoltam a teát, és néztem Ryant. Kifakult farmert és farmeringet viselt. Jól állt neki, a sok kék kiemelte szemét. Amikor befejezte a telefonálást, leült velem szemben.

– Bocs, de ezt nem úszhattam meg – mondta. A díványra lökte a telefont, és megdörzsölte az arcát. A haja kócos volt, fáradtnak látszott. Persze elképzelhető, hogy én se néztem ki úgy, mint Claudia Schiffer.

Vajon mire gondol? – kérdeztem magamban.

– Köszönöm, hogy eljött – mondtam. Egyébként nem először. – Sajnálom, hogy ennyire kiborultam.

– Ugyan már – felelte.

– Általában nem...

– Jó – bólintott. – El fogjuk kapni a szarházit.

– Én csak...

Előrehajolt, és könyökével a térdére támaszkodott. Kék pillantása az enyémbe akadt. Egy pihe egyensúlyozott a jobb szempilláján. Nem vett róla tudomást.

– Ez most elég komoly, Brennan. Ez a fickó nem teljesen komplett. Az emberiség degenerálódásának kézzelfogható bizonyítéka. Olyan, mint a patkány, ami alagutat rág a szemétdombokba, és a csatornák fedezékében bemerészkedik a városba. Igazi éjjeli ragadozó. Most megpróbálja magát is berángatni a fejében játszódó rémálomba. De elkövetett egy nagyon nagy hibát. Most elkapjuk és eltapossuk. Az ilyen férgekkel ezt kell csinálni.

Meglepett, hogy mekkora átéléssel beszél. Nem akartam rámutatni, hogy kissé zavaros, amit mond. felmértem, hogy erre vélhetőleg nem ez a legalkalmasabb pillanat.

Kérdésnek vette hallgatásomat.

– Komolyan beszélek, Brennan – folytatta. – Szerintem macskaalom van az agyában. Képtelen újítani. Márpedig ebben a világban minden ismétlés hiba.

Kezdett idegesíteni az önhergelő zsaruduma. Nem voltam arra hangolva, hogy ilyesmit hallgassak. Férfiak... Védtelennek és sebezhetőnek éreztem magam. Így hát ráöntöttem minden dühömet.

– Szóval maga szerint képtelen újítani? – kérdeztem csípősen.

Gyors pillantást vetett a táskára.

– A fenébe, Brennan, nem a ma estére gondoltam.

Mindketten tudtuk, mire értette. Igaza volt, de ez cseppet se csillapította nyugtalanságomat. Felhajtottam kihűlt teám maradékát. Hallgattam.

– Ez a kis görény nyilvánvalóan követte magát – folytatta olyan lendülettel, akár a légkalapács. – Tudja, hol lakik, és azt is, hogy juthat be ide.

– Valójában nem jött be.

– Csak egy levágott fejet tett a kertjébe.

– Képzelve, nekem is feltűnt! – üvöltöttem torkom szakadtából. Nem mondhatnám, hogy sztoikus nyugalommal fogadtam az eseményeket.

Önkéntelenül is az ebédlő sarkában álló táskára siklott a tekintetem. Az a valami csöndben feküdt ott. Így kívülről csupán egy nagyobbacska csomag. Bármi lehet benne. Röplabda, földgömb vagy dinnye. Akármilyen. Biztosra vettem, hogy senkinek se jutna eszébe, hogy valójában mi az.

Csak hogy én tudtam, és épp ezért képtelen voltam eltekinteni tőle. Lelki szemeimmel láttam a félig elrothadt koponyát, amint kivigyorog rám a zacskójából. Az üreges szemgödrök egyenesen rám szegeződtek. Elképzelttem, amint a gyilkos hangtalanul átvágja a lakatot, leteszi a koponyát a virágágyasba, majd észrevétlenül távozik, ahogyan jött.

– Tudom, hogy igaza van – mondtam nyugodtabban. – Óvatosabbnak kellett volna lennem.

Újabb adag teát töltöttem magamnak.

– Kér? – pillantottam Ryanre.

– Köszönöm, nem. – Fölállt. – Megyek, megnézem, hogy megjött-e a járőr kocsi.

Kilépett az ajtón, én pedig fölhajtottam a teát. A konyhában szöszmörögtem, amikor visszatért.

– A járőr kocsi a mellékutcában parkol, az utca túloldalán – mondta. – A hátsó frontra is állítok megfigyelőket.

Ellenőrzöm őket, amikor elmegyek. Nyugodjon meg: senki se tud észrevétlenül bejönni ide.

– Köszönöm – feleltem, és belekortyoltam az új bögre teába.

Elővett egy doboz du Maurier-t, és kérdően felhúzta szemöldökét.

– Csak nyugodtam – legyintettem.

Persze az az igazság, hogy gyűlölöm a cigarettafüstöt a lakásban. Csakhogy, ha megmondom, akkor hamarabb megy el. Az élet kompromisszumok sorozata – gondoltam. Eszembe jutott, hogy elő kéne keresnem a hamutálcát, de valahogy nem akaródzott megmozdulnom. Ő dohányzott, én teáztam. Mindketten hallgattunk. Csupán a hűtő ciripelt jó szokása szerint.

– Valójában nem is a koponya ijesztett meg – mondtam. – Eleget láttam már életemben. Inkább az, hogy... annyira nem illett oda.

– Igen.

– Tudom, hogy mindenki ezt mondja, de olyan sebezhetőnek éreztem magamat. Mintha valamiféle idegen lény hatolt volna be a területemre, és elment, miután mindent megnézett, és semmi érdekeset se talált.

Szorosan markoltam a bögrét. Kiszolgáltató voltam, és utáltam az érzést. Biztosra vettem, hogy már többezerszer hallotta ugyanezt, legfeljebb más szavakkal. Ha így is volt, nem mondta.

– Maga szerint St. Jacques?

Rám nézett, és a mosogatóba verte a cigarettáról a hamut. A szekrénynek dőlt, és mélyen letűdözte a füstöt. Lábai csaknem a hűtőszekrényig értek.

– Nem tudom – mondta csendesen. – A fenébe, hiszen még azt se tudjuk, hogy kit üldözünk. St. Jacques minden valószínűség szerint álnév csupán. Akárki bérelte azt a patkánylyukat, egy biztos: nem ott lakott. A házmesternő csak kétszer látta, mióta bejelentkezett. Egy hétig figyeltük a helyet, de senkit se láttunk arrafelé.

Krágogott egyet, majd hosszan kifújta a füstöt.

– Ott volt a fényképem a gyűjteményében. Kivágta és megjelölte.

– Így van.

– Maga mit gondol?

Egy pillanatig hallgatott, azután mélyen a szemembe nézett.

– Csupán a saját nevemben beszélek: szerintem kicsi az esélye, hogy véletlen legyen.

Magam is ezt gondoltam, mégis szerettem volna az ellenkezőjét hallani. Nem nagyon akartam belegondolni abba, hogy mindez mit jelent. A táskára mutattam.

– Maga szerint ahhoz a testhez tartozik, amit St. Lambert-ben találtunk?

– Ez már a maga asztala.

Utolsót szívott a cigarettán, megengedte a csapot, alátartotta a csikket, és megkérdezte, hova dobhatja. Elhúztam a szekrényajtót, és kinyitottam a szemetes fülkáját. Amikor fölállt, a karjára tettem a kezét.

– Maga szerint örült vagyok, Ryan? A sorozatgyilkos csak az én agyamban létezik?

Kihúzta magát, és nagyot sóhajtott. Neonkék tekintete az arcomra tapadt.

– Nem tudom – felelte. – Tényleg nem tudom. Elképzelhető, hogy igaza van. Négy meggyilkolt nő két év alatt. Megcsonkították vagy feldarabolták őket, esetleg mindkettő. Lehet, hogy öt áldozat van. A sérülések valóban hasonlók. Mindegyik hüvelyébe valamilyen idegen tárgyat nyomtak. De ez minden. Ezenkívül nincs köztük semmilyen más kapcsolat. Talán egy kocsiderékra való szadista szedi áldozatait. Ugyanígy az is, hogy St. Jacques a tettes. Vagy nem ő, és St. Jacques ártalmatlan szerencsétlen, aki szereti a hátborzongató sztorikat. De az is, hogy most terveli ki a következő gyilkosságot. A kis görény esetleg csak valamiféle hirtelen ötlettől vezérelve plántálta ezt a koponyát a petúniák közé. Nézze, semmi kedvem jósolni. Inkább ígérje, meg, hogy ezentúl óvatos lesz. Nincs több egyéni akció.

Nem bírtam, ha atyáskodott velem.

– Petrezselyem volt – jegyeztem meg alig hallhatóan.

– Micsoda? – csattant fel. Jobbnak láttam nem feszíteni a húrt.

– Mit kell tennem?

– Egyelőre üljön meg a fenekén. – Aztán a szatyorra mutatott. – És derítse ki, hogy ki ő.

Az órájára nézett.

– Úristen, negyed négy. Minden oké?

– Igen – bólintottam. – Köszönöm, hogy eljött.

– Ugyan már – vontam meg a vállát.

Ellenőrizte, működik-e a telefonom, megnézte a biztonsági rendszert, és felkapta a sportszatyrot. Kiengedtem az ajtón. Ahogy

utána néztem, észrevettem, hogy a farmer nemcsak a szemét emelte ki. Brennan – korholtam magam. – Úgy látszik, túl sok teát ittál.

Vagy az is lehet, hogy egyéb dolgokban szenvedtem hiányt.

Nem egészen egy órával később, fél öt előtt három perccel újra kezdődött az egész lidércnyomás. Először azt hittem, álmodom: agyam csupán a korábbi eseményeket dolgozza fel. De az az igazság, hogy nem is aludtam. Csupán feküdtem az ágyban, és megpróbáltam ellazítani. Összevissza csapongtak a gondolataim. Ám az a hang nagyon is valóságos volt. A biztonsági rendszer sipogása jelezte, hogy valaki kinyitotta az ajtót vagy az ablakot. A titokzatos behatoló visszatért.

Szívem rögtön a torkomba ugrott. Teljesen megbénított a félelem. Nem tudtam, mit csináljak. Harcoljak talán? Vagy inkább fussak el? Kétségbeesetten szorítottam a takaró szélét. Őrült iramban peregtek agyamban a kérdések. Hogy sikerült észrevétlenül elosonnia a rendőregység mellett? Vajon melyik ajtón jött be? Úristen, a kés! A konyhaasztalon hagytam. Ráadásul Ryan ellenőrizte a telefonomat, de én kihúztam a hálósobai készülék zsinórját, mert nyugodtan akartam aludni. Ha megtalálom, és sikerül a helyére dugnom, talán idejében tudok segítséget hívni. Mit is mondott Ryan, merre parkol a járőrököcsi? Lehet, hogy meghallanák, ha kitörném a hálósobaablakot, és torkomszakadtából kiabálni kezdenék?

Köröttem motoz a sötét. Halk kattánás. Hol lehet most? A hallban? Visszatartottam a lélegzetem, és az alsó ajkamba haraptam.

Határozott csusszanás a márványpadlón. Ez csak a hall lehet. Lehet, hogy csak Birdie mászkál? Nem, neki sokkal könnyedebbek a léptei. Leheletfinom súrlódás, mintha csak a falhoz ért volna. A macska nem ilyen magas.

Afrikai emlék villant át a fejemen. Éjszakai utazás Amboseliben. A dzsip fényszórói hirtelen egy leopárdra estek. A fűben lapult: minden izma megfeszült. Tágra nyílt orrlyukakkal szívta be az éjszakai levegőt. Hangtalanul cserkészte be a gyanútlan gazellákat. Üldözőm ugyanígy közeledett a sötétben. Vajon megtalálta már a hálósobámba vezető ösvényt, elvágva a menekülés egyetlen

lehetséges útvonalát? Mit akar? Miért jött? Most mit tegyek? Bármit! – mondtam magamnak. – Ne fekédj, és várj tehetetlenül! Csinálj valamit!

A telefon! Megpróbálok. Odakint van egy rendőrájárór. A központos szól nekik, és néhány másodperc alatt itt lehetnek. Sikerül-e értesítenem őket anélkül, hogy gyanút fogna?

Lassan fölemeltem a takarót, és az oldalamba fordultam. Az ágyemű zizegése mennydörgésnek tűnt.

Odakint eközben ismét nekiütődött valami a falnak. Közelebről jött. Mintha a behatóló egyre magabiztosabb lenne. Már nem olyan óvatos, mint az elején.

Minden izmom megfeszült. Szép csöndesen araszoltam az ágy széle felé. A szobában uralkodó sötét megnehezítette a dolgomat. Miért engedtem le a rolót, és húztam ki a telefont? Miért? Hülye. Hülye, hülye, hülye. Meg kell keresnem a zsinórt, visszadugni a készülékbe, és tárcsázni a 91 l-est. Képzeltben föltérképeztem az utat. Először le kell csúsznom a padlóra, hogy elérjem a készüléket.

Amikor elértem az ágy peremét, felkönyököltem. Hiába erőltettem a szememet. Túl sötét volt, csupán az üvegajtó körvonalait tudtam kivenni, mert azt megvilágította a riasztó kijelzője. Az ajtó előtt hatalmas, fekete árnyék magasodott.

Lassan leengedtem a bal lábam a padlóra. Az árnyék megmozdult. Megdermedtem a félelemtől. Ez a vég – futott át az agyamon. A saját ágyamban. Egyedül. Hirtelen eszembe villant a többi nő arca, kibelezett testük, csontjaik. A pumpa. A szobor. „Nem!” – sikoltotta egy hang a fejemben. – „Engem ne!” Lesz időm, hogy sikoltsak, mielőtt rám támad? Sikerül felriasztanom a rendőröket?

Szemem ide-oda cikázott, akár a fogságba esett vadállatoké. A sötét alak még mindig betöltötte az ajtó túlfelét. Nem tudtam mozdulni vagy sikítani. Az alak tétovázni látszott. Nem voltak arcvonásai. Csak tömege. Ez az egyetlen bejárat, és a kijárat is egyben. Istenem! Miért nem tartok fegyvert?

Peregtek a másodpercek. Lehet, hogy a behatóló nem tudja kivenni az ágyat a sötétben. Van elemlámpája? Vagy azt fontolgatja, hogy felkapcsolja a villanyt?

Vége megmozdult az agyam. Leráztam benuhátságomat. Mit is tanítottak az önvédelem foglalkozáson? Fuss el, ha tudsz. Nekem erre semmi esélyem. Ha sarokba szorítanak, harcolj teljes erőbedobással. Csípj. Rúgj. Harapj. Sebesítsd meg. Első számú szabály: ne hagyd, hogy föléd kerüljön. Második számú szabály: sose hagyd, hogy leszorítson. Lepd meg. Ha valahogyan kijuthatnék, hogy szóljak a zsaruknak... Bal lábam már a padlón volt. Óvatosan leengedtem a jobbat is. Csaknem sikerült talpra állnom, amikor az alak egy hirtelen mozdulatot tett, és elvakított a mindent betöltő fényzőn. Kezemet a szemem elé kaptam, és harsány üvöltéssel előrevettem magam, hogy félresodorjam az útból a behatolót, és kitorjék a hálószobából. A lábam sajnos beakadt a lepedőbe, és teljes hosszában elvágódtam a padlón. Gyorsan balra hengeredtem, majd négykézlábra álltam, és talpra ugrottam. Szembenéztem a támadóval. Hármask számú alapszabály: sose fordíts háttat a másikkak.

Az alak a szoba szemközti sarkában állt. Keze a villanykapcsolón, arca láthatóan zaklatott volt. Gondolom, az én arcom ugyanígy tükrözte gyors egymásutánban felvillanó érzelmeimet. A rettegést. A felismerést. A zavart. Szemünk találkozott. Egyikkünk se szólt. Némán bámultunk egymásra.

– Az isten verjen meg, Gabby! – tört ki belőlem az indulat. – Mit csinálsz itt, te hülye picca? Mi a fasznak hozod rám a frászt? Dögölj meg, te rohadtt kurva!

Térdre rogytam. Meg se próbáltam visszafojttani a könnyeimet. Egész testemet rázta a zokogás.

25.

A sarkamon ültem. Előre-hátra ingtam a térdemen. Összefüggéstelenül kiabáltam és zokogtam. Szavaimnak nemigen volt értelme, és amikor összevegyült a zokogással, végképp követhetlenné vált. Agyam mélyén valahol éreztem, hogy ez az én hangom, de nem volt hatalmam felette. Nem ismertem fel, hogy belőlem ömlik ez a végtelen szóáradat. Csak annyit tudtam, hogy megállíthatatlanul zokogok.

Az artikulálatlan dühkitörés lassan sírássá szelődött, majd csöndes szipogás lett belőle. Végül egy utolsó rázkódással abbahagytam az ütemes himbálódzást, és Gabbyra néztem. Ő is sírt.

A szoba végében állt. Egyik keze a kapcsolón, a másikat maga elé szorította. Hol összezárta, hol széttárta ujjait, mellkasa hullámozott. Könnyek folytak az arcán, csöndesen sírt. Mozdulatlan volt.

– Gabby? – kérdeztem. Elcsuklott a hangom, úgyhogy csak ennyi jött ki a torkomon: – by?

Bólintott. Rakoncátlan fürtjei az arcába hulltak, folyamatosan hüppögött, mint aki megkísérli visszafojtani a sírást. Úgy tűnt, képtelen megszólalni.

– Istenem, Gabby – suttogtam, miután megköszörültem a torkomat. – Megőrültél? Mit csinálsz itt? Miért nem hívtál?

Úgy tűnt, a második kérdést is megfontolja, de aztán csak az elsőre válaszolt:

– Beszélni... akartam veled.

Némán bámultam rá. Három héten át kerestem. Elkerült. Most hajnali fél ötkor betört a lakásomba. Legalább tíz évet öregedtem ezalatt.

– Hogy jutottál be?

– Még megvan a kulcs, amit tavaly adtál – mondta, és nagyot nyelt. Láthatóan kezdett megnyugodni.

Elengedte a villanykapcsolót, és felmutatta a kulcsot.

Éreztem, hogy előnti agyamat a vér. Ennek ellenére igyekeztem úrrá lenni érzelmeimen.

– Ma éjjel nem, Gabby – mondtam határozottan.

– Tempe, én...

Jeges pillantást vetettem rá. Megdermedt. Panaszosan nézett vissza rám:

– Tempe, én nem mehetek haza.

Szeme alatt mély karikák ültek. Teste merevnek látszott. Úgy nézett ki, akár egy antilop, amit üldözői leválasztottak a csordától, és sarokba szorítottak. Nagy testű antilop, de kétségkívül látszik rajta, hogy halálra rémült.

Talpra álltam, és ágyneműt meg törülközőt vettem elő a hall szekrényéből. A vendégszoba ágyára tettem őket.

– Reggel majd beszélünk, Gabby.

– Tempe, én...

– Reggel.

Mikor elaludtam, hallottam, hogy tárcsáz. Nem számít. Majd holnap.

És beszélünk. Hosszú órákon át folyt belőlünk a szó. Több tál kukoricapehely, spagetti és végtelen számú cappuccino kíséretében. Beszélünk evés közben, a díványon fekvé, és a St. Catherine-en sétálva. Leginkább Gabbyból ömlött a szó. Az elején meg voltam győződve róla, hogy végre felengedett. Vasárnap este már nem voltam ilyen biztos a dologban.

A helyszínelők péntek délelőtt érkeztek. Nem törődtek velünk, gyorsan és hatékonyan tették a dolgukat. Gabby jelenlétét természetesnek vették. Egy jó barát, aki azért jött, hogy támaszt nyújtson a rettegés éjszakája után. Ugyan elmondtam neki, hogy betörték a kertbe, de nem említettem a levágott fejet. Úgyis elég baja volt. A helyszínelők igyekeztek lelket önteni belém.

– Ne aggódjon, dr. Brennan – mondták búcsúzóul. – Elkapjuk a szemetet. Nyugodt lehet.

Gabby helyzete legalább annyira kétségbeejtőnek tűnt, mint az enyém. Korábbi informátora mostanra csaknem minden lépését

követte. Állandóan a nyomában volt. Néha a lakásával szemközi padon üldögélt, máskor az utcán követte őt. Esténként a St. Laurent környékén lógott. Bár Gabby már nem állt szóba vele, nem szállt le róla. Illő távolságban maradt tőle, de egy percre se vette le róla a szemét. Gabby úgy gondolta, hogy még a lakásában is járt.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem. – Elvitt valamit?

– Nem – felelte. – Legalábbis nem hiszem. De tudom, hogy átnézte a holmimat. Semmi se tűnt el, de minden kicsit másként állt, mint ahogy hagytam. Gondolom, pár milliméterrel odébb rakta őket.

– Miért nem válaszoltál a hívásaimra?

– Nem vettem föl a telefont. Naponta egy tucatszor csengett, és senki se szólt bele. Ugyanez volt az üzenetrögzítővel is. Egy csomószer letették. Nem mondott rá semmit.

– Miért nem hívtál?

– És mit mondtam volna? Hogy követnek? Hogy viktimológiai eset lett belőlem? Hogy képtelen vagyok megbirkózni a saját problémáimmal? Arra gondoltam, ha úgy kezelem, akár egy kosár kukacot, előbb-utóbb elveszti érdeklődését, és elhernyózik valamerre.

Fájdalmas pillantást vetett rám.

– Azt hiszed, nem tudom, mit mondtál volna? Vesztettél, Gabby. Hagytad, hogy úrrá legyen rajtad a paranoia. Segítségre van szükséged.

Enyhe büntudatot éreztem. Eszembe jutott legutóbbi beszélgetésünk, amikor lecsapta a kagylót. Igaza volt.

– Hívhattad volna a rendőrséget. Biztosan védelmet adnak, ha kérsz. – Amikor kimondtam, már magam is éreztem, hogy mekkora hülyeség. – Jó, jó, rendben – tettem föl védekezőleg a kezem.

Végül elmondta csütörtök esti megjelenésének előzményeit is.

– Hajnali fél négykor értem haza. Azonnal láttam, hogy valaki járt a lakásban. Tudod, a legősibb trükköt használtam: egy vékonyka fonalat ragasztottam az ajtóra. Nos, mikor láttam, hogy eltűnt, teljesen beroncsiztam. Egészen odáig hullajó kedvem volt: aznap nem láttam a dilist. Előző héten cseréltettem le a zárakat, úgyhogy végre biztonságban éreztem magam. Amikor észrevettem a padlón heverő fonalat, összeomlottam. Nem tudtam elhinni, hogy megint

sikerült bejutnia. Azt se tudtam, bent van-e még, vagy sem. Semmi kedvem se volt kipróbálni. Inkább sarkon fordultam, és egyenesen idejöttem.

Apródonként mesélte az elmúlt három hét eseményeit. Hol ez, hol az a mozzanat jutott az eszébe. Ahogy mind többet mondott, lassanként időrendbe raktam a történéseket. Bár a fickó nem viselkedett agresszívan, egyre tolaodóbb lett. Vasárnapra már magam is osztottam aggodalmait.

Úgy döntöttünk, hogy egyelőre nálam marad, bár nem vettem volna mérget rá, hogy valóban ez a legbiztonságosabb hely a városban. Péntek este Ryan hívott, és elmondta, hogy a járőrökosi hétfőig marad. Odabólintottam nekik, amikor sétálni mentünk Gabbyval. Ő azt hitte, hogy mindez a csütörtöki betörésnek köszönhető. Nem mondtam meg az igazat. Nagyon fontos volt, hogy végre biztonságban érezze magát.

Javasoltam neki, hogy szóljunk a rendőrségnek, de a lehető leghatározottabban visszautasította. Attól félt, hogy az első dolguk lenne kifaggatni a lányait. Tudta, hogy ez esetben kivághatja az egész kutatási programot. Ebben igazat kellett adnom neki.

Hétfőn reggel bementem a laborba. Gabby azt tervezte, hogy összeszedi néhány holmiját. Végül is beletörődött, hogy egy ideig ne menjen a Mainre, és úgy gondolta, ezalatt összegezheti eddigi eredményeit. Ehhez persze szükség volt a feljegyzéseire és a laptopjára.

Már elmúlt kilenc, mire beértem az irodámba. Ryan már telefonált. Az üzenet ennyi volt: „Találtam egy nevet. A. R”. Már elment, mire visszahívtam, úgyhogy átmentem a szövevényre, hogy megvizsgáljam látogatóm ajándékát.

A pulton száradt. Mivel a rovarok már mindent leettek róla, nem kellett kifőzni. Most, hogy lemosták és felcímkézték, pontosan úgy festett, mint az intézetben található több ezer társa. Miközben szemügyre vettem, eszembe jutott, mennyire megrémültem tőle három éjszakával ezelőtt.

– Fekvés, fekvés, fekvés – mondtam az üres labornak.

– Tessék?

Nem hallottam, hogy Dennis is bejött közben.

- Semmi, csak egy telekügynöktől hallottam egyszer.
- *Oui?*
- Sok esetben nem az az érdekes, hogy miről van szó, hanem hogy hol találkozunk vele.
- Zavartan nézett rám.
- Ne is törődjön vele – legyintettem. – Vett talajmintát, mielőtt megmosta?
- *Oui.* – Két műanyag dobozkat emelt a magasba.
- Akkor küldje át őket a földtanosokhoz. Bólintott.
- Megröngenezte?
- *Oui.* A harapásnyomokat és a fogképeket most adtam át dr. Bergeronnak.
- Hogyhogy hétfőn is bejött?
- Kétheti szabadságra megy, és előtte még be kell fejeznie néhány jelentést.
- A szabadságnak ára van. – Egy műanyag kádba tettem a koponyát. – Ryan úgy gondolja, hogy talált egy lehetséges nevet.
- Ah, *oui?* – szaladt fel a szemöldöke.
- Biztosan a tyúkokkal kelt, mert az éjszakai szolgálat adta át az üzenetet.
- A St. Lambert-i csontvázhhoz, vagy ehhez a fickóhoz? – kérdezte a koponyára mutatva. Vélhetőleg mindenki hallotta a történetet.
- Lehet, hogy mindkettőhöz. Majd megmondom.
- Elindultam az irodám felé, útközben beugrottam Bergeronhoz. Már beszélt Ryannel. A nyomozó végre talált valakit, aki elég ígéretesen hajazott a talált holttestre.
- Tud róla valamit?
- *Rien.* Semmit.
- Még délelőtt végzek ezzel a koponyával. Ha szüksége van rá, jöjjön csak nyugodtan.

Az elkövetkező órát azzal töltöttem, hogy meghatározom a koponya tulajdonosának nemét, korát és bőrszínét. Megfigyeltem és megmértem az arc és a koponya jellegzetességeit, majd átfuttattam az adatokat a számítógépen. Egyetértettünk. Ugyanúgy fehér nő

volt, mint ahogy a St. Lambert-en talált csontváz is. A kormeghatározás viszont teljességgel reménytelen. A koponyavarratok záródása alapján persze finomítani lehetne az eredményt. Azonban e nélkül a számítógép se tudott segíteni. Gyanítottam, hogy húszas évei végén, harmincas évei elején járhatott. Legfeljebb negyvenéves lehetett a halál pillanatában. Ebben is egyezett a St. Lambert-en talált maradványokkal.

Más jelek is utaltak rá, hogy a két lelet esetleg egybetartozik. A testméret, az erőteljes izomtapadási pontok, az ízületi változások mértéke, a csontok állapota és állaga. Minden egyezett. Egyre inkább meggyőződésemmé vált, hogy ez a fej a St. Bernard-monostorban talált csontváz része, de ehhez még több bizonyítékra volt szükségem. Megfordítottam a koponyát, és szemügyre vettem a koponyaalapot is.

A nyakszirtecsont mentén, annál a pontnál, ahol a koponya gerincoszlopon ül, egy sor V alakú vágást találtam. Fönről lefelé futottak, a csont alakját követve. A Luxolamp alatt igencsak hasonlóknak tüntek a hosszú csontokon megfigyelt jelekhez, én azonban biztosra akartam menni.

Visszavitettem a koponyát a szövettani laborba, és lettettem a mikroszkóp mellé. Kihoztam a fejetlen csontvázat is. Kivettem a hatodik hátcsigolyát a dobozból, a mikroszkóp alá helyeztem, és ismét szemügyre vettem az egy héttel ezelőtt már megvizsgált apró vágásokat. Aztán a koponya következett. A vágásnyomok alakja, formája és elhelyezkedése azonos volt. Minden egyezett.

– Grace Damas.

Kikapcsoltam a száloptika lámpáját, és a hang felé fordultam.

– *Oui?*

– Grace Damas – ismételte Bergeron. – Harminckét éves. Ryan szerint kilencvenkettő februárjában tűnt el.

Gyors fejszámolást végeztem. Két év, négy hónap.

– Megfelel. Valami egyéb?

– Nem kérdeztem. Ryan azt mondta, beugrik ebéd után.

– Tudja, hogy sikerült azonosítanod?

– Még nem. Most fejeztem be. – A csontokra nézett. – Te találtál valamit?

– Megegyeznek. Kíváncsi vagyok, mit mond a talaj- és a pollenelemzés, de a magam részéről biztosra veszem, hogy összetartoznak. Persze jó lenne, ha meglennének a felső nyakcsigolyák, de nem lényegbevágó a dolog.

Grace Damas. Ebéd alatt végig ez a név visszhangzott a fejemben. Grace Damas. Az ötös számú áldozat. Vagy még mindig nem ért véget a sor? Vajon hány tetemet fogunk még találni? Valamennyiük neve kitörölhetetlenül az agyamba vésődött. Morisette-Champoux, Trottier, Gagnon, Adkins. És most Damas is.

Fél kettőkor megérkezett Ryan, és bekopogott a szobámba. Bergeron már elmondta neki, hogy sikerült az azonosítás.

– Mit tud róla? – kérdeztem.

– Harminckét éves volt. Három gyerek édesanyja.

– Istenem.

– Jó anya, hűséges feleség. Rendszeresen járt templomba is. – A hutchisoni St. Demetrius egyházközséghez tartozott. Ez az Avenue du Parc és a Fairmont közelében található. Egyik nap elindította a gyerekeket az iskolába. Sose látták többé.

– A férj?

– Tisztának látszik.

– Szerető?

Vállat vont.

– Ez hagyománytisztelő görög család. Amiről nem beszélsz, az nem is létezik. Természetesen nagyon jó lány volt. A férjének és a gyerekeknek élt. A nappaliban valóságos házioltárt állítottak neki. Lehet, hogy szent volt. Lehet, hogy nem. Sose fogjuk a családtól megtudni. Pont olyan, mintha egy mimózát faggatna az ember. Az első gyanús jelre becsukódnak.

Beszéltem neki a vágásnyomokról.

– Ugyanolyanok, mint Trottier vagy Gagnon esetében.

– Hm.

– A kezeket levágták. Éppúgy, mint Gagnon, Morisette-Champoux vagy Trottier holttesténél.

– Hm.

Mikor elment, bekapcsoltam a laptopot, és megnyitottam a táblázatomat. Kitöröltem, hogy *Inconnue* és beírtam a helyére: Grace

Damas. Felvezettem a Ryantól kapott adatokat. Egy másik fájlban összegeztem, amit megtudtam róluk.

Grace Damas 1992 februárjában tűnt el. Harminckét éves volt. Férjezett, három gyermek anyja. A város északkeleti felén lakott, az Extension parkban. Testét feldarabolták és elásták a St. Lambert-ben lévő St. Bernard-monostor kertjében. 1994 júniusában találtak rá. A feje pár nappal később került elő a kertemben. A halál oka: ismeretlen.

Francine Morisette-Champoux-t 1993 januárjában ölték meg. Megverték és lelőtték. Negyvenhét éves volt. Testét alig két órával később találták meg belvárosi házukban, ahol a férjével lakott. A gyilkos fölvágta a hasát, lemetszette jobbját, és egy konyhakést nyomott a hüvelyébe.

Chantale Trottier 1993 októberében tűnt el. Tizenhat éves volt. Az anyjával együtt a St. Anne-de Bellevue lakónegyedben élt. Megverték, megfojtották, feldarabolták. Jobb kezét félig, a balt teljesen levágták. Testét két nappal később találták meg a St. Jérôme-ban.

Isabelle Gagnon 1994 áprilisában tűnt el. Fivérével és annak barátjával együtt élt a St. Édouard-ban. Ez év júniusában találtak meg feldarabolt testét a belvárosi La Grand Séminaire területén. Bár a halál oka ismeretlen, a boncolás kiderítette, hogy a hasát felvágták, és a testet feldarabolták. Kezeit levágták. A gyilkos egy vécépumpát dugott a vaginájába. Huszonhárom éves volt.

Margaret Adkinst június 23-án ölték meg, éppen egy héttel ezelőtt. Huszonnégy éves volt. Édesanyjával, élettársával és hatéves kislfiával élt. Agyonverték. A hasát felvágták. Egyik mellét lemetszték, és a szájába erőltették. Hüvelyébe fémszobrot nyomtak.

Claudelnek igaza van. Az áldozatok nemigen mutatnak hasonlóságot. Mindegyiküket megverték, de Morisette-Champoux-t például lelőtték, Trottier-t pedig megfojtották. Adkinst agyonverték. Damas és Gagnon halálának pontos okát még csak nem is sejtjük.

Újra és újra végignézttem, hogy melyikükkel mit csináltak. Noha látszólag minden eset más volt, akadtak közös elemek is. Valamennyiüket megverték és feldarabolták. Mindegyikükkel szadista végzett. Valószínűleg ugyanaz az ember lehetett. Damast,

Gagnont és Trottier-t földarabolta, és műanyag zsákokba tette. A hasukat föl vágta. Gagnon és Trottier kezét lefűrészelték. Morisette-Champoux hasát ugyancsak felvágták. Noha őt nem darabolták föl, egyik kezét lemetsztették. Adkins, Gagnon és Morisette-Champoux hüvelyébe idegen tárgyat erőltettek. A többiekébe nem. Adkins mellét levágták. A többiekét vélhetőleg nem. Vagy mégis? Damas és Gagnon esetében nem tudjuk biztosan. Túl későn kerültek elő.

Kétségbeesetten bámultam a képernyőre. Valahol itt kell lennie – mondtam magamnak. – De miért nem látom? Mi lehet a kapcsolat? Miért épp ezek a nők? Az életkoruk különböző. Biztos nem ez alapján választotta ki őket. Valamennyien fehérek. Ez nem New Orleans, hanem Kanada. Van köztük angol. Francia. Férjezett. Magányos. Élettársával lakó. Nézzünk valami mást. Mondjuk a földrajzot.

Elővettem a térképet, és valamennyiük megtalálási helyét berajzoltam. Most még kevesebb értelme volt, mint amikor Ryannel csináltuk. Most már öt pontunk volt. Megpróbáltam lakóhely szerint is. Ez se hozta meg a várva várt sikert.

Mit vártál, Brennan? – kérdeztem magamtól. – Talán, hogy nyilat formáznak, amelynek hegye egyenesen a gyilkos lakására mutat? Hagyd a fenébe a helyet. Inkább nézd meg az időpontokat.

Áttértem a dátumokra. Damas volt az első. 1992 elején gyilkolták meg. Fejben számoltam. Damas és Morisette-Champoux meggyilkolása között még tizenegy hónap telt el. Trottier kilenc hónappal később következett. Gagnon alig fél év elteltével. Adkins testét két hónappal később fedezték fel.

Egyre rövidülnek a szünetek. A gyilkos egyre merészebb. Az is lehet, hogy a vérszomja nőtt. A szívem hevesen vert. Egy hét telt el Margaret Adkins halála óta.

26.

Csapdába esett vadállatnak éreztem magam. Aggódtam és szorongtam, a fejemben egymást követték a gondolatok. Dühös voltam, de eltökélt. Odakinn egy cukorpapírkát sodort a szél, megpörgette, aztán továbbrepítette.

Ez vagyok én – gondoltam magamban. Képtelen vagyok kezembe venni a saját sorsomat. Mindig egy lépéssel lemaradva követem az eseményeket. Semmit se tudunk St. Jacques-ról. Fogalmunk sincs, ki tette a koponyát a kertembe. Nem jutottunk előbbre Gabby üldözőjének ügyében se. Claudel feltehetőleg beadta az ellenem írt feljelentést. A lányom abba akarja hagyni az egyetemét. Öt halott nő ügyében nyomozok, noha nem ez a munkám.

Az órára néztem. Negyed három. Úgy éreztem, megfulladok itt a négy fal közt. Muszáj tennem valamit.

De mit?

Ryan jelentésére esett a tekintetem. Az első pillanatban elvettem az ötletet.

Örjöngeni fognak.

Semmi kétség.

Ellenőriztem a jelentést. Rajta volt a cím. Lenyitottam a gépben a táblázatot. Ott volt valamennyi, irányítószámmal és telefonszámmal együtt.

Talán mégiscsak jobb lenne edzésre menni. Ott is kidolgozhatom magamból a feszültséget.

Valószínűleg.

Az efféle magányos akciók csak tovább mérgesítik a helyzetet. Claudel nem díjazza majd a dolgot.

A lehető legkevésbé sem.

Ryan is nagyon dühös lesz.

Minden bizonnyal.

Elég kemény.

Kinyomtattam az adatokat, kiválasztottam az egyik számot és tárcsáztam. A harmadik csengetésre vették föl. Egy férfihang válaszolt. Noha meglepődött, készséggel beleegyezett, hogy találkozzunk. Fölkaptam a táskám, és kiviharzottam a napsütésbe.

A hidegfront elvonult, ismét tombolt a nyár. Olyan volt, mintha langyos húslevesben járna az ember. Az utcák és a házak ontották magukból a hőséget, hogy grillcsirkének éreztem magam a kocsiban. Francine Morisette-Champoux otthona felé tartottam. A férje még mindig ott lakott. Azért választottam az ő címét, mert ez volt a legközelebb, a belváros mellett, alig tízpercnyire tőlem. Ha lebukom, még mindig mondhatom, hogy épp úton vagyok hazafelé.

Rövid keresgélés után megtaláltam a házat. Az utcát kovácsoltvas erkélyes, fényesre festett ajtajú, föld alatti garázzsal ellátott téglaházak szegélyezték. Montrealban szinte minden lakónegyednek megvan a maga neve. Morisette-Champoux-ék környéke a kevés kivétel közé tartozott. Már utolérte a fejlődés szele, és megszüntette a hajdani település falusi jellegét, ennek ellenére komoly értékrendi válságban szenvedett a környék. Túl közel feküdt a belvároshoz, hogy előváros lehessen, ám mégse tartozott a központi negyedhez. Nem volt se elég régi, se kimondottan új. Célszerűsége valahogy sivárrá tette.

Becsöngettem és vártam. Frissen nyírt fű és többnapos szemét szaga úszott a levegőben. Két ajtóval odébb egy szórófejes öntöző spriccelte a vizet a zsebkendőnyi gyepre. A légkondicionáló teljes erőbedobással dolgozott, zümmögése egybeolvadt az öntöző fáradhatatlan kattogásával.

Amikor ajtót nyitott, azt hittem, Gerber bébit látom felnőtt kiadásban. Szőke haja eléggé megritkult, a középső sáv apró tincsbe csavarodva hullt a homlokába. Arca húsos és kerek. Piszte orra az égnek meredt. A harminckét fokos meleg ellenére farmert és pulóvert viselt. Calgary Stampede 1985 – hirdette hasán a felirat.

– Monsieur Champoux, én...

Szélesre tárta az ajtót, és hátralépett. Nem törődött az azonosító lapommal. Megindult előttem, a szűk hallból szűk nappaliba vezetett. Az egyik falat teljes egészében akváriumok borították. Mellettük kis

szekrény állt, rajta a haltartáshoz szükséges segédeszközök. Üveges ajtó nyílt a konyhába. Elfordítottam a fejem.

Champoux szabaddá tette a díványt, és intett, hogy üljek le. Ő maga a fotelbe zuttyant.

– Monsieur Champoux – kezdtem újra dr. Brennan vagyok, a törvénszéki orvosi laboratórium munkatársa.

Itt abba hagytam, remélve, hogy elkerülöm a további magyarázkodást. Elég nehéz lett volna bármiféle elfogadható indokot találni arra, hogy miért is vagyok itt.

– Találtak valamit? – kérdezte reménykedve. – Én... olyan régen volt, és én egész egyszerűen nem akarok arra a dologra gondolni. – A padlót nézte, miközben beszélt. – Francine másfél éve halott. Egy éve nem jelentkeztek.

Kíváncsi lettem volna, hogyan illek be a „magukba”.

– Olyan sok kérdésre feleltem már. Annyi emberrel beszéltem. A halottkémmel. A zsarukkal. Az újságírókkal. Még magánnyomozót is béreltem. Tényleg azt akartam, hogy elkapják a fickót. Semmi értelme se volt. Sose jöttek rá, miért tette. A halottkém szerint egyórás pontossággal meg lehet mondani a halál időpontját. Még meleg volt, mikor megtaláltam. Egy örült besétál, megöli a feleségemet, majd eltűnik, akár a kámfor. – Hitetlenkedve rázta a fejét. – Találtak végre valamit?

Szemében egyszerre ült a kétely és a remény. Belém hasított a bűntudat.

– Nem, Monsieur Champoux, nem nagyon jutottunk előbbre. – Kivéve hogy még négy nőt megölt ez az állat. – Csupán szeretnék újra átvenni néhány részletet, hátha elkerülte valami a figyelmünket.

Szeméből eltűnt a remény. Kiábrándultan nézett vissza rám. Hátradőlt a fotelben, és várt.

– A felesége élelmezési szakértőként dolgozott?

Bólintott.

– Hol?

– Az egész városban. Az SZM alkalmazottja volt, úgyhogy minden áldott nap máshova kellett kiszekereznie.

– SZM?

– Szociális Ügyek Minisztériuma.

– Mindig máshova ment?

– Valójában táplálkozási tanácsadó volt. Főleg emigráns csoportoknak tartott előadásokat arról, hogy mit vásároljanak. Segített közös konyhát alapítani, és megtanította őket olcsó, de egészséges ételeket készíteni. Rendszeresen látogatta a közkonyhákat, hogy megbizonyosodjon róla, valóban jól működnek-e.

– Hol vannak ezek a közösségek?

– Mindenfelé. Az Extension parkban. A Cote des Naigesen. A St. Henriban. Kis Burgundiában.

– Mióta állt a minisztérium alkalmazásában?

– Hat vagy hét évig. Előtte a Montreal Generálnál volt. Azt sokkal jobban szerettem.

– Élvezte a munkáját?

– Igen. Szerette. – Pattogva törtek elő torkából a szavak.

– Rendszertelenül dolgozott?

– Nem. Az az igazság, hogy mindig dolgozott. Reggel. Este. Hétféteken. Állandóan akadt valami gond, és Francine el tudta intézni. – Állkapcsa megfeszült.

– Feszült volt a viszonyuk emiatt?

Egy pillanatig hallgatott.

– Szerettem volna, ha többet vagyunk együtt – mondta végül. – Sokkal jobb volt, mikor a kórházban dolgozott.

– Ön mit csinál?

– Mérnök vagyok. Építész. Csak az a baj, hogy manapság senki se akar építkezni. – Megeresztett egy keserű mosolyt. – Sőt a végén még engem is leépítettek.

– Sajnálom. Tudja, hova ment a felesége aznap, amikor megölték?

– Azon a héten alig láttuk egymást. Valamelyik konyha csaknem leégett, és ezért éjjel-nappal ott kellett lennie. Lehet, hogy oda akart menni, de az is elképzelhető, hogy másutt akadt dolga. Nem maradt utána semmilyen feljegyzés. Mindent a fejében tartott. Az irodájában se találtak ilyesmit. Azt tervezte, hogy elmegy a fodrászhoz, és megcsináltatja a haját. Elképzelhető, hogy oda indult.

Elgyötört pillantást vetett rám.

– Tudja, milyen érzés? Fogalmam sincs, mit akart csinálni a halála napján.

Az akvárium pumpája fáradhatatlanul zümmögött a háttérben.

– Nem mondott semmi szokatlant? Nem mesélt valamiről, ami aggasztotta? Titokzatos telefonokról, esetleg a környéken gyakran felbukkanó idegenről? – Mindvégig Gabby járt az eszemben.

Ismét megrázta a fejét.

– Elmondta volna? Nagyot sóhajtott.

– Ha van időnk leülni egymással azon a héten, egész biztosan. De csupán a kanyarban találkoztunk.

Mással próbálkoztam.

– Január volt. Nagyon hideg. Az ajtók, ablakok zárva voltak. A felesége mindig zárva tartotta őket?

– Igen. Valójában nem szeretett itt élni. El akartunk költözni. Zavarta, hogy minden az utcára néz. Én beszéltem rá, hogy költözzünk ide, habár ő sokkal jobban szerette a biztonsági örrökkel védett toronyházakat. Lakik erre néhány hangyás figura, aki idegesítette. Persze ő is szerette a kertet, de valójában sose szokott meg. A munkája miatt elég sok durva környékre járt, és mikor hazaért, szerette volna biztonságban tudni magát. Érinthetetlennek. Ezt a szót használta. Érti?

Nagyon is. De nem mondtam meg neki.

– Mikor látta utoljára a feleségét, monsieur Champoux?

– Csütörtökön ölték meg. Előtte sokáig dolgozott a tűz miatt. Én már lefeküdtem, mire hazaért.

Ismét lehajtotta a fejét. Arcán peregtek a könnyek.

– Amikor megjött, el akarta mondani, mit csinált egész nap, de én túl fáradt voltam ahhoz, hogy meghallgassam.

Nehezen lélegzett.

– Másnap korán keltem. Reggel még csak el se köszöntem tőle.

Mindketten hallgattunk.

– Ezen már nem lehet változtatni. Nem kapok még egy lehetőséget. – Fölemelte a fejét, és az akváriumokra nézett. – Féltékeny voltam a munkájára. Éreztettem a neheztelésemet.

Mielőtt bármit felelhettem volna, hozzám fordult. Váratlanul határozott lett a hangja.

– Elmentem a sógoromhoz. Szerzett valami munkát, és egész délelőtt ott voltam, azután el... aztán dél körül visszaértem. Már halott volt. Mindent ellenőriztek.

– Monsieur Champoux, én egy szóval se akartam mondani, hogy ma...

– Nem tudom, mi értelme van ennek az egésznek. Csupán föltépjük a régi sebeket.

Fölállt. A maga részéről befejezte.

– Sajnálom, hogy fájdalmas emlékeket ébresztettem önben.

Nem válaszolt. Szótlatlanul indult a hall felé. Követtem.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám, monsieur Champoux. – Átadtam neki a névjegyem. – Ha bármi eszébe jutna még, kérem, hogy hívjon fel.

Bólintott. Arcán látszott, hogy sose fogja megbocsátani magának, hogy nem hallgatta meg azon az éjszakán. Szerette a feleségét, és örökké rágni fogja magát emiatt.

Míg visszamentem a kocsimhoz, éreztem, hogy tekintete követ. Bár meleg volt, megborzongtam. Megrendített ez a beszélgetés. Hazafelé ezer kérdést tettem föl magamnak.

Vajon milyen joron téptem föl ennek az embernek a sebeit?

Eszembe jutott a szeme.

Sugárzott belőle a fájdalom.

Nem. Nem nekem köszönhető. Ő maga építette a büntudat tornyát, ahol lakott. De miért van büntudata? Talán megbántotta a feleségét?

Nem. Sose tett volna ilyet.

Csupán arról van szó, hogy nem vett róla tudomást. Úgy viselkedett, mintha nem lenne fontos neki a másik. Halála előestéjén hátat fordított neki, és aludni ment. Nem búcsúzott el tőle másnap reggel. Most már sose fog.

Északra fordultam St. Marc felé, és bekanyarodtam az alagútba. Vajon segítenek valamit a kérdéseim, vagy csak felélesztik a régi fájdalmat? Tényleg található valami nyomot ott, ahol a hivatásosok is csődöt mondtak? Nemcsak azért csinálom, hogy lepipáljam Claudelt?

– Nem!

A kormánykerékre csaptam.

Nem, a fészkes fenébe, nem – mondtam magamban.

Nem ez a cél. Csupán én hiszem, hogy ugyanaz az ember követte el a gyilkosságokat. Ahhoz, hogy elkaphassák, ki kell ásnom a tényeket.

Kijutottam az alagútból. Ahelyett hogy keletre fordultam volna a St. Catherine-en, ahogy szoktam, visszafordultam a Rue de Fortra, és kiértem a 20 Westre. A helybeliek csak Kettesnek vagy Húzasnak becézik, de rajtuk kívül nem ismerek senkit, aki tudná, hol a Kettes.

Fél négyre járt, a forgalom kezdett sűrűsödni. Idegesen doboltam a volánon. Azt hiszem, rosszul időzítettem azt a kirándulást. Mindegy, most már végigcsinálom, ha belekezdtem.

Háromnegyed órába telt, míg végre megtaláltam Geneviève Trottier-t. Éppen a paradicsomait gyomlálta kopott, zöld háza kertjében. Ő se költözött el a lánya halála után. Fölkapta fejét, mikor behajtottam a följáróra.

– *Oui?* – nézett rám. Barátságosnak tűnt.

Ragyogó sárga sortot viselt, bikinifelsőjét láthatóan nem az ő apró melleire méretezték. Teste verejtékben úszott. Göndör haj keretezte arcvonásait. Jóval fiatalabb volt, mint vártam.

Mikor elmondtam, ki vagyok, és miért jöttem, lehervadt arcáról a mosoly. Kicsit tétovázott, majd letette a lapátot, fölállt, és lepucolta a kezét. A környéket megülte a nehéz paradicsomszag.

– Jobb lesz, ha bemegyünk – mondta lesütve a szemét. Akárcsak Champoux, ő se kérdezte, van-e jogom arra, hogy kérdezősködjem.

Elindult a ház felé. Követtem. Már előre utáltam az egész beszélgetést. A lazán megkötött bikinifelső pántja ide-oda csúszkált csontos hátán. A fűszálak szelíden cirógatták a lábát.

Konyhája ragyogott a délutáni fényben. A porcelánok és a faburkolat finom ízlésről árulkodott, a pöttyös függönyt sárga szegély keretezte. A szekrények és fiókok rézkilincse ragyogott.

– Kér egy kis limonádét? – kérdezte, és már indult is, hogy megcsinálja. Ismerős volt a mozdulat.

– Igen, köszönöm. Nagyon jólesne ebben a melegben.

Letelepedtem a kicsiny faasztalhoz, és szótlánul figyeltem, ahogy csilingelő jégkockákat szór a poharakba, és megtölti őket limonádéval. Megkeverte az italt, és letette elém. Tekintete került az enyémet.

– Nagyon fájdalmas erről beszélnem – mondta, és a pohárra szegezte szemét.

– Megértem – bólintottam. – Hogyan tette túl magát ezen a szörnyűségen?

– Némelyik nap könnyebb, mint a többi.

Összefonta karját maga előtt. Sovány válla kissé megemelkedett.

– Találtak valamit?

– Attól tartok, nem tudok semmi újat mondani önnek, madame Trottier. Csak arra gondoltam, hogy talán időközben eszébe jutott valami, ami segíthet, amiről korábban azt hitte, lényegtelen.

Továbbra se nézett föl. Kintről kutyaugatás hallatszott.

– Nincs valami apróság, ami azon a napon történt? Bármilyen, amiről nem beszélt a nyomozóknak?

Nem felelt. A konyhában fülledt meleg uralkodott. Mindent megült a citromillatú fertőtlenítő szaga.

– Tudom, hogy fájdalmas feltépni a régi sebeket, de talán van valami, ami segítheti a nyomozást. Nem jutott eszébe semmilyen zavaró momentum?

– Veszekedtünk.

Megint csak büntudat. Ugyanúgy, ahogy Champoux esetében. Legszívesebben mindketten visszaforgatnák az idő kerekét, hogy valami más emléküik legyen az utolsó találkozásról.

– Nem akart enni. Úgy vélte, túl kövér.

Mindezt már olvastam a jelentésben.

– Egyáltalán nem volt kövér. Látnia kellett volna. Csodaszép volt. Tizenhat éves. – Most először találkozott a tekintetünk, mióta megmondtam, ki vagyok. Könnyek ragyogtak a szemében. – Mint abban az angol dalban.

– Sajnálom – mondtam olyan gyöngéden, amennyire tudtam. A bezárt ablakon keresztül is érezni lehetett a napfény és a geránium illatát. – Nem volt valami miatt boldogtalan?

Ujjai megfeszültek a poháron.

– Ezért olyan nehéz. Gyerekkorában mindig olyan jól kijöttem vele. Sugárzott belőle a jókedv, tele volt élettél. Még a válásunk se dúlta fel a lelkét.

Vajon valóban így volt, vagy csak visszafelé nézve gondolja? – futott át agyamon a kérdés. Az ember hajlamos megszépíteni a múltat. Amikor szülei elváltak, Chantale csak kilencéves volt. Az apja is itt él valahol a városban.

– Mesélne valamit az utolsó hetéről? Nem változtatott a napirendjén? Nem hívták gyakrabban? Nem barátkozott össze valakivel?

Lassan ingatta a fejét. Minden kérdésre nemmel válaszolt.

– Nehezen barátkozott?

Nem.

– Nyugtalannak tűnt?

Megint nemet intett.

– Volt barátja?

Nem.

– Randevúzott valakivel?

Újból ugyanaz a válasz.

– Esetleg valami gond az iskolában?

Nem.

A lehető legrosszabb kihallgatási mód. Neki kéne beszélnie, nem nekem.

– Mi volt azon a napon, amikor eltűnt?

Kifürkészhetetlen tekintettel nézett vissza rám.

– El tudná mondani, mi történt?

Ivott egy korty limonádét, majd visszatette a poharat az asztalra.

– Reggel hatkor keltünk. Reggelit csináltam. – Olyan szorosan fogta a poharat, hogy attól félttem, összeroppan. – Chantale elment az iskolába. Vonattal járt, mert a belvárosban van az iskola. Azt mondják, minden órát végighallgatott. Azután...

A szél meglibbentette a függönyt.

– Sose jött haza.

– Tervezett valamit aznapra?

– Nem.

– Általában egyenesen hazajött tanítás után?

- Legtöbbször igen.
- Aznap is hazavárta?
- Nem. Azt mondta, hogy elmegy az apjához.
- Gyakran járt oda?
- Igen – felelte elkínzottan. Hirtelen kitört belőle az indulat. –

Nem értem, miért kell válaszolnom ezekre a kérdésekre. Ennek semmi értelme. Már mindent elmondtam a nyomozóknak. Miért kell elismételnem újra meg újra ugyanazokat a dolgokat? Úgyse viszhova.

Szeme az enyémbe fúródott. Sugárzott belőle a fájdalom.

– Mondok magának valamit: amikor az eltűnt személyek nyomtatványán kitöltöttem ezeket a kérdéseket, Chantale már rég halott volt. Feldarabolva hevert a szemétdombon.

Leejtette fejét, vékony válla megremegett. Igaza van, semmire se jutottunk. Én is csak vaktában tapogatózom. Ő igyekszik minél mélyebben eltemetni magában a fájdalmat. Paradicsomot ültet, fűvet nyír. Erre megjelenek, és felszínre hozom az egészet.

Légy kíméletes – mondtam magamnak. – Húzd el a csíkot.

– Elnézést, kérek, madame Trottier. Ha nem emlékszik több részletre, akkor, azok vélhetőleg nem olyan fontosak.

Otthagytam a névjegyem, kértem, hívjon, ha eszébe jut valami. Nem bíztam benne, hogy megteszi.

Gabby ajtaja zárva volt, mire hazaértem. Arra gondoltam, benézek hozzá, de aztán letettem róla. Tapasztalatból tudtam, hogy nem érdemes zavarni. Lefeküdtem, és olvasni próbáltam, de folyton eszembe jutottak Geneviève Trottier szavai. *Déja mort*. Champoux ugyanezt a szót használta. Igen. Már halott. Csak azt nem sejtették, hogy a gyilkosnak immár öt áldozata van. Még sokáig nem tudtam elaludni.

27.

A reggeli hírműsor hangjára ébredtem. Július 5-e volt. A függetlenség napja úgy telt, mint bármelyik hétköznap. Nem ettem almás lepényt, nem harsogtam a *Csillagos sávós lobogónkat*, és nem láttam egyetlen rakétát sem az égen. Lehangolt a dolog. Régi hagyomány, hogy július 4-én minden amerikai kebel megtelik a nemzeti érzés édes malasztjával. Én viszont elfeledkeztem a dologról. Mindenesetre megfogadtam, hogy jövőre kimegyek az utcára, és lelkes ovációval köszöntök minden arra járó amerikai turistacsoportot.

Lezuhanyoztam, főztem egy kávé, csináltam két pirítóst, és átlapoztam a *Gazette-et*. Untatott a végtelen duma Québec függetlenségéről. Mi lesz a gazdasággal? Az indiánokkal? Az angol anyanyelvűekkel? Az apróhirdetések is tükrözik a bizonytalanságot. Mindenki elad, senki se vesz. Lehet, hogy haza kéne mennem. Egyáltalán, mi a fenét keresek itt?

Pofa, be Brennan! – morrantam magamra. – Csak azért van az egész, mert szervizbe kell vinned a kocsidat.

Ez igaz. Gyűlölöm az efféle kötelezettségeket. Utálok, hogy mindenféle csip-csup ügygel kell foglalkoznom. A civilizált életnek ugyanis ára van. Útlevíl. Jogosítvány. Munkavállalási engedély. Adóbevallás. Vegytisztítás. Fogorvos. Az elvem: addig húzni, amíg csak lehet. Most a kocsis volt soron.

Autókérdésben százszázalékos amerikai vagyok, kiszolgáltatottnak érzem magam nélküle. Mintha levágnák a fél karomat, vagy valami ilyesmi. Hogy menekülök el az inváziós támadás elől? Hogy megyek vidékre? Mi van, ha előbb akarok lelépni egy partiról, vagy az utolsó metró után is maradni szeretnék? Szükségem van a kocsira, persze, nem csapok nagy felhajtást körülötte. Az olyan kocsit szeretem, amelyik rögtön elindul, amikor elfordítom a slusszkulcsot, biztonságosan elvisz oda, ahova menni akarok, legalább tíz évig kitar, és nincs vele túl sok gond.

Gabby szobája még mindig teljesen kihaltak tűnt. Na jó. Összeszedtem a holmimat, és elmentem.

A kocsit leadtam a szervizben, majd metróra szálltam. A reggeli csúcs már lefutott, a szerelvény viszonylag üres volt. Unalmamban a reklámokat böngésztem. A St. Denis Színház legújabb darabja. Átképzés az O'Sullivan kollégiumban. Guess-farmer, Chanel-parfüm, Benetton-cuccok.

Szemem a metró térképére ugrott. A várost színes vonalak fonták be, mint. valami furcsa pókháló. A megállókat fehér pontok jelezték.

Követtem, merre rohog a szerelvény. A zöld vonal a Guy-Concordiától Papineau-ig tart. A narancssárga vonal körbeburkolta a hegységet. A keleti lejtőn észak-déli irányban haladt, aztán keletről nyugatra a zöld vonal alatt, majd a nyugati oldalon ismét észak-dél felé. A sárga vonal keresztezte a folyót. Felszínre bukkant a St. Hélène-szigeten, és a Longueuilnál a déli parton. A Berry UQAMnál találkozott a három vonal. Nagy fehér pont. Fő csomópont.

A szerelvény sivítva rohogott az alagútban. Számoltam, hány megállót tettem meg idáig. Hét pont.

Kezdek kényszeres lenni.

Szemem északra vándorolt a narancsszín vonal mentén. Felidéztem magamban az egyes megállók környékét. Berri-UQAM. Sherbrook. Mount Royal. Jean-Talon valójában St. Édouard mellett van. Isabelle Gagnon is ezen a környéken élt.

Ó?

Megnéztem Margaret Adkins házát. Zöld vonal. Melyik állomás? Pielx. A hatodik megálló keletre Berri-UQAMtól számítva.

Gagnon mennyire lakott?

Vissza a narancson. Hat.

Égnek állt hátamon a szőr. Morisette-Champoux. Georges Vanier Metró. Narancsszín vonal. Hat megállónyira van a Berry-UQAMtól.

Jézusom.

Trottier? Nem. A metró nem megy a St. Anne-de-Bellevue-re.

Damas? Extension park. A Laurier és a Rosemont között van. Ez a Berri-UQAMtól számított harmadik és negyedik állomás.

Döbbsenten bámultam a térképet. Három áldozata pontosan hatmegállónyira lakik a Berri-UQAMtól. Vajon véletlen csupán?

– Papineau – mondta a géphang. Felkaptam a táskám, és kiszálltam a kocsiból. Megindultam a kijárat felé.

Épp a szobám zárjával kínlódtam, amikor odabent megszólalt a telefon. Lélekszakadva ugrottam oda, és felkaptam a kagylót.

– Dr. Brennan.

– Mondja, mi az ördögöt csinál?

– Jó reggelt, Ryan. Segíthetek valamiben?

– Claudel épp most próbálja kicsipkézni a seggem, és ezt egyesegyedül magának köszönhetem. Azt mondja, hogy maga összevissza rohangál, és zaklatja az áldozatok családját.

Kis szünetet tartott, talán arra várt, hogy mondok valamit. Eszem ágában se volt. Aki védekezik, hibázik.

– Brennan, én megvédtem magát, mert sokra tartom amit tett. De a mostani akciója túlmegy minden eddigi határon. Semmi kedvem maga miatt megütni a bokám.

– Csupán néhány kérdést tettem fel. Tudtommal ez még nem törvényellenes.

Nem igazán sikerült lecsillapítanom a haragját.

– Senkinek se szólt. Senkivel se egyeztetett. Csak fogta magát, és bezörgetett az ajtón. – Hallottam, ahogy levegőt vesz. Elég feszültnek tűnt.

– Először telefonáltam. – Ez nem volt egészen igaz. Geneviève Trottier-t nem értesítettem a jövetelemről.

– Maga nem nyomozó.

– Ha nem akarják, nem állnak szóba velem.

– Brennan, ne csinálja ezt!

A háttérből az őrszoba szokásos nyüzsgése hallatszott.

– Nézze – úgy tűnt, sikerült erőt vennie magán –, ne tegyen keresztbe nekem. Azt hiszem, maga tényleg megbízható. De ez akkor se játék. Csak akkor szabad megkeresni a hozzátartozókat, ha valóban indokolt. – Szavai olyan keményen koppantak, akár a gránit.

– Igaza van.

– Trottier az én esetem.

Ellentámadásba lendültem:

– És hogy áll a *maga* esete?

– Bren...

– És a többiek? Jutottak valami eredményre?

Egyre inkább lendületbe jöttem.

– Nem éppen friss ügyek, amiken mindenki töri magát, Ryan. Francine Morisette-Champoux-t másfél évvel ezelőtt ölték meg. Trottier nyolc hónapja halott. Én úgy gondolom, hogy akárki volt is a tettes, el kéne fogni, és bíróság elé állítani. Engem érdekel ez az ügy. Fölteszek néhány kérdést. Erre mi történik? Le akarnak állítani. Csupán mert monsieur Claudel úgy véli, hogy az én segítségem semmit se ér, ezeket az eseteket egyre inkább elfelejtik. Ez van.

– Nem mondtam, hogy állítsa le magát.

– Akkor miért hívott?

– Nézze, én megértem Claudelt, hogy szét akarja rúgni a maga seggét, és azt is, hogy maga pedig szeretné megpirítani a golyóit. Valójában eszem ágában sincs beleszólni, csak attól tartok, hogy a maguk kis belháborúja szétbassza az esetemet.

– Más szóval?

Sokáig hallgatott.

– Nézze, én nem akarom leállítani magát – mondta végül. – De jó lenne, ha tisztáznánk, ki vezeti a nyomozást.

Egyikünk se szólt. Gondolom, mindkettőnkben egyformán fortyogott az indulat.

– Azt hiszem, találtam valamit – mondtam végül.

– Mit? – kérdezte meglepetten.

– Elképzelhető, hogy megvan a kapcsolat.

– Mire gondol? – Mostanra minden ellenségesség eltűnt a hangjából.

Az az igazság, hogy magam se tudtam. Csupán témát akartam váltani.

– Ebédeljünk együtt.

– Rendben – válaszolta. Kis szünetet tartott. Gondolom, átfutotta a naptárát. – Találkozunk délben, Antoine-nál.

Szerencsére mára nem kaptam semmi feladatot, úgyhogy nyugodtan végiggondolhattam az egészet. Eddig még semmilyen kapcsolódási pontot se találtunk. Lehet, hogy a metró lesz az?

Kinyitottam a számítógépet, és ellenőriztem a címekeket. Igen. Mindhárom annál a megállónál volt, ahol gondoltam. Előkerestem a fiókból a térképet, és három gombostűt szúrtam a megfelelő helyekre. A három tű középpontjában a Berry-UQAM állt. Morisette-Champoux, Gagnon és Adkins valamennyien hatmegállónyira laktak onnan. St. Jacques búvóhelyétől pedig rövid sétával el lehetett érni.

Lehet, hogy ez a megoldás? Elkapott egy szerelvényt a Berri-UQAMnál, kinézte leendő áldozatát, aki hat megállóval később leszállt, és lecsapott rá? Valahol olvastam erről. A gyilkos minden esetben ragaszkodik valamihez. Színhez, számhoz, helyszínhez vagy cselekedethez. Kész mintát követ, sose tér el tőle. Ő ura a helyzetnek. A sorozatgyilkosok mindig nagyon gondosan terveznek. Lehet, hogy a sorozatgyilkos csupán olyan kényszeres viselkedésmintával rendelkező ember, ami végül gyilkosságba torkollik?

De mi van Trottier-val és Damasszal? Ők nem illenek a képbe, ami azt jelenti, hogy ennél bonyolultabb a dolog. A térképet bámultam, és vártam, hogy megvilágosodjon az elmém. A megoldás valahol ott kaparászott tudatom peremén, de nem voltam képes megfogalmazni, mi az. Annyira elmerültem a dologban, hogy észre se vettem a kopogást.

– Dr. Brennan?

Lucie Dummont állt az ajtóban. Csak ennyi kellett. Végre bevillant a megoldás.

– Elsa! – kiáltottam diadalittasan.

Teljesen elfeledkeztem a szerencsétlen majomról.

Lucie láthatóan megijedt tőlem. Csaknem elejtette a papírjait.

– Jöjjen vissza később? – kérdezte félénken.

Nem figyeltem rá. Reszkető kézzel kutattam a tőle kapott nyomtatvány után. Persze. A buszpályaudvar. Gyakorlatilag a Berri-UQAM mellett található. Alsát is bejelöltem. A gombostű pontosan a háromszög közepére került.

Ez lenne a megoldás? Egy majom? Tényleg kapcsolódik a gyilkosságsorozathoz? Ha igen, hogyan? Ő is áldozat lenne? Vagy inkább kísérlet? Elsa két évvel Grace Damas előtt halt meg. Annak idején erről is tanultunk. A tizenévesek fantáziaképei először

állatkínzásba, majd gyilkosságba torkollnak. Dahmer esete is kitűnően példázza ezt.

Felsőhajtottam, és hátradőltem a széken. Elég soványnak tűnt a végeredmény. Ryan biztosan nem lesz lenyűgözve tőle.

Kiviharzottam az ajtón, és lefutottam a központi irattárba. Lucie már eltűnt, később majd bocsánatot kérek tőle. Amint megkaptam a kért anyagot, visszasiettem az íróasztalomhoz.

A Damas-dosszié alig tartalmazott többet, mint az én táblázatom. Kinyitottam az Adkins feliratú borítékot, és átlapoztam. Nem lettem tőle okosabb. Kézbe vettem Gagnon anyagát, majd Morissette-Champoux és Trottier következett. Egy órát töltöttem az íróasztalom fölé hajolva, a nagy puzzle darabjai közt. Csak abban reménykedtem, hogy az agyam valamikor rendszerbe rakja őket. Egyelőre nem sikerült a dolog. Úgy döntöttem, ideje kávészünetet tartani.

Kávézás közben a *Journalt* forgattam. A hírek szinte ugyanazok, mint az angol nyelvű *Gazette*-ben. A vezércikkek viszont egymás szöges ellentétei. Ahogy Hugh MacLennan fogalmazott: a két pusztaság.

Hátradőltem. Az a valami továbbra is ott motoszkált a tudatom mélyén. Mégse akart összeállni a kép.

Rendben – mondtam magamnak. – Válasszunk más módszert.

Ez az érzés ma reggel kezdődött. Vélhetőleg kiváltotta valami. Vegyük sorra, mi mindent csináltam. Nem sokat. Újságot olvastam. Elvittem a kocsi a szervizbe. Utaztam a metró. Átnéztem a dossziékat.

Alsa? Nem, valami másról van szó.

A kocsi?

Kizárt.

Az újság?

Talán.

Átlapoztam. Ugyanazok a hírek. Ugyanazok a rovatok. Ugyanazok a hirdetések.

Megálltam.

A hirdetések. De hol láttam hirdetéseket?

St. Jacques szobájában.

Lassan átfutottam a címszavakat. Állás. Elveszett. Garázs. Eladás. Szolgáltatás. Állatok. Vegyes. Ingatlan.

Ingatlan? Ingatlan!

Elővettem az Adkins-dossziét, és megnéztem a képeket. Igen, ott volt. A ferde, kis tábla a gazon udvaron. A *Vendre*. Valaki el akarta adni a lakását abban a házban.

Eddig egy.

Tovább pörgettem az agyam. Mit is mondott Champoux? A felesége nem szeretett itt lakni. „Azért akartunk elmenni.” Valami ilyesmit.

A telefonért nyúltam. Nem vette föl.

Mi van Gagnonnal? Ha jól emlékszem, bérlakásban laktak. Persze lehet, hogy a háziúr árulta.

Megnézte a képeket. Semmi erre utaló jel. A francba.

Újra megpróbáltam Champoux-t. Még mindig semmi.

Geneviève Trottier-t tárcsáztam. A második csengés után meghallottam a hangját.

– *Bonjour* – mondta kedvesen.

– Madame Trottier?

– *Oui?* – kérdezte kíváncsian.

– Dr. Brennan vagyok. Tegnap beszélünk.

– *Oui.* – Most már ijedt volt a hangja.

– Feltehetnék egy kérdést?

– *Oui* – felelte visszafogottan.

– Hirdették a házat, mikor Chantale eltűnt?

– *Pardonez-moi?*

– Nem próbálták eladni a házat múlt év októberében?

– Ki mondta magának?

– Senki. Csak kíváncsi vagyok rá.

– Nem – vágta rá gyorsan. – Itt élek, mióta elváltam. Nem akarok elköltözni. Chantale... én... ez volt az otthonunk.

– Köszönöm, madame Trottier. Elnézést a zavarásért.

Ez nem vezet sehova. Lehet, hogy vakvágányra futottam?

Ismét megpróbáltam Champoux-t. Hosszasan kicsengett. Már csaknem letettem, amikor felvették.

– *Oui* – mondta egy férfihang.

- Monsieur Champoux?
- *Un instant.*
- *Oui* – szólt a kagylóba egy másik férfihang.
- Monsieur Champoux?
- *Oui.*

Elmondtam, ki vagyok, és neki is feltettem az előbbi kérdést. Igen, megpróbálták eladni a házat, felelte. A ReMax listáján szerepelt. Amikor a felesége meghalt, letett a dologról. Úgy emlékezett, meghirdették, de nem volt biztos a dologban. Megköszöntem a segítséget, és letettem a kagylót.

Eddig ötből kettő. Több a semminél. Lehet, hogy St. Jacques apróhirdetéseket használt?

Felhívtam a helyszínelőket. Náluk van a Berger utcai lakásban talált anyag.

Az órámra pillantottam. Háromnegyed tizenkettő, itt az ideje, hogy elinduljak a találkozóra. Többre van szükségem, erre nem fog ráharapni.

Újból szétterítettem a Gagnon-dosszié fotóanyagát, és egyenként tanulmányoztam őket. Ezúttal szerencsém volt. Megtaláltam, amit kerestem. Fogtam a nagyítót, és addig mozgattam a lencsét, amíg a tárgy fókuszba került. Közelebb hajoltam, többször is ellenőriztem. Biztos akartam lenni a dologban.

- A fenébe!

A képeket visszatettem a borítékba, majd az egészet a táskámba gyömöszöltem. Szinte futottam, hogy időben odaérjek az étterembe.

A Le Paradis Tropicque pont szemben van a rendőrséggel. Az étel piszkos, a kiszolgálás lassú, de a tulajdonos varázslatos személyiségének köszönhetően az aprócska étterem mindig dugig van délben. Ahogy meglátott, ébenfekete arca felragyogott, és rögtön elém sietett:

- Ah, asszonyom, volt ma boldog napja? Igen? Örülök, hogy látom. Már nagyon hosszú ideje nem tisztelt meg jelenlétével – tréfás nehezteléssel nézett rám.

- Sok dolgom volt, Antoine – szabadkoztam. Nem tettem hozzá, hogy a gyomrom se bírná mindennap a karibi ételeket.

– Ó, milyen keményen, nagyon keményen dolgozik – csapta össze sajnálkozva kezét. – De ma van néhány nagyon szép halam. Alig-alig döglött. A tengervíz még ott csöpögje magát a hátán. Megeszi, és hipp-hopp jobban érzi magát. Gyönyörű asztalt foglaltam magának. A legjobbat a házban. A barátai már várják.

Barátaim? Vajon ki lehet Ryannel?

– Jöjjön, jöjjön, jöjjön.

Legalább száz ember nyüzsgött az étteremben. Valamennyi asztal fölött rikító színű ernyő feszült. Követtem Antoine-t az asztalok útvesztőjében, aztán egyszer csak kirajzolódott a kavalkádból Ryan sziluettje. Naplementét ábrázoló vakablak előtt ült. Feje fölött lustán körözött a ventilátor. Egy pamutzakós férfival beszélt. Noha háttal ült, felismertem a nyakán húzódó sebhelyet.,

– Á, dr. Brennan – mondta, és felpattant a helyéről. Figyelmeztetőleg hunyorított, ahogy rám nézett. Vagy inkább bocsánatkérést láttam a szemében?

– Ryan hadnagy – feleltem hasonló hangsúllyal. Rendszben, majd jó kislány leszek.

Claudel jó szokása szerint ülve maradt. Szótlanul bólintott.

Leültem Ryan mellé. Nemsokára feltűnt Antoine felesége. A szokásos udvariaskodást követően a két nyomozó sört rendelt, a magam részéről maradtam a diétás kólánál.

– Nos, halljuk, mi a nagy áttörés? – Senki se tud olyan leereszkedően viselkedni velem, mint Claudel.

– Inkább rendeljünk előbb – szólt közbe békéltetőleg Ryan, mielőtt elszabadultak volna az indulatok.

Így aztán megbeszéltük az időjárást, és megegyeztünk abban, hogy kutya meleg van. Amikor Janine visszatért, halat rendeltem, a két nyomozó inkább a jamaicai tálra szavazott. Kezdtem úgy érezni, mintha ki lennék rekesztve a buliból.

– Nos, mit talált? – kérdezte Ryan.

– A metrót.

– A metrót?

– Ez mindjárt más – bólintott Claudel. – Rögtön leszűkíti a gyanúsítottak körét mintegy négymillióra. Na, jó, legyen kétmillió, ha csak a férfiakat vesszük.

– Hagyd, Luc. Hadd mondja el.
– Mi van a metróval?
– Francine Morisette-Champoux hatmegállonyira lakik a Berri-UQAM metróállomástól.

– De jó tudni.

Ryan olyan pillantást vetett rá, hogy jobbnak látta elhallgatni.

– Isabelle Gagnonnal ugyanez a helyzet. Margaret Adkinsszal is.

– Hm.

Claudél semmit se mondott.

– Trottier viszont túl kint lakott.

– Igen. Damas pedig nagyon közel.

– St. Jacques lakása pár háztömbnyire van a Berri-UQAM-tól.

Csöndben ettünk. A hal száraz volt, a rizs viszont szemetes és zsíros. Ettem már ínycsiklandóbbat is.

– Lehet, hogy valamivel bonyolultabb a helyzet. Azt hiszem, nemcsak a metrómegálló fontosak.

– Ó?

– Francine Morisette-Champoux-ék el akarták adni a házat. A ReMax árulta.

Feszülten figyeltek.

– Találtam egy emblémát Margaret Adkinsék házában. ReMax.

Várták, hogy folytassam. Nem tettem. A táskámba nyúltam, kivettem a Gagnon-dosszié fotóit, és az asztalra tettem. Claudél egy darab sültet tűzött a villájára.

Ryan fölvette a fotókat, alaposan szemügyre vette őket, azután kérdő pillantást vetett rám. Átadtam neki a nagyítót, és a kép bal oldalán lévő, elmosódott pontra mutattam. Hosszú ideig nézegette, majd szótlánul átnyújtotta a nagyítót és a képet az asztalon.

Claudél megtörölte a kezét, azután gombóccá gyúrta a papírszalvétát, és a tányérjába dobta. Átvette a fotót, és ugyanolyan elmélyülten tanulmányozta, ahogy az előbb Ryan. Amikor felismerte a tárgyat, összeszorult az állkapcsa. Sokáig bámulta, de nem mondott semmit.

– A szomszéd? – kérdezte Ryan.

– Úgy tűnik.

– ReMax?

– Azt hiszem. Csupán az R és az E egy része látszik. A nagyítás
úgyis kidobja.

– Könnyen lenyomozható. A lista még alig négy hónapos.
Amilyen élénk az ingatlanpiac, nem hiszem, hogy túl sokat változott.

– Ryan máris jegyzetelt.

– Damas? Vele mi van?

– Nem tudom. – Nem mondtam, hogy nem akartam zavarni az
áldozat családját.

– Trottier?

– Nem illik a képbe. Beszéltem Chantale anyjával. Sose akarta
eladni a házat.

– Lehet, hogy az apja árulta a sajátját.

Mindketten Claudelre néztünk. Ő visszanézett rám. Ezúttal nem
volt lenéző.

– Micsoda? – kérdezte Ryan.

– Sok időt töltött az apjával. Lehet, hogy ő árulta az ingatlanát.
Ellenőrzöd?

– Rendben.

– Aznap is odament, amikor megölték.

– Minden héten ott töltött pár napot. – Még mindig atyáskodó
velem, de már nem lenéző. Haladunk.

– Hol lakik?

– Westmountban. Billió dolláros ház a Baraton.

Megpróbáltam betájolni a helyet. A belváros határán túl van
valahol. Nem messze a lakásomtól.

– A Forum fölött?

– Igen.

– Melyik metrómegálló van hozzá legközelebb?

– Biztosan az Atwater. Azt hiszem, pár háztömbnyire van tőle.

Ryan az órájára nézett, azután intett, hogy magára vonja Janine
figyelmét, majd úgy csinált, mintha írna valamit a levegőbe.
Fizettünk, és búcsúzóul egy-egy marék cukrot kaptunk Antoine-tól.

Ahogy visszaértem az irodámba, első dolgom volt kikeresni az
Atwater állomást. Megszámoltam hány megálló választja el a Berri-
UQAMtól. Egy. Kettő. Három. Négy. Öt. Hat.

Nyúltam a telefonért, de már csörgött is.

28.

– Robert Trottier másfél éve árulja a lakását – mondta Ryan. Szerencsém volt, ezúttal nem kellett órák hosszat kerestetni az ügyeletessel. Ő maga vette fel a kagylót.

– Az az érzésem, hogy ilyen árak mellett nem fogja egyhamar eladni.

– Nem tudom, Ryan. Még sose jártam ott.

– Láttam a tévében.

– ReMax?

– Royal LePage.

– Apróhirdetés?

– Úgy gondolja. Most ellenőrizzük.

– Odakint van a jel?

– Igen.

– És Damas? – kérdeztem.

– Férjével és három gyerekével együtt a férfi szüleinél laktak. Damasék azóta birtokolják a házat, mióta világ a világ. Szerintem az ükunokáik is itt fognak élni.

Elgondolkoztam.

– Hogy néztek ki Grace Damas mindennapjai?

– Nevelte a gyerekeit. Templomba járt. Négyórás munkákat vállalt. Képzelve, egyszer egy hentesüzletben is dolgozott.

Mindig is tudtam, hogy az élet írja a legjobb történeteket. A lemészárolt mészáros.

– A férj?

– Teljesen tiszta. Teherautó-sofőr. – Leheletnyi szünetet tartott. – Ugyanúgy, mint az apja.

Mindketten hallgattunk.

– Gondolja, hogy ezen a nyomon végre eljutunk valahova? – kérdeztem végül.

– A metróra vagy az apróhirdetésekre gondol?

– Mindegy.

– A fenébe, Brennan: fogalmam sincs. Inkább próbáljunk meg összehozni egy forgatókönyvet.

Nagy levegőt vettem.

– Jó – bólintottam. – St. Jacques apróhirdetéseket olvas. Így választja ki a címeket. Addig mászkál a környéken, míg kiszemeli a leendő áldozatokat. Követi őket. Jegyzeteket készít róluk. Kivárja a megfelelő alkalmat. Aztán lecsap.

– És hogy jön a metró a képbe?

Elgondolkoztam.

– Talán épp ez a sport a dologban – mondta bizonytalanul. – Ő a vadász, a nők a zsákmányai. A Berger utcai lakás a vadászház. Az apróhirdetés alapján választja ki, követi minden lépését, majd behatol a lakásba, és öl. Csupán bizonyos helyeken cserkészik.

– Úgy gondolja, hogy mindig kiszáll a hatodik megállónál?

– Van jobb ötlete?

– És miért épp az ingatlanhirdetések alapján választ?

– Igazán kézenfekvő. Nincs sebezhetőbb célpont egy négy fal közt ülő, magányos nőnél. Ha el akarja adni a házat, akkor otthon kell lennie, hogy fogadni tudja a vevőket. Lehet, hogy felhívja őket telefonon előtte. Így akadálytalanul bejuthat a lakásba.

– Miért a hatodik megállót választja?

– Nem tudom. Erre esküszik.

Bravó, Brennan. Igazán frappáns megoldás. Claudel vitustáncot járna örömeiben.

– Viszont nagyon jól ismeri a várost – tettem hozzá.

Ez szöveget ütött a fejébe.

– Talán metrómunkás?

– Taxis?

– Fuvarozó?

– Zsaru?

Érezhetően megmerevedett.

– Brennan, én nem...

– Nem.

– Mi van Trottier-val és Damasszal? Ők sehogy se illenek a képbe.

– Nem.

Ismét csönd telepedett közénk. Mindketten igyekeztünk valamiféle megoldást találni.

– Gagnont a belvárosban találták meg. Damast a St. Lambert-ben. Trottier-t St. Jérôme-ban. Ha a fickó ingázó, hogyan oldja meg a dolgot?

– Nem tudom, Ryan. De az öt nőből négy hatmegállónyira lakott a Berri-UQAMtól. Hirdették a házukat. St. Jacques búvóhelye pár megállónyira volt a központi megállótól. Szinte mániákusan gyűjtötte az apróhirdetéseket. Szerintem mindez megér némi utánajárást.

– Kétségkívül.

– Érdemes lenne átnézni St. Jacques gyűjteményét. Kíváncsi lennék, mit őrizgetett.

– Jó ötlet.

Új dolog jutott az eszembe.

– Mi lenne, ha csináltatnánk egy árnyképet? Eleget tudunk ahhoz, hogy megpróbáljuk.

Hallottam a hangján, hogy nem tetszik neki a dolog.

– Nagyon bizonytalan.

– Valamit segíthet.

Habár telefonon beszéltünk, szinte olvastam a gondolataiban.

– Claudelnek nem kell megtudnia. Én kicsit körbeszimatolok, és megnézem, mit használhatnánk még. Végül is ismerünk két helyszínt, és a többi esetről is elég sokat tudunk. Ezzel már lehet dolgozni.

– Quanticóhoz akar fordulni? – Itt van az FBI főhadiszállása.

– Igen.

Fújt.

– Rendben – mondta végül. – Szerintem annyira elfoglaltak, hogy legfeljebb az ezredfordulón hívják vissza.

– Ismerek valakit.

– Hát persze – válaszolta savanyúan. Felsőhajtott. – Próbálja meg. De kizárólag nem hivatalosan. Ne feledje, csak Claudel vagy én kérhetjük fel őket.

Egy pillanattal később már Virginia körzetszámát tárcsáztam. John Samuel Dombzhanskyt kértem. Nem jött be. „Mr.

Dombzhanskyt e percben sajnos nem lehet elérni – mondta a titkárnője. – Hagy neki üzenetet?" Hagytam.

Megpróbáltam Parker Baileyt is. Újabb titkárnő, újabb üzenet.

Ezután felhívtam Gabbyt, hogy megkérdezzem, mik a tervei ebédre. A saját hangom válaszolt.

Katyt tárcsáztam. Ott is csak üzenetrögzítő volt.

Mi az, senki se képes megülni a helyén?

A délután többi részét a telefonra várva töltöttem. Reméltem, hogy Dombzhansky visszahív, Baileyvel is akartam beszélni. Egész végig úgy éreztem magam, mintha egy időzített bomba tetején ücsörögnék. Vajon mennyi időnk van hátra, mielőtt a gyilkos újra lecsap? Ötkor feladtam, és hazamentem.

A lakás csöndes volt. Se Birdie, se Gabby.

– Gab? – kérdeztem hangosan. Lehet, hogy ledőlt kicsit.

A vendégszoba ajtaja még mindig zárva volt. Birdie az ágyamon szunyókált.

– Nem mondom, ti aztán elég lazák vagytok – mondtam, miközben megcirógattam a fejét. Beleszimatoltam a levegőbe: – Húúú! Itt az ideje, hogy almot cseréljünk. – A szag határozottan érezhető volt.

– Bocs, Birdie. Mostanában elég szétszórt vagyok.

Füle botját se mozgatta.

– Mi van Gabbyval?

Értetlenül nézett vissza rám.

Kicséréltem az almot. Birdie persze rögtön felavatta, majd szokás szerint kikapart egy csomót a padlóra.

– Mi lenne, ha egyszer nem szórnád vele teli a lakást – zsémbeltem vele. – Tudom, hogy Gabby nem a legjobb példa, de épp ezért összekaphatnád kicsit magadat. Vagy úgy akarsz élni, ahogy ő? – kérdeztem végigmutatva Gabby hatalmas kupacba hányt kozmetikai szerein. – Egyébként ő is összepakolhatna.

Megittam egy diétás kólát, majd behajítottam a dobozt a szemétbe. Benéztem a hűtőbe, hogy összeüssek magamnak valamit,

de a sovány kínálat láttán inkább letettem a dolgról. Majd elmegyünk vacsorázni.

Hirtelen észrevettem, hogy az üzenetrögzítő lámpája vörösen villog. Egy üzenet. Ez biztosan az enyém. Gabby nem hallotta volna? Talán átaludta? Lehet, hogy kikapcsolta a telefont. Vagy rosszul volt? Talán elment hazuról? A vendégszoba ajtajához mentem.

– Gab?

Halkan kopogtam.

– Gabby?

Újra zörgettem az ajtón. Ezúttal jóval erősebben.

Senki se válaszolt. Kinyitottam az ajtót. A szoba Gabby ittlétének szokásos nyomait viselte. Ékszerek, papírok, könyvek, ruhák mindenütt. A szék hátáról melltartó lógott. Bekukkantottam a szekrénybe. Hatalmas halom cipő és szandált dőlt ki belőle. Csupán az ágyat találtam bevetve. Gyanúsán rendes volt. Ekkor kapcsoltam.

– A rohadt életbe! – szúrtem fogam közt a szót.

Birdie besurran a szobába a lábam közt.

– Egyáltalán itt töltötte az éjszakát? – töprengtem fennhangon.

Birdie rám nézett, aztán felugrott az ágyra, kétszer körbefordult, és letelepedett. Leültem mellé. Ismét úgy éreztem, kő van a gyomromban.

– Szóval újból megtette – morogtam félhangosan.

Birdie elmélyülten pucolta kieresztett körmét.

– Még egy rohadt üzenetet se volt képes hagyni – folytattam.

Birdie-t teljesen lefoglalta a manikűr.

– Azért se fogom emiatt rágni magamat – jelentettem ki határozottan. Kimentem, és elraktam a mosogatógépből az edényeket.

Tíz perccel később elég higgadtnak éreztem magam ahhoz, hogy tárcsázam az otthoni számát. Nem vette föl. Ami azt illeti, számíthattam volna rá. Felhívtam az egyetemem is. Ott se látták.

Átmentem a konyhába. Ezek szerint nem megyünk sehova. Kinyitottam a hűtőszekrényt. Becsuktam. Aztán mégis kivettem egy diétás kólát. Visszamentem a nappaliba, és levettem magamat a tévé elé. Váltogattam a csatornákat, végül kikötöttem az egyik kereskedelmi adónál. Gondolataim makacsul visszatértek a

gyilkosságokra, Gabbyra és a kertemben talált koponyára. Képtelen voltam bármi egyébre koncentrálni. A soros szappanopera szereplői közben éltek műkacajos, műkönnyel teli életüket a képernyőn. Nem zavart.

Dühös voltam Gabbyra. Fájt, hogy megint kihasználta, ugyanakkor aggódtam miatta. Rádásul minden pillanatban vártam, mikor csap le újra a gyilkos. Tehetetlennek éreztem magam. Nem lenne szabad rágódnom emiatt. Mégse hagytam abba.

Nem tudom pontosan, mennyi idő telhetett el így. A telefon hangja riasztott fel töprengésemből.

Gabby!

– Halló – kaptam fel reménykedve a kagylót.

– Tempe Brennan keresem – mondta egy középnyugati tájszólással beszélő férfihang.

– Istenem, J.S.! Ezer éve nem hallottalak!

John Sámuel Dobzhansky. Életem első szerelme. Legbensőbb bizalmasom. A Northwoods táborban kezdődött. A félénk románc egész nyáron kitartott, sőt a következőn is. Azután szétváltak útjaink. Én délre mentem, ő északra. Én antropológiát tanultam, és találkoztam Pete-tel. Ő pszichológiát végzett, megnősült, majd elvált. Kétszer is. Amikor évekkel később újra összefutottunk az Akadémián, J.S. a kéjgyilkosságok egyik legelismertebb szakértőjének számított.

– „Emlékszel még a Northwoods táborra?” – zümmögte. Mindig ezzel kezdte a beszélgetést.

– „Sose feledhetem” – daloltam hozzá a tábori induló második sorát. Elneveltük magunkat.

– Nem voltam benne biztos, hogy örülsz, ha otthon hívlak, de mivel megadtad a számot, gondoltam, megpróbálom.

– Ne hülyéskedj – mondtam. – Az az igazság, hogy szükségem lenne a szakértelmedre. Van egy esetünk, ami nagyon aggaszt.

– Pedig már azt hittem, remélhetek – sóhajtotta játékosan. – De te mindig összetöröd a szívem.

Rendszerint együtt ebédeltünk az akadémiai ülések után. Azt hiszem, mindkettőnkben felmerült, hogy jó lenne még egyszer megpróbálni a dolgot. De vajon érdemes-e megbolygatni serdülőkori

emlékeinket? Megvan még bennünk a hajdani szenvedély? Sose tettük fel nyíltan magunknak a kérdést. Érintetlenül hagytuk a múltat.

– Mi van a legújabb szerelmeddel, akiről tavaly meséltél?

– Hol van már a tavalyi hó?

– Fogadd őszinte részvéteimet. Van néhány gyilkosság. Szerintem ugyanaz a tettes követte el őket. Elmondom, mit tudunk, szeretném hallani, mi a véleményed. Megteszed?

– Természetesen. Hiszen mindenről van véleményem – válaszolta. Ezt is a Northwoodsban hallottam tőle először.

Leírtam az Adkins- és a Morisette-Champoux gyilkosságok helyszínét, és elmondtam, mi történt az áldozatokkal. Elmeséltem, hogyan találták meg a többi testet. Végül hozzátettem a metróval és az apróhirdetésekkel kapcsolatos elméletemet is.

– Nehéz meggyőzni a zsarukat arról, hogy ezek az esetek összefüggnek. Azt mondják, nincs köztük hasonlóság. Persze bizonyos szempontból igazuk van. Nincs hasonlóság az áldozatok között. Az egyiket lelőtték, a többit nem, nincs közös hobbijuk vagy ilyesmi.

– Állj, állj. Lassíts. Rosszul látod a kérdést. Mindaz, amit eddig elmondtál, az MO felől közelíti meg a kérdést.

– MO? – kérdeztem értetlenül. Életem első szerelme imádta a mozaikszavakat.

– Igen, MO. Modus operandi, azaz eljárási mód.

– Az, ahogyan gyilkol?

– Igen. Az MO-ban található hasonlóságok mindig hasznosak, de azért ne feledkezzünk meg róla, hogy az egyes esetek azért sokban különbözhetnek egymástól. Az elkövető az egyik helyen talán a telefonzsinnal kötözi meg áldozatát, míg a következő esetben már kötelet visz magával. Leszúrja és összeszabdálja az egyik áldozatot, a másikat meg egyszerűen agyonlövi. Az egyik helyszínről elvisz valamit, a másikról nem. Egyszer egy olyan fickóról csináltam árnyképet, aki minden helyszínen más fegyvert hagyott. Ott vagy még?

– Persze.

– A bűnözők sose ragaszkodnak mereven a MO-hoz. Ez is ugyanolyan, mint bármelyik tanulási folyamat. Mondhatni gyakorlat

teszi a mestert. Megtanulják, mi működik, és mi nem. Egyre tökéletesítik a technikájukat. Persze ez attól függ, hogy melyik mennyire fogékony.

– Biztató.

– Ezenkívül számos véletlen mozzanat is befolyásolhatja az eseményeket, akármilyen gondos tervet dolgozott is ki magában. Megszólal a telefon. Bekopog a szomszéd. Elszakad a kötél. Ilyenkor improvizálnia kell.

– Értem.

– Ne érts félre. A MO elemzése valóban nagy segítséget nyújt a nyomozáshoz. De nem kell megijedni attól, hogy variációkat alkalmaz.

– Voltaképpen mit vizsgáltok?

– A rituálét.

– Rituálét?

– Néhány kollégám aláírásnak vagy névjegynek hívja. Csupán a sorozatgyilkosságoknál fordul elő. A legtöbb elkövető azért fejleszt ki sajátos MO-t, mert minél többször sikerül a dolog, annál jobban nő az önbizalma. Úgy vélik, a bevált módszer alkalmazása csökkenti a lebukás kockázatát. A sorozatgyilkosok esetében más a helyzet. Ők kényszeresen ölnek. A bennük munkáló düh irányítja őket. Gyakran fantáziálnak erőszakos cselekedeteikről, és néha megvalósítják azokat. De mindez nem elég. Bizonyos rituálékat használnak, hogy csillapítsák a dühüket. Ez az, ami elárulja őket.

– Miféle rituálékra gondolsz?

– Általában arra törekednek, hogy megalázzák az áldozatot, és valami módon uralkodjanak felette. Igazából nem is az áldozat személye a fontos. Kora, külseje teljesen lényegtelen lehet. Csupán egy tárgy a számára, amin kiéli haragját. Volt egy olyan esetem, ahol a fickó áldozatai a hétévestől a nyolcvanegy évesig terjedtek.

– Elsődlegesen mire figyelsz?

– Hogyan találkozik az áldozattal? Lerohanja? Megszólítja? És miként figyeli, ha már megtalálta? Megerőszakolja? A gyilkosság előtt vagy után? Megkínozza? Feldarabolja? Hagy valamit a helyszínen? Elvisz valamit?

– Ezeket nem befolyásolhatják véletlen események?

– Dehogynem. Csakhogy ebben az esetben nemcsak arról van szó, hogy a megszokott menetrend biztonságérzetet ad neki, hanem arról is, hogy ezen a módon vezeti le a felgyülemlett feszültséget.

– Szerinted mi az ábra abban az esetben, amiről az előbb beszéltem? Kimutatható egyfajta rituálé nyoma?

– Nem hivatalosan?

– Csakis.

– Igen.

– Tényleg? – Elővettem a jegyzetfüzetem.

– Rátenném a tökömet.

– Ne aggódj, nem rád utazik. Szerinted kéjgyilkossal van dolgunk?

Csupán kattogást hallottam. Biztosra vettem, hogy csavargatja a zsinórt.

– A kéjgyilkosok élvezik áldozataik rettegését. Nem elégszenek meg azzal, hogy megölik őket. Azt akarják, hogy szenvedjenek. És – ez a leglényegesebb mozzanat – mindez ajzólag hat rájuk.

– Ebben az esetben is ez a helyzet?

– Amit elmondtál, abból úgy tűnik, hogy igen. Általános jelenség, hogy valami idegen tárggyal követnek el erőszakot az áldozaton. Éltek, amikor megtörtént a dolog?

– Ketten igen. A többi esetben nehéz megmondani. Túl későn kerültek elő.

– Nagyon úgy fest, mintha kéjgyilkossal lenne dolgunk. Persze mindig az a kérdés, hogy a gyilkost felajzotta-e mindez.

Nem tudtam megmondani. Egyetlen esetben se találtak spermát a helyszínen. Mindenesetre elmondtam neki.

– Jó megfigyelés, de azért ne zárjuk ki a kéjgyilkosság lehetőségét. Volt egy fickó, aki minden esetben az áldozat kezébe élvezett, azután levágta és ledarálta. Sose találtak spermát a helyszínen.

– Hogy kapták el?

– Egyszer rosszul célzott.

– Három nőt feldarabolt. Ezt biztosan tudjuk.

– Szintén jó nyom, de nem bizonyítja egyértelműen, hogy kéjgyilkos az illető – kivéve, ha még él az áldozat. A

sorozatgyilkosok legtöbbször nagyon leleményesek. Általában több tervet is készítenek. A holttest feldarabolása nem jelzi szükségszerűen, hogy szadista az illető. Sok esetben csupán azért darabolják föl a tetemet, mert így könnyebb elrejteni.

– És mi van a kezekkel? Azokat miért vágja le?

– Ugyanez a válasz. Elképzelhető, hogy nincs különösebb jelentősége, de az is lehet, hogy ez jelképezi számára az áldozat erőtlenségét. Mindenesetre akad néhány figyelmeztető jel: azt mondd, a gyilkos nem ismerte az áldozatokat, hogy durván ütlegelte őket, és hármat valami idegen tárggyal megerőszakolt. Ez elég jellegzetes kombináció.

Vadul jegyzeteltem.

– Érdemes ellenőrizni, hogy ezeket a tárgyakat a helyszínen találta, vagy ő vitte oda. Az utóbbi eset arra utal, hogy gondosan kitervelte, mit fog tenni az áldozatokkal

Átfutottam a jegyzeteimet.

– Melyek a kéjgyilkosságok egyéb jellemzői?

– A felismerhető MO. Az, hogy mindig keres valamilyen ürügyet, amivel a leendő áldozat közelébe férkőzhet. A belső kényszer, hogy hatalmába kerítse és megalázza áldozatait. A kifejezett kegyetlenség. Az áldozat félelme és szenvedései által kiváltott gerjedelem, a helyszínen összeszedett emléktárgyak megőrzése. A...

– Mi volt az utolsó? – kérdeztem. Olyan gyorsan írtam, hogy már fáj a kezem.

– Emléktárgyak.

– Miféle emléktárgyak?

– A gyilkosság helyszínéről származó apróságok, az áldozat ruhájának, hajának egy darabkája, ékszer vagy más efféle.

– Újságkivágások?

– A kéjgyilkosok imádják a sajtójukat.

– Gyűjtik őket?

– Elteszik a térképeket, naplót írnak, sőt néhányuk még hangfelvételt is készít a helyszínen. Nemcsak maga a gyilkosság jelent élvezetet a számukra. Az áldozat becserkészése és az emlékek felidézése ugyanúgy a rítushoz tartozik.

– Miért tartják meg ezeket a dolgokat? Az előbb azt mondtad, mindent megtesznek annak érdekében, hogy elkerüljék a lebukást. Miért vállalnak ekkora kockázatot?

– A legtöbbjük úgy gondolja, sokkal okosabb a zsaruknál.

– És mi van a testrészekkel?

– A testrészekkel?

– Megtartják őket?

Rövid ideig töprengett.

– Néha előfordul – válaszolta óvatosan.

– Mi a véleményed a metróról és az apróhirdetésekről?

– A kéjgyilkosok fantáziaképei rendkívül aprólékosan kidolgozottak. Ezért aztán legtöbbjük ragaszkodik bizonyos mozzanatokhoz. Ez legtöbbször valamilyen hely, vagy az események pontosan meghatározott sorrendje. Némelyiküknek arra van szüksége, hogy az áldozat meghatározott módon reagáljon, ezért arra kényszerítik, hogy bizonyos dolgokat mondjon, vagy bizonyos ruhadarabokat viseljen. De ez azért nemcsak a kéjgyilkosokra igaz. Számos más személyiségzavart is jelezhet. Te csak a gyilkos névjegyét keresd, és bíz a pszichológusokra, melyik rubrikába szuszakolják be. A metró és az apróhirdetés mindenestre bepillantást ad a fickó fantáziavilágába.

– Te hogy látod a helyzetet?

Mély sóhaj volt a válasz.

– Azt hiszem, hogy nagyon ronda esetet fogtatok ki, Tempe. Rettenetes harag. Szélsőséges erőszak. Megvallom, legjobban a bankkártya használata zavar. Végtelenül ostoba hiba. Egész egyszerűen nem illik a képbe. Elképzelhető, hogy valamiért felületesebb lett, talán hirtelen komoly csávába került. Persze lehet, hogy gúny. Esetleg tudat alatt azt szeretné, ha elkapnák. Megmondom: a te szereped tetszik legkevésbé. Ugyanis fülig benne vagy. Az újságcikk. A kertedbe elásott koponya. Annak alapján, amit eddig mondtál, nekem úgy tűnik, hogy becserkészett téged.

Elmeséltem a monostor kertjében töltött éjszakát, illetve beszéltem a kocsról, amelyik követett.

– Jézusom, Tempe, ez a fickó kezd rád összpontosítani. Ne játszadozz a tüzzel. Veszélyes lehet.

– De ha ő volt ott, azon az éjszakán, akkor miért nem ölt meg ott?

– Nem olyan rejtélyes, ha belegondolsz abba, amit az előbb mondtam. Vélhetőleg meglepted, és nem volt ideje felkészülni a szertartásra. Nem uralta a helyzetet. Lehet, hogy nem volt ott a szokásos felszerelése, de az is elképzelhető, hogy csupán annyi történt, hogy eszméletlen voltál, és így nem élvezhette ki az áldozat félelmét.

– Nem állt készen a rítusra.

– Ahogy mondd.

Kicsit beszélünk még hajdani barátainkról és a régi időkről, amikor a gyilkosság még nem volt szerves része mindennapi életünknek. Nyolc után tettem le a kagylót. Egy ideig szótlánul hevertem az ágyon, akár a rongybaba. J.S. felidézte a múltat. Kimentem a konyhába, megmelegítettem egy tál fagyasztott lasagnát, és magamba tömtem. Amikor végeztem, elővettem a jegyzeteimet, és újra felidéztem magamban mindazt, amit J.S.-től hallottam. Eszembe jutottak búcsúszavai:

– Egyre rövidebb időközökben öl.

Már észrevettem.

– Egyre magasabbra emeli a lécet.

Ezzel is tisztában voltam.

– Lehet, hogy kiszemelt magának.

Este tízkor lefeküdtem. Nem tudtam elaludni. A mennyezetet bámultam, és előntött az önsajnálát. Miért kell ezzel az ügygel foglalkoznom? Miért nem vesznek komolyan? Lehet, hogy a gyilkos valóban követ? Miért eszem mikrobán melegített kaját, miközben egyedül bámulom a tévét? Amikor Birdie az ölembe telepedett, potyogni kezdtek a könnyeim. Abba a párnába zokogtam, amit még Pete-tel vettünk Charlotte-ban, illetve én vettem, amíg ő türelmetlenül topogott az üzlet közepén. Miért ment tönkre a házasságom? Miért alszom egyedül? Miért nem jövök ki a lányommal? Miért vesz semmibe a legjobb barátnőm? Hol van? Nem – ráztam meg a fejem. – Erre nem fogok gondolni. Nem tudom, meddig feküdtem így éberen.

Vártam, hogy megzörrenjen Gabby kulcsa.

29.

Másnap reggel röviden összefoglaltam Ryannek J.S.-szel folytatott beszélgetésemet. Aztán eltelt egy hét, és semmi se történt.

Továbbra is tombolt a kánikula, én pedig napokon át csontokkal dolgoztam. Egy cancuni szennyvíztartályban csontokat találtak: feltehetőleg a kilenc évvel ezelőtt eltűnt turista maradványait. Másutt kutyák kapartak ki egy tompa tárggyal meggyilkolt tizenéves kislányt. Valamelyik nap papírdobozba tett kezeket és fejet küldtek be hozzánk. Az arc annyira szétroncsolódott, hogy csupán annyit lehetett kideríteni, hogy harmincöt-negyven év körüli férfi az illető.

Estéknként a dzsesszfesztiválra mentem. Együtt sodródtam a St. Catherine-en és a Jeanne-Mance-on összeverődött tömeggel. Hallgattam a peruiak szélzúgást és az esőerdő hangjait idéző zenéjét. A Place des Artsról a Complexe Desjardinsre mentem, élveztem a szaxofont, a gitárt, a dixilandet, a nyári éjszakát. R&B. Calypso. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne keresgéljem Gabbyt a tömegben. Hallgattam a Cape Verde-i, Riói, New York-i zenét. Elfelejtettem az öt nőt.

Aztán csütörtökön felhívott LaManche. Kedden reggel fontos megbeszélést tartanak. Azt kérte, én is jöjjek el..

Én érkeztem utoljára. LaManche, Ryan, Bertrand, Claudel, Charbonneau és a St. Lambert-i körzet két nyomozója már vártak rám. Az asztal túlfelén a labor igazgatója, Stefan Patineau és az államügyész ült.

Amikor beléptem, egy emberként álltak fel, hogy üdvözöljenek. Ez kicsit csökkentette a lelkemben kitörni készülő pánikot. Kezet fogtam Patineau-val és a jogással, a többiek bólintottak felém. Arcuk semleges maradt. Kérdő pillantást vetettem Ryanre, de ő következetesen kerülte tekintetemet. Összeszűkül gyomorral foglaltam el a számomra kijelölt helyet. Tenyeremről csöpögött a víz. Vajon azért gyűltek össze, hogy megvizsgálják Claudel panasza jogos-e vagy sem?

Patineau nem vesztegette az időt. Elmondta, hogy minden szemszögből megvizsgálták a sorozatgyilkosság lehetőségét, és úgy döntöttek, hogy akciócsoportot alakítanak. Minden nyomot alaposan megvizsgáltak, minden gyanús esetet megnéztek. Begyűjtötték az összes ismert szatírt, exhibicionistát és kukkolót. Hat nyomozót állítottak az ügyre. Ryan vezeti a nyomozást. Én folytatom a rendes munkámat, de emellett a csoport hivatalos tagjaként is dolgozom. Kapunk egy szobát, és odakerül minden, az ügygel kapcsolatos anyag és dosszié. Eddig hét ügyet találtak. Az akciócsoport ma délután tartja az első ülést. Folyamatosan tájékoztatjuk monsieur Gauvreau-t és az államügyészi hivatalt.

Ezzel befejezte. Visszamentem a szobámba. Egyrészt megkönnyebbültem, másfelől teljesen váratlanul ért ez az egész. Miért döntöttek hirtelen így? Már csaknem egy hónapja fújom ezt a sorozatgyilkos elméletet. Látszólag senki se hitt nekem, és akkor ma felállítják az akciócsoportot. Mi győzhette meg őket? Jól értettem: hét eset van? Mi az a kettő, amiről nem tudok?

Mit idegeskedsz, Brennan? – kérdeztem magamtól. – Előbb-utóbb úgylis megtudod.

Valóban úgy lett. Fél kettőkor átmentem az akciócsoport második emeleti irodájába. A falakon táblák sorakoztak, a szoba közepét négy asztalból alkotott mesterséges sziget foglalta el. A nyomozók a szoba végében gyülekeztek, mint turisták a hamburgeres bódé előtt, Montreal színes gombostűkkel tarkított metró térképét tanulmányozták. A térkép mellett hét kisebb tábla lógott. Mindegyiken egy-egy nő neve, fényképe és adatai. Ötöt olyan jól ismertem közülük, mintha családtagjaim lennének. A másik kettőről még sose hallottam.

Claudel fél pillanatig rajtam felejtette a szemét, mikor beléptem. Úgy döntöttem, bóknak veszem. A többiek szívélyesen üdvözöltek. Váltottunk néhány szót, azután valamennyien helyet foglaltunk, Ryan szétszította köztünk az asztal közepén feltornyozott nyomtatványokat, és rögtön a lényegre tért.

– Gondolom, mindenki tudja, miért vagyunk itt, és tisztában van azzal, mit várnak tőle. Csupán néhány dolgot szeretnék tisztázni, mielőtt megkezdjük a munkát.

Végignézett rajtunk, majd megragadta az előtte heverő dossziét.

– Azt szeretném, ha valamennyien átnéznék ezt az anyagot. Gondosan lapozzák át, hogy alaposan megemésztthessenek mindent, ami bennük van. Számítógépre fogjuk vinni az egészet, de mint tudják, ez lassú folyamat, ezért egyelőre a régi módszert fogjuk alkalmazni. Ha bármi olyat találnak, amit fontosnak tartanak, kérem, tegyék ki az áldozat táblájára.

A többiek bólogattak.

– Hamarosan kezünkben lesz a perverz fiúk listája. Osszák föl a terepet, és nézzenek utána, mivel szórakoznak manapság.

– Általában egymással – jegyezte meg Charbonneau.

– Lehet, hogy valamelyikük átlépte a megengedett határt.

Ryan végignézett rajtunk.

– Nagyon fontos, hogy csapatban dolgozzunk. Most nincs idő egyéni akciókra. Beszéljünk minél többet. Cseréljük ki az információinkat. Osszuk meg egymással ötleteinket. Csak így tudjuk gyorsan elkapni a nyavalyást.

– Amennyiben csak egy van – vetette közbe Claudel.

– Ha tévedünk, akkor valamennyit el kell kapnunk, Luc. Nincs vesztenivalónk.

Claudel elhúzta a száját, és jegyzetömbje felé hajolt.

– Legalább ennyire fontos, hogy semmi se szivároгjon ki – folytatta Ryan.

– Patineau be fogja jelenteni a sajtónak a csoport megalakulását? – kérdezte Charbonneau.

– Nem. Gyakorlatilag fű alatt dolgozunk.

– Ha a nagyközönség meghallja a sorozatgyilkosság szót, mindenki a nadrágjába vizek – jegyezte meg Charbonneau. – Meglep, hogy a sajtó még nem harapott rá.

– Úgy tűnik, még nem fedezték fel az összefüggést. Ne kérdezd, miért. Patineau egyelőre nem akar változtatni a helyzeten. Persze bármikor meggondolhatja magát.

– A sajtó semmihez se ért – morogta Bertrand. – Egyetlen dologban nagyok, és az a hisztériakeltés.

– Annyi eszük van, mint egy szűnyognak.

– De még azt se használták ki sose teljesen.

– Jól van – terelte vissza Ryan eredeti medrébe a megbeszélést. – Folytassuk. Egyelőre itt van minden, amivel rendelkezünk.

Ryan összefoglalta az eseteket. Némán figyeltem, ahogy eddigi ötleteim – sokszor szó szerinti idézve – megtöltik a levegőt, és bekerülnek a jegyzetfüzetekbe. Rendben, elismerem, hogy néhány dolog Dobzhansky fejéből pattant ki, de őt is én kerestem meg.

Vágásnyomok. Erőszak. Apróhirdetés. Metrómegálló. Valaki meghallgatott, sőt mi több, ellenőrizte a tőlem kapott adatokat. A hentesbolt, ahol Grace Damas dolgozott, egy háztömbnyire volt a St. Laurent-tól, alig pár percnyire St. Jacques lakásától és a Berri-UQAM metrómegállótól. Újabb egyezés. Ez indította be a gépezetet. Ez és a J. S. által rajzolt árnykép.

Beszélgetésünket követően Ryan meggyőzte Patineau-t, hogy forduljon hivatalosan is Quanticóhoz. J. S. hajlandó volt soron kívül megcsinálni ezt a munkát. Mindent megkapott, amit csak kért, és három nappal később hivatalosan is elkészítette a tettes árnyképét. Patineau pedig úgy döntött, hogy lép. *Voilà*. Megalakult az akciócsoport.

Megkönnyebbültem, de ugyanakkor kicsit bántott az ügy. Mellőzöttnek éreztem magam. Eddig úgy éreztem, süket füleknek mesélek. Kicsit szorongva érkeztem erre a megbeszélésre, arra számítottam, hogy szétcincálják az elméletemet. Ehelyett elfogadták. Kész tényként kezelték, s közben senki se törődött azzal, hogy mindez az én verejtékes munkám eredménye. Igyekeztem megfékezni dühömet.

– És mire jutott Quanticó? – kérdeztem, miközben gyilkos pillantást vetettem Ryanre. Nem látszott észrevenni a dolgot. Előhúzott egy vékonyka dossziét az előtte heverő kupacból, és fennhangon olvasta:

– Emberünk vélhetőleg fehér bőrű, francia anyanyelvű férfi. Feltehetőleg csak középiskolát végzett. Vélhetőleg van róla SZZAN-k.

– *C'est quoi, ça?* – nézett fel Bertrand értetlenül.

– Szexuális zaklatási aktánk. Obszcén telefonok. Közszeméremstés. Kukkolás.

– A tökös fiúk – morogta Claudel.

– A próbababás pasas – jegyezte meg Bertrand.
Claudel és Charbonneau egyszerre horkant fel.
– A francba – tört ki Claudel.
– Korunk hőse – tette hozzá Charbonneau savanyúan.
– Kiről beszéltek? – kérdezte Ketterling, a St. Lambert-i körzet nyomozója.

– Egy nyavalyás féreg, aki abban éli ki magát, hogy betör a lakásokba, csinál egy babát, ráadja a háziasszony hálóingét, aztán széthasogatja. Öt éve hajszolom.

Ryan címszavakban folytatta a J. S. jelentésének ismertetését.

– Gondosan tervez. Vélhetőleg valamiféle csellemel fürkészi ki áldozatát. Lehet, hogy az apróhirdetés ürügyén jut be hozzájuk. Elképzelhető, hogy nős.

– *Pourquoi?* – kérdezte Rousseau, a másik St. Lambert-i nyomozó.

– Vélhetőleg azért volt szüksége búvóhelyre, mert nem viheti haza az áldozatokat az asszonynak.

– Vagy a mamának – szólt közbe Claudel.

– Vélhetőleg előre kinézi az elhagyatott helyeket – folytatta rendületlenül Ryan.

– Az alagsor? – nézett fel Kettering.

– A pokolba, hiszen Gilbert az egész helyet befújta Luminóllal. Ha csak egy csepp vér van ott, az úgy világított volna, mint egy Pepsi-reklám – torkolta le Charbonneau.

– A heves erőszak és a kegyetlenkedés féktelen dühre utal – olvasott tovább Ryan. – Elképzelhető, hogy valamiféle bosszút áll. Lehet, hogy kiéli szadista fantáziáit. A megalázás és az áldozatok szenvedése mindenképp erre utal. Vallásos felhangok is színezhetik a dolgot.

– *Pourquoi ca?* – kérdezte Rousseau.

– A testek elhelyezése és a szobor legalábbis erre utal. Trottier-t egy szeminárium területén találták meg. Damast ugyanígy.

Pár pillanatilag mindenki hallgatott. Csupán a villanyóra zümmögése és egy túsarkú cipő kopogása hallatszott a folyosón. Claudel rövid vonalakat húzott a jegyzetfüzetébe.

– *Beaucoup de possibles et probables* – mondta félhangosan.

Persze: sok minden lehetséges és feltételezhető. Úgy tűnik, sose adja föl. Elvesztettem az önuralmamat.

– Az is lehetséges és feltételezhető, hogy nemsokára újabb gyilkossági ügyel kell szembenéznünk – vágtam vissza csípősen.

Claudel arca megkeményedett, de semmit se szólt.

– Dr. Dobzhansky adott valamiféle hosszú távú előrejelzést? – kérdeztem némileg nyugodtabb hangon.

– Nem, csak rövid távút – felelte Ryan sötéten, és visszatért a jelentéshez. – Kezdi elveszíteni az önuralmát. Egyre merészebb lesz. Rövidülnek a gyilkosságok közti szünetek. – Becsukta a dossziét, és visszatette az asztalra. – Újból ölni fog.

Néma csend telepedett a szobára.

Ryan az órájára nézett. Valamennyien követtük példáját, mintha csak egy titkos szertartás részesei lennénk.

– Szerintem mélyedjünk el az anyagban. Egészítsük ki, ha tudunk valamit, ami nem szerepel itt. Gautier például városi ügy volt. Luc, Michel, gondolom, nektek több anyagotok van róla.

Mindketten bólintottak.

– Pitre a tartományiaké. Magam ellenőrzöm. A többi anyag frissebb.

Mivel az öt anyagot már töviről hegyire ismertem, Pitre és Gautier esetével kezdtem.

Constance Pitre félmegtelen, erősen bomló testét a Montrealtól északra lévő Khanawaket rezervátum egyik elhagyatott házában bukkantak.

Marié Claude Gautier-ra a Vendôme metróállomás mögötti területen találták meg. Ez a nyugati külvárosok felé tartó szerelvények fő csomópontja. Mindkét nőt összeverték. Elvágta a torkukat. Gautier huszonnyolc, Pitre harminckét esztendő volt. A nyomozás mindkét esetben a szokásos menetrendet követte, és végül holtvágányra jutott.

Három órát töltöttem az anyaggal. Viszonylag soványnak tünnek azokhoz a dossziékhoz képest, amikkel az utóbbi hetekben foglalkoztam. Mindkettő prostituáltként dolgozott. Lehet, hogy ezért vették kissé félvállról a nyomozást? Egész életükben kizsákmányolták őket, és a halálukkal se nagyon törődtek. A

társadalom valójában megkönnyebbült, amikor megszabadult tőlük. Nem akartam ezzel foglalkozni.

Az áldozatokról készült családi fotókat nézegettem. Bár egészen más típusú volt mindkettő, bizonyos szempontból rendkívül hasonlítottak. Tésztaszerű, fehér arc, durva smink, üres tekintet. Eszembe jutott első estém a Mainen, amikor Gabbyval figyeltük az utca életét. Kétségbeesés. Beletörődés. Most itt az út vége.

Szétterítettem az asztalon a helyszínen készült fotókat. A szokásos módon, egyre közelebről mutatták a dolgokat. Pitre esetében az udvarról közelítettek a hálószoba felé, hogy végül megmutassák a testet. Gautier az állomás mögötti bokrok közt feküdt. Elvágta a torkát, jobb szemét pépesre zúzták. Mindkét áldozattal különös kegyetlenséggel végeztek. Valószínűleg ezért kerültek a mi asztalunkra.

Eloolvastam a boncolási, a toxikológiai és a rendőrségi jelentéseket. Elemeztem a kihallgatásokat és a két eset összefoglalását. Kiírtam a két áldozat életére és halálára vonatkozó valamennyi adatot. Szinte alig volt valami.

Hallottam, hogy a többiek mozgolódnak. Pakolnak, beszélgetnek, igazgatják a székeket. Nem néztem fel. Öt óra múlt, mire becsuktam a dossziékat, addigra csak Ryan maradt a szobában. Amikor felnéztem, láttam, hogy figyel.

– Kíváncsi a cigányokra?

– Tessék?

– Úgy hallottam, szereti a dzsesszt.

– Igen, de már véget ért a fesztivál – feleltem. Vajon kitől hallhatta? – futott át az agyamon. Nem tudtam, meghívásnak vegyem-e a dolgot.

– A város szerencsére még áll – mosolyodott el Ryan. – A Les Gitanes a régi kikötőben játszik.

– Azt hiszem, most nem megy – ráztam meg a fejem. Pedig erre vágytam a legjobban. Épp ezért utasítottam vissza. Képtelen lettem volna bármibe belemenni, amíg nincs vége a nyomozásnak. Rács mögött akartam tudni ezt az állatot.

– Jó – villantotta rám neonkék szemét. – De azért ennie kell valamit.

Igaza van. Semmi kedvem se volt elkölteni egy újabb mirelit vacsorát. Viszont Claudelnek sem akartam támadási felületet adni.

– Lehet, hogy nem a le...

– Bekapunk egy pizzát, és közben átrágunk néhány dolgot az anyaggal kapcsolatosan.

– Üzleti vacsora – mosolyodtam el.

– *Certainement.*

Igaza van. Meg kell beszélünk a két utóbbi esetet. Valahogy nem illettek a képbe. Emellett kíváncsi voltam, miért alakították meg ilyen gyorsan az akciócsoportot. Ryan már elmondta a hivatalos verziót, de elképzelhető, hogy más is van még a háttérben. Nem árt tudni az ilyesmit.

Nem kellett megismételnie a meghívást.

– Jól van – mondtam. – Hova megyünk? Vállat vont.

– Mit szól Angélához?

Hm. Az csaknem a lakásom mellett van. A múltkori hívásra gondoltam, amikor úgymond egy barátjánál volt. Paranoiás vagy, Brennan – intettem magamat. – Csak egy pizzát akar enni. Tudja, hogy így nem kell parkolóhelyet vadászni.

– Magának megfelel? – kérdeztem vissza.

– Hát, persze.

Nem kérdeztem, mennyire.

– Rendben. Akkor találkozunk ott, olyan fél óra múlva – mondtam az órámra nézve.

Hazaérve első dolgom volt megetetni Birdie-t, aztán erőszakkal elvontattam magam a tükör közeléből. Ezúttal nem csípek ki magam. Nem fésülködöm. Nem sminkelek. Munkavacsorára vagyok hivatalos.

Negyed hétkor már az Angélában ültünk. Ryan hideg sörét, én szokásos diétás kólát szopogattam. Mindketten vegetáriánus pizzát rendeltünk. Ő nem kért rá kecskesajtot.

– Nagy hibát követ el – mondtam.

– Nem szeretem – felelte.

– Ne legyen már ilyen merev.

– Higgye el: ismerem magamat.

Kicsit évődünk, azután témát váltottunk.

– Beszéljen a két új esetünkről – kértem. – Hogy került a képbe Pitre és Gautier?

– Patineau előhívatta velem az összes olyan megoldatlan esetet, ami ide illett. Gyakorlatilag a maga mintáját követtem. Nők, különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkosság, feldarabolás. Claudel átnézte a városi eseteket. A helyi rendőrörsöket ugyanerre kérték. Eddig két esetet találtunk.

– Mindkettő tartományi ügy.

– Nem egészen.

Megérkezett a pincérnő, és felszolgált a pizzát. Ryan még egy Belle Gueule-t rendelt. Én inkább passzoltam. Kicsit sértődött voltam a kecskesajt miatt. Személyi hiba, Brennan – figyelmeztettem magamat.

– Biztos, hogy nem akarja megkóstolni? – erőszakoskodtam.

– Nem szeretem – válaszolta határozottan, és felhajtotta sörét. – Tudja maga, mi mindent eszik a kecske?

Ami azt illeti, tudtam, de inkább ejtettem a témát.

– Mit értett azon, hogy nem egészen? – tértem vissza az előbbi beszélgetésre.

– A kezdet kezdetén Patineau Montreal egész környékén kérte a kutatást. Amikor Quantico megküldte az árnyképet, megkérdeztük a hegyvidékieket, nincs-e hasonló esetük.

– És?

– Nem volt. Úgy látszik, a fiú kizárólag hazai pályán hajlandó játszani.

Kis ideig mindketten elmerültünk az evésben.

– Maga mit gondol? – kérdezte végül.

Alaposan megfontoltam a választ.

– Csaknem három órát dolgoztam a dossziékkal – mondtam végül. – Úgy tűnik, nem illenek ide.

– Azért, mert kurvák voltak?

– Igen. De nemcsak emiatt. Kétségkívül kegyetlenül végeztek velük, de valahogy túl...

Megkísértem szavakba önteni azt az érzést, ami egész délután ott bujkált bennem. A tányéromon lévő paradicsomos, articsókás pizzát turkáltam.

– ...rendetlen – mondtam végül.
– Rendetlen? – kérdezett vissza Ryan.
– Igen – erősítettem meg.
– Jézusom, Brennan – nyögött Ryan fájdalmasan. – Mit akar? Nem látta Adkinsék lakását? Vagy Morisette-Champoux-ét? Úgy nézett ki, mint egy tájkép csata után.

– Nem a vérről beszélek – mondtam. – A Pitre- és Gautier-gyilkosság helyszíne olyan – ismét keresetem kellett a megfelelő szót – tervszerűtlennek tűnt. A többi esetben az volt az érzésem, hogy a fickó pontosan tudta, mit csinál. Behatolt az otthonukba. A saját fegyverével ölt. Sose találták meg a helyszínen, igaz?

Jelzett, hogy igen.

– Gautier esetében megtalálták a kést.

– Nem voltak ujjlenyomatok – vetette ellen. – Ez arra utal, hogy átgondolták a dolgot.

– Tél volt. A fickó feltehetőleg kesztyűt viselt.

Ittam egy korty kólát.

– A testeket gyakorlatilag a sorsukra hagyták. Gautier arccal lefelé hevert. Pitre az oldalán. Letépték a ruháját. A bugyija valahol a bokája körül volt. Nézze meg még egyszer Morisette-Champoux és Adkins fotóit. Mindketten a hátukon fekszenek. Kezüik-lábuk elrendezve. Mintha babák vagy balerinák lennének. Istenem, Adkins csaknem olyan, mintha piruettezne. A ruhájukat se tépték le. Óvatosan lehúzták róluk. Mintha csak meg akarta volna mutatni, hogy mit tett.

Ryan semmit se szólt. A pincérnő újból feltűnt. Kérünk valami mást? Nem. Fizetünk.

– Ez a két eset viszont egészen más érzetet kelt bennem. Persze lehet, hogy tévedek.

– Jó lenne biztosabbat tudni.

Ryan elvette a számlát, és felemelte kezét, mintegy jelezve, hogy ne vitakozzunk. Tiltakozni akartam, de ekkor odahajolt-hozzám, és mutatóujjával lágyan megérintette felső ajkamat, aztán felém nyújtotta, hogy nézzem meg.

– Kecskesajt – mondta.

Arcomba szökött a vér. Akárcsak tizennégy éves koromban.

Hazaérve üres lakás fogadott. Nem lepett meg túlzottan. Bár rendkívül aggódtam Gabbyért, reméltem, hogy nemsokára újból feltűnik, és megszünteti a vendégszobában lévő kuplerájt.

A díványon hevertem. A tévében az Expos meccse ment, és Martinez éppen kiejtette az egyik dobót. A riporter az örület határán táncolt. Nem tudott lekötni a dolog. Pitre és Gautier esetén töprengtem. Mit jelent Khanawake? Pitre mohók indián volt. A többiek fehérek. Az indiánok négy évvel ezelőtt elbarikádozták a Mercier hidat, pokollá téve ezzel a szállítók életét. A rezervátum és a környék lakói közt azóta se mondható túlzottan szívélyesnek a viszony. Ez fontos lehet.

Gautier és Pitre kurvák voltak. Pitre-t is többször bántalmazták, a többi áldozatról nem készült rendőri jelentés. Ha a gyilkos véletlenül szemelte ki az áldozatokat, vajon mi az esélye annak, hogy a hétből kettő kurva legyen? Morisette-Champoux és Adkins tetemét valóban elrendezte a gyilkos, vagy csak én képzelődöm? Tényleg előfordulhat, hogy vallásos motívumok is szerepet játszanak az ügyben? Ha igen, én képtelen voltam meglátni az összefüggést.

Elaludtam. Almomban ismét a Mainen jártam. A lerobbant hotel emeleti ablakából Gabby integetett. Láttam, hogy mások is vannak még a szobában. Megpróbáltam odamenni hozzá, de a szálló előtti nők elég dühösnek tűntek, és kövekkel hajigáltak. Aztán Constance Pitre arca tűnt fel Gabby mellett, és megpróbált valami ruhát húzni a fejére. Gabby ellenállt, és intett, hogy siessek. Az egyik kő hasba talált. Az éles fájdalom visszahozott a jelenbe.

Birdie állt a hasamon, láttam rajta, hogy az imént landolt. Borostyánsárga szeme az arcomra tapadt.

– Kösz – morogtam.

Leraktam a földre, és felültem.

– Vajon mit akart mindez jelenteni? – morogtam félhangosan. Birdie érdeklődve figyelt.

Rendszerint nem túl titokzatosak az álmaim. A tudatalattim jól egyberázza az elmúlt napok tapasztalatait, aztán nyakon önt velük. Néha úgy érzem magam, mint Arthur, mikor Merlin tanítgatta. Vajon mi a válasz? Gondolkozz!

A kődobálás viszonylag egyértelmű. Amíg aludtam, végigment a baseballmeccs. Gabby felbukkanása se meglepő. Elég sokat jár az utóbbi időben a fejemben. A Main. A kurvák. Pitre. Vajon miért akarta álmomban felöltöztetni Gabbyt? Gabby segítséget kér. Kezdett körvonalazódni a megoldás.

Kurvák. Pite és Gautier kurvák voltak. Gabby is kurvákkal dolgozik. Gabbyt üldözik. Gabby elment. Talán ez köztük a kapcsolat? Bajban lenne?

Ne csináld a fesztivált, Brennan – mordultam magamra. – Gabby csak kihasználta. Nem először teszi, te pedig mindig bedőlsz neki.

Furcsamód nem tudtam haragudni rá.

Mi van azzal a fickóval, aki követi? – kérdeztem magamtól. – Ezúttal valóban félt.

Egyszer csak eltűnt. Még üzenetet se hagyott. *Kösz. Mennem kell. Majd hívlak.* Vagy akármi. Ez azért Gabbytól is szokatlan.

– Rendben, dr. Watson – mondtam fennhangon. – Ennek utánanézőnk.

Átmentem a vendégszobába, és körülnéztem. Vajon hol kezdjem? A holmija még most is szanaszét hevert, de nem akartam turkálni benne. Szemem megakadt a szemétkosáron. Az nem olyan házkutatás jellegű. Fogtam, és kiborítottam az íróasztal lapjára az egészet. Papír zsebkendők. Cukroszacskó. Alufólia. Számla. Egy recept. Három összegyűrt papírgalacsin. Két sárga és egy fehér. Kinyitottam az egyik sárgát. Gabby írása volt.

„Sajnálom. Nem tudom kordában tartani. Sose bocsátanám meg magamnak, ha...”

Itt megszakadt. Nekem akart üzenni?

Kibontottam a másik sárgát is.

„Nem bírom, hogy állandóan a nyomomban van. Elvisel...”

Újból abba hagyta. Talán félbeszakították? Mit akart írni? Kinek?

A harmadik galacsin sokkal nagyobb volt, mint az előző kettő. Ahogy kinyitottam, végigfutott a hátamon a hideg. Reszkető kézzel tartottam. Tudat alatt végig valami ilyesmire számítottam.

Ceruzával rajzolt, vázlatos nőalak volt a papíron. Mellét, nemi szervét gondosan kidolgozták. Karját, lábát, fejét csupán néhány odavetett vonal jelezte. Arca is eléggé elnagyoltnak tűnt. A nő hasát

hatalmas vágás szelte ketté. Kitüremkedtek belőle belső szervei. A bal alsó sorban ez állt:

Minden lépésedet és mozdulatodat követem. Ne próbáld átverni.

30.

Összeszorult a gyomrom. Istenem, Gabby, mibe keveredtél? Vajon hol lehetsz? Néztem a szobában lévő rendetlenséget. Ez most a szokásos állapot, vagy fejevesszett menekülés eredménye?

Ismételten végigfutottam a két befejezetlen üzenetet. Kinek szánhatta őket? Nekem? Az üldözőjének? *Sose bocsátanám meg magamnak...* Mit? *Elvisel...* Kicsoda? Ahogy a rajzra néztem, ugyanazt éreztem, mint amikor behozták Margaret Adkins röntgenfelvételét. Rossz előjel.

– Nem! Gabbyt nem – suttoztam görcsösen.

Nyugodj meg, Brennan – mondtam magamnak. – Gondolkozz.

A telefonért nyúltam. Megpróbáltam Gabby lakását és irodáját. Az üzenetrögzítő és a hangpostafiók felelt. Áldassék az elektronikus kommunikáció kora.

Tovább törtem az agyam.

Hol élnek a szülei? Trois-Rovieres? 411. Csak egy Maculay él ott. Neal. Idős női hang szólt a kagylóba. Franciául beszélt. Boldog, hogy megint hall rólam. Nagyon rég találkoztunk. Hogy van? Nem, hetek óta nem beszélt Gabrielle-lel. Valami baj van talán? Ó, nem, csak kerestem. Megígértem, hogy meglátogatom, aztán letettem a kagylót.

Most mi legyen? Nem tudom, kivel jár mostanság.

Ryan?

Nem jó. Nem az őrangyalom. Azonkívül fogalmam sincs, mit mondanék neki.

Csak lassan a testtel – intettem magamat. – Gondolkozz. Igyál egy diétás kólát. Nem lehet, hogy túllihegem? Visszamentem a vendégszobába, és újra szemügyre vettem a rajzot. Még hogy

túllihegem? A pokolba is! Inkább elbogatellizálom. Elővettem a telefonkönyvet, azután tárcsáztam.

– Halló – mondta egy kedvetlen férfihang.

– Szia, J.S. Itt Tempe. – Igyekeztem, hogy ne remegjen a hangom.

– Istenem, már másodszor hívsz ezen a héten. Valld be, hogy képtelen vagy elszakadni tőlem.

– A múlt héten volt.

– Mindegy. – Szinte láttam, ahogy legyint. – Ha egy hónapon belül kétszer hívsz, azt kénytelen vagyok ellenállhatatlan vonzerőmnnek betudni. Szóval mi van?

– J. S. én...

Észrevette, hogy megremeg a hangom. Rögtön megváltozott a viselkedése. Kérdéseiből eltűnt az évődés.

– Jól vagy, Tempe? – kérdezte aggódva. – Valami baj van?

– Arról az esetről lenne szó, amiről a múlt héten beszéltünk.

– Miért, mi történt? Elkészítettem a fickó árnyképét. Remélem, tudják, hogy csak miattad csináltam meg soron kívül. Megkaptátok a jelentésemet?

– Igen. Azóta minden a feje tetejére állt. Akciócsoportot alakítottak. Ezzel a részével nincs semmi baj. – Ismét elhallgattam. Fogalmam se volt, hogy vezethetném fel Gabbyval kapcsolatos aggodalmaimat. Nem akartam túlterhelni a barátságunkat.

– Feltehetnék még néhány kérdést ezzel kapcsolatban? – szántam el végre nagy nehezen magam. – Van még valami, ami aggaszt, és nem tudom...

– Mi lenne, ha egyenesen a közepébe vágnál, ahelyett hogy itt kerülgeted a forró kását?

Hol kezdjem? Át kellett volna gondolnom, mielőtt felhívom. Olyan zűrzavar uralkodott a fejemben, akár Gabby szobájában.

– Egy szűkebb szelete érdekelne a dolognak.

– Mondtad már.

– Azt hiszem, zaklatásnak hívják.

– Jó.

– Ez magában foglalja azt is, ha valakit követnek, hívogatják, bár nem fenyegetik meg egyenesen?

– Bizonyos esetekben.

Azt hiszem, a rajzzal fogom kezdeni.

– Legutóbb azt mondtad, hogy a kéjgyilkosok időnként valamilyen emléket készítenek: rajzot, hangfelvételt.

– Így van.

– A zaklatók is csinálnak ilyet?

– Mire gondolsz?

– Vázlatokat meg effélett.

– Előfordul.

– A rajzok tartalma jelezheti azt az erőszakszintet, amire az illető képes?

– Nem feltétlenül. Az egyik ember számára az efféle rajz a levezetés eszköze. A másik tervez, vagy újraéli, amit elkövetett.

Imádom az ilyen válaszokat.

– Találtam egy felvágott hasú nőt ábrázoló rajzot. – Lógnak a belei. Szerinted mire utal mindez?

– A milói Vénusznak nincs karja. G. I. Joe-nak nincs farka. Mit jelent ez? Művészet? Cenzúra? Szexuális deviancia? Ha nem ismerjük a körülményeket, nem tudunk rá válaszolni.

Hallgattam. Fogalmam se volt, hogy mit mondjak el neki.

– St. Jacques kuckójában találtad?

– Nem. A vendégszobám szemétkosarában – válaszoltam. – Azt mondtad, hogy bizonyos elkövetők egyre erőszakosabbá válnak az évek során.

– Így van. Az elején esetleg még megelégednek a kukkolással vagy az obszcén telefonhívásokkal. A legtöbb élete végéig beéri ennyivel, azonban akadnak olyanok, akiknek egyre többre lesz szükségük. Mutogatják magukat, követik a kiszemelt nőt, esetleg behatolnak a lakásába. Vannak, akiknek ez sem elég. Ők előbb-utóbb eljutnak a nemi erőszakig, sőt akár a kéjgyilkosságig is.

– Megeshet, hogy valamelyik szadista átlépi ezt a határvonalat?

– Már megint megpróbálsz beszuszakolni valamilyen kategóriába az emberedet. Fölösleges. De hogy a kérdésedre válaszoljak: igen. Némelyikük másként éli ki ilyen irányú fantáziáit: bábukon, állatokon, esetleg megfelelő partnert talál kisdéd játékaihoz.

– Megfelelő partnert?

– Valakit, aki hajlandó megengedni, hogy kiélje rajta fantáziáit: eltűri az alávetettséget, a megalázásokat, sőt akár a fájdalmat is. Ez lehet a felesége, barátnője vagy bárki, akit megfizet.

– Prostituált?

– Persze: a legtöbb prosti bizonyos határok közt hajlandó az efféle szerepjátékokra.

– Ez esetleg segíthet semlegesíteni az illető erőszakos hajlamait?

– Addig mindenképpen, amíg a nő belemegy a játékba. A feleség vagy barátnő esetében ugyanez a helyzet. Rendszerint akkor szabadul el a pokol, amikor az addig kezes partner megtagadja az engedelmisséget. Egy darabig ideális homokzsáknak bizonyul, azután egyszer csak felrúgja a szabályokat, esetleg megfenyegeti az illetőt, hogy másoknak is elmondja a dolgot. A férfi bedühödik, és megöli a nőt. Rájön, hogy élvezti a dolgot. Ilyenkor előbb-utóbb újra megpróbálja.

Valami nagyon zavart abban, amit az előbb mondott.

– Állj meg egy pillanatra – szakítottam félbe. – Az előbb valami lélektelen tárgyról beszéltél. Ez mire vonatkozik?

– Rendszerint képek, babák, ruhák. Gyakorlatilag bármi lehet. Van egy fickó, aki a szart is ki szokta verni egy női ruhába öltöztetett, felfújható, Flip Wilson babából.

– Szégyellek rákérdezni.

– Mélyen gyűlöli a feketéket, nőket, homokosokat. Ha van rajtuk sapka, azért stb.

– Értem.

Az *Operaház fantomja* ment a háttérben.

– Szóval, ha jól értem, az a fickó, aki babákkal erőszakoskodik, és obszcén képeket küldözget, feltehetőleg nem öl meg senkit.

– Csupán addig a percig, amíg valami ki nem lendíti ebből az állapotból. Az egyik nap még elég egy sikerültebb fénykép, másnap pedig már lecsap valakire.

– Elképzelhető, hogy párhuzamosan csinálja a kettőt?

– Micsodát?

– Hát, hogy az egyik nőt csupán zaklatja, míg a másikat megöli.

– Persze. Rendszerint az áldozat viselkedése váltja ki a támadást. A nő valami rossz dolgot mond, esetleg balra fordul, ahelyett hogy

jobbra menne, és még csak nem is tud róla. Ne feledd, hogy a legtöbb sorozatgyilkos nem ismeri áldozatát, noha állandóan róla fantáziál. Az egyik nőnek ilyen, a másiknak amolyan szereposztást szán. Elképzelhető, hogy otthon példás férj, azután elmegy, és a szomszédos kerületben brutálisan lemészárol valakit. Az egyik idegennel végtelenül szívélyes, a másikkal végez.

– Ezek szerint, ha valaki eljut a gyilkosságig, nem feltétlenül öl. Lehet, hogy bizonyos esetekben megelégszik korábbi kisded játékaival?

– Igen.

– És a látszólag ártalmatlan zaklató is bármikor veszélyessé válhat.

– Így van.

– Vagyis amennyiben valaki kitartóan követi a nőt, telefonokkal zaklatja, és ocsmány rajzokat küldözget neki, az akkor se tekinthető veszélytelennek, ha tartja a távolságot.

– Most ugye St. Jacques-ról beszélsz?

Lehet, hogy valóban róla van szó?

– Úgy hangzik, mintha ő lenne az?

– Csak azért feltételeztem, mert eredetileg róla volt szó. Egyébként bárki más lehet.

Engedd el magad, és hagyd, hogy elragadjon a képzelet...

– J. S.... Azt hiszem, túlzottan személyessé vált az ügy.

– Hogy érted?

Ekkor elmondtam neki mindent. Gabbyt. A félelmeit. Az eltűnését. A dühöt. Az aggodalmat.

– A francba, Brennan, hogy keveredhettél fülig ebbe a dologba? Ha engem kérdezel, ez a lehető legrosszabb. Elképzelhető, hogy Gabby is St. Jacques-kal találkozott, de az is, hogy nem. Az az ember követi a nőt. St. Jacques ugyanezt teszi. Kést hord magával, és üres óráiban kibelezett nőt rajzol. Attól tartok, nem egészen normális a szerelmi élete. St. Jacques megcsönkítja és feldarabolja az áldozatait. Te hogy értékeled a helyzetet?

Fordítsd el arcod a bántó napfénytől...

– Mikor vette észre Gabby, hogy az az alak a nyomában jár? – kérdezte J. S.

– Nem tudom.
– Mielőtt kipattant ez az ügy?
– Fogalmam sincs.
– Mit *tudsz* a pasiról?
– Nagyon keveset. Szeret a kurvákkal lógni, időnként fizet az egyiknek azért, hogy egy hálóinges játékot játsszanak. Kés van nála. A legtöbb lány nem megy el vele.
– Szerinted jól hangzik?
– Nem.
– Tempe, feltétlenül jelentsd a fickóknak, akikkel együtt dolgozol. Ezt ellenőrizni kell. Azt mondod, hogy Gabby eléggé kiszámíthatatlan. Lehet, hogy nincs semmi baj. Elképzelhető, hogy csak felszívódott. De a barátod. Téged is megfenyegettek. Egy meggyilkolt nő koponyáját tették a kertedbe. Talán az a fickó, aki követett.
– Talán valóban ő volt.
– Gabby nálad lakott, mielőtt eltűnt. Nézzetek utána, mi van vele.
– Jó – morogtam fáradtan. – Csak az a baj, hogy előre tudom, mi lesz a vége: Claudel kiront a Mainbe, és lefűleli a hálóinges pasit.
– Hálóinges pasit? Úgy tűnik, túl sokat vagy zsarutársaságban.
Eltűnődtem. Vajon honnan szedtem ezt a kifejezést. Aztán eszembe jutott: a próbababás pasas.
– Van egy hangyás fickó, aki betör a lakásokba, életnagyságú bábukat gyárt az ott talált ruhákból, fehérneműkből, felöltözteti a háziasszony hálóingébe, felszabdálja, és azután otthagyja. Évek óta hajszolják. Őt hívják próbababásnak.
– Ha évek óta kergetik, és még szabadlábon van, nem lehet annyira hangyás.
– Nem, nem. Igazából azért mesélem, mert a pasi bábukat csinál.
Érezz, érints meg...
J. S. Mondott valamit, de nem figyeltem rá. Az agyam gőzerővel dolgozott. Lassan összeállt a kép. Próbababa. Fehérnemű. Kés. Julie, aki a hálóinges pasival játszadozik. A kibelezett nő rajza a papírkosárban, rajta a felirat: Ne vágj át. A Berger utcai lakásban talált újságkivágások. A hálóinges pasiról szóló cikk. Az én X-szel megjelölt fényképem. A kertembe helyezett, üresen vigyorgó

koponya. Gabby arca, amikor hajnali négykor betoppant hozzám. A vendégszobában uralkodó rendetlenség.

Jöjj, játsszuk az éjszaka dalát...

– Mennem kell – mondtam hirtelen.

– Tempe, ígérd meg, hogy megfogadod a tanácsomat. Lehet, hogy főlegesen aggódom, de elképzelhető, hogy valóban St. Jacques szállt rá Gabbyra. Elképzelhető, hogy ő a gyilkos, és ha így van, akkor komoly veszélyben vagy. Fenyegedést jelentesz a számára. Ismer. Kívágta és megjelölte a képed. Talán ő tette a kertedbe Grace Damas koponyáját.

Alig hallottam, mit mond. Végre tudtam, mit kell tennem.

Harminc perc alatt átverekedtem magam a belvároson, átmentem a Mainbe, és leparkoltam a megszokott fasorban. Átléptem a fal mellett ücsörgő hajléktalan kinyújtott lábain. Feje az ide hallatszó zene ütemére ringott. Ahogy meglátott, elmosolyodott, aztán ösztönszerűleg kinyújtotta tenyerét.

A zsebembe nyúltam, és adtam egy kis aprót, remélve, hogy ennek fejében talán vigyáz az autómra. A Mainben már megkezdődött az esti forgalom. Kurvák, drogosok, turisták, dílerek lepték el az utcákat. Vevők és eladók tülekedtek egyetlen hatalmas, vidám tömeget alkotva. Szívósan törtem magamnak közöttük utat. Fenn a magasban hatalmas felirat villogott: Üdvözöljük a St. Laurent Szállóban.

Múltkori látogatásommal ellentétben most pontosan tudtam, mit akarok tenni. A St. Catherine felé haladva reménykedve fürkésztem a tömeget. Jewel Tambeaux-t kerestem. Ezúttal nem volt szerencsém. Bár a Granada Szálló előtt már összegyűlt a szokásos csapat, nem láttam közöttük.

Átmentem a túloldalra, és figyeltem őket. Egyikük se keresgélt kövek után, mint álmomban. Biztató jelnek vettem. Most mi legyen? Legutóbbi látogatásom során megtanultam, hogy mit ne tegyek, ez viszont egyáltalán nem segített abban, hogy megoldjam a problémát.

Ilyenkor mindig a gyermekkoromban tanult szabályhoz folyamodom. Ha bármilyen kétségem van valamivel kapcsolatban,

inkább semmit se csinállok. Nem veszem meg, nem magyarázom meg, nem teszem meg. Nyugton maradok. Ákárhányszor eltértem ettől, mindig keservesen megbántam. Mint például a behúzott nyakú, piros ruha, vagy az alkancellárnak írt dühös levél esetében. Ezért úgy döntöttem, megfogadom nagyanyám tanácsát.

Találtam egy törött szélű betondarabot, és leültem rá. Átöleltem a térdem, a gerendára szegeztem szememet, és vártam. És vártam. És vártam. Egy ideig figyeltem a köröttem zajló szappanoperát. Élet a Mainen. A percekből órák lettek. Éjfél. Hajnali egy. Két óra. A csábítás és kiszolgáltatottság nagy színjátéka pedig tovább folyt. „Megölnöd a gyerekeket”. „Fiatal és kétségbeesett”. Azzal szórakoztam, hogy ilyesfajta címeket találtam ki az egyes jelenetekhez.

Háromra már végtelenül untatott a dolog. Tudtam, hogy a megfigyelés nem lesz fáklásmenet, de nem számítottam rá, hogy ennyire kimerítő. Több liter kávé t döntöttem magamba, fejben megírtam mindazokat a leveleket, amelyeket már réges-rég el kellett volna küldenem, és szinte minden arra járónak megírtam képzelt élettörténetét. Kurvák, kuncsaftok jöttek-mentek, de Jewel Tambeaux nem volt közöttük.

Fölálltam, és megropogtattam a derekam. A legszívesebben életre masszíroztam volna elgémberedett fenekemet, de aztán úgy döntöttem, hogy mégse teszem. Egy biztos: az életben nem ülök még egyszer betondarabra. Elegem volt az egészből. Úgy döntöttem, hazamegyek.

Ahogy elindultam a kocsim felé, egy fehér Pontiac húzott be az utcába. Kőkeményre fixált narancssárga hajkorona bukkant ki belőle. Ismerős arc és melltartó követte.

Jewel Tambeaux becsapta a Pontiac ajtaját, aztán behajolt az anyósülés ablakán, és mondott valamit a vezetőnek. A kocsi elhajtott, és Jewel csatlakozott a szálló lépcsőjén ücsörgő lányokhoz. A vibráló neonfénytől eltekintve éppen úgy néztek ki, mint a bevásárláskor véletlenül összefutó háziasszonyok, akik fecsegnek kicsit, mielőtt továbbmennének. Nevetésük betöltötte a kihalt utcát. Egy pillanattal később Jewel felállt, megigazította miniszoknyáját, és elindult a szomszédos épület felé.

A Main nyüzsgése mostanra elcsitult. A kalandkeresők hada elpárolgott. Jewel lassan sétált, valami sajátos ritmusra ringatva csípőjét. Utána indultam.

– Jewel!

Megfordult. Kérdő mosollyal nézett vissza rám. Láthatóan valaki másra számított. Töprengve kutatta arcomat. Vártam, hogy megismerjen.

– Margaret Mead. Elmosolyodtam.

– Tempe Brennan.

– A készülő könyvedhez végzel kutatásokat? – kérdezte. – Mi lesz a címe? *Ringó csipők* – folytatta, kezével jelezve a témát -, vagy inkább: *A kurvák élete*.

Felnevettem.

– El lehetne adni. Magával tarthatok?

Nagyot fújt, azután vállat vont. Álmos léptekkel sétált tovább. Mellé csapódtam.

– Még mindig a barátnődet keresed, szivi?

– Valójában azért jöttem, hogy veled találkozzam.

Nem hittem volna, hogy ilyen későn itt leszel. – Még mindig nyitva van a bazár. Ha lehúzod a redőnyt, sose kötsz üzletet.

– Igaz.

Pár percig hallgattunk. Sportcipóm csoszogására körömcipőjének kopogása felelt.

– Feladtam, hogy megtaláljam Gabbyt – mondtam. – Azt hiszem, el akar tűnni az emberek elől. Egy hete meglátogatott, majd ismét nyoma veszett. Gondolom, egy idő után úgyis felbukkan.

Figyeltem, hogyan reagál. Vállat vont, de nem mondott semmit. Lakkozott haja hol megcsillant, hol elnyelte a sötétség. Lassan bezártak a kocsmák. Kialudtak a Main fényei.

– Valójában Julie-val szeretnék beszélni.

Jewel megtorpant és felém fordult. Arca fáradt volt, akár hajnal felé az éjszakai élet. Előhúzott egy Playerst a melltartójából. Rágyújtott, és felém fújta a füstöt.

– Lehet, hogy inkább haza kéne menned, édesem.

– Miből gondolsz?

– Még mindig gyilkosokra vadászol, igaz, szivi?

Jewel Tambeaux valóban nem bolond.

– Szerintem valaki szabadon portyázik a városban.

– És úgy gondolod, hogy az a cowboy az, akivel Julie játszadozik?

– Megmondom, ha beszéltem vele.

Mélyen letüdözte a füstöt, és hosszú, narancssárga körmével lepöckölte a hamut a cigarettáról. A felvillanó parázs apró szikrazuhatagként hullt a sötétbe.

– Már mondtam, hogy annyi esze van, akár a tyúknak, és körülbelül olyan vonzó, mint egy döglött hernyó, de nem hinném, hogy bárkit is megölne.

– Ismered?

– Ugyan már. Ezek a fickók kutyagumit se érnek. Nem törődöm velük.

– Azt mondtad, nem tennéd érte tűzbe a kezedet.

– Nemigen akad erre olyan, akiért megtenném.

– Találkoztál vele az utóbbi időben?

Végigmért, de nem szólt. Láttam rajta, hogy valamin gondolkodik. Mielőtt megszólalt volna, már tudtam, hogy baj van.

– Igen – válaszolta. – Láttam.

Vártam, hogy folytassa. Ismét felparázslott a cigarettája. Egy kocsijáért fel a szemben lévő járdára.

– Julie-t nem láttam.

Mélyen letüdözte a füstöt. Benn tartotta egy ideig.

– És a barátnődet se.

Fogalmam se volt, mit tegyek. Ha megkérem, segít?

– Szerinted megtalálom?

– Az igazat megvallva, édes, azt hiszem, hogy térkép nélkül még a saját seggedet se tudnád megtalálni.

Szeretem az őszinte embereket.

Jewel még egy utolsót szívott a cigarettából, majd földre dobta, és elnyomta a csikket.

– Gyerünk, Margaret Mead – mondta határozottan. – Lássuk, miből élünk.

31.

Jewel gyors léptekkel haladt előttem, túsarkú cipője szopora tamtamot vert a járdán. Fogalmam se volt, hova visz, de elhatároztam, hogy addig ütöm a vasat, amíg meleg.

Kelet felé mentünk kétsaroknyit, aztán elhagytuk a St. Catherine-t, és átvágtunk egy üres telken. Jewel narancsszín haja világítótoronyként bólogatott előttem a sötétben. Míg a csövek, drótok, üvegek, féltéglák, száraz növények és betontörmelék között botladoztam mögötte, azon töprengtem, hogyan képes ilyen gyorsan haladni körömcipőben.

Kiértünk a szemközi utcára, lefordultunk egy fasorba, és bementünk egy alacsony téglapépületbe, amelynek feketére festett ablakai mögött egy sor karácsonyi izzó ragyogott, vörös fényüktől a hely leginkább az állatkert éjszakai állatokat bemutató kisemlősházára emlékeztetett. Elképzzelhető, hogy az idejárók is csak éjszaka mutattak némi aktivitást. A kocsmát nem jelezte cégtábla, úgy látszik, a környékbeliek anélkül is ide találtak.

Diszkréten körbepillantottam. A szemem könnyen hozzászokott az itteni sötéthez. Csaknem annyi fény volt, mint odakint. A falakat kartonból kivágott fenyőgallyak díszítették, az asztalokat piros műanyag terítők takarták. Elég furcsa volt így nyáron. Az egyik fal mellett sötét fabokszok, a másikon egymásra tornyozott sörösládák álltak. Alig egy-két ember lézengett idebenn, azonban a cigarettafüst, az izzadság, a sör, a fű és a hányás szaga vastagon megülte a levegőt.

Jewel és a sötét bőrű csapos kurta biccentéssel üdvözölte egymást. A férfi álmos pillantással kísért bennünket, ahogy végigmentünk a helyiségen.

Jewel lassan sétált át a báron. Szeme unottan siklott végig az arcokon. Egy öregember odaintette magához: a sörére mutatva jelezte, hogy csatlakozzon hozzá. Jewel csókot dobott neki. A férfi válaszul felemelte hüvelykujját.

Ahogy elhaladtunk az első boksz mellett, egy kéz nyúlt ki hirtelen, és megragadta Jewel csuklóját. Ő könnyedén lefejtette magáról az ujjakat, és visszatette a kezét az asztalra:

– Mára bezárt a bazár, édesem.

Zsebre vágtam a kezem. Szemem Jewel hátára szegeztem.

A harmadik boksz előtt Jewel megállt, kitérte karját, és lassan megrázta fejét.

– *Mon Dieu* – mondta, és csettintett nyelvével.

A bokszban ülő nő az előtte lévő pohárra bámulva könyökölt az asztalon. Arcát ökölbe szorított kezére támasztotta. Csupán a feje búbját láttam. Zsíros haja mereven lógott, a választékban korpa fehérlett.

– Julie – mondta Jewel.

A lány nem nézett föl rá.

Jewel újból csettintett, és becsúszott a bokszba. Követtem. Mérheterlenül hálás voltam a vékonyka térítőért, mivel az asztal lapja elég síkos volt. Nem akartam belegondolni, mitől. Jewel az asztal szélére könyökölt, és rágyújtott. Hatalmas füstfelhőt fújt az ég felé.

– Julie – mondta élesebben.

Julie mély levegőt vett, és felemelte a fejét.

– Julie – ismételte saját nevét. Teljesen úgy festett, mint aki mély álomból ébred.

A szívem úgy vert, mint a légkalapács. Önkéntelenül is alsó ajkamba haraptam.

Istenem.

Julie legfeljebb tizenöt éves lehetett, a bőre mégis olyan térszaserű volt, akár az öregasszonyoké. Ajka kicserepesedett, sötéttel kihúzott szeme tompán nézett a világba. Talán már több éve nem látott napfényt.

Sokáig szótlánul bámult ránk, mintha csak nagyon lassan állna össze fejében a kép.

– Adsz egy szálát, Jewel? – mondta végül. Reszkető kézzel nyúlt át az asztalon. Könyöke bíborszínnek tűnt a karácsonyi égők fényében. Vénái megannyi sötét féregként tekeregtek.

Jewel meggyújtott egy Playerst, és odaadta neki. Julie mélyen leszívta a füstöt, azután ugyanúgy az égnek fújta, mint az előbb Jewel.

– Ez az – sóhajtott. Ajkára egy kis papírdarab ragadt. Lehunytt szemmel dohányzott. Vártunk. Julie láthatóan képtelen volt egyszerre két dologra összpontosítani.

Jewel szeme rám villant. Értettem a célzást. Hagytam, hadd csinálja ő.

– Julie drágám, ma dolgoztál?

– Keveset. – A lány ismét megszívta a cigarettát. Ezúttal az orrán fújta ki a füstöt, akár valami támadni készülő mesebeli állat.

Mindhárman hallgattunk. Julie nem kérdezte meg, mit keresünk itt. Egyébként kétlem, hogy bármit megkérdezett volna.

Amikor befejezte, elnyomta a csikket, és ránk nézett. Láttam, az jár a fejében, mit szakíthatna belőlünk.

– Még nem ettem – mondta végül. A hangja is üresen kongott.

Jewelre néztem. Vállat vont, és újabb cigarettáért nyúlt. Körülpillantottam. Sehol se láttam étlapot.

Julie-nek feltűnt a mozdulat.

– Van hamburgerük – jegyezte meg.

– Kér egyet? – A zsebembe nyúltam, hogy megnézzem, van-e nálam pénz.

– Banco készíti őket.

– Rendben.

Kihajolt a bokszból, és odaszólt a csaposnak:

– Banco, kérek egy sajtburgert.

– Be vagy táblázva, Julie.

– Én fizetem – mondtam, és kidugtam a fejem a bokszból.

Banco a bárpultra hajolt. Karját összefonta maga előtt. Olyan volt, akár egy megtermett baobabfa.

– Egyet? – dörmögte.

Jewelre néztem. Megrázta a fejét.

– Egyet.

Visszafordultam a bokszba. Julie a sarokba húzódott, szorosan markolta italát. A papír még most is ott lógott az ajkán. A

legszívesebben levettem volna róla, de úgy tűnt, nincs tudatában. A mikrohullámú sütő hangosan zümmögött, Jewel némán dohányzott.

A mikro hamarosan négyet csengett. Banco kihozta a hamburgert az asztalhoz, letette Julie elé, azután ránk nézett. Jewel megrázta fejét. Én ásványvizet rendeltem.

Julie letépte a celofánt, és megvizsgálta a zsömle tartalmát. Elégedettnek tűnt. Beleharapott. Mikor Banco kihozta az italt, gyors pillantást vettem az órára. Negyed négy. Kezdtém azt hinni, hogy Jewel már sose szólal meg.

– Hol dolgoztál, szivi?

– Gyakorlatilag sehhol – morogta teli szájjal Julie.

– Az utóbbi időben nemigen láttalak.

– Beteg voltam.

– Jobban vagy már?

– Mmmm.

– Dolgozol a Mainen?

– Időnként.

– Megvan még a hálóinges barátod?

– Ki? – kérdezett vissza Julie, miközben nyelvét végigfuttatta a hamburger peremén, mintha fagylalttölcsér lenne.

– A késes fickó.

– Kés? – kérdezte, mint aki nem emlékszik a dologra.

– Tudod, édes, az a kis krapek, aki kiveri magának, míg te modelt állsz az anyja hálóingében.

Julie mozgása lelassult, de nem hagyta abba a rágást. Arca olyan lett, akár a gitt: sima, szürke és kifejezéstelen. Jewel körme gyors riadót vert az asztalon.

– Gyerünk, édesem, kapcsolj rá kicsit. Ugye tudod, kiről beszélünk?

Julie lenyelte a falatot. Ránk nézett, majd visszatért a hamburgerhez.

– Mi van vele? – kérdezte, miközben ismét a zsömlébe harapott.

– Csak érdekel. Hogy megvan-e még.

– Ki ő? – bökött felém a fejével. Láthatóan nem érdekelt igazán, csupán mellékvágányra akarta terelni a beszélgetést.

– Tempe Brennan. Dr. Macaulay barátja. Ugye, ismered őt, szivi?

– Valami gond van azzal a fickóval, Jewel? Gonorrhoeás, AIDS-es, vagy valami? Miért kerestek?

Olyan érzésem volt, mintha a nyolc varázslatos labdával beszélgetnék. A felröppenő válaszok csak vajmi ritkán kapcsolódtak a feltett kérdésekhez.

– Nem, drágám, csak az érdekel, hogy látod-e néha erre.

Egy pillanatra összevillant a szemem Julie-ével. Mintha egy másik bolygón élt volna.

– Maga vele dolgozik? – kérdezte. – Állóról csöpögött a zsír.

– Valahogy úgy – mondta gyorsan Jewel.

– Süketnéma vagy mi? Miért nem szólal meg?

Felelni akartam, de Jewel csendre intett.

Julie valóban nem várt választ. Befejezte a hamburgerét, és egyenként lenyalta az ujjait.

– Mi van azzal a fickóval? – kérdezte. – Ő is folyton a doktornőről mesél.

Belém hasított a félelem.

– Kiról? – robbantam ki.

Julie felém fordult. Szája félig nyitva volt. Úgy tűnt, ha nem dohányzik, vagy esik, képtelen csukva tartani. A hamburger maradéka megült a száján.

– Miért vadásztok arra a fickóra? – kérdezte.

– Vadászunk? – húzta fel a szemöldökét Jewel.

– Ő az egyetlen biztos kuncsaftom.

– Nem vadászunk rá – mondta csöndesen Jewel. – Csak találkozni akarunk vele.

Julie válasz helyett belekortyolt az italába.

– Az előbb azt mondta, hogy ő is folyton a doktornőről mesél. Kiról volt szó?

Julie arca riadtnak látszott.

– Ne csináld, Julie! – Jewel láthatóan kezdte unni ezt a csiki-csukit. – Kivel beszélgettél annyit?

– Ja, igen, az a fura öreg hölgy, orrában azzal a gyűrűvel. – A füle mögé tűrte a haját. – Nagyon aranyos. Néhányszor vett kaját. Nem róla beszéltek?

Képtelen voltam türtőztetni magam.

- Mit mondott róla a fickó? – kérdeztem élesen.
 - Hogy szarik rá, vagy valami ilyesmi. Nem tudom, nem nagyon figyelek arra, amit a kuncsaftok mondanak. Nem lenne egészséges.
 - De ez a fickó rendszeresen jár.
 - Már ahogy vesszük.
 - Ugyanazon a napon jön? – kérdeztem. Nem törődtem Jewel „Mondd csak a magadét” pillantásával.
 - Mi ez, Jewel? Miért kérdezzet? – pillantott fel kétségbeesetten Julie. Most ismét riadt kisgyerekeknek tűnt.
 - Tempe beszélni szeretne vele. Ez minden.
 - Én éhen döglök a nélkül a fickó nélkül. Nagyon hülye, de legalább rendszeresen jár.
 - Tudom, édesem.
- Julie felhajtotta itala maradékát, és visszatette a poharat az asztalra. Tekintete makacsul kerülte az enyémet.
- Nem fogom feldobni őt. Nem érdekel, hogy mit mondanak a többiek. Lehet, hogy furcsa, meg ilyesmi, de sohase bántana. A francba, hiszen még dugni se kell vele. És egyáltalán! Mit csináljak csütörtökönként? Menjek vissza az iskolába? Ha nem csinálom meg neki, akkor másik kurvát keres.
- Most láttam rajta először érzelmet. Összefacsarodott a szívem. De nagyon féltettem Gabbyt, úgyhogy nem adtam fel.
- Láttá Gabbyt az utóbbi időben? – próbáltam lágyabb húrokat pengetni.
 - Kicsodát?
 - Dr. Macaulayt.
- Két szeme közt elmélyültek a ráncok, és erről valahogy Margot, a német juhászkutya jutott az eszembe. Nem tudtam szabadulni attól a homályos érzéstől, hogy kettejük közül Margot az értelmesebb.
- Az idős hölgy az orrgyűrűjével – fejtette meg Jewel a rejtvényt.
 - Ó. – Julie ismét nyitva felejtette a száját. Aztán lassan megrázta a fejét. – Nem, beteg voltam.
- Nyugi, Brennan – fékeztem magamat. – Már így is eleget tudsz.
- Most jobban van? Vállat vont.
 - Minden rendben lesz? Bólintott.
 - Kér még valamit?

Megrázta a fejét.

– Közel lakik? – Utáltam, hogy visszaélek kiszolgáltatott helyzetével, de mindent ki kellett taposnom belőle.

– Marcellánál. Tudod, Jewel, ott a St. Dominique-en. Elég sokan dekkolunk ott. – Nem nézett rám.

Minden megvolt, amire szükségem lehetett.

A hamburger, a pia, és az, amit még bekapott mellé, teljesen kiütötte Julie-t. A bokszt sarkába húzódott, és kifejezéstelen szemmel bámult ránk, akár valami halálosan sebzett vadállat. Zihálva kapkodta a levegőt.

Hirtelen kialudtak a karácsonyi izzók. Fluoreszkáló fény töltötte be a helyiséget. Banco medvehangja végigdöngött a helyiségen:

– Záróra!

A cég támogatóinak erősen megritkult tábora morogva szedelődzködött. Jewel visszadugta melltartójába a playerst. Az órára néztem. Hajnali négy. Ahogy Julie-ra pillantottam, elemi erővel tört fel bennem a büntudat.

Az éles fényben úgy festett, akár a boncasztalon kiterített holttestek. Szerettem volna átölelni, és hazavinni Beaconsfieldbe, Dorvalba vagy Észak-Hartleybe, ahol McDonaldsban ebédelhetne, tánciskolába járhatna és a Land's End katalógusából rendelhetne farmert. Tudtam, hogy ebből semmi se lesz. Julie előbb vagy utóbb a Parthenais alagsorában fogja végezni. Pusztá statisztikai adattá válik.

Kifizettem a számlát, és otthagytuk a bár. A hűvös kora reggeli szél a folyó és a sörfözde szagát sodorta felénk.

– Viszlát, lányok – búcsúzott Jewel. – Most már ne menjetek táncolni.

Intett az ujjával, és gyorsan elkopogott túsarkain. Julie az ellenkező irányba indult. Noha legszívesebben én is hazamentem volna, még volt egy kis elintéznivalóm.

Jócskán lemaradtam, mert azt hittem, nem lesz nehéz követni. Tévedtem. Csaknem elveszítettem, mikor befordult a következő sarkon.

Gyors léptekkel haladt az utcák és üres telkek labirintusában, míg végre egy háromlakásos, lepusztult házhoz ért a St. Dominique-en. Fölmászott a lépcsőn, előkereste kulcsát, és eltűnt a málladozó, zöld

ajtó mögött. Láttam, ahogy meglibben a függöny. Megjegyeztem a számot.

Rendben, Brennan, irány az ágy – adtam ki a jelszót. Húsz perc alatt hazaértem. Elnyúltam az ágyon, és Birdie azonnal a térdemre gömbölyödött. Végiggondoltam a dolgokat. Gyorsan eldöntöttem, mit fogok csinálni. Nem hívom Ryant. Nem faggatom tovább Julie-t. Nem adok okot rá, hogy a késes kretén akcióba lépjen. Ki kell derítenem, hogy ő-e St. Jacques. Kiderítem, hol lakik. Aztán jöhetnek a fiúk. Csak megmutatom nekik a helyet.

Így az ágyban fekve olyan egyszerűnek tűnt az egész.

32.

A szerdát a halálos kimerülés jegyében szenvedtem végig. Nem akartam bemenni a laborba, de LaManche felhívott, hogy szüksége van a jelentésemre. Ha már ott voltam, elhatároztam, hogy bent maradok. Átrágtam magam a régi eseteken, és kiválogattam azokat a csontokat, amiket Dennis leselejtezhet. A munkámnak ezt a részét utálom a legjobban, mindig addig húzom, amíg lehet. Egyáltalán nem emelte a nap fényét, hogy ezzel kell foglalkoznom. Délután végre befejeztem, aztán hazamentem, megfürödtem, és este nyolckor már ágyban voltam.

Csütörtökön arra ébredtem, hogy napfényben fürdik a szobám. Rögtön tudtam, hogy viszonylag későre jár. Az órára pillantottam. Negyed tizenegy. Elégedetten felsóhajtottam. Ezek szerint sikerült bepótolnom az elmulasztott alvást. Pompás. Úgyse akartam bemenni a laborba.

Nem kapkodtam el a felkelést. Gondolatban átfutottam, mit akarok csinálni. Olyan tetterősnek éreztem magam, akár egy sportoló a maratoni napján. A legszívesebben máris teljes sebességre kapcsoltam volna. Nyugi, Brennan – mondtam magamnak. – Nem kell kapkodni.

Kimentem a konyhába, főztem egy kávé, és elolvastam a *Gazette*-et. Ezrek menekülnek Ruandából a háború miatt. Parizeau pártja tíz ponttal megelőzte a liberálisokat. Az Expos visszaesett a második helyre a keleti csoportban. A munkások dolgozzanak a nyári építési szünet ideje alatt. Ez nem tréfa. Sose tudtam megérteni, hogy lehetett ilyen ökörséget kitalálni. Egy olyan országban, ahol csak négy vagy öt hónapig lehet építkezni, júliusban minden építkezés leáll, mert a munkások szokásos évi szabadságukra mennek. Pompás.

Újabb kávé csináltam, és befejeztem az újságot. Erről ennyit. Jöhet a következő napirendi pont: az esztelen rohanás.

Sortot és pólót húztam, és lementem a tornaterembe. Harminc percet kocogtam a futószalagon, azután keményen meggyötörtem az evezőpadot. Hazafelé jövet beugrottam a piacra: annyi zöldséget vettem, amiből egész Clevelandet elláthattam volna. Aztán az egész délutánt portörléssel, ablakmosással, porszívózással és felmosással töltöttem. Kis ideig eljátszadoztam a gondolattal, hogy a hűtőt is kimosom, de aztán letettem róla. Nem akartam túlzásba vinni.

Este hétre már lecsillapodtam. A lakás ragyogott és úszott a különféle citrusillatú tisztítószeres szagában. Az ebédlőasztalon szabadidőruhák garmadája száradt. Legalább egy hónapra való friss bugyit mostam. Úgy szaglottam, mintha egy teljes hétig sátoroztam volna. Indulásra készen álltam.

Iszonyú kánikula tombolt, és az este se ígért jelentős enyhülést. Másik sortot és pólót választottam, egy használt Nike-kal tettem teljessé a szerelést. Tökéletes. Ugyan nem a lehető legtökéletesebb utcai viselet, de legalább nem fogok kiríni a Mainen portyázó, füvet, olcsó kalandot vágyó turisták közül. Míg a St. Laurent felé hajtottam, átgondoltam, mit fogok tenni. Meg kell találnom Julie-t. Követni, míg elvezet a hálóingos pasashoz, aztán megtalálni a hálóingos férfi lakását. A lényeg, hogy ne vegyenek észre. Potomság.

Végiggurultam a St. Catherine-en, és alaposan szemügyre vettem a járdát. Néhány nő már kinyitotta a boltot, de Julie nem volt közöttük. Igazság szerint nem is számítottam ilyen korán rá. Inkább előbb jöttem, mint hogy elszalasszam.

A gondok akkor kezdődtek, amikor befordultam a megszokott utcába. A semmiből hirtelen felbukkant egy gránátostermetű

asszonyoság, és megrohamozta a kocsimat. Nemtelenre festett arca és bullterrierszerű nyaka nem sok jót ígért. Noha nem értettem tisztán minden szavát, egyértelmű volt, hogy mit akar. Villámgyorsan elhúztam onnan a csíkot.

Hat háztömbbel odébb találtam megfelelő parkolót, egy háromlakásos házakkal szegélyezett szűk utcácskában. Szinte izzott a kövezet. Nyár a városban. Minden ablak nyitva. Aki teheti, az erkélyen pihent, mások kénytelenek a járda szélével beérni. A legtöbben gyöngyöző sörösdobozokat szorongattak. Férfiszemek követték minden léptemet. Ellenségesek? Kíváncsiak? Közönyösek? Túlon túl csillogók? Nem értem rá ezzel foglalkozni. Gyorsan bezártam a kocsimat, és átsiettem egy forgalmasabb útra. Nem akartam semmi olyasmibe keveredni, ami esetleg veszélyeztetné a vállalkozásom sikerét. Rögtön könnyebben lélegeztem, ahogy elértem a sarokra, és elvegyültem a St. Laurent forgatagában. Az órára pillantottam. Negyed kilenc. Már ott kéne lennem Julie-nál. A nem várt közjáték felborította a tervemet. Most mi legyen? Halasszam el, és próbáljam meg egy hét múlva ismét?

A St. Catherine-nél átmentem a St. Laurent másik oldalára, és újra megnéztem a Granada előtt a lányokat.

Julie nem volt közöttük. Egyáltalán kijön ma ide? Milyen útvonalat választ? A francba! Miért nem kezdtem korábban? Most nincs idő tétovázni.

Kelet felé siettem. Igyekeztem megnézni a szembejövőket, de egyre nőtt a tömeg. Nem voltam benne biztos, hogy nem ment el mellettem. Átvágtam az elhagyatott telken, ahol két nappal korábban Jewelt követtem. Kicsit tétováztam a bár előtt, de aztán meggyőztem magam, hogy Julie biztos nem kezd korán. Pár perc múlva egy hirdetőoszlop mögött álltam a St. Dominique utcában. A környék szinte csaknem kihalt volt. Julie lakásában nem láttam semmilyen életjelt. Az ablakok sötéten néztek az utcára, a bejárat fölötti lámpában vélhetőleg már rég kiégett az izzó. Az ajtó festéke csöndben mállott a párs sötétben. Eszembe jutottak a Csend Tornyai Indiában. A párszik ezekben a tornyokba viszik fel halottaikat, hogy megtisztogathassák csontjaikat a keselyűk.

Csendesen vánszorgott az idő. Egy öregasszony totyogott végig az utcán. Ronggyal telirakott kézikocsit húzott maga után. A kocsniyikorgó hangja megtöltötte az utcát, azután lassan elenyészett, ahogy eltűnt a sarkon. Aztán ismét kihalt lett minden.

Az órámra pillantottam. Mindjárt háromnegyed kilenc. Vajon meddig várjak? Lehet, hogy már elment. Csöngessek be hozzá? A fenébe! Miért nem szedtem ki belőle, hogy mikor találkozik a pasival, vagy ha már így alakult, miért nem jöttem ki korábban? Egyre inkább úgy tűnt, hogy csődöt mond a tervem.

Egyre kedvetlenebbül vártam. Már azon voltam, hogy elmegyek, amikor fény gyulladt az egyik emeleti szobában. Nem sokkal később Julie megjelent az ajtóban. Szűk pólót, fehér miniszoknyát és combközépig érő csizmát viselt. Visszahúzódtam az oszlop mögé.

Egy pillanatig tétovázott. Összefonta maga előtt a karját, és fölszegte állát. Láthatóan azon tűnődött, mit tegyen. Aztán lesietett a lépcsőn, és megindult a St. Catherine irányába. Viszonylag messziről követtem. Nem mertem megkockáztatni, hogy észrevegyen.

Meglepődtem, amikor a saroknál balra fordult. Arra számítottam, hogy a Main felé megy. Áldottam az eszem, hogy nem a Granada előtt vártam rá. Kíváncsian figyeltem, hova fogunk kilyukadni. Villámgyorsan vágott át a tömegen. Komoly erőfeszítésbe került, hogy lépést tartsak vele.

Ahogy kelet felé mentünk, egyre jobban ritkult a tömeg. Tartottam a távolságot, bár fölösleges óvatosságnak tűnt, mivel kizárólag a céljára összpontosított. Eszébe se jutott, hogy bárki követi.

Nemcsak az utcák lettek üresebbek, a környék is megváltozott. Meglepően sok piperkőcöt, sprayjel festett farmert hordó, kigyúrt fiút, uniszex ruhás párt és transzvesztitát láttam. Átvágtunk a melegek faluján.

Kávéházak, könyvesboltok, és a világ minden tájának konyhaművészetét felvonultató éttermek mellett haladtam el. Julie előbb északnak, majd keletre, végül déli irányba tartott, és befordult egy boltokból és apró faházakból álló zsákutcába. A legtöbb üzlet kirakatát vasredőny takarta. Néhányuk frissen felújítottnak látszott,

míg másokról ordított, hogy már évek óta zárva vannak. Papírok, dobozok, üvegek heverték mindenütt. Az egész hely leginkább a West Side Story helyszínére emlékeztetett.

Julie egyenesen a zsákutca végét lezáró háztömb felé indult. Kinyitotta a ráccsal fedett piszkos üvegajtót, és eltűnt az épületben. Az ajtó fölött lévő felirat mindent elárult: BIÈRE ET VIN.

Mit tegyek? Elképzelhető, hogy a ház teli van szobákkal. Persze az is lehet, hogy csupán itt beszéltek meg a randevút. Reméltem, hogy pár perc múlva mindketten feltűnnek. Ha külön-külön jönnek, akkor csődöt mond a terv, hiszen fogalmam sincs, hogy kit kell követnem.

Mindenesetre nem ácsoroghatok az utca közepén. Észrevettem egy sötét beugrót a kocsmától balra. Elmentem a söröző mellett, és közelebről szemügyre vettem a helyet. Egy rég megszűnt fodrászműhely ajtajának bemélyedése volt. Itt biztos, hogy nem vesznek észre.

Hevesen dobogó szívvel foglaltam el leshelyemet. Eltelt pár perc. Nehéz szag ülte meg a levegőt. Olyan csönd vett körül, akár egy kriptában. Hirtelen megmozdult mögöttem valami. Nem hallottam, inkább csak éreztem. Mielőtt bármit is tehettem volna, egy sötét folt lőtt ki a dobozok közül, átugrott a lábamon, és elrohant az ellenkező irányba. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne sikoltsak. Kivert a veríték.

Nyugi, Brennan – suttogtam magamnak. – Csupán egy kistrágcsláló. Ugyanúgy fél, ahogy te. De hol marad Julie? Mintha megérezte volna, hirtelen feltűnt a kocsmá ajtajában. Sötét, L'UNIVERSITÉ DE MONTREAL feliratú pólós férfi kísérté. Hóna alatt barna bevásárlószatyrot szorongatott.

Szaporábban vert a pulzusom. Vajon ő az? A fotón látható férfi? A Berger utca lakója? Megpróbáltam alaposabban megnézni magamnak, de túl messze volt. Egyáltalán felismerném St. Jacques-ot, ha szembejönne velem? Erősen kétlem. A fotón alig látszott valami, a lakásban meg egy másodpercre ha láttam.

A pár egymás mellett haladt, de nem érintették meg egymást, és nem beszéltek. Akár a postagalambok, ugyanazt az útvonalat követték, mint én nemrég Julie-val. Már azt hittem, hogy a lány

lakására mennek, de a St. Catherine-nél elfordultak, és dél felé vették az irányt. Lerobbant házak, foghíjas telkek közt siettek. Egyre barátságatlanabb környéken jártunk.

Fél háztömbnyire lemaradva követtem őket. Alig egykét ember lézengett az utcákon. Rettenetesen aggódtam, hogy valamiért megfordulnak, és Julie felfedez. Nem volt se üzlet, se kapualj, ahova behúzódhattam volna. Egyetlen kirakatot se láttam. Védtelennek és csupasznak éreztem magamat. De szerencsére nem néztek hátra.

Egyszer két férfi jött szembe, hevesen vitatkoztak. Julie-ék nem törődtek velük. Befordultak a sarkon. Megszaporáztam lépteimet, mert attól tartottam, hogy elveszíthetem őket. Félelmem jól megalapozott volt. Mire bekanyarodtam a sarkon, már nem láttam őket. Biztos bementek valamelyik házba. De melyikbe? Az utca teljesen kihaltnak látszott.

A francba!

Alaposan szemügyre vettem valamennyi épületet, remélve, hogy mégiscsak hallok valamit – gyors lépteket, ajtócsapódást, ami a nyomukra vezet. Hiába. Kámforrá váltak.

A rohadt életbe!

Végigmentem az utcán. Nem lettem okosabb. Rettenetesen dühös voltam magamra. Pedig már úgy éreztem, hogy sikerült a dolog. Visszaindultam. Váratlanul kicsapódott az egyik erkélyajtó, és Julie törzsvendége kilépett rajta. Fél kézzel megkapaszkodott a rozsdás korlátban, az utcára köpött. Megtörölte száját, majd visszalépett a szobába. Alig húsz lépésre lehetett tőlem. Szerencsére nem látott meg. Megállt bennem az ütő, pár percre teljesen megdermedtem. Földbe gyökerezett a lábam, mozdulni se bírtam.

Nagy húzás, Brennan – morogtam magamnak. – Az első akadálnál leblokkolsz. Ezen az alapon akár szirénát is tehetnél a fejedre.

Végignéztem az utcán. Ezúttal valamiféle alkalmas leshelyet kerestem. A házak rémes állapotban voltak. Rozzant falaik egymást támogatták. Az az érzésem támadt, hogy ha bármelyik megroggyan, összeomlik az egész utcasor. A sarki házon kopott tábla hirdette: LE ST. VITUS. Alatta jóval nagyobb betűkkel: CHAMBRES

TOURISTIQUES, azaz olesó szállás. Nagyon jó. Ezek szerint szobára mentek.

Vajon a férfi itt lakik, vagy ez csupán találkahely? Mindjárt kiderül. Körülnéztem, hogy valami alkalmas leshelyet keressek magamnak. A szemközti oldalon szűk sikátorra lettem figyelmes. Lassan kezdtem belejönni. De az is lehet, hogy csupán szerencsém volt.

Mély lélegzetet vettem, és beléptem a házak közt húzódó sötét utcácskába. Párás bűz csapott az orromba. Szemét és vizelet szaga ülte meg a levegőt. Egyik lábamról a másikra állva toporogtam. A málladozó falakon pókok mászkáltak. Szó se lehetett róla, hogy bármire leüljek.

Csigalassúsággal vánszorgott az idő. Noha egy pillanatra se vettem le a szemem a St. Vitus utcáról, összevissza csapongtak a gondolataim. Katy. Gabby. Szent Vitus. Már nem emlékszem pontosan, ki volt. Vajon miért nevezték el róla ezt a patkánytanyát? Szent Vitus nem valami betegség? Vagy az Szent Elmo lenne?

St. Jacques-ra ugrottak gondolataim. Azon a fotón szinte semmi se látszik. A boltosnak igaza volt: még a saját édesanyja se ismerte volna föl a fénykép alapján. Ha lenyíratja a haját, szemüveget hord vagy szakállat növeszt, senki se mondja meg, hogy ő volt.

Az inkák máig használható utakat építettek a hegyekben. Hannibál átkelt az Alpokon. Széthi legyőzte a hettitákat, és megerősítette Egyiptom helyzetét. A St. Vitus utcában viszont semmi se mozdult. Magamban számláltam a perceket, és arra gondoltam, vajon hol tarthatnak. Jewel értesülései szerint a fickó pár perc alatt túl van az egészen.

A sikátorban megállt a levegő. A szűk téglafalak ontották magukból a forróságot. Hiába vártam, hogy hozzászokom a bűzhöz, orrom újabb és újabb adalékanyagokat fedezett fel. Pólóm nedvesen tapadt a hátamra, arcomról patakokban folyt a veríték.

Óvatosan megmozgattam a tagjaimat. Fojtogató volt a levegő. Fejem fölött ragyogott a csillagos ég. Egy-egy elsuhanó autó reflektora néha átsöpört az utcán, azután ismét sötétségbe borult minden.

A hőség és a szag egyre elviselhetetlenebbnek tűnt. Szemem előtt sötét foltok úsztak. Hányinger szorongatta a torkomat. A legszívesebben leguggoltam volna.

Fenyegető árnyék tornyosult fölém. Megrettentem. Kétségbeesetten cikáztak gondolataim. Vajon nyitott mögöttem a sikátor? Hogy lehettem ilyen hülye? Meg se néztem a menekülési útvonalat.

A férfi közelebb lépett, és az övéhez nyúlt. Hátrapillantottam, de minden szurokfekete volt. Csapdába estem. Felugrottam. A férfi hátrahőkölt. Noha csupán a szemét és a fogait láttam, biztosra vettem, hogy ázsiai. A falhoz hátráltam, hogy legalább a hátam védve legyen. A férfi riadtan kihátrált az utcára. Zavartan elsietett, azután egy háztömbbel odébb betúrte ingét, és fölhúzta cipzárját.

Szívem a torkomban dobogott. Még mindig nem tértem magamhoz.

A fickó csak vizelni akart. Már elment.

Mi lett volna, ha St. Jacques az?

Fölösleges csinálni a fesztivált. Nem ő volt.

Akkor se hagytál egérutat magadnak. Megölhettek volna. Hülye vagy.

Csak egy ártalmatlan ázsiai, aki nem talált klotyót a környéken.

Menj haza. J. S.-nek igaza volt. Hagyd ezt a zsarukra.

Ők biztos nem csinálnák meg.

Ne törődj vele. Nem a te gondod.

De Gabby a barátnóm.

Remélhetőleg már a St. Adéle-en van.

Bárcsak úgy lenne.

Kicsit megnyugodtam. Ismét Szent Vitusra kalandoztak a gondolataim. Szent Vitus tánca. Ez az. Azt hiszem, a tizenhatodik században élt. Titokzatos kór támadta meg az embereket, a tagjaik összevissza rángatóztak. Talán túl feszültek lehettek. Azt hitték, hogy az ördög bújít beléjük, ezért elmentek a szenthez, hogy segítsen nekik. Mi van Szent Antallal? A tűz. Szent Antal tüze. Talán ez volt valamiféle összefüggésben az anyarozzsal, amitől megőrültek az emberek?

Azokra a városokra gondoltam, ahova még el akartam menni. Abilene. Bangkok. Chittagong. Mindig vonzott ez a név. Chittagong. Lehet, hogy Bangladesbe kéne mennem? Már a D betűnél tartottam, amikor Julie kilépett a St. Vitus utcai házból, és elment. Nem törődtem vele. Már nem volt fontos a számomra.

Nem kellett soká várnom. Fél perccel később felbukkant a hálósingyes pasas is. Fél saroknyi előnyt adtam neki, azután a nyomába szegődtem. Igazat adtam Jewelnek. Mozdulatai valóban patkányra emlékeztettek. Nyakát behúzza, előregördülő vállakkal osont a fal mellett. A papírzacskót a mellére szorította. Megkíséreltem összevetni a Berger utcai férfival. Nem emlékeztem tisztán St. Jacques-ra, túl gyors volt, szemvillanás alatt átviharzott a szobán. Lehet, hogy ő az, de nem merném biztosan állítani. Képtelen voltam alaposan szemügyre venni a múltkor. Mindenesetre ez a pasas sokkal lassabban mozog.

Rövid idő alatt már harmadszor vágtam át a kivilágítatlan utcák labirintusán. Olyan közelről követtem, amennyire csak lehetett. Imádkoztam, nehogy betérjen valamelyik sörözőbe. Túl elgyötört voltam ahhoz, hogy ismét várákozzak.

Szerencsére fölöslegesen aggódtam. Miután átvágott egy sor mellékutcán, besurrant egy szürke épületbe. Ugyanolyan volt, mint száz meg száz másik épület, ami mellett ma elmentem. Talán abban különbözött tőlük, hogy kicsit kevésbé tűnt lelakottnak, nem volt annyira piszkos, és a vaskorlátot is frissen festették. Gyorsan felsietett a lápcsón, majd eltűnt egy díszesen faragott ajtó mögött. Szinte azon nyomban kigyulladtak a második emeleti ablakok. Egy sötét árnyék lépett jelent meg a *fényben*, és elhúzta a szürke csipkefüggönyt.

Átmentem az utca túlfelére. Vártam. Ezúttal nem tudtam behúzódni sehová.

Ez ő, Brennan – mondtam magamban.

Lehet, hogy csak meglátogatott valakit. Talán beadta neki a szatyrot.

Megcsípted. Gyerünk.

Az órára néztem; Negyed tizenkettő múlt öt perccel. Még korán van. Úgy döntöttem, legalább tíz percet várok, hátha még felbukkan.

Jól sejtettem. A sötét árnyék újra feltűnt, sarkig tárta az ablakot, majd ismét visszahúzódott. Egy másodperccel később elsötétült a szoba. Itt az ideje lefeküdni.

Vártam öt percet, hogy biztos legyek benne, senki se hagyja el az épületet, azután megindultam a kocsim felé. Ryan és a fiúk elkaphatják a fickót.

Felírtam a címet, és keresztülvágtam a kanyargó mellékutcák labirintusán. Még mindig olyan meleg volt, mint délután. A függönyök mozdulatlanul lógtak az ablakokban. A St. Laurent villódzó neonfényei beragyogták a kihalt utcákat.

Éjfélre járt, mikor behajtottam a garázsba. Elégedett voltam önmagammal. Ezúttal legalább már éjfél előtt otthon leszek. Először nem vettem észre a zajt. Már bezártam a kocsi, amikor végre eljutott a tudatomig, hogy valami gond van. A főbejárat mellől éles sípolást hallottam. Ahogy közelebb mentem, szaggatott sívítássá változott a hang. A rámpától jobbra lévő ajtók egyikétől jött. Odamentem, és észrevettem, hogy noha látszólag csukva volt, mégse záródott be teljesen, így beindította a riasztót. Lendületesen becsaptam az ajtót, és helyére taszítottam a reteszt. Azonnal megszűnt a sípolás. Halálos csönd borult a garázsra. Holnap majd megemlémem Wilsonnak a dolgot.

A lakásom hihetetlenül frissnek és tisztának tűnt a Mainben eltöltött órák után. Egy pillanatra megálltam a hallban, és élveztem a légkondicionált levegő hűvösét. Birdie azonnal előkerült. Hangosan dorombolt, és nagy nyolcasokat írt le a lábam körül. Megvakartam a fejét, és meghallgattam az üzenetrögzítőt. Újabb téves hívás. Felsőhajtottam, és bementem a fürdőszobába.

Amíg leöblítettem magamat, végigfutottam az eseményeken. Most végre tudom, hol lakik a hálóinges pasas. Legalábbis feltételezhető, hogy ő az, ugyanis ma van csütörtök. Persze lehet, hogy semmi köze a gyilkosságokhoz.

Nem tudtam meggyőzni magam. Valami azt súgta, hogy a fickó az emberünk. Vajon miért gondolom, hogy egyes-egyedül az én dolgom elkapni? Miért aggódom annyira Gabbyért? Elvégre Julie él és virul.

Nagyon fel voltam dobva, úgyhogy tudtam, hiába is feküdnék le. Kivettem a hűtőből egy Briét, és töltöttem magamnak egy gyömbérsört. Betakartam magam, és elnyúltam a díványon. Meghámoztam egy narancsot, és lassan elmajszoltam a sajttal. A tévé nem tudta lekötni a figyelmemet. Gondolataim makacsul visszakanyarodtak az előbbi kérdésre.

Miért töltöttem négy kemény órát a mainbeli pókok és patkányok társaságában csupán azért, hogy kikémleljek egy pasast, aki a hálóingos kurvákra bukik. Miért nem hagytam a zsarukra az ügyet? Folyton ide lyukadtam ki. Miért nem mondtam Ryannek, hogy figyeltesse a fickót?

Mert személyes, úgy volt. De nem Gabby miatt. Nemcsak a kertemben talált koponya miatt. Valami más hajtott végig az ügy során. Ideje, hogy szembenézzek vele.

Az az igazság, hogy túl sok sebet kaptam az utóbbi időben. Mindennap találkoztam az erőszakos halállal. Földarabolt testek, dobozba, zsákba csomagolt, csatornába hajított gyerekek csontjai. Nap nap után tisztítottam, vizsgáltam, osztályoztam őket. Írtam a jelentéseket. Bíróságra jártam. Tanúvallomást tettem. És néha már semmit sem éreztem. Ez több volt, mint hivatalos távolságtartás. Túl gyakran, túl közről láttam a halált. Elkérgesedtem. Félttem, hogy teljesen ilyenné válok. Már nem gyászoltam a boncasztalon fekvő, hajdani embereket. Persze bizonyos fokú távolságtartás szükséges ehhez a munkához, azonban mindez nem egyenlő a közönnyel.

Ezek a halott nők megmozdítottak bennem valamit. Fáj a félelmük, fáj a haláluk, fáj a fájdalomuk, fáj a kiszolgáltatottságuk. Dühös voltam, és rács mögött akartam tudni azt a vadállatot, aki mindezekért felelt. Mentőkötélként kapaszkodtam frissen feltámadt érzelmeimbe. Hálát adtam a sorsnak, hogy ismét megtaláltam egykori önmagam.

Ezért volt annyira személyes ez az ügy. Ezért nem álltam le. Ezért mentem ki egyedül a St. Bernard-monostorba. Ezért jártam végig a bárokat, ezért követtem Julie-t a Main utcáin. Most az a dolgom, hogy meggyőzzem Ryant, állítson rá valakit. Meg kell találnom Gabbyt. Lehet, hogy a hálóingos pasas a gyilkos. Elképzelhető, hogy

nem. Valójában nem számít. Előbb-utóbb elkapjuk a tettest. Azt akartam, hogy rajtam is múljon a dolog.

33.

A nyomozást azonban egyáltalán nem olyan könnyű siettetni, mint ahogy képzeltem. Ráadásul bizonyos mértékig én tehettem róla.

Péntek délután fél hatkor a fejem és a gyomrom egyaránt megfájdult a rengeteg kávétól. Órák óta kínlódtunk a hét dossziéval, mégse jutottunk előbbre. Senki se talált semmi újat, ezért újra meg újra átrágtuk ugyanazt a kásahegyet. Kétségbeesetten kerestünk valamit, egy mozzanatot, valami szokatlan szempontot, bármit, ami közelebb vinne a megoldáshoz.

Bertrand ellenőrizte az ingatlaneladással kapcsolatos elméletemet. Morisette-Champoux és Adkins valóban a ReMaxnál árulta a lakását. Gagnon szomszédja is. Csak az a baj, hogy a ReMax hatalmas cég. Három egymástól független irodája van a városban. Trottier apja is árulta a házát, ő azonban a Royal LePage-on keresztül próbálta eladni.

Pitre korábbi barátja narkós volt. Korábban már ült egy prostituált meggyilkolásáért. Elképzelhető, hogy ő a tettes, bár Claudel nem nagyon bízott a dologban.

Egyenruhás rendőrök ismét kihallgatták Adkins és Morisette-Champoux szomszédait. Nem tudtak meg semmi érdemlegeset.

Gőzerővel folyik a korábbi szexuális jellegű bűntények elítéltjeinek ellenőrzése. Eddig semmit se találtak.

Mivel nem tudtunk kiásni semmi újat, egymást nyaggattuk. Valamennyien nyomott hangulatban voltunk. Mivel mindenki türelmetlennek látszott, igyekeztem kivárni a legmegfelelőbb pillanatot. Főlösképpen aggódtam. Udvariasan végighallgattak, amikor elmondtam Gabbyval folytatott beszélgetésemet, a vendégszobában talált rajzot, J.S.-szel folytatott második beszélgetésemet, és Julie esetét a hálóingés pasival.

Mikor befejeztem, senki se szólt. A falakon lévő táblákról hét nő nézett vissza rám. Claudel most már nem érte be egyszerű vízszintes vonalakkal, hatalmas hálókat rajzolt. Egész délután szokatlanul visszafogott volt. Teljesen úgy ült ott, mintha semmi köze se lenne a csoporthoz. A beszámolómat követően még jobban bezárkózott. A szobát ismét betöltötte a villanyóra zümmögése.

– Maga szerint ő az a fickó, akit keresünk? – kérdezte Bertrand.

– Fogalmam sincs – feleltem.

– Szerintem hozzuk be azt a szarházit – javasolta Kettering.

– Megmondanád, hogy milyen alapon? – kérdezte Ryan.

– Szerintem menjünk ki hozzá, és nézzük meg, hogyan viselkedik a fickó nyomás alatt – mondta Charbonneau.

– Nem jó – rázta meg a fejét Rousseau. – Ha valóban ő az emberünk, féltő, hogy pánikba esik. Nem lenne jó, ha fölszívódna, mielőtt a kezére tehetnénk a bilincset. Szerintem fönnáll a veszélye.

– Annak is, hogy újabb műanyag Jézuskát készül felnyomni valakinek – mondta Bertrand.

– Nem tudom, miért veszed úgy a szívedre a dolgot. Biztos csak tréfának szánta – morogta sötéten Charbonneau.

– Esetleg azt hitte, hogy Barbie baba – tette hozzá Kettering.

Valamennyien jegyzetfüzetünk fölé hajoltunk. A lapokon megszorodtak az ideges vonalak.

– Mennyire megbízhatatlan a barátnője? – kérdezte hirtelen Charbonneau.

Tétováztam. Most nappal, ennyi ember előtt, kissé más megvilágításban láttam az eseményeket. Ezek az emberek az általam feltételezett nyomokat követik, és még mindig nem tudjuk, valóban jó irányba indultunk-e.

Claudel olyan jeges pillantást vetett rám, akár egy támadni készülő hulló. Összeszorult a gyomrom. Tudtam, hogy nem kedvel különösebben. Ha bármilyen rést hagyok, azonnal támad. Vajon milyen szintig jutott az általa benyújtott panasz? Mi van, ha tévedtem?

Ekkor olyasmit tettem, amit már nem lehet visszacsinálni. Lelkem mélyén sose hittem komolyan, hogy valami baj lehet Gabbyval. Mindig a talpára esett, akár a macska. Vagy lehet, hogy csupán a

könnyebb megoldást választottam? Ki tudja. Mindenesetre úgy döntöttem, hogy nem kell félreverni érte a vészharangot. Meghátráltam.

– Azelőtt is előfordult, hogy eltűnt – mondtam az igazságnak megfelelően.

Ryan szólalt meg elsőként.

– Ugyanígy? Egyetlen szó nélkül?

Bólintottam.

Senki se szólt. Néma csend telepedett a teremre. Csupán a villanyóra korongja rőtta folyamatosan köreit.

Ryan nem tűnt túl lelkesnek.

– Jól van – sóhajtotta. – Adja meg az adatait, és ellenőrizzük. De egyelőre csak finoman szaglásszuk körül. Nincs semmink, amiért behozhatnánk. – Charbonneau-hoz fordult:

– Michael?

Charbonneau bólintott. Még megvitattunk néhány dolgot, azután összeszedtük a papírjainkat, és elváltunk.

Valahányszor visszagondolok erre a megbeszélésre, mindig eltöprengek rajta, hogy vajon megváltoztathattam volna az eseményeket, ha valamivel határozottabb vagyok. Miért nem fújtam riadót Gabby miatt? Talán Claudel tekintete bénított meg? Vagy kiölte belőlem a vállalkozókedvet az előző napi kutatás? Jobban féltettem az állásomat, mint Gabby életét? Másként alakulnak a dolgok, ha abban a pillanatban megkezdik utána a kutatást?

Amikor aznap este hazamentem, ismét fagyasztott vacsorát csináltam magamnak, ha jól emlékszem, svájci szeletet. Amikor a mikro csöngetett, és kivettem a tálcat, farkasszem néztem a tálcán gőzölgő műkrumpli-pürén csillogó szintetikus mártással, és megkérdeztem magamtól, vajon ismét arra leszek ítélve, hogy magamba tömjem ezt a rettenetet, aztán egész éjjel a tévét bámuljam a macskával, miközben kétségbeesett harcot vívok a lelkem démonaival, vagy végre kezembe veszem a dolog irányítását.

– Ez az.

A szemétkébe dobtam a vacsorát, és elmentem Ches Katshurához a Rue de la Montagne-ra, ahol szusit ettem, jót fecsegettem egy Sudburyből érkezett névjegyügynökkel, majd miután visszautasítottam az est további részére vonatkozó meghívását, sikeresen elcsíptem az Oroszlánkirály esti előadását a LeFaubourgban.

Csaknem háromnegyed tizenegyig tartott a vetítés. A kis sétálóutca akkor már teljesen kihalt volt. Az árusok gondosan elzárták holmijukat, a bezárt pékség mellett álló joghurtbüfé ugyanolyan kihalt volt, mint a hentesbolt kirakata. Csupán a pulton csinosan elrendezett kések és fűrészek csillogtak az esti lámpafényben.

Pont erre a filmre volt szükségem. A lüktető afrikai ritmus, az éneklő hiénák, az oroszlánrománc végre kiverte pár órára a fejemből a gyilkosságokat.

Ügyes vagy, Brennan – dicsértem meg magam. Hakuna Matata.

Hazasétáltam a St. Catherine-en. Párás meleg töltötte meg a levegőt. A köd lágyan körbefolyta az utcai lámpákat, és a látvány felidézte bennem a hideg téli esték hangulatát.

Abban a pillanatban észrevettem a borítékot, amikor befordultam az ajtó felé a folyosón. A bronzkilincs és az ajtófélfá közé volt csúsztatva. Először arra gondoltam, hogy Winston volt: talán valamit meg kellett javítania, és bejött a lakásba, hogy kikapcsolja a villanyt vagy a vizet. De nem. Ő mindig a postaládába dobja az üzenetet. Esetleg valakinek Birdie ellen van panasza? Vagy Gabby üzent?

Egyik se. A borítékban két dolgot találtam. Mindkettő itt van az íróasztalomon. Még ma is. Amikor kivettem őket, végigfutott a hátamon a hideg. Mégse mertem szembenézni azzal, hogy mit jelentenek.

Az egyik tárgy egy műanyag igazolvány. Bal oldala vörös naplementét ábrázolt. Ezen volt a neve, születési éve és a társadalombiztosítási száma. Arcképe a jobb felső sarokban volt. Szokás szerint valami ezüst lógott a füléből. Fürtjei elszabadultak, mint mindig.

A másik tárgy egy térkép ötször öt centis darabja. Francia utcanevek voltak rajta: St. Hélène utca, Beauchamp utca. Egyiket se

ismertem. Éppúgy lehetett Montreal, mint bármelyik más város. Még nem éltem annyi ideje Québecben, hogy tudhattam volna. A térkép nem ábrázolt főutat vagy bármely más, könnyen azonosítható részletet. Csupán egyvalamit: nagy, fekete X foglalta el a közepét.

Bénultan bámultam a papírlapra. Nem voltam hajlandó levonni az egyetlen kézenfekvő következtetést. Ez csak blöff – mondogattam magamnak. Ugyanúgy, mint a kertemben talált koponya. Ez az örült csupán játszik velem. Ijesztget.

Fogalmam sincs, mennyi ideig néztem Gabby arcát. Föltoltak bennem az emlékek. Ahogy bohócsipkában mókázik Katy harmadik születésnapján. Amikor könnyeivel küszködve elmondta, hogy a fivére öngyilkos lett.

Minden csöndes volt körülöttem. Egy végtelen pillanatig megállt a világ.

Aztán rám tört a bizonyosság.

Ez nem blöff. Édes istenem. Gabby. Vajon mi lehet vele. Eszembe jutott a délutáni értekezlet, és belém hasított a büntudat. Sajnálom. Édes istenem. Mennyire sajnálom.

A telefonért nyúltam. Ryan a harmadik csöngésre felvette.

– Elkapta Gabbyt – suttogtam. Olyan erővel szorítottam a kagylót, hogy elfehéredtek az ujjaim. Igyekeztem minél nyugodtabbnak tűnni.

Nem tudtam becsapni. Megérezte hangomban a retteget.

– Kicsoda? – kérdezte.

– Nem tudom.

– Hol vannak?

– Nem tudom – ismételt meg sokkal halkabban. Hallottam, hogy végigsimít az állán.

– Mit tud?

Elmondtam. Ezúttal nem szakított félbe.

– A francba – morogta, mikor befejeztem. Mindketten hallgattunk.

– Elhozom magától a térképet – mondta végül. – Bent biztosan megtalálják, hol van, és aztán kiküldünk pár embert a helyszínre.

– Én is bevihetem a térképet – ajánlottam föl.

– Azt hiszem, jobb, ha most otthon marad – válaszolta. – Újból kiküldöm a lakásához a megfigyelőket.

– Nemcsak én vagyok veszélyben! – vágtam vissza. – Ez a nyavalyás elkapta Gabbyt. Lehet, hogy megölte.

Repedezett rajtam a máz. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne kezdjek el hisztérikusan sikoltozni.

– Nagyon aggaszt a barátnője, Brennan – mondta. – Higgye el, hogy mindent megteszek, amit csak tudok. A legfontosabb, hogy ne veszítse el a fejét. Elképzelhető, hogy az a pszichopata csak a tárcáját tudta megszerezni, a barátnője pedig biztonságban van. Ha viszont valóban elkapta, és közölte velünk, hol találjuk, akkor úgyis olyan állapotban hagyta ott, ahogy neki tetszik. Mindezekon túl valaki üzenetet tűzött az ajtajára, ami arra utal, hogy sikerült bejutnia az épületbe. Ismeri a kocsiját. Amennyiben valóban a gyilkos játszadozik magával, akkor pillanatok alatt felkerülhet a listájára. Az a gyanúm, hogy az emberi élet védelme nem szerepel az értékrendjében, és ami még aggasztóbb, e percben maga körül ólálkodik.

El kellett ismernem, hogy van benne valami.

– És elküldök valakit, hogy hozza be a fickót, akit követett – tette hozzá lágyan.

Átvettem a hangütést.

– Kérhetem, hogy azonnal hívjon, hogyha megvan a helyszín?

– Bren...

– Talán nehézségbe ütköznek? – kérdeztem élesen. Tudtam, hogy teljesen értelmetlen kérdés, de úgy látszik, Ryan megértette, mi zajlik bennem. De az is lehet, hogy egész egyszerűen nem volt kedve huzakodni velem.

– Nem – válaszolta gyorsan.

Éjfél körül kapta meg a borítékot. A laborosok egy órával később hívtak. Csupán egyetlen ujjlenyomatot találtak a kártyán: az enyémet. Az X St. Lambert egyik elhagyott területét jelezte. Ryan egy órával később telefonált. A járőr megvizsgálta a térképen látott helyet és a környező épületeket. Semmit se találtak. Másnap reggelre kihívta a helyszínelőket. A kutyákat is. A Szent Lőrinc déli partjára.

– Hánykor kezdünk? – kérdeztem reszkető hangon. Mostanra lekopott rólam az önuralom. Mélységes gyász töltötte el a lelkem.

– Hétkor – felelte.

- Hatkor – mondtam élesen.
- Jó, legyen hat óra – egyezett bele azonnal.
- Köszönöm. Megköszöri a torkát.
- Lehet, hogy nincs semmi baj – mondta tétován.
- Igen.

Előkészültem a lefekvéshez, bár tudtam, hogy úgyse fogok aludni. Fogmosás. Arcpakolás. Kézkrém. Hálóing. Aztán szobáról szobára vándorolva próbáltam nem gondolni a fali táblán lévő asszonyokra. A helyszínelési fotókra. A boncolási jegyzőkönyvekre. Gabbyra.

Megigazítottam a nappaliban lógó képet, új helyet találtam kedvenc vázámnak, fölszedtem némi szösz a földről. Fáztam. Föztem egy forró teát, és kikapcsoltam a légkondicionálást. Percek múlva újból visszakapcsoltam. Birdie visszavonult a hálószobába, láthatóan elege volt belőlem. Nem tudtam leállítani magamat. Tehetetlennek éreztem magam. Muszáj volt valamit csinálnom. Mindegy, hogy mit.

Kettő körül elnyúltam a díványon, és megpróbáltam relaxálni. Az éjszaka hangjai vadul dörömböltek a fülemben. A hűtőszekrény zümmögése. Az emeleti csap csöpögése. Távoli mentőautó. A lefolyó zubogása. Az ablakom előtt lévő fa nyikorgása.

Agyamban peregtek a képek, akár egy végtelen hollywoodi film. Láttam elúszni Chantale Trottier kockás egyenzubbonyát, Morisette-Champoux kidöntött beleit, Isabelle Gagnon szemeteszsákba csomagolt fejét, lefűrészelt kezét, Margaret Adkins falfehér ajkai közé gyömöszölt mellét, egy élettelen majmot, szentszobrot, piros fejű vécépumpát, a Morisette-Champoux lábai közül kiálló kés nyelét.

Nem tehettem róla. Nem tudtam másra gondolni. Amikor szürkült, felkeltem és felöltöztem.

A nap éppen hogy megjelent a horizont peremén, amikor megtaláltuk Gabby tetemét. Margo szinte nyílegyenesen odament, amint elengedték. Pár pillanatig szimatolt, azután átvágott a fák között. Aranysárga szőréen átsütött a nap.

Az omladozó házban feküdt a test. A gyilkos nem ásta el mélyen. Inkább csak egy kis földet kapart rá. A szokásos módon. De ezúttal kiemelte a sírt: gondosan körülrakta téglákkal.

Gabby teste ott feküdt a műanyag zsákban. Az egész területet lezártuk, noha teljesen szükségtelen volt, a hajnali időpont és a telket övező kerítés elegendő védelmet nyújtott a kíváncsiskodókkal szemben. Senki se jött oda bámészkodni, míg kiemeltük a testet, és elvégeztük az ilyenkor szokásos, a középkori haláltánc szertartásosságát idéző vizsgálatokat.

A járőrökcsiban ültem, és hideg kávét kortyoltam egy hőtárolós pohárból. A rádió szünet nélkül recsegett. Mindenki tette a dolgát. Kivéve engem. Amikor idejöttem, még azt hittem, hogy képes leszek szenttelenül végezni a munkámat: elvégre profi vagyok. Hamarosan rá kellett jönnöm, hogy nem megy a dolog. Lehet, hogy mások meg tudják csinálni. Én nem. Talán kicsit később már én is meg tudnám tenni. De ebben a pillanatban képtelen lettem volna rá. Teljesen leblokkoltam, amikor megláttam a gödörben heverő testet. Nem akartam látni, ahogy a felpuffadt, márványszínű testet kiveszik a gödörből, miután letisztogatták róla a talajt. Első pillantásra felismertem ezüst fülbevalóját. Genes. Eszembe jutott Gabby, ahogy a kis elefántról mesélt. Barátságos, boldog isten. Semmi köze a fájdalomhoz és a halálhoz. Genes, hol voltál? Miért nem védted meg a barátodat? Miért nem védte meg egyetlen barátja sem? Fölösleges önmarcangolás. Magam is tudtam.

Azonosítottam a testet, azután Ryan átvette a helyszínelés irányítását. Figyeltem, ahogy Pierre Gilbert-rel tárgyal. Pár szót váltottak még, azután Ryan megfordult, és odajött hozzám.

Kicsit felhúzta nadrágszárát, és betérdelt az első ülésre. Keze a támlán nyugodott. Bár kora reggel volt, a hőmérő higanyszála elérte a huszonzét fokot. Haját átítatta a víz, inge nedvesen tapadt a testére.

– Annyira sajnálom – mondta.

Bólintottam. Hatalmas gombóc ült a torkomban.

– Tudom, mennyire nehéz.

Nem – mondtam magamban. – Nem tudhatod.

– Meglepően jó állapotban van a test, ami furcsa, ha figyelembe vesszük, milyen kánikula van.

– Nem tudhatjuk, mennyi ideje van itt.

Igen.

Átnyúlt és megfogta a kezem. Tenyere kis izzadságfoltot hagyott ott, ahol az előbb támaszkodott.

– Nem volt sem...

– Találtak valamit? – szakítottam félbe.

– Nem sokat.

– Se lábnyom, se guminyom, se szagnyom, se semmi az egész területen?

Megrázta fejét.

– A téglákon se? – kérdeztem. Már mikor kimondtam tudtam, hogy hülyeséget fecsegek.

Mélyen a szemembe nézett. Tekintete ismét rabul ejtett, mint annyiszor.

– Semmi se volt a gödörben? – tértem vissza makacsul az előbbi kérdésre.

– Csupán egyetlen dolgot találtunk, Tempe – sóhajtotta. Kicsit tétovázott, mielőtt folytatta volna: – Egy sebészkesztyűt.

– Fura. Úgy látszik, kezd hanyag lenni. Sose hagyott nekünk semmit azelőtt. Elképzelhető, hogy találunk benne ujjlenyomatot. – Össze kellett szednem minden erőmet, hogy nyugodt maradjon a hangom. – Más nem került elő?

– Nem hinném, hogy itt ölte meg. Feltehetőleg ugyanúgy később hozta ide, ahogy a többieket is.

– Mi ez a hely?

– Egy taverna. Már évekkel ezelőtt bezárt. Később eladták, az épületeket lebontották, aztán valamiért így hagyta a vevő. Hat éve áll itt ez a deszkapalánk.

– Kié? – kérdeztem tovább.

– A tulaj nevére kíváncsi?

– Igen – sziszegtem.

Elővette jegyzetfüzetét, és végigpörgette az utolsó lapokat:

– Baileynek hívják.

Láttam, ahogy a két hullaszállító felemeli Gabby testét, a hordágyra rakja, és eltolja a kocsiig. Bocsáss meg – suttogtam magamban.

– Hozzak valamit? – kérdezte Ryan. Szeme az arcomra tapadt.

– Tessék? – riadtam fel gondolataimból.

– Kér egy italt? Vagy inkább enne valamit? Vigyem haza?

Igen. Ez lenne a legjobb. Hogy sose kelljen a napfényre jönni.

– Nem – feleltem fennhangon. – Minden oké.

Csak most vettem észre, hogy fogja a kezemet. Habár erős keze van, ujjai keskenyek. Hüvelykujja ízületén félhold alakú seb húzódott. Gondolom, egy másik verekedés nyoma.

– Nem csonkították meg – mondtam végül.

– Nem – hagyta helyben a megállapítást.

– Vajon miért rakta körbe téglákkal?

– Sose voltam képes beleélni magam az ilyen állatok lelkivilágába – morogta Ryan.

– Valószínűleg gúnyolódni akart. Azt szerette volna, hogy minél előbb megtaláljuk. Akkor viszont a gumikesztyűben se találunk ujjlenyomatot.

Nem válaszolt. Hagyta a levegőben lógni a kérdést.

– Ez valahogy más, mint az eddigiek, igaz? – kérdeztem végül.

Helybenhagyólag bólintott.

– Igen.

A kocsi mostanra olyan volt, mintha forró melaszban ücsörögtem volna. Kiszálltam, és a hajamba túrtam, hadd fújja a szellő. Hiába. Nem mozdult a levegő. Nézttem, ahogy a testzsákot a hordágyhoz szíjazzák, és betolják a kocsiba. Fojtogatott a zokogás. Igyekeztem úrrá lenni rajta.

– Megmenthettem volna? – kérdeztem rekedten.

– Megmenhette-e volna bárki? Nem tudom – felelte. – Talán igen... de hetekkel ezelőtt. Tegnap vagy tegnapelőtt már nem hiszem. – Visszafordult, és farkasszemet nézett velem. – Csak azt tudom, hogy elkapjuk ezt a faszszopót. Mától halott ember.

Láttam, hogy Claudel felénk tart. Egy műanyag bizonyítékos zacskót tartott a kezében. Ha egy rossz szót szól, letépem a száját – fogadkoztam magamban. Komolyan gondoltam.

– Nagyon sajnálom – mondta. Tekintete került az enyémet. Ryanre nézett. – Odalent találtuk.

Ryan felhúzta a szemöldökét. Claudel a sír felé intett a fejével. Éreztem, gyorsabban ver a pulzusom.

– Mi? – kérdeztem. – Találtak valamit? Ryan átfogta a vállam.

Megnéztem magamnak a zacskót. Egy sárga sebészkesztyű volt benne. Sötétbarna foltok tarkították. A kesztyűben valami lapos, téglalap alakú tárgy körvonalai sejlettek elő. Egy pillanattal később már tudtam, mi az. Csakis fénykép lehet. Ryan keze még jobban megszorította a vállamat. Kérdő pillantást vettem rá. Éreztem, hogy titkol valamit.

– Jobb lenne később csinálni – mondta.

– Nem, hadd nézzem most – feleltem, és a zacskóért nyúltam. Claudel kicsit tétovázott, azután átengedte nekem a bizonyítékot. A celofánon keresztül finoman megfogtam a kesztyűt, és óvatosan kiráztam belőle a képet.

Két, összeölelkezett ember állt rajta. Hátuk mögött a végtelen óceán. Ahogy megláttam, a félelem görcsbe rántotta a gyomromat. Döbbenet kapkodtam levegő után. Nyugalom – mondogattam magamnak. – Csak semmi pánik.

Pontosan emlékeztem, mikor készült a kép. Myrtle Beach, 1992 nyarán. Ketten vagyunk Katyval. Ez a nyavalyás görény a legjobb barátnőm teste mellé temette a képet.

Senki se szólt.. Charbonneau is odajött hozzánk. Ryanre nézett, ő bólintott. Egyikünk se tudta, mit mondjon. Én se. Végül Charbonneau törte meg a csendet.

– Kapjuk el azt a szemétládát.

– Megvan a letartóztatási parancs? – kérdezte Ryan.

– Bertrand már elment érte. Azt mondták, azonnal kitöltik, amint megtaláltuk a... testet. – Nem nézett a szemembe.

– Hol van most a fiú?

– Azóta, hogy figyeljük a házat, senki se ment se be, se ki. Nem hiszem, hogy várunk kéne.

– Igazad van.

Ryan odafordult hozzám:

– Tessier bíró kapta az esetet. Ma reggel kiadta a letartóztatási parancsot a fickó ellen, akit csütörtökön követett. Én majd benézek ma...

– Nem kell, Ryan. Bent leszek.

– Bre...

– Ha elfelejtette volna, most azonosítottam a legjobb barátnőmet. A lányommal közös képet tartotta. Nem tudom, ki ölte meg, de esküszöm, hogy elkapom azt a szemetet. Nem érdekel, melyik pszichopata végzett vele: levadászom és lecsukatom, akár segítenek, akár nem. Ott akarok lenni, amikor kattan a bilincs a kezén. Induljunk.

A szememet égették a visszafojtott könnyek. Már alig kaptam levegőt. Ne sírj! – mondtam magamnak. – Ne merészelj sírni. Igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra. Sokáig egyikünk se szólt.

– *Allons-y* – adta ki végül Claudel a jelszót. Indulás.

35.

Délre teljes erővel tombolt a kánikula. A párás hőségben teljesen kihaltak tűnt a város. Semmi se mozgott. A madarak, a rovarok és az emberek bénultan várták, hogy elmúljon a hőség. Aki tehetett, árnyékba vonult.

Ezen az útvonalon jöttünk Szent János napján is. Ugyanúgy izzadtunk a légkondicionált kocsiban. Ugyanaz az ismerős rettegés szorította össze a gyomromat. Csak Claudel és Charbonneau hiányzott. Ők ketten a saját kocsijukon jönnek a helyszínre.

Akkor szinte lépésben haladtunk, a kocsikat körbefolyta az ünneplő tömeg. Ma szinte üres utcákon suhanunk. Alig húsz perc alatt ott vagyunk a gyanúsított háza előtt. Ahogy befordultunk a sarkon, azonnal észrevettem Bertrand-t, Charbonneau-t és Claudelt. Egy jelzés nélküli kocsiban ültek, Bertrand egysége valamivel hátrébb parkolt. A helyszínelők az utca végén álltak. Gilbert ült a volánnál.

A három nyomozó kiszállt, amikor meglátott minket. Az utca éppolyan volt, mint ahogy emlékeztem rá, csak a nappali fényben még szürkébbnek és jellegtelenebbnek tűnt. Ingem a nedves bőrömrre tapadt.

– Hol vannak a megfigyelők? – kérdezte Ryan köszönés helyett.

– Körbejárnak – felelte Charbonneau.

– Otthon van?

– Éjfél óta nem láttunk mozgást. Szerintünk alszik.

– Van hátsó bejárat?

Charbonneau bólintott.

– Egész éjjel figyeltük. A háztömb mindkét felén vannak megfigyelők, és van egy egységünk a Martineau-n is – bökött ujjával az utca másik végére. – Ha bent van a szépfű, akkor biztos nem csúszott ki a kezünkből.

Ryan Bertrand-hoz fordult:

– Megszerezted a papírt?

Bertrand igent intett.

– Séguin utca, 1436. 201-es ajtó. Gyerünk.

Pár másodpercig csöndben méregettük az épületet, mintha maga lenne az ellenség. Felkészültünk az akcióra. Két fekete kölyök fordult be a sarkon. Lendülettel léptekkel siettek fel a lépcsőn. Hatalmas magnójukból harsányan bömbölt a rap. Air Jordans-cipőt és hihetetlenül bő nadrágot viseltek: talán egy atombomba is elfért volna benne. Egyikük pólóján egy kifolyt fejű koponya. A másikén napernyő alatt heverő csontváz. A halál kéznyomai. A magasabb csaknem kopaszra borotválta a fejét. Csupán a feje búbján hagyott egy kerek részt. Társa rastafarafrizurát viselt.

Eszembe jutottak Gabby fürtjei. Belém nyilallt a fájdalom.

Majd később – figyelmeztettem magamat. – Még nincs itt az ideje.

Néztük, ahogy eltűnnek a szomszédos épületben. Aztán becsukódott mögöttük az ajtó, és lassan elhalt a rap.

Ryan körülnézett, aztán felénk fordult.

– Készen álltok?

– Kapjuk el a szarházit – indítványozta Claudel.

– Luc, Michel, ti ketten fedeztek. Ha menekül, kapjátok el.

Claudel felkapta a fejét, mint aki szólni akar, de aztán meggondolta magát. Hangosan fújt, akár a támadni készülő bölény. Elindultak a hátsó lépcső felé, azonban Ryan utánuk szólt:

– A nagykönyv szerint csináljuk – mondta. Tekintete megkeményedett. – Most nem szűrhatjuk el.

Charbonneau és Claudel bólintott, és eltűntek a ház mögött.

Ryan rám nézett:

– Felkészült? Bólintottam.

– Valószínűleg ő az.

– Igen – mondtam. – Tudom.

– Jól van?

– Jézusom, Ryan...

– Gyerünk. – Megindult a lépcsőn.

Követtem. Minél feljebb értünk, annál jobban nőtt bennem a félelem. Szerencsére nem zárták a kaput. Beléptünk a komor csempével borított előcsarnokba. A jobb falat levélszekrények borították, mindenféle nyomtatványok borították alattuk a padlót. Bertrand megpróbálta a belső ajtót. Az is nyitva volt.

– Látom, nagyon adnak a biztonságra – morogta. Átvágtunk a rosszul megvilágított folyosón. A sült zsír nehéz szaga ülte meg a levegőt. A lépcsőt kopott szőnyeg borította, vasrúddal erősítették az egyes lépcsőfokokhoz. Valaki műszálas futószőnyeget terített rá. Kopott és poros volt, akár az egész ház.

Fölértünk a második emeletre. A 201-es jobbra az első ajtó volt. Ryan és Bertrand elhelyezkedett a sötét faajtó két oldalán. Hátukat a falnak vetették. Zakójukat kigombolták. Kezük lazán pihent a fegyverükön.

Ryan intett, hogy maradjak mögötte. A falhoz lapultam. Hátamat a nyirkos, durva vakolatnak nyomtam. Orromat megcsapta Ryan verejtékszaga.

Ryan intett Bertrand-nak. Összeszorult a torkom.

Bertrand kopogott.

Semmi válasz.

Újból kopogott.

Senki se felelt.

Ryan és Bertrand megfeszült. Szaporábban lélegeztem.

– Rendőrség. Kinyitni.

Valamivel távolabb kinyílt egy ajtó. Tágra nyílt szemek pislogtak át a biztonsági lánc engedte résen.

Bertrand még erősebben kopogott. Megint csak csönd felelt.

– *Monsieur Tanguay n'est pas ici.*

Mindannyian a hang felé fordultunk. Szokatlanul lágy és vékonyka volt.

Ryan jelzett Bertrand-nak, hogy maradjon ott, és a nyitott ajtóhoz sétált. A vastag lencsék mögött csillogó szempár aggodalommal vegyes kíváncsisággal figyelte. A gyerek legfeljebb százhusz centi lehetett. Hol rám, hol Ryanre nézett. A nyomozó leguggolt, hogy egy magasságban legyen vele.

– *Bonjour* – mondta.

– Szia.

– *Comment ca va?*

– *Ca va.*

A gyerek várt. Nem tudtam eldönteni, hogy fiú-e vagy lány.

– Itthon van a mamád?

Némán megrázta a fejét.

– Apukád?

– Ő sincs.

– Valaki más?

– Kik vagytok?

Jó gyerek. Semmit se mond az idegeneknek.

– Rendőrök – mondta Ryan, és megmutatta az igazolványát. A hatalmas szemek még tágabbra nyíltak.

– Megfoghatom?

Ryan átnyújtotta az igazolványt a nyíláson. A gyerek komoly arccal áttanulmányozta, azután visszaadta neki.

– Monsieur Tanguayt keresik?

– Igen.

– Miért?

– Néhány kérdést szeretnénk feltenni neki. Ismered őt?

A gyerek bólintott.

– Hogy hívnak?

– Mathieu. – Ezek szerint fiú.

– Mikor jön haza a mamád, Mathieu?

– A nagymamánál lakom.

Ryan fél térdét a padlóra tette. izületei recsegve tiltakoztak. Könyökét a másik combjára támasztotta, és az öklére eresztette állát.

– Hány éves vagy, Mathieu?

– Hat.

– Mióta laktok itt?

A gyerek megütközve nézett rá.

– Mindig – felelte végül.

– Ismered monsieur Tanguayt?

Mathieu bólintott.

– Mióta lakik itt?

A gyerek megvonta a vállát.

– Mikor jön haza a nagymamád?

– Takarítani ment. Ma szombat van. – Kis szünetet tartott, és az ajkába harapott. Egy pillanat – mondta, és eltűnt a lakásban. Alig egy perc múlva ismét visszajött: – Fél négykor.

– A fenébe – morogta félhangosan Ryan, és felemelkedett. Gyakorlatilag suttogott: – Ez a szarházi talán a lakásban lapul, és közben itt van egy őrizetlen gyerek.

Mathieu úgy figyelt, mint macska az istállóban sarokba szorított patkányra. Egy pillanatra se vette le a szemét Ryanról.

– Monsieur Tanguay nincs idehaza.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a nyomozó. Ismét lekuporodott a fiúhoz.

– Elment.

– Hova?

Újabb vállvonás volt a felelet. A gyerek megigazította szemüvegét. – Honnan tudod, hogy elment?

– Én gondozom a halait. – Szélesen elmosolyodott. – Gyönyörű bohóchalai, doktorhalai, szellemhalai, korall-sügérei és papagájhalai vannak. – Csodásak! *Fantastique!* – Milyen tökéletes szó. Angol megfelelője meg se közelíti a franciát – állapítottam meg magamban.

– Mikor jön meg monsieur Tanguay?

A gyerek ismét megvonta a vállát.

– A nagymamád nem írta fel a naptárába? – kérdeztem. A gyerek meglepetten nézett rám, azután eltűnt, mint ahogy az előbb is tette.

– Miféle naptárba? – kérdezte Ryan.

– Biztos van valami határidőnaplója. Az előbb abban nézte meg, hogy mikor jön meg a nagy.

Mathieu közben visszatért.

– Nem – válaszolta.

Ryan felegyenesedett.

– Most mi lesz? – kérdeztem.

– Bemegyünk, és szétnézünk kicsikét – válaszolta. – Meglepjük monsieur Tanguayt. Talán közben megjön a nagymama, és tudja, hová ment. Ha nem, megvárjuk, míg visszajön, és akkor lekapsoljuk.

Ryan Bertrand-ra nézett, és az ajtóra mutatott. Újabb kopogás.

Ismét semmi.

– Betörjük? – kérdezte Bertrand.

– Monsieur Tanguay nem fog örülni neki.

Valamennyien a fiúra néztünk. Ryan ismét odament hozzá.

– Tényleg, nagyon dühös lesz, ha valami kárt csináltok – mondta a gyerek.

– Muszáj megnéznünk valamit monsieur Tanguay lakásában – magyarázta Ryan.

– Akkor se fog örülni, ha betöröd az ajtót.

Letérdeltem Ryan mellé.

– Nálatok vannak monsieur Tanguay halai? – kérdeztem.

Mathieu megrázta a fejét.

– Ezek szerint kulcsod van monsieur Tanguay lakásához?

A gyerek bólintott.

– Be tudnál engedni?

– Nem – válaszolta.

– Miért nem? – néztem rá meglepetten.

– Mert nem tudok kimenni, ha a nagymama elment.

– Ez nagyon bölcs dolog, Mathieu. A nagymamád azért akarja, hogy inkább bent maradj, mert úgy gondolja, hogy így nagyobb biztonságban vagy. Igaza van. Okos vagy, hogy hallgatsz rá.

A gyerek arcán ismét előmlött a mosoly.

– Szerinted használhatnánk néhány percre a kulcsot? Ez nagyon fontos ügy, és igazad van abban, hogy nem lenne jó betörni az ajtót.

A gyerek fél percig töprengett.

– Azt hiszem, jó lesz – felelte végül. – Hiszen rendőrök.

Mathieu újra eltűnt, majd kisvártatva megjelent a kulccsal. Összeszorította az ajkát. Kinyújtotta a kulcsot a nyíláson.

– Ne törd be monsieur Tanguay ajtaját – mondta a szemembe nézve.

– Óvatosak leszünk.

– És ne menjetek be a konyhába. Sose szabad a konyhába menni.

– Most csukd be az ajtót, és ne nyisd ki, amíg nem kopogok.

Amikor meghallod a kopogást, előjöhetsz.

A kis arc komolyan bólintott, azután eltűnt az ajtó mögött.

Ismét csatlakoztunk Bertrand-hoz. Még egy kopogás. Nem kaptunk választ. Feszült csend következett, aztán Ryan becsúsztatta a kulcsot a zárba. Az ajtó egyenesen a barna különböző árnyalataiban játszó nappalira nyílt. Két falat a padlótól a mennyezetig sötétbarna pácolt polcok borítottak. A szabadon maradt felületeket lambéria takarta. Kopott vörös bársonyfüggöny lógott az ablakok előtt. Lélegzetünket visszafojtva hallgatóztunk a félhomályban, de csupán valami halk, folyamatos zúgást hallottam. Teljesen olyan volt, mint a megszakadt áramkör sercegése. Egyébként halotti csönd honolt a lakásban.

Rossz jelzöt választottál, Brennan – intettem magamat.

Óvatosan körülnéztem. Most, hogy a szemem lassan megszokta a félhomályt, az árnyékból lassan kibontakozott a bútorok alakja. A szoba közepét faragott faasztal foglalta el, használt mexikói terítő

borítottak rá. Körötte székek, vele szemben egy fatörzsre állított Sony Trinitron állt.

A szoba teli volt székekkel, asztalokkal, komódokkal. Néhány egészen csinosnak látszott. Úgy éreztem magam, mint a bolhapiacon. Ezeket biztos nem ötletszerűen vették meg. Inkább hosszas gyűjtőmunka eredményének látszott. A padló teli volt növényekkel. Az ablakok előtt virágtartók álltak, de növények lógtak a mennyezetről, a falra szerelt virágtartókról, sőt az ablakpárkány és az asztal is teli volt velük.

– Pont olyan, akár a pálmaház – jegyezte meg Bertrand. Egyetértettem vele. A szobában megülő dohos levegő a nedves föld és korhadó növények szagával elegyedett.

A főbejáratól rövid előtér vezetett a többi ajtóhoz. Mindegyik zárva volt. Ryan intett, hogy álljak odébb, azután kissé görnyedten előrekúszott. Hátát a falnak vetette. Az első ajtóhoz araszolt, kis szünetet tartott, majd berúgta. Az ajtó kivágódott, nekicsapódott a falnak, majd félig nyitva maradt. Összereztem. A szívem a torkomban dobogott. Ismét csend borult a lakásra. A félig nyitott ajtón fény szűrődött ki. A zümmögés erősödött.

– Megtaláltam a halakat – mondta Ryan, miután belépett a szobába. Tollával felkapcsolta a villanyt. Ragyogó fény töltötte be a helyiséget. Minden bizonnyal megtaláltuk a hálószobát. A fal mellett egyszemélyes ágy állt, rajta indián mintákkal díszített takaró. Mellette kis éjjeliszekrény. A tetején lámpa, orrspray, szúnyogriasztó. Kicsit odébb kétajtós szekrény támasztotta a falat. Tükör nem volt a szobában. Itt is nehéz függönyök takarták az ablakot. A hátsó fal mellett hatalmas akváriumok sorakoztak. Mathieu nem túlzott. Valóban fantasztikus látványt nyújtottak. Kék, kanárisárga, fekete-fehér halacskák úszkáltak a zöld növények és rózsaszín korall-tömbök közt. Valamennyi akvárium külön lámpával és szellőztetővel rendelkezett.

Megbabonázva néztem őket. Valami homályos ötlet merült fel bennem. Még nem tudtam megfogalmazni, mi az. Inkább csak érzés volt. Valamiféle kapcsolat. De mi? Talán a halak?

Ryan odébb lépett. Tollát használva benézett a zuhanyfülke függönye mögé, turkált a haleledeles dobozok között, kinyitotta az

éjjeliszekrényt, zsebkendőjével kinyitotta a fiókokat, átpörgette az ingeket, zoknikat, alsónemüket.

Felejtsd el a halakat, Brennan – mondtam magamnak. Az előbbi ötlet úgy pattant szét, akár az akvárium szellőztetőjéből fölszálló buborékok.

– Talált valamit? – kérdeztem.

Ryan megrázta fejét.

– Semmi különöset. Nem akarom összetúrni a helyszínt, úgyhogy csak gyors rutinellenőrzést csinálunk, hátha kibukik valami. Átnézzük a lakást, azután átengedjük Gilbert-nek a terepet. Tanguay egészen biztosan nincs itt. Megvárjuk, amíg visszajön, és akkor elkapjuk.

Bertrand a nappaliban álló tévét nézegette.

– Csúcsmínőség – mondta savanyúan. – A fickó láthatóan ad a minőségre.

– Lehet, hogy mindig megnézi Cousteau kapitányt – mondta Ryan szórakozottan. Még most sem engedett ki. Szeme fáradhatatlanul kutatta a félhomályt. Biztosra vettem, hogy ezúttal senki se fog meglepni bennünket.

A könyvespolchoz léptem. Akárki is volt monsieur Tanguay, meglepően jó ízléssel bírt. A könyvek jó része ugyanolyan új volt, akárcsak a tévé. Megnéztem a címeiket. Ökológia. A halak természetrajza. Madáratan. Pszichológia. Szex. Elég sok tudományos munkát találtam, de úgy tűnt, hogy a fickót szinte minden érdekli. Buddhizmus. Scientológia. Régészet. Maori művészet. Kwakiutl fafaragás. Szamurájok. A II. világháború története. Kannibalizmus.

Mellettük puha fedelű könyvek százai. Rengeteg modern angol és francia regényt találtam közöttük. Vonnegut. Irving. McMurtry. De a többségük mégiscsak krimi volt. Brutális gyilkosságok. Pszichopáták. Szadisták. Gyilkosok. Embertelen nagyvárosok. Bármelyik kötet fülszövegét el tudtam volna mondani anélkül, hogy belenézek. Aztán találtam még egy sor dokumentumkötetet. Sorozatgyilkosok. Manson. Bundy. Ramirez. Boden.

– Azt hiszem, St. Jacques és Tanguay ugyanazokat a könyveket kedvelik – mondtam.

– Feltehetőleg ez a farok St. Jacques – mondta Bertrand.

- Kizárt – rázta meg a fejét Ryan. – Mossa a fogát.
- De csak akkor, ha Tanguay néven fut.
- Mindenesetre a könyvek elég széles érdeklődési körről árulkodnak – mondtam. – Mindkét nyelven kitűnően tud. – Gyors pillantást vettem a polcra: – És elég mániákus.
- Időközben pszichológiából is doktorált? – kérdezte Bertrand.
- Ezt nézzék – feleltem.
- Közelebb jöttek.
- A témák betűrend szerint sorakoznak – mondtam a polcokra mutatva. – Az egyes témakörökön belül a szerzők megint csak betűrendben vannak. Az írók műveit a megjelenés éve szerint rendszerezte.
- Miért, maga nem így csinálja?
- Egyszerre néztünk rá Ryannel. Bertrand időnként határozottan fárasztó tudott lenni.
- Nézzék csak. Minden könyv gerince pontosan a polc szélén áll – mutattam.
- A gatyákkal és zoknikkal is ugyanez a helyzet – bólintott Ryan.
- Szerintem sablont használ.
- Valamennyien hallgattunk.
- Mindez ráillik St. Jacques-ra – fogalmazta meg mindhármunk véleményét Ryan.
- Lehet, hogy csak falból tartja a könyveket – morogta Bertrand. – Talán a barátait akarja elkápráztatni műveltségével.
- Nem hiszem – válaszoltam. – Nem porosak. És nézzék csak ezeket a papírcsíkokat. Nemcsak elolvassa, hanem be is jelöli, hogy később újra megtalálja az érdekes részeket. Figyelmeztessük Gilbert-t, hogy vigyázzanak rá. Később hasznos lehet.
- Majd megmondom, hogy beporzás előtt pecsételjék le a könyveket.
- Tud még valamit monsieur Tanguayról?
- Igen.
- Szemügyre vették a polcokat.
- Mindenféle hülyeséget összeolvas – jegyezte meg Bertrand.
- Nézze csak meg, hogy mi érdekli legjobban a krimik mellett – mutattam a megfelelő polcra.

– A francba – morogta félhangosan Ryan. – *Gray: Anatómia. Cunnigham: Gyakorlati anatómia. Az emberi anatómia színes atlasza. Az anatómiai boncolás kézikönyve. Az emberi test orvosi szemmel.* – Nézzék csak ezt: – *Sabiston: A sebészet alapjai.* Szerintem bármelyik egészségügyi középiskola könyvtára megnyálná mind a tíz ujját utána.

– Úgy látszik, izgatja a téma – tette hozzá Bertrand.

Ryan a rádióért nyúlt:

– Küldjétek fel Gilbert-éket. A megfigyelőcsoportok álljanak készenlétben, és jelentsék, mikor bukkan fel dr. Farok. Nem akarom elbaltázni. Claudel egyszer már elszalasztotta. Kár lenne megismételni a dolgot.

Ryan folyamatosan beszélt a készülékbe. Bertrand tovább böngészte a könyveket. Tudatom mélyén továbbra is ott motoszkált az akvárium szellőztetőjének a zümmögése. Képtelen voltam elszakadni a hangtól.

– Hé, ez azt hiszem, magának való – kiáltotta diadalittasan Bertrand, és zsebkendőjével leemelt egy vékonyka kötetet a polcról. – Úgy nézem, ebből csupán egy van.

Az *American Antropologist* 1993. júliusi számát tette az asztalra. Nem kellett kinyitnom. Tudtam, mi van benne. Gabby neve a címlapon virított. Nagyon büszke volt erre az írásra, úgy gondolta, ezzel jelentős lépést tett a professzori cím megszerzése felé.

Szinte pofon csapott a látvány. A legszívesebben elrohantam volna. Mindegy, hogy hova, csak valami olyan hely legyen, ahol mindig süt a nap, ahol biztonságban vagyok, ahol senki se hal meg, és néha felhív a legjobb barátnőm, hogy menjünk el együtt vacsorázni.

Meg kéne mosnom az arcomat. Az biztosan jót tesz majd.

A kétszárnyú ajtóhoz léptem. Tudtam, hogy a konyhába nyílik.

Fülemben hangosan dörömbölt a szellőztető.

Meg valami más is.

A konyhának nem volt ablaka, csupán a falra szerelt kvarcóra kijelzője világított. A tűzhely, a hűtőszekrény és a mosogató fehér tömbje lassan kibontakozott a sötétből. Önkéntelenül is a

villanykapcsolót kerestem. Pokolba az előírásokkal. Majd csak kiszűrök valahogy az ujjlenyomatomat.

Kézhátam a számhoz szorítottam, és a mosogatóhoz léptem. Hideg vizet fröcsköltem az arcomra. Mire megfordultam, Ryan már az ajtóban állt.

– Jól vagyok – mondtam gyorsan. Túlságosan gyorsan.

A szűk helyiségben legyek röpködtek. Valószínűleg megriasztottam őket.

– Kér egy papír zsebkendőt? – kérdezte. – Mentolos.

– Köszönöm – feleltem. Kivettem az egyiket. Meleg volt.

– Azt hiszem, ez a tűzhely...

Egy légy mászott végig az arcán.

– Mi a... – hessentette el. – Mi a fészkes fenét csinál itt a fickó?

Ugyanakkor vettük észre. Két apró, barna valami hevert a pulton. Rengeteg légy táncolt körötte, izgatott döngésük betöltötte a levegőt. Egy gumikesztyű feküdt mellette. Talán éppen annak a párja, amit most ástunk ki. Közelebb léptünk, amivel még jobban felzavartuk a legyeket.

Miközben a két összetöpörödött, barna valamit nézegettem, önkéntelenül is a döglött pókok és svábbogarak jutottak eszembe, noha tudtam, hogy ezeknek semmi közük hozzá. Rögtön felismertem őket, noha addig csak képeken láttam ilyesmit.

– Ezek mancsok – mondtam.

– Micsodák?

– Mancsok. Állatmancsok.

– Biztos benne?

– Fordítsa meg az egyiket.

Megtette. Megint csak a tollát használta.

– Látja, ott az apró végtagok végét?

– Mi az ördögöt csinált velük?

– Honnan tudjam?

Alsára gondoltam.

– Jézusom.

– Nézze meg a hűtőt.

– Irgalmas úristen.

Műanyag zacskóba csomagolt, megnyúzott apró test hevert a felső polcon számos társával egyetemben.

– Mik ezek?

– Valamilyen kisemlősök. Így elég nehéz meghatározni, mifélek lehetnek. Mindenesetre nem lovak.

– Kösz, Brennan. Azért jó szakembertől hallani az ilyesmit.

Bertrand is megjelent az ajtóban.

– Találtak valamit?

– Döglött állatokat – vakkantotta ingerülten Ryan. – Meg egy fél pár sebészkesztyűt.

– Lehet, hogy szereti a patkányhúst – húzta el az orrát Bertrand.

– Elképzzelhető. Mint ahogy az is, hogy emberbőrből készít lámpaernyőt. Mindenesetre le akarom zárítani ezt a helyet. Zacskózzanak be mindent: az evőeszközöket, a robotgépet és az egész hűtőt. Fessék ki az egész lakást Luminollal. Hol a fenében marad eddig Gilbert?

Ryan a falra szerelt telefonhoz lépett.

– Memóriás, újratárcsázós?

Ryan bólintott.

– Hallgassuk meg.

– Ugyan, biztos a papáját vagy a nagymamáját hívta.

Ryan megnyomta a redial gombot. Négy csöngetés, majd egy rövid dallam. Ismerős dallam. Megszédültem.

– *Veillez laissez votre nom et numéro de téléphone. Je vais vous rappeler le plutot possible. Merci.* Kérem adja meg nevét, és telefonszámát. Amint lehet, visszahívom. Köszönöm. Temp.

36.

Saját hangom úgy hatott rám, mintha gyomron csaptak volna. Elgyengült a lábam, kétségbeesetten kapkodtam levegő után. Ryan egy székhez vezetett, kis vizet hozott. Semmit se kérdezett. Fogalmam sincs, mennyi ideig ülhettem ott. Tökéletesen üresnek éreztem magam. Aztán lassan visszatértem a valóságba.

Felhívott. Miért?

Figyeltem Gilbert-t, amint gumikesztyűt húz. Megfogott valamit, és a mosogatóba dobta.

Engem hívott? Vagy talán Gabbyt? Mit akart mondani? Akart-e mondani valamit egyáltalán, vagy csak ellenőrizni akarta, hogy ott vagyok-e.

A fényképész szobáról szobára járt. A vaku úgy villogott, mint valami óriás szentjánosbogár.

A téves hívások. Vajon ő volt?

Az overallba és gumikesztyűbe öltözött technikusok összeszedték a könyveket. Mindegyiket lepecsételték, és külön zacskóba tették. Az egyik fehér porral ecsetelte a polcokat. A másik a hűtőszekrényt ürítette ki. Egy hűtőtáskába pakolta át a maradványokat.

Vajon itt halt meg Gabby? Ugyanezt látta, amit most én?

Ryan Charbonneau-val beszélgetett. Csupán foszlányok jutottak el hozzám. Pokoli hőség volt a lakásban. Hol van Claudel? Elment. Kihallgatja a gondnokot. Nézzék meg az alagsori tárlóhelyiségeket. Szerezzenek kulcsot hozzá. Charbonneau elment, és hamarosan egy otthonkát és papucsot viselő, középkorú nővel tért vissza, majd mindketten eltűntek. A könyvespolcot beporzó technikus szintén velük tartott.

Ryan újra és újra felajánlotta, hogy hazavisz. Most úgyse tud semmit se csinálni – mondta finoman. Tisztában voltam vele, de akkor is maradni akartam.

Négy körül megjött Mathieu nagymamája. Nem volt ellenséges, de nem nagyon segített. Ennek ellenére adott személyleírást.

Csöndes, kopaszodó barna hajú férfi. Amerika férfilakosságának legalább a fele ilyen. Azelőtt is elment néha, de sose maradt el sokáig. Csak azért tud róla, mert ilyenkor mindig megkéri Mathieu-t, hogy etesse a halait. Nagyon kedvesen beszél a gyerekekkel. Még pénzt is adott neki, amiért gondozza a halakat. Keveset tud róla. Alig látta. Szerinte biztosan dolgozott, sőt kocsija is van. Nem, nem biztos. Valójában nem törődik vele. Látszott rajta, hogy nem akar belekeveredni.

Gilbert csapata késő éjszakáig dolgozott a lakásban. Én előbb eljöttem. Ötkor végre elfogadtam Ryan ajánlatát, hogy hazavisz. Nemigen beszélünk a kocsiban. Ryan elismételte, amit a telefonban mondott. Maradjak otthon. Kiküld egy egységet, hogy figyeljék a lakásomat. Ne nagyon mászkáljak éjszaka. Eszembe ne jusson bármiféle magányos akcióba kezdeni.

– Ne oktasson ki, Ryan – mondtam. Remegett a hangom. Nem tehettem róla.

Az út további részében feszült csend telepedett a kocsira. Amikor a lakásomhoz értünk, Ryan leparkolt, és odafordult hozzám:

– Nézze, Brennan. Nem akarom megnehezíteni a dolgokat. Ez az ügy előbb-utóbb lefut. Erre mérget vehet. Csak annyit akarok, hogy maga is megélje a végét.

Féltő szeretete sokkal mélyebben érintett, mint ahogy hajlandó voltam bevallani magamnak.

Gőzerővel folyt a nyomozást. Most tényleg mindent bevetettek. Minden québeci, Ontario tartománybeli rendőr kézhez kapta a körözést. Tanguay képét eljuttatták a Királyi Kanadai Rendőrséghez, sőt New York és Vermont állam hivatalos szerveihez is. Persze tudtam, hogy Québec nagy, és könnyű észrevétlenül átlépni a határait.

A következő napokban nyugtalanul aludtam. Egyre rosszabb lehetőségek merültek fel agyamban. Lehet, hogy Tanguay elrejtőzött a közelben, és csak a megfelelő alkalomra vár, hogy lecsaphasson rám? Vagy *egész* egyszerűen elmenekült? Sok sorozatgyilkosnak

nyoma vész, amikor érzi, hogy szorul a hurok. Néhányukat sose kapják el. Nem. Ezzel a lehetőséggel képtelen voltam megbékélni.

Vasárnap nem mentem el otthonról. Birdie-vel együtt bezárkóztunk a lakásba. Nem öltöztem föl. Nem kapcsoltam be a tévét és a rádiót. Nem tudtam volna elviselni, ha Tanguay vagy Gabby arca megjelenik a képernyőn. Most az egyszer nem akartam hallani a híreket.

Csak három számot tárcsáztam: először Katyt, aztán a chicagói nénikémet. Boldog születésnapot kívántam neki. Ezen a héten lett nyolcvannégy éves.

Tudtam, hogy Katy Charlotte-ban van, de meg akartam bizonyosodni a dolgról. Nem vette fel. Hát persze. Miért pont most lett volna ott. A francba ezzel a távolsággal. Nem. Áldott legyen a köztünk lévő távolság.

Utoljára Gabby anyját hívtam. Nem tudott a telefonhoz jönni. Túl sok nyugtatót kapott. Csak az apjával beszéltem. A holttestet már elszállították. Csütörtökön lesz a temetés.

Sokáig zokogtam. A testem úgy ingott előre-hátra, akár a metronóm. A véremben lakozó démonok alkoholért visítoztak. Etesz meg. Némíts meg. Hadd múljon minden el.

Nem tettem. Túl egyszerű lett volna. Semmi negyven. Egy átemelés, és már kezet is rázhattok a hálónál. Ez nem a te napod, és kész. Csakhogy ez nem teniszjátzsma. Ha most feladom, elveszíthetem a hivatásomat, a barátaimat és az önbecsülésemet. Pont olyan, mintha hagynám, hogy St. Jacques elkapjon.

Nem adom fel. Nem vesz rajtam erőt sem az üveg, sem a sorozatgyilkos. Tartozom vele magamnak. Gabby-nak. Katynek. Időről időre önkéntelenül is a telefonért nyúltam, hogy megbeszéljem ezt az egészet Gabbyval. Azután az ablakhoz rohantam, és ellenőriztem, hogy őrzőim még mindig a helyükön vannak-e.

Hétfőn fél tizenegykor megszólalt a telefon. Ryan hívott. LaManche maga végezte a boncolást. A halál oka: fulladás. Bár a test már bomlásnak indult, talált egy mély nyomot Gabby nyakán. Alatta

és fölötte fölhorzsolódott a bőr. A torokszövetek apró vérömlenyek százait mutatták.

Ryan hangja elhalt. Elképzelve Gabbyt, amint kétségbeesetten kapkod levegő után. Még idejében sikerült leállítanom magam, mielőtt úrrá lett volna rajtam a hisztéria. Hál' istennek gyorsan megtaláltuk. Nem tudtam volna szembenézni azzal, hogy Gabby csontjai fekszenek előttem. Anélkül is elviselhetetlen ez a fájdalom.

– ...hyoid eltört. Bármit is használt, annak kapcsai vagy hurkai lehettek, mert spirálmintát hagyott a bőrön.

– Megerőszakolták?

– Nem tudta megmondani, mert már erősen bomlott. Nem találtak spermát.

– A halál időpontja?

– LaManche minimum öt napot mond. Magától tudjuk, hogy tíz a felső határ.

– Elég tág határ.

– Igen, de a hőség és a sekély temetés miatt úgy véli, hogy a testnek sokkal rosszabb állapotban kellene lennie.

Édes istenem. Lehet, hogy nem halt meg aznap, mikor eltűnt.

– Ellenőrizték a lakását?

– Senki se látta, de biztosan járt ott.

– Mi van Tanguay-val?

– Felkészült? A fickó a sziget nyugati felén, egy kis iskolában tanít. – Papírzörgést hallottam. – St. Isidornak hívják. 1991 óta dolgozik ott. Huszonnyolc éves. Egyedül él. A legközelebbi rokona rubrikába azt írta: „Nincs”. Most ellenőrizzük. Kilencvenegy óta él a Séguinen. A háziasszonya úgy véli, hogy valahol az Egyesült Államokban élhetett azelőtt.

– Ujjlenyomatot találtak?

– Rengeteget. Lefuttattuk, de semmit se találtunk. Reggel átküldtük az Államokba. Hátha találnak valamit.

– Mit találtak a kesztyű belsejében?

– Legalább két tiszta ujjlenyomatot és egy részleges tenyérlenymatot.

Gyors villanások követték egymást a fejemben. Gabby arca. A testzsák. A kesztyű.

– Hol végzett?

– Bishopsban. Bertrand kinn van Lennoxville-ben, Claudel pedig megpróbál elkapni valakit a St. Isidorban, de szerintem reménytelen vállalkozás. A gondnok optimista becslések szerint is közel százéves lehet, és senki más nincs a környéken. Nyár van.

– Nem találtak valami nevet vagy címet a lakásban?

– Semmit. Nincsenek fényképek. Nincs telefonfüzete. Se levelei. Mintha légyüres térben élne a fickó.

Csöndben emésztettük az elhangzottakat.

– Elképzelhető, hogy ez magyarázza egynémely szokatlan hobbiját.

– Az állatokat?

– Aha. Meg a dikicsgyűjteményt.

– Dikics?

– Több pengét találtunk a lakásán, mint egy ortopéd klinikán. Kések. Szikék, borotvák. Az ágy alatt tartotta őket egy doboz gumikesztyű társaságában.

– Magányos férfi, ölbéli késeivel. Remek.

– Meg a kis pornográf galériájával. Jó helyen keresgél.

– Mi van még?

– A fickónak van kocsija. Nyolcvanhetes Ford Probe. Az se a szomszéd utcában parkol. Már keresik. Ma reggel szétküldtük az igazolványképét.

– És?

– Ha akarja, megnézheti, de azt hiszem, Mathieu nagymamájának igaza volt. Teljesen jellegtelen. De az is lehet, hogy a fax nem dobja ki jól az arcvonásait.

– Lehet, hogy ő St. Jacques?

– Elképzelhető. De ugyanígy lehet Kretén Jancsi is. Vagy az a fickó, aki hot dogot árul a Rue St. Paulon. Vagy maga Richárd Petty. Elvégre bajsza van.

– Ne legyen ilyen humorzsák, Ryan.

– Még engedély nélküli parkoláson se kapták. Nagyon jó fiú.

– Persze. A jó fiú, aki imádja a késeket, a szadopornót, és szabad idejében kisemlősöket darabol.

Nem válaszolt.

– Mik voltak? – kérdeztem végül.

– Egyelőre nem tudjuk biztosan. Várjuk a szakértői véleményt.

Átfutottam a jegyzeteimet. Nagyot nyeltem.

– Van valamilyen ujjlenyomat azon a kesztyűn, amit Gabbyval találtak? – Nehéz volt kimondani a nevét.

– Nincs.

– Nem is számítottunk rá, hogy lesz.

– Így igaz.

A háttérből az őrszoba szokásos zsvajja hallatszott.

– Szeretnék bedobni magának egy másolatot a fickó. fényképéből. Lehet, hogy segít felismerni, hogyha véletlenül összefut vele. Bár azt hiszem, legjobb lenne otthon maradnia, míg elkapjuk ezt a seggfejet.

– Bemegyek – jelentettem ki határozottan. – Miután végeztek a kesztyű azonosításával, át akarom vinni a biológusokhoz, azután pedig Lacroix-hoz.

– Azt hiszem, jo...

– Hagyja ezt a macho dumát, Ryan.

Mélyet sóhajtott.

– Van még valami, amit tudnom kéne?

– Mindent elmondtam.

– Fél óra múlva ott vagyok.

Nem tartott addig. Mire beértem, az azonosítók már átküldték a kesztyűt a biológusoknak.

Az órára néztem. Öt perc múlva háromnegyed egy. Felhívtam a laborosokat, mert meg akartam nézni a St. Jacques lakásán készült fotókat, de mindannyian ebédelni mentek. A titkárnőnél hagytam üzenetet.

Egykor átmentem a biológiai laborba. A szoba csaknem üres volt, csupán egy angyalarcú, kócos nő rázott egy kémcsövet. Két gumikesztyű feküdt előtte az asztalon.

– *Bonjour*, Françoise.

– Gondoltam, hogy be fog nézni – mondta. – Sajnos egyelőre még semmit se tudok mondani.

– *Merci*. Nem akarom sürgetni – bólintottam a két kesztyű felé. – Mit találtak?

– Ez tiszta – mondta a Gabby sírjából előkerült kesztyűre mutatva. – Nincs rajta vér. Csak most kezdem a másikat. Megvárja?

– Köszönöm.

– Vettem némi mintát ezekből a barna pöttyökből – mondta. – Most éppen sóoldatba teszem őket. – Megvizsgálta a folyadékot, és egy kémcsőállványra helyezte. Aztán elővett egy hosszú pipettát.

– Megnézem, hogy emberi vér-e – mondta.

Kinyitotta a hűtőszekrényt, és kivett egy üvegcsét. Kinyitotta, és beletette a pipetta vékonyabbik felét. Úgyesen, akár a szúnyog, felszívott egy kis antiszérumot, aztán lezárta hüvelykujjával, átvitte a kémcsőhöz, és beleengedte az anyagot. Közben magyarázott.

– A vér megismeri saját proteinjeit vagy antigénjeit. Ha idegen antigéneket fedez fel, megpróbálja antitestekkel lerombolni őket. Az antitestek összekapcsolódnak az idegen antigénnel. Ezt a jelenséget agglutinációs reakciónak nevezzük.

Az állatokban antiszérum keletkezik, ha más állat vérére fecskendezik beléjük. Mivel a vér megismeri a támadókat, antitesteket termel, hogy megvédje magát. Ha egy állatba embervért fecskendezünk, akkor humán antiszérum keletkezik. Ha a nyúlba kecskevért injektálunk, kecskeantiszérum keletkezik. A lóvér lóantiszérumot eredményez.

Ha a humán antiszérumot emberi vérrel keverjük, akkor az agglutinációs reakciót eredményez. Figyelje csak. Amennyiben ez emberi vér, akkor jól látható csapadék keletkezik ott, ahol a vér és az antiszérum találkozik. Most ellenőrzésként mindezt sóoldattal is megcsináljuk.

Bedobta a pipettát a szeméttartályba, és másikat vett elő. Még egy adag antiszérumot szívott fel a csőbe, beleengedte a sóoldatba, majd a pipettát az asztalra helyezte.

– Mennyi ideig fog tartani? – kérdeztem.

– Attól függ, milyen erős az antiszérum. Általában három és tizenöt perc között megkapjuk az eredményt. Ez elég jó anyag. Szerintem legfeljebb öt-hat percet kell várni. – Öt perc múlva megnéztük. Françoise a Luxolamp alá tette a kémcsöveket, és egy

fekete kartont rakott mögéjük háttérnek. Tíz perccel később ismét szemügyre vettük őket. Semmi. Újabb öt percet vártunk. Most se láttunk fehér réteget az oldat és a belécsepegtetett antiszérum közt. A keverék kristálytisztá volt.

– Egy biztos. Nem emberi vér. Nézzük, hogyan reagál az állati szérumra.

Visszament a hűtőszekrényhez, és elővett egy tálcsányi üveget.

– Meg tudja mondani, pontosan melyik faj? – kérdeztem.

– Nem – válaszolta. – Legfeljebb csak a családot. Szarvasmarhafélék, kutyafélék, szarvasfélék.

A tálcára néztem. Minden üveg mellett egy állat neve állt. Kecske. Ló. Patkány. Felidéztem magamban a Tanguay lakásán látott kis mancsokat.

– Próbáljuk meg a kutyákat – mondta Françoise.

Most se történt semmi.

– Mit szólna valami kisebbhez? Mondjuk mókushoz vagy pedig ürgéhez?

Egy pillanatig elgondolkozott, aztán kiválasztott egy üvegcsét.

– Nézzük a patkányt.

Alig négy perccel később apró csapadék képződött a csőben. Fönt sárga, lent világos, középen ködös.

– *Voilà* – kiáltott fel Françoise. – Állati vér. Valami kisemlős lehet. Sün vagy ilyesmi. Többre nem vagyok képes. Nem tudom, segít-e önnek ez valamit.

– Hogyne – feleltem. – Telefonálhatok?

– *Bien sur*.

A folyosón lévő mellékek egyikét tárcsáztam.

– Lacroix – mondta egy hang a vonal túlsó végén.

Bemutatkoztam, és elmondtam, mit szeretnék.

– Hát persze. Körülbelül húsz perc múlva végzek ezzel az anyaggal. Utána szeretettel várom.

Megjelöltem a kesztyűket, azután visszatértem az irodámba, és megírtam néhány jelentést. Aztán ismét átmentem a biológusokhoz, és megkerestem az *Incendie et Explosites* – azaz Tűz- és robbanásveszély feliratú ajtót.

Benyitottam. A szoba felét elfoglaló hatalmas gépezet előtt fehér köpenyes férfi állt. Nem szólt, és én se mondtam semmit, megvártam, míg végez. Amikor letette a diát, rám nézett. Olyan lány szeme volt, mint a Disney-özikéknek. A szempillái visszahajlottak, akár a százszorszép.

– *Bonjour, monsieur Lacroix. Comment ca va?*

– *Bien, bien.* Elhozta őket?

Magasba emeltem a két nejlonzacskót.

– Akkor kezdjük.

Átvezetett a szomszédos szobába, ahol egy fénymásoló méretű kisebb gép állt. Mellette két monitor és egy nyomtató.

Lacroix az asztalra tette a bizonyítékot tartalmazó zacskókat, és gumikesztyűt húzott. Ezután kivette a két kesztyűt a nejlonzacskókból, megvizsgálta, majd visszatette őket. A kezén lévő kesztyű pont olyanak tűnt, mint azok, amelyeket az asztalra tett.

– Először az általános jellemzőit vesszük szemügyre. Színe. Súlya. Fajsúlya. Hogy van eldolgozva a széle – mondta, miközben alaposan megvizsgálta a kesztyűket.

– Ez a kettő például nagyon hasonlóknak látszik. Ugyanolyan a szélük, látja?

Figyeltem. A kesztyűk vége kissé megvastagodott, és kifelé pördült.

– Nem mind egyforma?

– Nem. Némelyik kesztyű vége befelé tekeredik: másik kifelé. Ezek külsősök. Most nézzük, mit találunk még.

A géphez vitte a Gabby mellett talált kesztyűt, és rátette a tálcára.

– A nagyon kis mintákhoz inkább azokat használom – mondta a kis műanyagcsövekkel ellátott tálcára mutatva. – Kihúzok egy propilén ablakfilmet a tartó fölött, aztán leszorítom. Erre most nincs szükség. Betesszük az egész kesztyűt, és kész.

Lacroix megnyomta a kapcsolót, és életre kelt a gépezet. A sarokban álló dobozok egyike felzúmmogott. Kijelzőjén megjelent a RÖNTGEN felirat. A gombok kigyulladtak, jelezve, hogy a gép felállt. Vörös: röntgensugarak. Fehér: energia. Narancs: nyitva a zár.

Lacroix néhány percig tanulmányozta a számlapot, majd leült a monitor elé.

– *S'il vous plait* – mutatott a másik székre.

Az első monitoron sivatagi tájra emlékeztető alakzat bukkant elő a semmiből. A szemcsés háttérrel itt-ott redők, árnyékok tarkították. A monitor közepét koncentrikus körökkel övezett hajszálkereszt foglalta el. Lacroix egy joystickkal mozgatta a képet.

– Ez a kesztyű nyolcvanszoros nagyításban – mondta. – Most megfelelő célterületet keresek. Minden kör közel háromszáz mikron sugarú területet fed le. A röntgensugarakat a minta legjobb részére irányíthatjuk.

Még pár percig keresgélt, azután megállapodott egy viszonylag sík szakasz felett.

– Ez jó lesz – állapította meg elégedetten.

Megnyomta a kapcsolót. A gép ismét felzúmmögött.

– Először vákuumot csinálunk – magyarázott tovább. – Ez eltart néhány percig. Aztán megnézzük a kesztyűt. Az már gyorsan megy.

– És ebből látni fogjuk, miből van a kesztyű?

– *Oui*. A mikrofluoreszcencia a röntgenanalízis egyik válfaja. Ennek segítségével meghatározható, milyen elemek találhatók a mintában.

A zúgásnak vége szakadt. A minta lassan formát öltött a jobb oldali monitoron. Vörös dombocskák jelentek meg a képernyő alján, majd később az egész keskeny sárga csíkokkal tarkított, ragyogó kék háttérre változott. A képernyő bal alsó sarkában megjelent az egyes elemek rövidítése.

Lacroix újabb parancsokat ütött a gépbe. Most betűk jelentek meg a képernyőn. Némelyik dombocskák kicsi maradt, míg mások megnőttek, akár az ausztráliai természetvárok.

– *C'est ça*. – Ez az, mutatott Lacroix a jobb szélen látható oszlopra. Ez csaknem a képernyő tetejéig ért. Fölül ellapult. Mellette egy másik, ugyanolyan magas nyúlvány. Mindkettőt Zn-nel jelölte a gép.

– Cink – bólintott Lacroix. – Ezek a kesztyűkön mindig találni.

A képernyő bal felén látható kiemelkedésekre mutatott. Az egyik kimondottan alacsony volt. A másik körülbelül a képernyő egynegyedéig ért: Az a kicsi a magnézium. Az Si-vel jelzett

magasabb a szilikon. – Aztán egy S betűt viselő, dupla csúcsra bökött:

– Kén.

A kalcium oszlopa a képernyő feléig nyújtózott, aztán kis rés következett, majd egy sor apróbb dombocska, mintegy a cink csúcs előhegyei. Fe.

– Még egy kis vasunk is van.

– A szokványos koktél – bólított Lacroix, és hátradőlt a széken. – Sok cink, szilikon és kalcium. Ezek a legfőbb alkotóelemei. Kinyomtatom, aztán keresünk egy másik helyet.

Összesen tíz tesztet végeztünk. Valamennyi elemzés ugyanazt az eredményt adta.

– Rendben. Jöhet a másik.

A Tanguay konyhájában talált kesztyűvel is megismételtük a procedúrát. Cink- és kéntartalma hasonló volt, de több kalciumot találtunk, és nem volt benne se vas, se magnézium, se szilikon.

– Ez mit jelent? – kérdeztem, habár előre tudtam a választ.

– Minden gyártó más recept szerint készíti a kesztyűket. Természetesen az egyes szériák közt lehet némi eltérés, de ez azért mindig bizonyos határokon belül mozog.

– Szóval ez a két kesztyű nem párja egymásnak?

– Sőt egészen más gyárban készültek.

Fölállt, és kivette a kesztyűt a gépből. Elgondolkoztam a hallottakon.

– A röntgendiffrakcióval többet tudhatnánk meg?

– Most a mikrofluoreszcenciás eljárást alkalmaztuk. Ezzel megállapítható, milyen elemek alkotják a vizsgálat tárgyát. A röntgendiffrakció az egyes elemek keveredési arányát mutatja. A mikrofluoreszcenciás eljárással megtudhatjuk, hogy valami tartalmaz-e nátriumot és klórt. A diffrakciós vizsgálat során az is kiderül, hogy nátrium-klorid kristályokból áll.

A röntgendiffrakció során röntgensugarakkal bombázzuk a kiválasztott mintát. Gyakorlatilag az történik, hogy a kristályok visszaverik a sugarakat, és ez alapján megállapítható a kristályszerkezet. Ennek a módszernek az a hátránya, hogy csupán kristályos szerkezetű anyagok vizsgálhatók vele. A gumi nem az.

Egyébként a diffrakcióval is ugyanarra jutottunk volna. Ezek a kesztyűk más gyárban készültek.

– Mi van, ha csak két különböző szériából valók? – vetettem ellene. – Az előbb azt mondta, hogy lehetnek eltérések.

– Várjon egy pillanatot.

Kiment a szobából. Hallottam, hogy az egyik laborossal beszél, majd kisvártatva visszajött. Egy csomó nyomtatványt hozott. Valamennyin a már jól ismert csúcsok és völgyek voltak láthatók.

Kiterítette elém a sorozatokat.

– Látja, ezek egyetlen gyár kesztyűiről készültek. Az egyes szériák valóban különböznek, de közel sem annyira, mint az előbbi kesztyűk esetében.

A papírlapok fölé hajoltam. Igazat kellett adnom neki. Az egyes csúcsok mérete ugyan változott, de az alkotóelemek azonosak maradtak.

– Most pedig nézze ezt.

Újabb sorozatot terített elém. Itt is elhanyagolhatók voltak a különbségek.

Aztán egyszer csak megállt bennem az ütő. Kivettem az egyik lapot. A jelekre néztem. Zn. Fe. Ca. S. Si. Mg. Akárcsak a Gabby mellett talált kesztyű esetében. Egymás mellé tettem őket. Szinte pontosan egyeztek.

– Monsieur Lacroix, ezek a kesztyűk ugyanattól a gyártótól származnak? – kérdeztem izgatottan.

– Igen – bólintott. – Nekem is ez a véleményem. Azt hiszem, egyazon szériából származnak. Emlékeztem rá.

– Melyik ez az eset? – kérdeztem szívdobogva.

– Csak néhány hete érkezett. – Megkereste a sorozat első lapját. Numero d'événment: 327 468. Megkereshetem a számítógépen.

– Legyen szíves.

– Kérem.

Az adatok pillanatok alatt megtöltötték a képernyőt. Ellenőriztem.

Az eset száma: 327 468. Törvénszéki laborszám: 29 427. Illetékes hatóság: Montreali Városi Rendőrség. Nyomozók: L. Claudel és M. Charbonneau. Lelőhely: Berger utca 1422. A megtalálás időpontja. 1994. 06. 24.

A gumikesztyű. Fülemben ott visszhangoztak Claudel szavai: „Lehet, hogy a fickó féltette a körmeit.” Azt hittem, háztartási gumikesztyűre gondol. St. Jacques gumikesztyűjének párja Gabby sírjából került elő.

Megköszöntem monsieur Lacroix segítségét, összeszedtem a nyomtatványokat, és elmentem. A kesztyűket leadtam a laborosoknak. A mostani eredmény gyökeresen megváltoztatta a helyzetet, A Tanguay lakásából előkerült kesztyű nem illik a Gabby mellett találthoz. Tanguay kesztyűjében voltak ujjlenyomatok, a Gabby mellett találtban nem. Tanguay kesztyűjén állati vérmaradványok voltak, a másikon semmi. Se vér, se ujjlenyomat. St. Jacques gumikesztyűje viszont pont olyan, mint a Gabby sírjából kiszedett. Bertrand esetleg tévedett, amikor feltételezte, hogy St. Jacques és Tanguay ugyanaz a személy?

Rózsaszín lapra írt üzenetet találtam az íróasztalomon. A Montreali Városi Rendőrség azonosítási csoportja hívott. A Berger utcai lakás fotóit egy CD-discre archiválták. Ha akarom, megnézhetem, de akár el is hozhatom. Telefonáltam, hogy megkaptam az üzenetet, és nemsokára ott leszek. Nagy nehezen elvergődtem a városi rendőrség központjáig. Hevesen átkoztam a csúcsforgalmat és a turistákat, akik lépésben haladva élvezték a régi kikötő szépségeit. Leparkoltam a kocsit, és felsiettem a lépcsőn. Egyenesen a harmadik emeleten posztoló őrmesterhez mentem. Csodás módon nála volt a disc. Gyorsan az irattáskámba gyömöszöltem, és visszamentem a kocsimhoz.

Hazafelé egész végig a visszapillantót lestem. Vártam, mikor bukkan fel St. Jacques vagy Tanguay. Tudtam, hogy fölöslegesen húzom magam, de képtelen voltam megnyugodni.

Fél hat felé értem haza. Nem tudtam, mihez kezdhetnék. Ryannek igaza van. Tanguay szabadon mászkál, talán csak az alkalomra vár, hogy lecsaphasson rám. Nem fogom megkönnyíteni a dolgát.

De ennem kell. Dolgozni.

Mikor kiléptem az ajtón, körülnéztem. Bólintottam a mellékutcai pizzériánál ácsorgó két egyenruhásnak, és a St. Catherine irányába mutattam. Láttam, hogy megvitatják a dolgot. Aztán az egyikük kiszállt.

A mi utcánk a Le Fauburgtól nem messze keresztezi a St. Catherine-t. Ahogy a piac felé mentem, éreztem a zsaru tekintetét a hátamon. Nem törődtem vele. Csodás napunk volt. Benn a laborban észre se vettem. Végre enyhült a kánikula, hatalmas báránnyelők gyűltek az égen. Élveztem, hogy végre szabad levegőn vagyok.

Elsődlegesen a zöldségekre összpontosítottam. Szemügyre vettem az avokádókat, mérlegettem, vegyek-e banánt, aztán végül a krumpli és brokkoli mellett döntöttem. A péknél *baguette*-et választottam, a *patisserie*-ben *mousse*-t, a hentesnél pedig disznóhúst, birkát és *tourtière*-t.

– *C'est tout?*

– Nem, adjon egy velőscsontot. De vastagot – mutattam hüvelyk- és mutatóujjammal.

Miközben néztem, ahogy a csontot fűrészeli, újabb ötlet nyilallt belém. Megpróbáltam, hátha kerekedik valami, de nem sokra jutottam vele. Túl nyilvánvaló volt. Bárki vehet szakácsfűrészt. A tartományi rendőrség végigfuttatta ezt a nyomot. Minden lehetséges kereskedéssel kapcsolatba lépett. Több ezret adtak el belőle.

Mégse hagyott nyugodni a dolog. Tudtam, hogy kell lennie valami összefüggésnek, azonban arra már rájöttem, hogy minél jobban erőltetem, annál kevésbé fogom előbányászni tudatalattimból. Inkább hagytam elúszni, remélve, hogy előbb-utóbb a felszínre bukkan.

Fizettem, azután tettem egy rövid kitérőt a St. Catherine utcai Burger Kingnél, és hazamentem.

Mikor kinyitottam az ajtót, rögtön észrevettem, hogy az üzenetrögzítő lámpája vörösen villog. Valaki felhívott. Percekig bémultan bámultam az apró jelzőfényre. Vajon ki lehetett? Tanguay? Vajon ezúttal mond valamit, vagy ismét csak némán liheg a kagylóba?

Fölösleges pánikba esni, Brennan – mondtam magamnak. – Lehet, hogy Ryan az.

Megtöröltem a tenyerem, és megnyomtam a lejátszó gombját. Nem Tanguay volt. Rosszabb.

– Szia, mami. Jól vagy? Vedd már föl! – A háttérből forgalom zaját hallottam. Valószínűleg utcáról hívott. – Mindegy, most úgyse tudnánk fecsegni. Úton vagyok. Ismét az úton... – dúdolta Willie Nelson hangján. – Úgy döntöttem, meglátogatlak. Igazad van, Max valóban seggfej.

Valami hangot hallottam a háttérből:

– „Jó még egy perc” – mondta valaki.

– Figyelj – folytatta Katy – , képzeld, a haverok elvisznek New Yorkba. Egy fillérbe se kerül. Onnan majd átruccanok Montrealba. Nemsokára találkozunk.

Kattanás.

– Nem! Most ne gyere! – Pusztába kiáltott szó. Újra meg újra visszatekertem a szalagot. Jézusom, ez egyre rémálomszerűbb. Egy pszichopata megölte a legjobb barátnőmet, és mellé temette azt a képet, amin nevetünk a lányommal. Erre Katy idejön. Zakatolt az agyam. Fülemben dübörgött a vér. Meg kell akadályoznom, hogy idejőjjön. De hogyan? Azt se tudom, hol van.

Pete.

Miközben tárcsáztam, felmerült bennem egy réges-régi emlék.

Katy hároméves lehetett. A játszótéren voltunk. A homokozóban játszott, míg én egy másik anyukával beszélgettem. Fél szemmel figyeltem a gyereket, hirtelen lecsapta a homokozólapátot és a vödört, és a hintákhoz rohant. Tátott szájjal nézte a hátralendülő vaspónit, aztán elmosolyodott, és közelebb lépett. Valószínűleg

tetszett neki a napfényben fürdő, színes sörény. Tudtam, hogy le fogja ütni, de már nem érhettem el.

Most ugyanez történik.

Pete közvetlen vonala nem válaszolt.

Megpróbáltam a központon keresztül. A titkárnője azt mondta, hogy elment tanúskodni. Hát persze. Hagytam neki üzenetet.

Farkasszemet néztem a készülékkel. Lehunytam a szemem, és mélyeket lélegeztem. Igyekeztem megnyugtatni magam. A tarkóm tompán zsibongott. Dőlt rólam a víz.

– Ez nem történhet meg – jelentettem ki fennhangon. Kinyitottam a szemem. Észrevettem, hogy Birdie feszülten néz a szoba másik sarkából.

– Nem történik meg – ismételtem.

Nagy, sárga szeme álmosan pislogott.

– Teszek róla.

A macska nagyot nyújtózkodott, aztán begörcbítette a farkát, és leült. Szeme mindvégig az arcomra tapadt.

– Csinálok valamit. Nem várok tétlenül, míg lecsap a lányomra.

Átvittem a zöldségeket a konyhába, és bepakoltam a hűtőbe. Aztán elővettem a laptopot, és lenyitottam a táblázatot. Mikor is kezdtem? Megnéztem a dátumot: Isabelle Gagnon testét június másodikán találták meg. Hét hét. Úgy éreztem, mintha hét évvel ezelőtt lett volna. Bementem a szobába, és kihoztam a dossziékat. Két órán át tanulmányoztam őket. Összevettem a neveket, címeiket, időpontokat. Mindent, ami a rendőrségi jelentésekben volt. Aztán újra nekikezdtem. Tudtam, hogy kell lennie valamilyen apróságnak, ami felett mindeddig elsiklottunk. De csupán harmadik nekifutásra találtam meg.

Grace Damas anyagában volt. Az apával Ryan beszélgetett. Hirtelen rájöttem, mi zavart már napok óta.

A hentesbolt. Grace Damas egy hentesnél dolgozott. A gyilkos szakácsfűrész használta. Valamit tudott az anatómiáról. Tanguay állatokat boncolt. Talán ez lesz a kapcsolat. Kerestem a hentesbolt nevét, de nem találtam.

Felhívtam a dossziéban található számot. Egy férfihang vette fel.

– Mr. Damas?

- Igen. – Határozott akcentussal beszélte az angolt.
- Dr. Brennan vagyok. Felesége halálának ügyében nyomozok. Feltehetnék önnek néhány kérdést?
- Igen.
- Amikor eltűnt, dolgozott valahol a felesége?
- Nem válaszolt azonnal.
- Igen – mondta végül. A háttérben szólt a tévé.
- Megkérdezhetném, hogy hol?
- Egy fairmonti pékségben. Le Bon Croissant. Csak részmunkaidőben dolgozott. Tudja, a gyerekek miatt.
- Ennyit a kapcsolatról.
- Mennyi ideje dolgozott ott, Mr. Damas? – kérdeztem, elrejtve csalódásomat.
- Csak pár hónapja. Grace sose maradt sokáig egy helyen.
- Azelőtt hol dolgozott?
- Egy hentesboltban.
- Fölgyorsult a szívverésem.
- Melyikben? – kérdeztem. Visszafojtott lélegzettel vártam a választ.
- A La Boucherie St. Dominique-ben. A tulaj az egyházközösségünk tagja. Odaát van a St. Dominique-en, a St. Laurent közelében. Ismerős arrafelé?
- Hogyne. Felidéztem magamban a bolt esőáztatta kirakatablakát.
- Mennyi ideig dolgozott ott? – kérdeztem.
- Csaknem egy évet. Kilencvenegyben. Utána tudok nézni, ha kell. Gondolja, hogy fontos lehet? Azelőtt sose kérdeztek időpontokat.
- Még nem vagyok biztos benne, Mr. Damas – mondtam. – A felesége sose mesélt egy bizonyos Mr. Tanguayról?
- Kiről? – kérdezett vissza érdesen.
- Mr. Tanguayról?
- A háttérből egy kedves hang biztosított mindenkit, hogy a film folytatódik reklám után.
- Nem – mondta indulatosan.
- Megriasztott, hogy mennyi indulattal mondja.

– Köszönöm – hadartam sietősen. – Nagyon sokat segített. Majd tudatom önnel, ha van valami újabb fejlemény.

Letettem a kagylót, és azonnal tárcsáztam Ryant. Sajnos már elment. Megpróbáltam otthon elérni. Még nem jött meg. Tudtam, mit kell tennem. Tárcsáztam, beugrottam a kulcsért, és már mentem is.

A La Boucherie St. Dominique sokkal forgalmasabb volt, mint mikor először jártam itt. Ugyanazok a feliratok takarták az ablakokat, de ma nyitva volt a bolt. Nem voltak sokan. Egy idős asszony csoszogott az üvegpult felé. Néztem hajlott hátát. Egy nyúlra mutatott. A megnyúzott állat a Tanguay lakásán talált kisemlősök-re emlékeztetett. És Alsára.

Megvártam, míg az asszony elmegy, és a pult mögött álló férfihoz léptem. Durva, téglalap alakú arca volt. Meglepett, milyen sovány a karja. Fehér köpenyét sötét foltok tarkították.

– *Bonjour.*

– *Bonjour.*

– Ma ugye, nincs túl nagy forgalom?

– Egyik este sincs. – Ugyanolyan akcentussal beszélt, mint Damas.

Hallottam, hogy valaki mosogat a hátsó helyiségben.

– Grace Damas meggyilkolásának ügyében nyomozok – mondtam, és meglibbentettem igazolványomat. – Néhány kérdést szeretnék feltenni önnek.

A férfi szótlánul bámult rám. A másik helyiségből tovább hallatszott a csörömpölés.

– Maga a tulajdonos?

Bólintott.

– Mr....?

– Plevritis.

– Mr. Plevritis, ugye, Grace Damas egy ideig önnél dolgozott.

– Kicsoda?

– Grace Damas. Ugyanahhoz az egyházközséghez tartoztak.

Összefonta maga előtt a karját. Rövidet biccentett.

– Mikor volt ez?

– Két-három éve. Nem tudom pontosan. Jönnek-mennek az alkalmazottak.

– Kilépett?

– Szó nélkül.

– Miért?

– A fene tudja. Egyébként majdnem mindenki így csinálja.

– Nem látszott boldogtalannak, feldúltnak vagy idegesnek?

– Úgy nézek ki, mint valami agyzsugorító?

– Volt itt valaki, aki különösen közel állt hozzá?

Felvillant a szeme. Mosoly bujkált a szája szögletében.

– Közel? – kérdezte kétértelmű hangon. Álltam a tekintetét. Egy idő után félrenézett. Szeme ide-oda kalandozott az üzletben.

– Ketten vagyunk a fivérémmel. Nincs senki, akihez közel kerülhetett volna. – Úgy ejtette ki a szót, mint serdülők a disznó vicc poénját.

– Nem tudja, volt valami rendszeres látogatója vagy valaki, akivel esetleg veszekedett?

– Nézze, én munkát adtam neki. Megmondtam, mit csináljon. Nem érdekelt a magánélete.

– Arra gondoltam, hogy talán feltűnt valami önnek.

– Grace kitűnő munkaerő volt. Nem örültem neki, hogy kilépett. Akkoriban minden összejött. A belem is lógott, annyit dolgoztam. Ennek ellenére nem haragudtam rá. Amikor hallottam, hogy eltűnt, arra gondoltam, hogy kár érte. Nem mondom, hogy rajongtam érte, de az örege néha nagyon kemény lehetett.

– Mit ért ezen?

Megkeményedett az arca. Lesütötte a szemét. Ujja idegesen dobolt a pulton.

– Erről inkább Nikossal kéne beszélgetnie. Családi ügy.

Már értettem, mire gondolt Ryan. Most mit tegyek. Aztán eszembe jutott, hogy nálam van St. Jacques fényképe.

– Ismeri ezt a fickót?

Plevritis előrehajolt, és elvette a fénymásolatot.

– Ki ez?

– Az egyik szomszédja.

Alaposan szemügyre vette a képet.

– Nem igazán díjnyertes fotó – mondta végül.
– Egy videokamera készítette.
– Pont olyan, mint a Zapruder-filmben, csak ott azért legalább látni lehetett valamit.

Kíváncsi lettem volna, mire gondol.

Aztán észrevettem, hogy valami átsuhan az arcán. Talán a szeme rándult meg? Nem tudom. Mindenesetre rögtön lecsaptam rá.

– Mi az?

– Hááát... – felelte bizonytalanul, és a kezében tartott fotóra bámult.

– Igen?

– Ez a fickó úgy néz ki, mint az a szarjankó, aki meglépett tőlem. De lehet, hogy csak azért érzem így, mert bogarat ültetett a fülembe. Nem, nem tudom. – Visszaadta a képet. – Ennek alapján nem lehet megállapítani.

– Kicsoda? Ki volt az?

– Nézze, nagyon pocsek a kép. Gyakorlatilag csak annyi derül ki belőle, hogy az illető kopaszodik. Ez semmit se jelent.

– Mire gondolt, amikor azt mondta, meglépett magától? Mikor?

– Ezért voltam annyira dühös Grace-re. Nem sokkal azután lépett le, hogy felvettem azt a pasit. Még azt se mondta, fapapucs. Erre pár nappal később a fickó is eltűnik. Igaz, hogy csak részmunkaidőben dolgoztak, de a testvérem akkoriban az Egyesült Államokban volt, és egész évben én vezettem a boltot.

– Hogy hívják?

– Fortier. Várjon csak. Igen, ez az. Leo Fortier. Azért tudom, mert van egy unokatestvérem, akit szintén Leónak hívnak.

– Ugyanakkor dolgozott itt, amikor Grace Damas?

– Igen. Azért vettem fel, mert épp akkor ment el az előző segédem, amikor Grace-t felvettem. Gondoltam, két részmunkaidős elég lesz, mert ha az egyik nem jön be, akkor is csak fél napot kell lennem egyedül. Erre mind a kettő itthagytott. *Tabernac*, hogy itt micsoda felfordulás volt. Fortier egy, másfél évig dolgozott nálam, aztán egyszer csak nem jött reggel. Még a kulcsait se adta le. Micsoda bolondokháza volt. A legnagyobb ellenségemnek se kívánom.

– Mit tud róla mondani?

– Viszonylag egyszerű: semmit. Látta a kiírást, hogy részmunkaidős dolgozót keresek. Bejött az utcáról. Szükségem volt valakire, aki reggel kinyit, és este takarít, azonkívül van némi gyakorlata az állatok darabolásában. Kiderült, hogy tényleg ért hozzá. Napközben valahol másutt dolgozott. Nem arénázott, megcsinálta, amit kellett, mit akarhattam volna még? Még azt se tudtam, hol lakik, de az az igazság, hogy nem is érdekelt.

– És úgy gondolja, hogy a képen látható férfi úgy néz ki, mint Fortier?

– Inkább úgy, mint a legtöbb kopaszodó fickó.

– Tudja, hol található meg?

Megrázta a fejét.

– Ismer valakit, akit St. Jacques-nak hívnak?

– Nem.

– És egy Tanguay nevű illetőt?

– Olyan buzis csengése van.

Lüktetett a fejem. Kiszáradt a torkom. Szokás szerint otthagytam nála a névjegyem.

38.

Mikor hazaérkeztem, Ryan már a küszöbömön őrjögött. Nem vesztegette az időt. Azonnal nekem támadt:

– Én egyszerűen nem értem magát – mondta. – Egyébként nem vagyok vele egyedül. Olyan, akár a szellemtáncot járó indiánok. Azt hiszi, ha felveszi a varázsinget, és táncol, nem fogja a golyó.

Arca kivörösödött az indulattól. Észrevettem, hogy egy apró ér lüktet a halántékán. Rögtön beláttam, hogy nem lenne okos vitába szállni vele.

– Kié az a kocsi? – kérdezte.

– A szomszédomé.

– Mondja, maga élvezi ezt, Brennan?

Nem válaszoltam. Rettenetesen fájt a fejem. Száraz köhögés fojtogatta torkomat. Valószínűleg összeszedtem valami kóbor influenzát.

– Létezik valaki ezen a rohadt planétán, akire hallgat?

– Nem jön be egy kávéra hozzám?

– Miből gondolja, hogy csak úgy egyszerűen elvitorlázhat, amíg a többiek a parton malmoznak? Ezek a fickók azért vannak itt, hogy megvédjék magát, Brennan. Mi az ördögért nem hívott fel?

– Hívtam.

– És nem tudott várni tíz percet?

– Fogalmam se volt, hol van, és mikor kerül elő. Azt hittem, sokkal gyorsabban végezek. Egyébként tényleg nem tartott soká.

– Hagyhatott volna üzenetet.

– Nézze, én szívesen lekörmöltem volna a *Háború és békét*, ha sejtem, hogy maga ennyire ideges lesz. – Ez azért nem volt egészen igaz.

– Ideges? – kérdezett vissza jéghideg hangon. – Hadd emlékeztessenem, hogy öt, de az is lehet, hogy hét, brutálisan meggyilkolt nőt találtak ebben a városban. A legutóbbit közel négy héttel ezelőtt. Az egyikük fejét megtaláltuk a maga kertjében. Valamelyik dilinyós nagy fekete keresztet rajzolt a maga fényképére. Egy másik dilinyós, aki késeket gyűjt, szadopornót olvas, és állatokat darabol, magát hívogatja. Hosszan követte a maga barátnőjét, aki különben szintén gyilkosság áldozata lett. A teste mellett megtalálták a maga és a lánya fényképét.

Egy párocska ment el mellettünk. Lesütötték a szemüket, láthatóan zavarta őket a szerelmesek civódása.

– Jöjjön, Ryan. Főzök egy kávé – ismételt meg. Szokatlanul mély volt a hangom. Fájt a torkom.

Felemelte a kezét. Láthatóan tiltakozni akart, de aztán meggondolta magát. Visszaadtam a kulcsot a szomszédnak, és megköszöntem, hogy kölcsönadta a kocsiját, majd beléptem Ryannel a lakásomba.

– Rendes vagy koffeinmentes? – kérdeztem.

Mielőtt válaszolhatott volna, megszólalt a csipogója. Mindketten összerezteztünk.

Hallgatóztam, de közben zörögtem a csészéssel, mintha azzal lennék elfoglalva.

– Ryan. – Szünet. – Igen. – Szünet. – A fenébe. – Hosszú szünet.
– Mikor? – Szünet. – Rendben. Rögtön indulok.

A konyhaajtóhoz jött. Feszültnék tűnt. Szaporább lett a pulzusom. Nyugalom – mondtam magamnak. Töltöttem két csésze kávé. Szükségem volt minden önuralmamra, hogy ne remegjen a kezem. Vártam, hogy megszólaljon.

– Elkapták – mondta.

Megdermedtem. A kávékiöntő megállt a levegőben.

– Tanguay?

Bólintott. Visszatettem az edényt a tűzhelyre. Óvatosan. Elővettem a tejet, és öntöttem egy kicsit a csészembe. Ryant is megkínáltam. Óvatosan. Megrázta fejét. Visszatettem a dobozt a hűtőbe. Vigyáztam, ne kapkodjak. Belekortyoltam a kávéba. Rendben – mondtam magamnak. – Beszélj.

– Ő az?

– Jöjjön, ülünk le.

Átmentünk a nappaliba.

– Körülbelül két órája tartóztatták le. Kelet felé hajtott a Négyszáztizenhetesen. Az egyik tartományi rendőr kiszúrta a rendszámot, és lemeszelte.

– Tanguay?

– Tanguay. Egyezik az ujjlenyomata.

– Montreal felé tartott?

– Feltehetőleg.

– Mivel vádolják?

– A hivatalos vád egyelőre nyitott alkoholos üveg birtoklása mozgó járműben. A barom kinyitott egy üveg Jim Beamet, aztán ott hagyta a hátsó ülésen. Volt mellette néhány pornó magazin is. Egyelőre azt hiszi, ez minden. Most hagyjuk, hadd izzadjon kicsikét.

– Hol volt?

– Azt állítja, hogy van egy kunyhója Gatineau-ban. Még az apjától örökölte. Ott szokott horgászni. Mindenesetre a helyszínelők már úton vannak.

– Most hol van?

– Parthenaisban.

– Odamegy?

– Igen. – Mély lélegzetet vett. Gondolom, azt hitte, hogy vele akarok tartani. Tévedett. Nem akartam megnézni Tanguayt.

– Jól van. – Kiszáradt a szám. Nagyon fáradt voltam. Nem éreztem megkönnyebbülést. Túl hirtelen jött ez az egész.

– Katy idejön – mondtam idegesen nevetve. – Azért... azért mentem el ma este.

– A lánya?

Bólintottam.

– A lehető legrosszabbkor.

– Azt hittem, hogy... találok valamit, amin elindulhatunk. Ne is törődjön vele.

Pár percig mindketten hallgattunk.

– Örülök, hogy vége – mondta Ryan. Láthatóan megnyugodott. Lassan felállt. – Szeretné, ha beugranék, miután beszéltem vele? Lehet, hogy későn végzek.

Elég pocsekül éreztem magam. Úgy véltem, nem fogok tudni aludni. Érdekeltek a legújabb fejlemények. Ki valójában Tanguay? Mit találtak a kunyhójában? Ott halt meg Gabby? És Isabelle Gagnon? Grace Damas? Vagy csupán a halált követően vitte oda őket, hogy nyugodt körülmények közt feldarabolhassa a testeket?

– Ha megtenné.

Csak mikor már elment, jutott eszembe, hogy nem szóltam neki a kesztyűkről. Újból megpróbáltam elérni Pete-et. Bár Tanguayt végre letartóztatták, még mindig nem voltam egészen nyugodt. Nem akartam, hogy Katy Montrealba jöjjön. Inkább úgy terveztem, hogy én utazom délre.

Ezúttal sikerült elérnem. Elmondta, hogy Katy pár napja indult. Az apjának azt mondta, hogy én beszéltem rá az utazásra, és helyeseltem a tervet. Hát, nem egészen. Nincs kötött útitervük. Jellemző. A barátaival utazik. Először beugranak Columbia D.C.-be, ott meglátogatják egyikük szüleit, azután elmennek New Yorkba, ahol egy másik szerencsétlen felmenőt boldogítanak. Azt tervezte, hogy onnan feljön Montrealba. Pete-nek tetszett a dolog. Biztosra vette, hogy Katy még telefonál.

Elkezdtem neki Gabbyról beszélni, de pár mondat után belém fagyott a szó. Még nem tudtam elmondani, mit érzek. Különben se számít. Már véget ért. Mint mindig, Pete most is sietett. Fel kell készülnie a reggeli tárgyalásra. Nagyon sajnálja, de rettentő sok a dolga. Egyébként mi újság?

Éreztem, mind jobban elhatalmasodik rajtam a betegség. Ahhoz se volt erőm, hogy fürödjék. Az elkövetkező pár órát a kandalló előtt tűnődve töltöttem. Gyötört a bűntudat. Reszkettem. Nagyon szerettem volna, ha van valaki, aki teát főz, időnként megtörli a homlokomat, és azt mondja, nemsokára jobban leszek. Hol elszunnyadtam, hol felriadtam megint. Ki-be jártam egyik álból a másikba.

Ryan negyed kettőkor csöngetett.

– Jézusom, Brennan, maga borzasztóan fest.

– Kösz – morogtam rekedten. – Azt hiszem, megfáztam.

– Nem akarja inkább holnapra halasztani a beszélgetést?

– Nem érdekes.

Furcsa pillantást vetett rám. Bejött a szobába, a díványra dobta a kabátját, és leült.

– Jean-Pierre Tanguaynak hívják. Huszonnyolc éves. Shawiniganben nőtt fel. Sose nősült. Gyermekei nincsenek. Kilencesztendős korában elveszítette az édesanyját. Elég sok viszontagságon kellett keresztülmennie. Apja alkoholista, ennek ellenére egész szépen felnevelte mindkét gyermekét. Az öregúr akkor halt meg, amikor ő középiskolába járt. Ez nagyon mélyen érintette. Kimaradt az iskolából. Egy ideig a nővérénél lakott, azután sokat csavargott az Egyesült Államokban. Most jön a java. Felkészült rá? Dixiben kódorgott, amikor megszólította az Úr. Jezsuitának készült, de nem vették fel. Gondolom, nem találták elég keresztényinek. Mindenesetre nyolcvannyolcban ismét felbukkan Québecben, és ezúttal felvételt nyert Bishopsba. Másfél év múlva sikerrel zárta tanulmányait.

– Szóval nyolcvannyolc óta él itt.

– Igen.

– Ez körülbelül a Pitre- és Gautier-gyilkosság idejére tehető, igaz?

Ryan bólintott.

- Azóta itt él.
- Nyeltem egyet. Égett a torkom.
- Mivel magyarázza az állatokat?
- Azt állítja, biológiát tanít, és hogy az osztályainak készít demonstrációs anyagot. Kifőzi a tetemeket, és összeállítja a csontvázat. Most ellenőrizzük.
- Ez megmagyarázza, miért találtunk annyi anatómiakönyvet a lakásán.
- Elképzelhető.
- Honnan szerezte őket?
- Afféle országúti rém?
- Úristen, lehet, hogy mégiscsak Bertrand-nak van igaza? – El tudtam képzelni Tanguayt, ahogy éjnek évadján sompolyog, és nejlonszakokba csomagolt testeket vonszol maga után.
- Dolgozott valaha hentesüzletben?
- Nem mondta. Miért?
- Claudelnek mit sikerült megtudnia a munkatársaitól?
- Semmi újat. Magának való, az osztályaiban leadja az anyagot. Voltaképp senki se ismeri. Nem nagyon rajongtak a késő esti zavarásért.
- Pont úgy hangzik, mint amit Mathieu nagyanyja mondott.
- A nővére szerint mindig kilógott a sorból. Nem emlékszik, hogy valaha is lettek volna barátai, bár kihangsúlyozta, hogy kilenc évvel idősebb, és már nem emlékszik mindenre pontosan. Mindenesetre mondott egy érdekes dolgot.
- Mi az? – kaptam fel a fejem.
- Ryan elmosolyodott.
- Tanguay impotens.
- És ezt csak úgy minden további nélkül elmondta?
- Úgy gondolta, ez megmagyarázza, miért olyan visszahúzódó. Szerinte teljesen ártalmatlan, csak épp kóros önbizalomhiányban szenved. Egyébként végtelenül tájékozott ezen a téren. Kente-vágta a *Hétköznapi pszichológia* idevágó szakkifejezéseit.
- Nem válaszoltam. Felidéztem magamban a boncolási jegyzőkönyvek idevágó sorait.

– Azt hiszem, kezd összeállni a kép. Nem találtak spermát se Adkins, se Morisette-Champoux esetében.

– Bingo.

– Hogyan lett impotens?

– Szerencsétlen történet. Már eleve fél herével született, és egy ostoba futballbaleset miatt elveszítette a másikat is. Az egyik srác tollat hordott a zsebében. Amikor összegabalyodtak, pont telibe találta Tanguay egyetlen golyóját. Isten veled, boldogság két madara.

– Ezért lett remete?

– Szerintem a nővére jól látja a helyzetet.

– Ez magyarázza, hogy miért nem hajt a lányokra. – Jewel és Julie kommentárjaira gondoltam.

– És miért él egyedül?

– Nem fura, hogy épp a tanítást választotta? – morfondírozott Ryan. – Miért dolgozik olyan helyen, ahol állandóan emberekkel van körülvéve? Ha tényleg annyira retteg mindenkitől, miért nem választ valami sokkal csendesebb munkát. Például a számítógépet, vagy a laboratóriumi kutatást.

– Nem vagyok pszichológus, de szerintem a tanítás több szempontból is ideális lehet. Először is nem felnőttekkel érintkezik, hanem gyerekekkel. Egyértelműen ő van fölényben. Végre hatalmat kapott mások felett. A gyerekeknek azt kell csinálniuk, amit ő akar. Kit érdekel, hogy közben mit gondolnak.

– Biztos nem mernek nyíltan szembeszállni vele.

– Azt hiszem, ez több szempontból is nagyon megfelelt neki – mondtam. – Egyfelől nappal kiélhette cezaro-mániáját, másrészt esténként szabadon fantáziálhatott. Aztán szabadon kukkolhatott, sőt akár szabadon meg is érinthette a gyerekeket.

– Igen.

Kis időre csönd telepedett közénk. Ryan szemügyre vette a szobámat. Láttam, itt is ugyanúgy feltérképezi a dolgokat, mint ahogy Tanguay lakásában tette. Kimerült volt.

– Gondolom, a megfigyelőkre nincs többé szükség.

– Igen – válaszolta, és felállt.

Kikísértem az ajtóig.

– Mit gondol róla, Ryan?

Nem felelt azonnal. Amikor megszólalt, nagyon óvatosan fogalmazott.

– Azt állítja, hogy olyan ártatlan, mint a ma született bárány, de valamiért nagyon ideges. Szerintem valami vaj van a fején. Holnapra megtudjuk, mit rejteget a búvóhelyén. Remélem, most már tényleg gyorsan végzünk ezzel az ügygel.

Amikor elment, bevettem egy Coldrexet. Először aludtam jól ezen a héten. Amikor reggel felébredtem, nem emlékeztem rá, hogy mit álmodtam.

Másnap sokkal jobban voltam, de közel sem annyira, hogy dolgozni menjek. Lehet, hogy csak halogattam a szembenézést, de inkább otthon maradtam. Birdie bőven kielégítette társaságigényemet.

Szorgalmasan olvastam hallgatóim dolgozatait, megválasztam minden levelet. Ryan egy körül hívott. Épp akkor raktam rendbe a szárítót. A hangjából rögtön tudtam, hogy nem mennek jól a dolgok.

– A helyszínelők fenekestül felforgatták a házikót, de semmit se találtak. Üres kézzel jöttek vissza. Semmi nyoma annak, hogy a fickó csintalankodott volna a horgásztanyán. Nincsenek kések. Nincsenek fegyverek. Nincsenek pornófilmek. Nincsenek emlékebe eltett ékszerek, ruhák, koponyák, testrészek. Csupán egy döglött mókusra akadtak a hűtőben. Ennyi az egész.

– Ásásnyomok? – kérdeztem reménykedve.

– Egyet se láttunk.

– Nincs valami alagsor vagy régi szerszámkamra, ahol pengéket és fűrészeket tarthat?

– Ásók, gereblyék, fejsze, egy régi láncfűrész, meg egy törött talicska. Csupa közönséges holmi. Meg annyi pók, ami egy kisebbfajta bolygót is benépesíthetne. Azt hiszem, Gilbert terápiás kezelésre szorul ezután.

– Van ott valami halastó?

– Szerintem nem figyel.

- Mit mutat a Luminol? – kérdeztem lehangoltan.
 - Teljesen tiszta.
 - Kivágott újságcikkek?
 - Egyet se láttam.
 - Van valami olyan tárgy, ami bármi módon kapcsolódik a Berger utcai lakáshoz?
 - Nincs.
 - És St. Jacques-hoz?
 - Egyelőre semmi.
 - Gabbyhoz?
 - Semmi.
 - Bármelyik áldozathoz?
- Nem válaszolt.
- Mit gondol, mi a fenét csinált odakint?
 - Szerintem horgászott, és a hiányzó golyóján töprenkedett.
 - Most mit terveznek?
 - Arra gondoltam, hogy Bertrand-nal közösen hosszan elbeszélgetünk monsieur Tanguay-val. Itt az ideje, hogy befűtsünk neki. Azt hiszem, ha bedobunk néhány nevet, megpuhul.
 - Gondolja, hogy sikerül?
 - Remélem. Lehet, hogy mégiscsak Bertrand-nak van igaza. Néha a legegyszerűbb elmélet a legcélravezetőbb. Elképzelhető, hogy Tanguay valóban hasadt személyiség: egyrészt csendes biológianár, aki szívesen horgászgat, és különböző preparátumokat készít a tanítványainak. Másrészt féktelen düh él benne minden nővel szemben, mivel képtelen arra, hogy boldoggá tegye őket. Ezért követi őket, rájuk támad, és végez velük. Még az is elképzelhető, hogy valóban két elkülönült személyiség él benne. Lehet, hogy amikor ől, színes, szélesvásznú film pereg az agyában. Talán nem is tudja, hogy hangyás.
 - Nem rossz. Kukkos Kolos és Kretén Kázmér.
 - Micsoda?
 - Ne törődjön vele. Csak egy régi reklámszöveg. – Elmondtam, mire jutottunk Lacroix-val.
 - Miért nem szólt erről korábban?
 - Meglehetősen nehéz levadászni magát.

– Így egyértelműen a Berger utcához vezetnek a nyomok.
– Miből gondolja, hogy ott nem voltak ujjlenyomatok?
– A fenébe, Brennan! Tudom. Lehet, hogy Tanguay olyan síkos, mint az esti jég. Ha ez megnyugtatja, Claudel mindenképpen be fogja varrni.

- Miért?
- Majd ő elmondja magának. Nézze, most mennem kell.
- Szóljon, ha van valami.

Befejeztem a leveleimet. Elhatároztam, hogy elmegyek a postára. Megnézem a hűtőt. Tudtam, hogy se a disznó, se a marha nem fogja különösebben felvillanyozni Katyt. Elmosolyodtam, mert eszembe jutott a nap, amikor bejelentette, hogy többé nem eszik húst. Az én kis tizennégy éves, elszánt vegetáriánusom. Azt hittem, három hónap alatt elfelejti. Már ötödik éve tart.

Végiggondoltam. Humusz. Tabouli. Tofu. Sajt. Gyümölcsdzsúsz. Még szódát se iszik. Uramisten, ki szülte ezt a gyereket?

Ismét megfájdult a torkom. Kimelegettem. Úgy döntöttem, lemegyek az edzőterembe, és kiizzadom magamból a nyavalyát. A mozgás és a gőz kiüti a bacikat. Ennek a kombinációnak csak ritkán tudnak ellenállni.

Nem volt jó ötlet. Alig tíz percet töltöttem a futószalagon, de már reszketett a lábam, és úgy éreztem, ott pusztulok el. A gőz már valamivel jobb volt. Rendbe rakta a torkom, az arc- és homloküregem. Csak közben forgott velem a világ. Gondolataim ide-oda csapongtak. Tanguay. Felidéztem magamban Ryan szavait, Bertrand elméletét, a J. S. által megrajzolt árnyképet, egyszóval mindazt, amit vele kapcsolatban tudtam. A kesztyűk. Miért nem tulajdonítottam nekik nagyobb jelentőséget azelőtt? .

Vajon Tanguay balesete tényleg gyilkosságokhoz vezetett? Valóban olyan ember, akinek szüksége van rá, hogy mások felett uralkodhasson? Ölt? Ölnie kellett? *Most csak nézlek, de bármikor bánthatlak, sőt akár meg is Ölhetlek.* Az állatokkal is kegyetlenkedett? És Julie-val? Elképzelhető, hogy végig kontroll alatt tartja magát, és csak időnként ereszti ki a gőzt, amikor meggyilkol valakit? Talán azért lett ilyenné, mert fiatalon elvesztette

az édesanyját? Vagy a balesete miatt? Esetleg már eleve így született?

És miért végzett Gabbyval? Ez nem illik a képbe. Ismerte őt, egyike volt azon keveseknek, aki elbeszélgetett vele. Sehogy se jött össze.

Csakhogy nagyon is beleillett abba a képbe, amibe én tartoztam. Elvégre én találtam meg Grace Damast. Én azonosítottam Isabelle Gagnont. Beleavatkoztam a játékba, és ezzel veszélyeztettem a hatalmát. A férfiasságát. Gabby megölésével tulajdonképpen velem akarta éreztetni a haragját. Ismét nyeregbe került. Most mi lesz? Talán a lányomért jön?

Tanár. Gyilkos. Szenvedélyes horgász. Szabad idejében holttestet darabol. Lehunytam a szemem. A színes sziporkák ezrei robbantak fejemben. Úgy úsztak ide-oda, akár aranyhalak a tóban.

Tanár. Biológia. Horgászat.

Ez nem vezet sehova. Pedig tudtam, hogy valahol itt van a megoldás. Tanár – suttogtam görcsösen. – 1991. óta tanít a St. Izidorban. Ezt tudjuk. És akkor mi van? Az agyam makacsul keringett a kérdéskör körül, de túl lassú volt az agyam, hogy bármire is jussak.

A CD. Teljesen elfeledkeztem róla. A törülközőmért nyúltam. Talán ez lesz a megoldás.

39.

Nagyon izzadtam. Olyan gyenge voltam, akár az őszi légy, ennek ellenére tudtam vezetni. Ezúttal a mikrobák nyertek. Mégse adtam fel. – Gyerünk Brennan – suttogtam. – Kicsit hajts lassabban. Semmi szükséged rá, hogy lemeszeljenek. Menj egyenesen haza. Ha van valami megoldás, az vélhetőleg fent van a discen.

A Sherbrooke-on mentem. Megkerültem a háztömböt, és befordultam a kocsifeljáróra. A garázsajtó már megint berregett. A francba! Mikor fogja Wilson végre megcsinálni? Letettem a kocsit,

és végigsiettem a folyosón. A legfontosabb, hogy ellenőrizsem a dátumokat.

Az ajtóm előtt egy hátizsák feküdt.

„A fenébe! Ez meg mi lehet?” Alaposan szemügyre vettem. Fekete bőr. Coack gyártmány. Pokoli drága. Most már emlékeztem. Max Ferranti vette Katynek. Most meg az ajtóm előtt hever.

Megállt bennem az ütő.

Katy!

Kinyitottam az ajtót.

– Katy! – kiáltottam ismét. Nem felelt. Gyorsan beütöttem a biztonsági kódot, azután újra a nevét kiáltottam. A lakásban süket csönd honolt.

Szobáról szobára futottam. A lányom nyomait kerestem, noha tudtam, hogy nem találom itt. Vajon eszébe jutott, hogy magával hozza a kulcsait? Ugyan már. Ha így lenne, akkor nem hagyja az ajtóm előtt a csomagját. Itt volt, de nem talált otthon. Letette a táskáját, és elment valahová.

A hálószoba közepén álltam. Elborítottak a rettegés hullámai. Reszkettem a láztól és a félelemtől. – Gondolkozz, Brennan! – suttogtam görcsösen. Minden erőmre szükségem volt, hogy le tudjam gyűrni a lelkemben ébredező pánikot.

Sorra vettem a lehetőségeket. Megjött, és nem tudott bejönni. Elment kávézni, kirakatokat nézegetni, vagy keres egy fülkét. Pár perc múlva hív.

De ha otthon felejtette a kulcsát, hogyan jutott be a folyosóra? Megvan! Biztosan a garázson át. Valószínűleg felfedezte a rosszul záródó ajtót.

A telefon!

Átrohantam a nappaliba. A jelzőfény nem villogott. Nincs üzenet. Mégiscsak Tanguay lehetett? Sikerült elkapnia?

Kizárt. Hiszen börtönben van.

A tanár ül börtönben. De mi van St. Jacques-kal? Vagy mégiscsak Tanguay bérelte a Berger utcai lakást? Ő temette Gabby mellé a kesztyűt, a lányom képével?

Rám tört a hányinger. Nagyot nyeltem, hogy leküzdjem az egyre erősebbé váló émelygést. Fájós torkom sikoltva tiltakozott.

Reszkető kézzel kapcsoltam be a számítógépet. Állandóan melléütöttem. A táblázat betöltötte a képernyőt. Adatok. Időpontok.

Francine Morisette Champoux-t januárban ölték meg. Délelőtt tíz és tizenkettő közt halt meg. Csütörtöki nap volt.

Isabelle Gagnon áprilisban tűnt el, délután egy és négy óra között. Pénteken.

Chantale Trottier-nak egy októberi délutánon veszett nyoma. Utoljára az otthonától több kilométernyire lévő belvárosi iskolában látták. Valamennyien hétköznapi és napközben tűntek el. Tanítási napon. Trottier iskolaidő után tűnt el. A másik kettő viszont nem.

Felkaptam a telefont. Ryan nem volt bent.

Lecsaptam a kagylót. Csigalassúsággal vánszorogtak a gondolataim.

Aztán egy másik számot próbáltam.

– Claudel.

– Dr. Brennan vagyok, monsieur Claudel.

Nem mondott semmit. .

– Hol van a St. Isidor? – kérdeztem.

Tétovázott. Már azt hittem, nem felel, amikor végre kibökte a választ.

– Beacosfieldben.

– Ez ugye nagyjából harminc percre van a belvárostól?

– Ha nem nagy a forgalom.

– Tudja meddig tart a tanítás?

– Miért kérdi?

– Megtudhatnám? – kérdeztem határozottan.

– Megkérdezhetem.

– Akkor azt is tudja meg egyúttal, hogy hiányzott-e Tanguay azokon a napokon, amikor Morisette Champoux-t és Isabelle Gagnont megölték. Kell, hogy legyen valami nyoma, ugyanis ez esetben más tartotta helyette az órákat.

– Jó – felelte fáradtan. – Majd holnap kime...

– Most. Már ebben a percben is késő! – A hisztéria határán táncoltam. Lábujjammal a padlóba kapaszkodtam. Szinte láttam magam előtt, ahogy megfeszül az arca. Gyerünk, Claudel. Emeld azt a bánatos seggedet! Kezdd el.

– Majd visszahívom – mondta végtelennek tűnő idő múlva.

Az ágy szélén ülve bámultam, ahogy a beömlő fényben keringőznek a porszemek.

Mozdulj már – reccsentem magamra.

Átmentem a fürdőszobába, és hideg vizet fröcsköltem az arcomra. Aztán előkotortam a táskámból a CD-t. Kinyitottam a műanyag tokot, óvatosan kivettem belőle, és betettem a lejátszóba.

Kiválasztottam a megfelelő ikont. Kiválasztottam az ALBUM-ot és rákattintottam, majd lenyitottam. Egyetlen név jelent meg az ablakban. Berger. Kétszer rákattintottam, mire három sor fénykép töltötte be a képernyőt. A lenti felirat elárulta, hogy az album összesen százhusz felvételt tartalmaz.

Kinagyítottam az első képet. Berger utca. A második és harmadik kép szintén az utcát mutatta, csak más szögből. A következők a házat. Előlről, hátulról. Aztán következett a St. Jacques lakásához vezető folyosó. A tizenkettes számú képpel kezdődött a lakás belseje.

Végigmentem minden egyes képen. Alaposan megvizsgáltam valamennyi apró részletet. Lüktetett a fejem. A vállam és a hátam teljesen beállt. Gondolatban újraéltem az egészet. Éreztem a hőséget. Gyomromat összeszorította a félelem. A mocsok és rohadás szaga betöltötte az orromat.

Lépésről lépésre kutattam. Miért? Valójában fogalmam se volt, hogy mit keresek. De tudtam, hogy minden ott van. Az újságok. A várostérkép. A lépcső. A mocskos WC. A zsíros pulttető. A Burger King-es pohár. A spagettis tál.

Némán bámultam a csendéletet. 102-es fájl. Rosszul elmosott, régi műanyag tál. Rovátkáiban ott ültek a korábbi ebéd nyomai. Egy légy ült a szélén. Mellső lábait összeszeszi, mintha imádkozna. A tésztából egy narancssárga hasáb emelkedik ki.

A szemem csaknem kiugrott az erőlködéstől. Vajon megtalálom, amit keresek? Ismét átfutottam a narancssárga folton. Megdobbant a szívem. Ez nem lehet igaz. Kizárt, hogy ilyen szerencsénk legyen.

Kétszer kattintottam. Szaggatott vonal jelent meg a képernyőn. Meghúztam az egeret, és a vonalból téglalap lett. A téglalapot a narancsszínű folt fölé helyeztem, és újra meg újra kinagyítottam. A halvány folt pontok és vonalak összefüggő ívévé vált.

Mindent megpróbáltam, hogy jobban kiemeljem a képet. Játszottam a fényerőséggel és a kontraszttal, megváltoztattam a színárnyalatokat, majd végül kihangsúlyoztam a széleket, hogy még tisztábban látsszon a nyom.

Hátradőltem a székben. Zakatoló fejjel bámultam a monitorra. Mélyeket lélegeztem. Édes Jézus, ez nem lehet igaz. Tényleg itt van.

Reszkető kézzel nyúltam a telefon után.

Az üzenetrögzítő azt mondta, hogy Bergeron még mindig szabadságon van. A fészkes fenébe! Ehhez ő kell. Most mit csináljak?

Végigvettem az összes lehetőséget. Elég sokszor láttam, hogy csinálja. Megpróbálhatom. Legfeljebb nem sikerül. Nincs időnk megvárni, amíg visszajön.

A telefonért nyúltam.

– *Centre de Détention Parthenais.*

– Itt Tempe Brennan beszél. Andrew Ryant keresem. Egy Tanguay nevű foglyot hallgat ki.

– *Un instant. Gardez la ligue.*

Hangok a háttérből. Gyerünk már.

– *Il n'est pas ici.*

A francba. Az órámra néztem.

– Jean Bertrand ott van?

– *Oui. Un instant.*

Hangok. Kattanás.

– Bertrand.

Bemutatkoztam, és elmagyaráztam, hogy mit találtam.

– A fenébe! Mit mondott Bergeron?

– Jövő hétfőig szabadságon van.

– Húúú, hát ez gyönyörű. Olyan, akár a hamis kezdések, igaz? Mit csináljak?

– Keressen egy darab lapos Styrofoamot, és haraptassa rá Tanguayt. Ne dugja túl mélyen a szájába. Csupán az első hat fogra van szükségem. Széltől széligen harapjon, hogy szép, tiszta fognyomot kapjunk. Aztán vigye el a nyomatot Marc Dallairhez, a fotólaborba. Ott van hátul a ballisztikusok mögött. Megvan?

– Igen. De hogy veszem rá minderre Tanguayt?

– Az már a maga dolga. Találjon ki valamit. Ha ártatlannak vallja magát, szerintem repesni fog örömeiben.

– Mit csinálunk háromnegyed ötkor a lenyomattal?

– Egyelőre fogalmam sincs. Még el kell kapnom Dallairt, mielőtt elmegy. Viszlát.

Dallair már a liftre várt, amikor hívtam. Szerencsére a portán szóltak neki.

– Nagy szívességet szeretnék kérni.

– *Oui.*

– Bertrand egy órán belül behoz egy foglennyomatot az irodájába. Át kéne tenni a képet egy Tif fájlba, és elküldeni hozzám. Meg tudja tenni?

Nem válaszolt azonnal. Lelki szemeimmel látta, hogy a lift órájára pillant.

– Tanguayval kapcsolatos?

– Igen.

– Jó. Megvárom.

– Kérem, vigye olyan közel a fényt, amennyire csak lehet, hogy minél jobban kihozza a jeleket. Tegyen bele vonalzó. És ha lehetséges, életnagyságú képet kérek.

– Nem nagy ügy, azt hiszem, van valahol egy ABFO vonalzó.

– Tökéletes. – Megadtam az e-mail címem, és kértem, hogy hívjon fel, ha elküldte a fájlt.

Vártam. Csigalassúsággal vánszorogtak a percek. A telefon néma volt. Katy sehol. Az óra kijelzőjén időnként ugrottak a számok.

Megszólalt a telefon. Azonnal fölkaptam.

– Dallair.

– Igen. – Nagyot nyeltem. Ismét belém nyilallt a fájdalom.

– Öt perccel ezelőtt elküldtem a fájlt. A neve: Tang. Tif. Tömörített, úgyhogy megvárom, amíg kicsomagolja, rendben? Ha bármi gond van, szóljon ide. Jó munkát.

Megköszöntem és letettem. A számítógéphez mentem. Levél várja! ragyogott a képernyőn. Nem törődtem a többi üzenettel. Rögtön Dallair fájljára kattintottam. Kicsomagoltam. Pontos fognyomat jelent meg a képernyőn. Mellette egy ABFO vonalzó.

Visszaszólta Dallairnek, hogy minden rendben, azután folytattam a munkát.

Visszatértem a másik ablakba, és előhívtam a Berger utcai harapásnyomot, és egymás mellé tettem a két képet. Mindkettőt áttettem RGB-s skálába, hogy maximalizáljam az információ mennyiségét. Ismét átállítottam a kontrasztot, a fényerőt és a telítettséget.

Egyforma méretűvé akartam tenni a két képet. Ellenőriztem a Tanguay-képen lévő vonalzó. Pontos volt. Nagyon jó. Egy az egyes, ahogyan kértem.

Ekkor jöttem rá, hogy a Berger utcai képen viszont nincs vonalzó. Valami mást kell keresnem.

Hamar megtaláltam.

A Burger King-es pohár ott állt a tálca mellett. Tisztán látszott rajta a felirat. Tökéletes.

Átrohantam a konyhába. Bárcsak meglenne még. Kinyitottam a konyhaszekrényt, és áttúrtam a szemetet.

Igen. Bevittem a poharat, és az asztalra tettem. Előkerestem a tolómérőt a fiókból. Reszkető kézzel illesztettem a felirathoz. A B betű pontosan négy milliméter széles volt.

A kurzort a B betűre kattintottam, és azt az utasítást adtam a gépnek, hogy méretezze úgy a képet, hogy a B pontosan négy milliméter széles legyen. A kép rögtön megváltozott.

Most már mindkét kép egy az egyes lett. A Tanguaytól kapott nyomat szép, szabályos félkörívet alkotott. A sajtón viszont csupán öt fog nyomat látszott. Bertrand-nak igaza van. Olyan, akár a hamis kezdés. Ahogy a fogak megragadták az ételt, ide-oda csúsztak, majd végül kiharapták azt a darabot, amit most nézek.

Alaposan szemügyre vettem a csipkézetet. Biztosra vettem, hogy ez a felső fogsor nyoma. A középvonal mindkét oldalán határozott bemélyedést vettem észre. Feltehetőleg ezek lesznek a központi metszőfogak. Tőlük jobbra-balra két hasonló, de valamivel rövidebb vágat. Bal oldalon kicsit távolabb egy kerek lyuk: vélhetőleg a szemfog helye.

Ingem aljába töröltem izzadó tenyeremet. Most rákattintottam Tanguay foglenyomatára, és megpróbáltam ugyanabba a pozícióba

helyezni, mint a sajtban lévő fognyomokat. Lépésről lépésre haladtam. Az óramutató járásának megfelelően forgattam. Egyszerre mindig csak kicsit változtattam rajta. Gyakorlatlanságom elnyújtotta a folyamatot. Elég soká tartott, de végül elégedett voltam az eredménnyel. Tanguay első fogai ugyanabban a szögben feküdtek, mint a sajtban lévő foglenyomat.

Ezután a sajtnyomatot meghagytam élesnek, Tanguay foglenyomatát viszont harmincszázalékos úszóképnek vettem, amitől hirtelen áttetsző lett. Ezt követően egymás fölé helyeztem Tanguay fognyomát, és a sajtban talált foglenyomatot. Elégedetten dőltem hátra.

Kicsit igazgattam, hogy minél pontosabban egymás fölött legyenek. A sajtlenyomat sárga vonalai átütöttek a derengő Styrofoam kékjén. Hetvenöt százalékosra emeltem az átlátszóságot. Most már tisztán láttam a sajtban lévő bemélyedéseket a foglenyomaton keresztül.

Édes istenem.

Rögtön láttam, hogy a két foglenyomat különbözik. Hiába próbáltam finomítani a képen. A kapott eredmény egyértelműen ezt mutatta.

Tanguay fogának íve sokkal szűkebb volt, mint a sajtban talált fognyomok. Az egymásra fektetett képek úgy festettek, mint egy félkörre fektetett patkó.

A Berger utcai lakásban talált fognyom középvonal melletti foga harmincfokos szögben kiállt. Ettől olyan lett, akár a cirkuszkerítés. Bárki harapott a sajtba, erősen kopott metszőfogai voltak. Ez egyértelműen látszott.

Tanguay foga viszont teljesen szabályosak. Harapásnyomán a fenti jellegzetességek egyike se látszott. Vagy vendéget fogadott a Berger utcai lakásban, vagy pedig nem ő az, akit kerestünk.

40.

Akárki is dekkolt a Berger utcában, ő ölte meg Gabbyt. Az ott talált kesztyű ugyanonnan származott, mint a Gabby sírjában talált. Nagyon valószínű, hogy nem Tanguay az. Nem ő harapott abba a sajtba.

St. Jacques nem Tanguay.

– Hát akkor ki vagy? – kérdeztem fennhangon. Szavaim elenyésztek az üres lakásban. Eszembe jutott Katy. Vajon miért nem hívott?

Megpróbáltam otthon elérni Ryant. Semmi. Ezután Bertrandt hívtam. Már elment. Az akciócsoport irodáját tárcsáztam. Senki se vette fel.

Kimentem az udvarra, és gyors pillantást vettem a pizzériára. Egy lelket se láttam. A megfigyelőket visszahívták, egyedül voltam.

Végigfutottam a lehetőségeket. Mit tehetek? Nem sokat. Itt kell lennem, ha Katy visszajön. Nem – javítottam ki magamat. – Amikor visszajön.

Az órámra pillantottam. Hét óra tíz. A fájlok. Legjobb, ha visszamegyek a géphez és dolgozom. Az én váram, az én otthonom. Lassan a börtönöm is.

Átöltöztem, és visszamentem a konyhába. Bár eléggé szédültem, nem vettem be gyógyszert. Anélkül is elég kába voltam. Inkább C-vitaminnal bombáztam a bacikat. Elővettem a hűtőből a narancsdzsúsz. Nem találtam a nyitót. Vajon hova tehettem? Semmi kedvem se volt keresgélni, úgyhogy fogtam a húsvágó kést, és lefűrészeltem a kartondoboz tetejét, hogy le tudjam venni a fémkupakot. Fogtam egy kancsót, beleöntöttem a szörpöt, aztán felhígítottam. Majd később feltakarítom a disznóolat.

Pár perccel később felkuporodtam a díványra. Bal kéz felől a narancslé, jobbról egy adag papír zsebkendő. A szemöldökömet simogattam, mint mindig, ha ideges vagyok.

Damas. Megnyitottam a fájlt. Újra átfutottam az adatokat. Nevek, helyek. Dátumok. A St. Bernard-monostor. Nicos Damas. Poirier atya.

Bertrand feljegyzései Poirier atyáról. Újból elolvastam, noha úgy tűnt, agyam képtelen bármit is befogadni. A jó atya azóta felszívódott. Újra elolvastam az eredeti vallomást. Neveket kerestem. Ha nem találok semmi érdemlegeset, ismét jönnek a dátumok.

A gondnok. Ki volt a gondnok? Roy. Emilé Roy. Elkezdtem keresni a vallomását.

Nem találtam. Átkutattam az egész dossziét. Sehol se találtam. Pedig biztosan beszélt vele valaki. Ennek ellenére nem emlékeztem, hogy találkoztam volna a vallomásával. Miért nincs itt?

Hevesen lüktetett a fejem. Ez már a migrén előszele. Tudtam, hogy valamit elmulasztottam, de képtelen voltam rájönni, mi lehet az. Visszatértem Poirier vallomásához. Sorra vettem a tényeket. Roy vigyáz az épületre és az alagsorra. Összesöpri a lombot, kitisztítja a csatornát, és ellapátolja a havat. Itt megakadtam. Havat lapátol? Nyolcvanévesen? Miért ne? George Burnstnek biztos nem okozna gondot. Ismét eszembe jutott az a kísérteties látomás ott a kocsiban, amikor megtaláltam Grace Damas testét.

Eszembe jutott aznap esti álmom is. A patkányok. Pete. Isabelle Gagnon feje. A sír. A pap. Mit is mondott? Megvan: Csak egyházi dolgozók léphetik át a monostor kapuját.

Lehetséges lenne? Így jutott be a monostor és a Grand Seminaire területére? Az egyháznak dolgozik?

Roy.

Ugyan, Brennan. Nyolcvanéves sorozatgyilkos?

Most mi legyen? Várjak, míg Ryan előkerül? Hol a pokolban lehet? Elővettem a telefonkönyvet. Ha megvan benne a gondnok száma, felhívom.

Találtam egy E. Royt. Ráadásul épp St. Lambert-ben.

– *Oui* – mondta egy elhaló hang.

Lassan a testtel – intettem magam. – Ne kapkodd el.

– Monsieur Emilé Roy?

– *Oui*.

Elmagyaráztam, ki vagyok, és miért keresem. Igen, ő a St. Bernard-monostor gondnoka. Megkérdeztem, milyen feladatokat lát el ott. Hosszú ideig nem válaszolt. Hallottam, ahogy zihál.

– Nem akarom elveszíteni az állásomat – mondta végül. – Gondját viselem annak a helynek.

– Igen – feleltem. – Egyedül csinálja?

Nehezen lélegzett. Olyan volt, mintha a tenger alól beszélne.

– Időről időre egy kis segítségre van szükségem – vallotta be végül. – De ez egy fillérrel se kerül nekik többbe. Én fizetem, a saját fizetésemből. – Már csaknem szűkölt az izgalomtól.

– És ki segít magának, monsieur Roy?

– Az unokaöcsém. Jó fiú. Ő szokta lapátolni a havat. El akartam mondani az atyának, de...

– Hogy hívják az unokaöccsét?

– Leo. Ugye, nem keveredett bele valamibe? Nagyon jó fiú.

Szemvillanás alatt nyirkos lett a tenyerem.

– Leo? Mi a vezetékneve?

Fortier. Leo Fortier. A húgom unokája.

Elhalt a hangja. Dőlt rólam a víz. Pár szóban megnyugtattam az öregembert, és letettem a kagylót. A szívem a torkomban dobogott.

Nyugi – ismételtettem magamban. – Lehet, hogy véletlen csupán. Attól, hogy segít a gondnoknak, és részidőben dolgozott a hentesboltban, még nem feltétlenül sorozatgyilkos.

Magam se nagyon hittem.

Az órámra néztem, és a telefonért nyúltam. Gyerünk – szuggeráltam a készüléket. – Vedd már fel.

A negyedik csöngetés után végre felvette.

– Lucie Dumont? – kérdeztem.

– Igen.

– Lucie, el se tudom hinni, hogy még bent van.

– Volt egy kis gond az egyik programfájllal. Épp most mentem volna el.

– Szükségem lenne a segítségére. Nagyon fontos, és azt hiszem, hogy maga az egyetlen, aki meg tudja oldani. Szeretném, ha lefuttatna valakit a gépen. Minden fontos lehet, amit össze tud szedni róla. Megtenné nekem?

– Nézze, elég késő van, és én...

– Elég kritikus a helyzet, Lucie. Elképzelhető, hogy a lányom is veszélyben van. Tényleg nagyon fontos lenne.

– Be tudok lépni a tartományi adatbankba, és megnézhetem, van-e ott valami az illetőről. Erre engedélyem van. Mire kíváncsi?

– Mindenre.

– Mit tud az illetőről?

– Csak a nevét.

– Semmi mást?

– Semmit.

– Ki az?

– Fortier. Leo Fortier.

– Visszahívom, ha végeztem. Hol van most?

Megadtam a számot.

Az aggodalomtól félőrülten járkáltam föl-alá a lakásban. Rettenetesen féltettem a lányomat. Vajon Fortier volt? Azért gyűlöl ennyire, mert úgy érzi, üldözőbe vettem őt? Ezért ölte meg Gabbyt? Ezt akarja tenni velem is? Esetleg a lányommal? Honnan szerzett tudomást Katyról? Gabby lakásában találta azt a fényképet?

Hideg félelem telepedett a lelkemre. Iszonyú látomásaim voltak. Elképzeltem Gabby utolsó perceit, szinte átéltem, amit akkor érzett. Váratlan telefoncsörgés szakította félbe gondolataimat. Felkaptam a kagylót.

– Igen!

– Lucie Dumont vagyok.

– Igen. – A szívem úgy vert, hogy attól tartottam, ő is hallja.

– Tudja, hány éves Leo Fortier? Eltöprengtem.

– Hát... olyan harminc-negyven körül lehet – feleltem végül bizonytalanul.

– Két Leo Fortier-t talált a gép. Az egyik hatvankettő szeptember másodikán született. Ő harminckét éves. A másik tizenhat április huszonegyedikén jött a világra. Az hiszem, hetvennyolc éves lehet.

– Harminckettő – mondtam határozottan.

– Én is rá tippeltem. Épp most futtatom az anyagát. Elég terjedelmes. Fiatalkorúként kezdte. Nem ítélték el, de különféle kihágások miatt többször is előállították.

– Például miért?

– Tizenhárom évesen kukkoláson érték. – Hallottam, hogy ujjai kopognak a klaviatúrán. – Vandalizmus. Iskolakerülés. Tizenöt éves korában elrabolt egy lányt, és tizennyolc órán át fogságban tartotta. Mindenre kíváncsi?

– Milyen frissebb anyaga van?

Megint csak a billentyűzet kattogása hallatszott. Szinte láttam magam előtt, ahogy behajol a monitorba, és rózsaszín szemüvege visszatükrözi a zöld fényt.

– A legfrissebb adat 1988-ból való. Testi sértés miatt tartóztatták le. Azt hiszem, rokona lehetett az áldozat, mert őt is Fortier-nek hívják. Nem tett feljelentést, de a fiú hat hónapot töltött a Pinelben.

– Mikor engedték ki?

– Pontosan?

– Megvan?

– Igen. 1988. november 12-én.

Constance Pitre 1988 decemberében halt meg. Dőlt rólam a víz.

– Meg tudja mondani, hogy ki kezelte, amíg benn volt a Pinelben?

– Dr. LaPerrière neve szerepel a fájlban, de nem írják, hogy ki ő.

– Megvan a száma? Megadta.

– Hol van most Fortier?

– A fájl nyolcvannolcban véget ér. Kéri az akkori címet?

– Igen.

Könnyekkel küszködve ütöttem be a pszichológus számát. Lélegzet-visszafojtva vártam, míg kicseng a telefon. A francia így mondja: *Composer le numero*. Szedd már össze magad, Brennan – förmedtem magamra. Igyekeztem átgondolni, mit mondjak, ha végre fölveszik a kagylót.

– *L'hopital Pinel. Puis-je vous aider?* – mondta egy női hang.

– *Dr. LaPerrière, s'il vous plait.* – Nagyon reméltem, hogy még mindig itt dolgozik.

– *Un instant, s'il vous plait.*

Igen. Ezek szerint épp szolgálatban van. Hatalmas kő gördült le a mellemről. Tartottam a vonalat, míg egy másik női hang is beleszólt.

– *Oui es sur la ligne s'il vous plait?*

– Dr. Brennan.

Kis ideig csend volt a vonalban.

– Dr. LaPerrière – mondta egy fáradt női hang.

– Dr. Temperance Brennan vagyok – mutatkoztam be, és megpróbáltam visszafogni a hangom remegését – , a Laboratoire de Médecine Légale antropológusa. Egy Montreal környéki sorozatgyilkosság ügyében nyomozok. A jelek arra utalnak, hogy egy korábbi páciense is belekeveredett.

– Igen?

Pár mondatban összefoglaltam a történeteket, meséltem az akciócsopotról, majd megkérdeztem, mit tud mondani Leo Fortier-ről.

– Dr. ...Brennan, ugye, jól mondom? Gondolom, tudja, hogy nem vitathatom meg senkivel egy betegem dossziéját egy telefonhívás alapján. Amennyiben nincs bírósági felhatalmazása, kénytelen vagyok nemet mondani.

Nyugalom – hűtöttem le magam. – Előre tudtad, hogy ezt a választ kapod.

– Természetesen. És hamarosan megküldöm önnek a meghatalmazást. De nagyon komoly az ügy, és ebben a pillanatban nem vesztegethetem arra az időt, hogy betartsam az előírási formákat. Azt hiszem, egyébként ebben a helyzetben lényegtelen is. Valaki több nőt megölt. Brutálisan meggyilkolja és megcsonkítja őket. Úgy véljük, ez az illető szinte bármire képes. Feldarabolja áldozatait. Úgy véljük, hogy mélységes gyűlölet él benne a női nemmel szemben. Ráadásul elég intelligens ahhoz, hogy kitervelje és végrehajtsa ezeket a rettenetes gyilkosságokat. Valószínűleg hamarosan ismét lecsap. – Nagyot nyeltem. A félelemtől teljesen kiszáradt a szám. – Leo Fortier-t gyanúsítjuk, és muszáj megtudnunk, hogy tud-e valamit Fortier-ről, ami megerősíti ezt. Ígérem, hogy végigjáróm a hivatalos utat, de szükségünk van bizonyos információkra, hogy megállíthassuk, mielőtt újra öl.

Igyekeztem megőrizni jeges nyugalمامat. Nem hagyhattam, hogy megérezze hangomban a páni rettegést.

– Egyszerűen nem...

Szemvillanás alatt lefoszlott rólam a máz.

– Van gyereke, dr. LaPerrière? – kérdeztem élesen.

– Micsoda? – kérdezte döbbenet.

– Chantale Trottier tizenhat éves volt – mondtam. – Agyonverte, kibelezte, és egy szemétdombon hagyta.

– Jézusom.

Bár sose találkoztam Marié Claude LaPerrière-rel, a hangjából sejtettem, nagyjából milyen lehet. Ha festő lennék, valószínűleg fémes szürkével, olajzölddel és piszkosszürkével rajzolnám meg a portréját.

Vélhetőleg ő is középkorú. Mélységesen kiábrándult lehet. Már réges-rég elvesztette hitét a rendszerben, aminek ő is tevékeny részese. Túl sok erőszakot és kiszolgáltatott embert látott életében. Bandák áldozatait, üres szemű, összeszabdalt csuklójú tinédzsereket. Véresre vert, cigarettával megégetett csecsemőket. Vécében úszkáló újszülötteket. Saját ürülékükben fetregő, éhező öregeket. Szétvert arcú nőket. Valamikor azt hitte, meg tudja változtatni mindezt. Ma már tudja, hogy tévedett.

De akkor is esküt tett. Mire? Kinek? Ez a kérdés jelenleg ugyanolyan elevenen él benne, mint hajdani idealizmusa. Hallottam, hogy nagyot sóhajt.

– Leo Fortier-t 1988-ban hat hónapra ítélték – mondta végül. – Ez idő alatt kisegítő pszichiáterként dolgoztam.

– Emlékszik rá?

– Igen.

Dobogó szívvel vártam. Hallottam, hogy egy lámpát kapcsolgat. Azután végre elszánta magát.

– Leo Fortier azért került ide, mert egy lámpával megverte a nagyanyját.

Rövid mondatokban beszélt. Nagyon óvatosan fogalmazott.

– Az idős asszonyt több mint száz öltéssel varrták össze. Nem volt hajlandó feljelentést tenni. Amikor Fortier kényszerkezelése véget ért, felajánlottam, hogy folytassuk a munkát. Ő visszautasította a további kezelést.

Kis szünetet tartott. Gondosan megválogatta szavait.

– Leo Fortier végignézte az anyja halálát. A nagyanyja is ott állt mellette. Ő nevelte fel. Szélsőségesen negatív énképet alakított ki benne, aminek következtében képtelen beilleszkedni a környezetébe.

– Leót nagymama otthon keményen büntette, de ugyanakkor mindig megvédte attól, hogy szembesülnie kelljen az otthonán kívül elkövetett cselekedetei következményeivel. Mire Leo tízéves lett, komoly személyiségzavarai voltak. Egyfelől nagyon érzékeny volt, másrészt úgy gondolta, bármit joga van megtenni. Komoly dührohamokat kapott, ha megakadályozták céljai elérésében. Nárcisztikus hajlamai mély uralomvágygal párosultak. Hatalomvágya, nagymama iránt érzett elnyomott gyűlölete és szeretete arra készítette, hogy egyre több időt töltsön sajátos fantáziavilágában. Kifejlesztette magában az összes hagyományos énvédő mechanizmust: a tagadást, az elfojtást, a kivetítést. Érzelmileg és szociálisan is nagyon éretlen volt.

– Úgy gondolja, hogy képes lenne mindarra, amit felsoroltam? – kérdeztem. Magam is meglepődtem, milyen határozott a hangom.

– Amikor Leóval dolgoztam, határozottan negatív fantáziái voltak. Legtöbbjükben keveredett az erőszak és a szexualitás.

Kis szünetet tartott. Mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta:

– Véleményem szerint Leo Fortier nagyon veszedelmes ember.

– Nem tudja, hol lakik? – kérdeztem. Ezúttal már reszketett a hangom.

– Semmi se tudok róla, mióta elbocsátottuk.

Már majdnem elbúcsúztam tőle, mikor eszembe jutott valami.

– Hogyan halt meg az anyja? – kérdeztem.

– Egy törvénytelen abortusz következtében.

Mikor letettem, villámgyorsan pörögtek agyamban a gondolatok. Végre megvan. Leo Fortier ismerte Grace Damast, az egyháznak dolgozott, és nagyon veszedelmes. Most mitévő legyek?

Halk dördülést hallottam. Felnéztem, és láttam, hogy bíborszínűvé vált a szobám. Kinyitottam a kertre nyíló ajtót, és kinéztem. Nehéz felhők gyülekeztek a város felett. Elsötétült az ég. Föltámadt a szél, és a kitörni készülő vihar szaga érzett a levegőben. A ciprusok ide-oda hajladoztak. A levelek fázósan remegtek.

Eszembe jutott Nellie Adam, az egyik első esetem. Ötéves korában tűnt el. Emlékszem, hallottam a hírekben. Vad vihar

dühögött azon az éjszakán. Ébren feküdtem az ágymban, és az elveszett gyerekekre gondoltam. Hat évvel később én azonosítottam a csontjai alapján.

Katy. Kérlek, gyere vissza!

Hagyd abba. Inkább hívd Ryant.

Fényes villám cikázott keresztül az égen. Becsuktam az ajtót. A szoba szokatlanul sötét volt. Persze – jutott eszembe. – Nyolcra állítottam be az automatát. Túl korán van. Lehajoltam a dívány mögé, és fölkapcsoltam a időmérő gombját. Semmi. Megpróbáltam a falon lévő kapcsolót. Az se működött. Kibotorkáltam a konyhába. Az is teljesen sötét volt. Egyre nőtt bennem az aggodalom. Visszamentem a hálósobába. Az óra számlapja se világított. Nincs áram. Vajon mi lehet a magyarázat? Sztrájkolnak az elektromos művek munkásai? Rövidzárlat? A vihar tönkretette volna a vezetéket?

Valahogy természetellenesen csöndesnek tűnt a lakás. Lehunytam a szemem, és hallgatóztam. Az elnémult készülékek által hagyott csöndet számos apró nesz töltötte ki. A vihar zúgása. Zakatoló szívem. Valami halk kattanás. Egy ajtó a folyosón? Vagy talán Birdie? Hol van? A másik hálósobában?

A hálószobaablakhoz léptem. A De Maisonneuve-ön égtek a fények. Átszaladtam a hallba. A szomszédaim ablaka is világolt. Csak az én lakásomban nincs villany. Aztán rájöttem, mi olyan furcsa: a biztonsági rendszer nem jelzett, amikor kinyitottam a kerti ajtót. Nem működik.

A telefonért nyúltam.

Teljesen süket volt.

41.

Letettem a kagylót. A szemem kétségbeesetten pásztázta a sötétet. Semmit se láttam, de éreztem, hogy van még valaki rajtam kívül a

lakásban. Reszkettem. Agyamban villámgyorsan peregetek a lehetőségek, akár a kártyalapok.

Maradj nyugton – mondtam magamnak. – Törj ki a kertbe a dupla ajtón át.

Csakhogy a kertkapu zárva volt, a kulcsot a konyhában tartottam. Magam elé képzeltem a kerítést. Vajon át tudnék mászni rajta? Ha nem, akkor is kint vagyok: valószínűleg meghallanák a kiáltásomat. Vajon valóban meghallanák? A vihar hangja minden mást elnyom.

A leghalványabb neszre is figyeltem, a szívem vadul dörömbölt a mellkasomban. Ezer dolog jutott az eszembe: Margaret Adkins, Pitre és a többiek. Összetört gégék, homályos szemük.

Csinálj valamit, Brennan. Mozdulj már! Ne várd, hogy áldozat legyél, akár a többiek. Végig az járt az eszemben, hogy mi van Katyval. Képtelen voltam logikusan gondolkodni. Mi van, ha elfutok, ő pedig itt vár rám? – kérdeztem magamtól. – Nem – mondtam. – Nem vár semmire. Úgy tűnik, ura a helyzetnek. Ha gyanút fog, eltűnik, és később újra támad.

Nagyot nyeltem. Éles fájdalom hasított a torkomba. Elhatároztam, hogy menekülni fogok. Kitérök a franciaajtón, és belerohanok az esőbe és a szabadságba. Ólomsúlyúnak éreztem a testem. Felugrottam. Megkerültem a díványt, majd az ajtóhoz szaladtam. Megragadtam a kilincset, aztán elhúztam a reteszt. A bronz hűvösen tapadt forró kezemre.

Villámgyors kéz nyúlt ki a semmiből. Elkapta a fejem, és magához rántott. Betonszerű, izmos testnek ütődtem. Felrepedt az ajkam, úgy éreztem, az állam kiszakad a helyéből. Kemény tenyér tapadt a számra. Ismerős szag csapott az orromba. A kéz szokatlanul csúszós és sima volt. Szemem sarkából láttam a fém csillanását. Hűvös valami tapadt a halántékomhoz. Testem-lelkem előntötte a rettegés, ömlött rólam a víz. Reszkettem, akár a nyárfalevél.

– Jó estét, dr. Brennan – suttogta egy reszelős hang. – Remélem, ma este összejön a randevú.

Angolul beszélt, de a kiejtése elárulta, hogy francia anyanyelvű. Lágyan és halkán beszélt, akár egy szerelmes dalok közötti versbetét.

Hiába küzdöttem. A hátamba került. Testem kicsavarodott, a kezem kétségbeesetten csapkodott.

– Sss – suttogta. – Ne kapálózzon. Ma este kettesben vagyunk. Csak mi ketten. Hát nem csodálatos?

Nyakamat forró testéhez nyomta. Mindene természetellenesen simának tűnt. Teljesen eluralkodott rajtam a pánik, tehetetlennek éreztem magam.

Nem tudtam se beszélni, se gondolkozni. Fogalmam se volt, hogy mit tegyek: harcoljak, érveljek, könyörögjek? Sziklaszilárdan tartotta a fejem. Ajkam a fogsoromhoz passzírozta. Vértett a szám.

– Semmit se mond? Akkor majd később beszélgetünk. Hoztam magának valamit. – Éreztem, hogy enyhül a szorítása. – Ajándékot.

Fémes csörrenést hallottam. Kicsit előrelökte a fejemet, valami hideg csúszott át az arcomon, és a nyakamra feszült. Mielőtt bármit tehettem volna, megszorította a hurkot. Égett a torkom. Öklendeztem. Kétségbeesetten kapkodtam levegő után. Csupán egyetlen dologra tudtam összpontosítani: a fájdalomra.

Elengedett egy pillanatra, majd újból megrántotta a láncot. Csaknem elviselhetetlen volt a fájdalom. Levegőért kapkodtam, karmoltam, kapálóztam, de ő keményen megragadta a kezemet, és egy másik láncot csavart a csuklómra, majd szorosabbra húzta, és a nyakamban lévőhöz kapcsolta. Most mindkettőt a magasba rántotta. Égett az agyam és a tüdőm. Minden korty levegőért keményen meg kellett küzdenem. Attól rettegettem, hogy elveszítem az öntudatom, és akkor végez velem. Könnyek peregtek az arcomon.

– Ó, hát fáj? – kérdezte mézesmázos hangon. – Annyira sajnálom.

Leengedte a láncot. A tüdőm úgy dolgozott, akár a fűjtató. Felnevetett.

– Tudja, hogy néz ki? Mint valami hatalmas, partra vetett hal, ahogy lábujjhegyen táncol.

Alig pár centire volt tőlem, de szinte semmit se láttam belőle a fájdalom függönyén keresztül. Akár egy vadállat arca is lehetett volna. Szája reszketett, mintha bármelyik percben kitörhetne belőle a kacagás. Kése hegyével körberajzolta az ajkamat.

Kiszáradt a szám. Nyelvem a szájpaplásomra tapadt. Mégis beszélni próbáltam.

– Én...

– Pofa be! – förmedt rám. Tegezésre váltott. – Fogd be a kibaszott pofádat. Úgy is tudom, mit akarsz mondani. Azt is, hogy mit gondolsz rólam. Mindnyájan ugyanazt hiszitek. Szerinted genetikai torzszülött vagyok. A legszívesebben villamosszékbe küldenél. Pedig érek annyit, mint te. És most végre kezemben a gyeplő.

Olyan erővel szorította a kést, hogy remegett a keze. Bőre halálsápadtnak tűnt a félhomályban. Gumikesztyű! Ezért találtam olyan ismerősnek a szagot. A penge szórakozottan az arcomba hasított. Valami ragacsos meleg csorgott az államra.

– Mielőtt befejezem, le fogod tépni magadról a bugyidat, annyira kívánsz majd, doktor Brennan. De most még nincs itt az ideje. Egyelőre akkor beszélsz, ha kérdezlek. Megértetted?

Kitágult cimpákkal szívta a levegőt. Bal keze a lánc végével játszott.

– Most mondd meg, mire gondolsz – mondta nyugodt hangon. A szeme hideg volt, akár a korai ősemlősöké. – Vagy azt hiszed, hogy örült vagyok? – csattant fel megint.

Összeszorítottam az ajkamat. Az eső vadul verte az ablaktáblákat.

Közelebb húzta a láncot. Csaknem összeért az arcunk. Forró lehelete a bőrömet súrolta.

– Vagy a lányod miatt aggódsz? – kérdezte.

– Mit tud a lányomról? – nyöszörögtem.

– Mindent tudok rólad, dr. Brennan – mondta mézes-mázos hangon. Úgy éreztem, mintha valami ocsmány hüllő tekeregne a fülemben. A fájdalom dacára beszélni akartam, hogy beszéltessem őt. Tudtam, hogy ez az egyetlen esélyem a megmenekülésre. Mégse szóltam, mert nem mertem provokálni. Hangulata úgy ingadozott, mint függőágy a hurrikánban.

– Tudja, hol van? – nyögtem végül.

Láthatóan szórakoztatta a dolog, mert elmosolyodott.

– Lehet – válaszolta talányosan.

Újból felemelte a láncot, és arra kényszerített, hogy ismét lábujjhegyen álljak. Állam az égnek meredt. Kiszámított, lassú mozdulattal végighúzta torkomon a kés tompa élét. Újabb villám ragyogta be az éjszakát. Megcsusszant a keze.

– Elég szoros? – kérdezte kéjesen.

– Kérem – dadogtam.

Kicsit engedett a láncon. Nyeltem, és mély levegőt vettem. A légsövem égett. Teljesen elzsibbadt a torkom. Felemeltem a kezem, hogy megdörzsöljem, de ő azonnal visszarántotta.

– Semmit se mondasz? – Az egész szeme fekete volt. Alsó szemhéja ugyanúgy remegett, mint ahogy a szája.

Arra gondoltam, hogy vajon mit csináltak a többiek. Gabby. Feljebb emelte a láncot. Úgy játszadozott velem, akár vásott kölykök a macskával. Eszembe jutott Elsa. A Gabby bőrén talált horzsolások. Mit is mondott J. S.? Vajon hogyan tudnám ezt kihasználni?

– Kérem – könyörögtem. – Én csak beszélni szeretnék magával. Miért nem megyünk el valahova, ahol leülhetünk, és iha...

– Kuss!

Vadul megrántotta a láncot. Szikraeső robbant a fejemben. Megpróbáltam magam elé kapni a kezemet, de a lánc nem engedte.

– A nagy doktor Brennan, ugye, sose iszik? – kérdezte gúnyosan.
– Ezt mindenki tudja róla.

Könnyeimen keresztül is láttam, hogy arca vadul rángatózik. Mindjárt elveszíti az önuralmát, és végez velem. Segíts rajtam ó, édes istenem!

– Olyan vagy, mint a többiek. Azt hiszed, bolond vagyok, igaz?

Ekkorra már átkattant az agyam. Azon töprengtem, hogy elmegyek és szólok Katynak, hogy most ne jöjjön ide.

Ismét lábujjhegyre kényszerített. Zúgott a szél. A zápor verte az ablakot. Valahol messze megszólalt egy autóriasztó. A férfi verejtékszaga az orromba csapott. Üveges szeme mozdulatlanul meredt rám. A szívem vadul kalapált.

Valami megmoccant a háta mögött. Önkéntelenül is odakapta a fejét. Lazult a szorítás. Birdie jelent meg a szobában. Vadul fújt az idegenre. Fortier szeme a fehér szörgombócra tapadt. Tudtam, hogy nem lesz még egy lehetőségem.

Felrántottam a térdem. Összes félelmem, gyűlöletem beleadtam ebbe a rúgásba. Sípcsontom keményen csattant az ágyékán. Felkiáltott és összegörnyedt. Kikaptam a láncot a kezéből, és rohanni

kezdtem a hallban. Hajtott a kétségbeesés és a halálfélelem. Úgy éreztem, mintha lassított filmen mozognék.

Gyorsan összeszedte magát.

– Rohadt kurva! – üvöltötte dühösen.

Tovább botorkáltam a szűk folyosón. Lelassított a lánc. Botladoztam.

– Most megöllek! – hörögte.

Hallottam, ahogy közeledik. Úgy zihált, akár egy támadó vadállat.

– Az enyém vagy! Nem szökhetsz el!

Mire kivergődtem az előszobába, már a bejárati ajtó előtt állt, elvágva a szabadba vezető utat. Kétségbeesetten próbáltam megszabadulni a láncoktól. Fülemben lüktetett a vér. Olyan darabosan mozgott, akár egy robot.

– Kibaszott picsa!

Önkéntelenül is a konyha felé futottam. Talán még elérem a dupla ajtót.

Jobb kezem végre kiszabadult a láncból.

– Nyavalyás kurva! Az enyém vagy! Érted?

Alig tettem két lépést, ismét nyakamba hasított az ismerős fájdalom. A bal karom felrepült, a fejem hátravágódott. Sikerült elkapnia a lánc végét. Egész testem görcsbe rándult.

Jobbommal megpróbáltam levenni magamról a láncot, de elkéstem. Minél jobban kapálództam, annál erősebben húzta. Úgy éreztem, mindjárt leszakad a helyéből a fejem. Lassan vonszolt maga felé. Nem kapkodta el, hurokról hurokra csökkentette a távolságot. A lánc remegéséből tudtam, hogy reszket az indulattól. Szédültem. Az ájulás határán lebegtem.

– Ezért megfizetsz – sziszegte.

Arcom és ujjaim elzsibbadtak az oxigénhiánytól. Csengett a fülem. A szoba hullámzott köröttem. Színes szikrák villódtak a szemem előtt. Egyre homályosabb lett a világ. A ködön át láttam, hogy a konyhapadló lassan közeledik felém. Tenyérrel tompítottam az esést. Ahogy előrezuhantam, gyomrom a pultnak ütődött. Fejem nagyot koppant a faliszekrényen. Enyhített a szorításon, de gyorsan mögém került, és erősen a pultnak nyomott. Testét az enyémhez

préselte. A mosogató széle a bal csípőcsontomba vágódott, de legalább kaptam levegőt.

Mellkasa rám nehezedett, pattanásig feszültek az izmai. Egy csuklómozdulattal megszorította nyakamon a láncot. Hátranyaklott a fejem. Torkomhoz szorította a kést, a hideg acél lüktető ütőeremnek feszült. Lehelete az arcomba csapott.

Úgy tűnt, egy örökkévalóságig tart így A kezem tehetetlenül lógott a testem mellett. Olyan érzés volt, mintha kívülről nézném magam. Jobb kezemmel a pultra támaszkodtam, és megpróbáltam felnyomni magam, hogy valamit enyhüljön a szorítás. A kezem beleakadt valamibe. A narancsdzsúzos doboz. A kés.

Ujjamat a markolatra fontam. Hörögtem, hogy eltereljem a figyelmemt.

– Kuss! – mordult rám. – Most játszodozni fogunk egy kicsit. Ugye, szeretsz játszani?

Óvatosan megfordítottam a kést. Nagyot nyögtem, hogy elnyomjam az esetleges zörejt.

Reszketett a kezem. Nem mertem megtenni. Mi lesz, ha nem sikerül.

Aztán eszembe jutott, mit tett a többiekkel. Csontjaimban éreztem, hogyan rettegnek. A végső pillanat kínjait.

Gyerünk!

Testemben zubogva ömlött szét az adrenalin. Legalább nem úgy halok meg, akár a sarokba szorított patkány. Szembeszállok az ellenséggel. Összeszedtem magam. Pengével fölfelé tartottam a kést. Megbecsültem a távolságot, és bal vállam fölött hátradöftem. Beleadtam minden dühöm és kétségbeesésem.

A szúrás először csontot ért. Megcsúszott rajta. Már azt hittem, vége, elrontottam, amikor éreztem, valami lágy részbe akadt. Még egyet döftem rajta. Előbbi üvöltése semmi volt a mostanihoz képest. Hátrahanyaklott. Elengedte a láncot. Kiesett kezéből a kés. Végre ismét kaptam levegőt.

Tompa fájdalmat éreztem a torkomon. Valami nedvesség csorgott le rajta. Nem számított. Nagyokat kortyoltam az éltető levegőből. Amikor a nyakamhoz nyúltam, hogy megláztam a láncot, éreztem, tiszta vér vagyok.

Támadóm üvöltése éles nyűszítésbe csapott át. Az évmilliók távolából tört elő ez a hang. A pultra támaszkodtam, és lassan megfordultam.

Nem láttam belőle sokat. Hátrafelé tántorgott, fél kezét kinyújtva próbálta visszaszerezni egyensúlyát. Úgy vinnyogott, akár egy sebesült vadállat. A hátsó falnak dőlt, és lassan a földre csúszott. Jobbra-balra ingatta fejét.

Dermedten álltam, zihálásom elhaló nyűszörgésével elegyedett. Lassan felismertem a körültem lévő dolgokat. A hűtő. A sütő. A mosogató. Valami csúszós folt a konyhakövön.

Némán bámultam a konyhafalnál kuporgó alakot. Gyakorlatilag csak egy homályos foltot láttam belőle. Aztán egy újabb villám beragyogta a konyhát.

Elég erősnek tűnt. Pávakék kezeslábast viselt, fején piros-kék, gumírozott csuklya. Teljesen leszorította a haját, és eltakarta arcvonásait.

A húsvágó kés nyele úgy állt ki a szeméből, akár a zászlórúd. A csuklyát szinte teljesen átáztatta a vér. Hirtelen abbahagyta a nyűszörgést.

Ismét színes foltok úszkáltak a szemem előtt. Megbicsaklott a térdem. A pultra támaszkodva igyekeztem talpon maradni. Mély lélegzetet vettem, és a nyakamhoz nyúltam, hogy végre kiszabadítsam magam a láncból. Síkos meleget éreztem. Kétségbeesetten néztem a kezemre. Vérzek.

Az ajtó felé indultam. Hirtelen Katy képe villant fel előttem. Arra gondoltam, segítséget hívok, amikor egy ismerős hang megfagyasztotta bennem a vért. Lánccsörgés. Vakító fény ömlött a szobába.

Túlzottan kimerült voltam ahhoz, hogy mozduljak. Megfordultam. Sötét árnyék közelgett felém. Valahonnan messziről a saját hangomat hallottam. Sötét felhő zuhant rám, és magához ölelt.

* * *

Valahol messze szirénák vijjogtak. Zörgés. Zizegés. Nyögések. Nyikorgás. Valami ismét elszorította a torkomat.

Kinyitottam a szemem. Bántó fény csapott bele. Valaki fölém hajolt, és a nyakamhoz nyomott valamit.

Ki? Hol? Emlékek. A saját nappalim. Úrrá lett rajtam a pánik. Fel akartam ülni.

– *Attention. Attention. Elle se leve.*

Gyengéden visszanyomtak.

Ismerős hangot hallottam. Vajon hogy került ide?

– Ne mozogjon. Sok vért vesztett. A mentő már útban van.

Claudé.

– Hol...

– Ne féljen. Biztonságban van. Elkaptuk.

– Már ami megmaradt belőle – dörmögte Charbonneau.

– Katy?

– Feküdjön. Ne beszéljen. Kötést tettünk a nyakára, de ha mozgatja, vérzik. Nem akarjuk elveszíteni.

– A lányom.

Arcuk valahol messze, fent úszott fölöttem. Újabb villám cikázott át az égen, akár a vaku.

– Katy? – kérdeztem tovább makacsul. Alig kaptam levegőt.

– Jól van. Mielőbb látni szeretné magát. A barátaival vár odakint.

– *Tabernac!* – Claudé felállt a díványról. – *Ou est cette ambulance?*

Kiment a hallba, megvizsgálta a konyhapadlót, majd visszajött hozzám. Valahogy olyan furcsa arcot vágott.

A szirénák hangja egyre élesebb lett, majd betöltötte az egész utcát. Vörös és kék villogás töltötte be a szobát.

– Pihenjen – mondta Charbonneau. – Megjötték. Majd mi vigyázunk a lányára. Minden rendben van. Vége.

Még mindig akadnak olyan időszakok, amelyekre nem emlékszem. Az elkövetkező két nap történéseiből csupán egy-egy röpke villanás él bennem. Inkább csak hangulatok, néhány futó mozzanat. Valójában nem tudom, mi történt velem ezalatt.

A számlapos óra. A fájdalom. A testemet vizsgáló kezek. Hangok. Sötét ablak. Világos ablak. Arcok. Claudel. Jewel Tambeaux árnyéka az ablakon beömlő napfényben. Ryan, amint lassan lapoz a lámpafényben. Charbonneau szundikál. A tévé kék fénye visszatükröződik az arcvonásain.

Rengeteg gyógyszert kaptam, ezért csak nehezen tudom megkülönböztetni az ébrenléteket és az álmokat. Kaleidoszkópszerűen váltakoznak bennem a képek. Ma se tudom, mi az álom, és mi a valóság.

Pénteken tértem ismét magamhoz.

Mikor kinyitottam a szemem, ragyogóan sütött a nap. Az ágyam végénél álló nővér a kórlapot nézegette. Azonnal tudtam, hol vagyok. Jobbra tőlem valami nyikorgott. Odafordultam. Fájdalom nyilallt a fejembe, a nyakam tompán lüktetett. Visszahanyatlottam.

Ryan ült mellettem. Valamit pötyögött a kalkulátorába.

– Megmaradok? – kérdeztem. Idegenül csengett a hangom.

– *Mon Dieu* – mosolygott.

Nagyot nyeltem, és megismételtem a kérdést. Ajkam cserepes volt. Kiszáradt a szám.

A nővér a csuklómért nyúlt. Ujját a pulzusomra tette, és az órájára nézett.

– Azt mondják. – Ryan zsebre tette a kalkulátort, és közelebb hajolt. – Agyrázkódás, zúzott sebek a nyakon, jelentős vérveszteség. Harminckét öltéssel varrták össze a sebet. De megmarad.

A nővér helytelenítő pillantást vetett rá.

– Tíz percet kap – mondta, és kiment.

Belém hasított a félelem.

– Katy?

– Nyugalom. Nemsokára itt lesz. Már többször járt itt, de maga mindig aludt.

Kérdő pillantást vettem rá.

– Akkor jött meg éppen, amikor magát elvitte a mentő. A barátnőjével volt, akit a McGillről ismert. Aznap délután is beugrott magához, de csak a külső ajtón sikerült bejutnia. Úgy tűnik, valamelyik szomszédjának fogalma sincs arról, mire való a biztonsági rendszer. – Amíg beszélt, hüvelykujját az övébe akasztotta. – Nem tudott bejutni a lakásba. Felhívta a munkahelyén, de már eljött. Erre otthagya a csomagját, hogy jelezze, megérkezett, és elment, hogy találkozzon a barátnőjével. Sayonara, anyu.

Este akart visszajönni, de közben kitört a vihar, ezért beültek a Hurleyba. Azt hiszem, becsíptek kicsikét. Próbálta hívni, de már nem érte el. Csaknem tüzet okádott, mire megérkezett, alig tudtam lecsillapítani. Többen felajánlották, hogy befogadják, azonban ő inkább a barátnőjénél maradt. Mindennap eljött. Nagyon aggódik maga miatt.

Bár mindent megtettem annak érdekében, hogy elkerüljem a sírást, csorogni kezdtek a könnyeim. Felém nyújtotta zsebkezdőjét. Kezem idegenül festett a zöld kórházi takarón. Mintha valaki másé lett volna. Csuklómat ragtapasz takarta, körmöm alatt apró véraláfutások voltak.

Egyre több mindenre emlékeztem. A villámlás. A kés markolata.

– Fortier?

– Majd később.

– Most – mondtam határozottan. Ismét belehasított nyakamba a fájdalom. Tudtam, hogy már nem soká bírok ébren maradni. Ráadásul Florence Nightingale is nemsokára visszajön.

– Sok vért vesztett, de az orvosok ennek ellenére megmentették a disznót. Amennyire értettem, a kés kettévágta a szemgolyót, és megállt a rostacsontban. Elvesztette a szemét, de életben maradt. Majd eldönti, hogy üvegszemet hord, vagy inkább szemkötőt.

– Ne legyen olyan cinikus, Ryan.

– Az elromlott garázsajtón át hatolt be az épületbe, azután pedig álkulccsal kinyitotta az ajtaját. Kikapcsolta a biztonsági rendszert és

az áramot. Azért nem vette észre, mert a számítógépe elemmel működik, ha áramkimaradás van se legyen probléma, a telefon pedig nem hálózatról megy. Valószínűleg az utolsó hívás után vágta el a zsinórt. Úgy gondolom, már akkor is ott volt, amikor Katy próbálkozott.

A félelem összerántotta a gyomromat. Jeges kéz fonódott a torkomra.

– Hol van most? – kérdeztem.

– Ugyanitt. Persze gondos őrizet alatt.

Úrrá lett rajtam a pánik. Megkíséreltem felülni. Ryan gyengéden visszanyomott a párnámra.

– Két rendőr vigyáz rá, Tempe.

– St. Jacques? – kiáltottam.

– Majd később elmondom.

Ezer kérdésem lett volna, de bejött a nővér. Lesújtó pillantást vetett Ryanre. Nem láttam, mikor ment el.

Amikor újra felébredtem, Ryan és Claudel beszélgetett az ablaknál. Már beesteledett. Jewelről és Julie-ről álmodtam.

– Itt volt Jewel Tambeaux? – kérdeztem.

Mindketten felém fordultak.

– Csütörtökön – felelte Ryan.

– Mi van Fortier-val?

– Már kihozták az intenzív osztályról.

– Beszél?

– Igen.

– Ó St. Jacques?

– Igen.

– És?

– Majd elmondom, ha már jobban lesz.

– Mondják nyugodtan.

Egymásra néztek, és közelebb jöttek. Claudel megköszörülte a torkát.

– A neve Leo Fortier. Harminckét éves. Feleségével és két gyerekével él. Nincs állandó munkahelye. Kilencvenegyben futó

viszonyba keveredett Grace Damasszal. A hentesboltban ismerkedtek meg.

– La Boucherie St. Dominique.

– *Oui.* – Claudel furcsa pillantást vetett rám. – De azután egyre rosszabbra fordultak a dolgok. A nő megfenyegette, hogy beköpi az asszonyt, ha nem tejel neki. A fickó azt javasolta, hogy találkozzanak a hentesboltban. Ott aztán megölte és feldarabolta.

– Elég kockázatos vállalkozásnak tűnik.

– A tulaj nem volt a városban, a hely hetekre bezárt. A szerszámok is kéznél voltak. Miután földarabolta, kivitte St. Lambert-be, és eltemette. Azt hiszem, a nagybátyja a gondnok. Valószínűleg megkapta a kulcsot az öregtől, de az is lehet, hogy kiszolgáltta magát.

– Emilé Roy.

– *Oui.*

Ismét az előbbi pillantás.

– Ez még nem minden – vette át a szót Ryan. – Trottier-t és Gagnont is a monostorban ölte meg. Az alagsorban darabolta fel a testüket. Alaposan feltakarított, úgyhogy Roy nem fogott gyanút, de amikor Gilbert bepermetezte a pincét Luminollal, úgy világított, akár a karácsonyfa.

– Így jutott be a Grand Seminaire-ba is – mondtam.

– Pontosan. Azt mondja, akkor jutott eszébe a dolog, amikor Chantale Trottier-t követte. Az apja lakása ott van a sarkon. A Roy által felügyelt monostorban egy sor másik egyházi ingatlan kulcsa is megtalálható. Egy táblán lógnak. Fortier gyakorlatilag bármikor hozzáférhetett.

– Ja igen – tette hozzá Ryan. – Gilbert talált magának egy szakácsfűrész. Azt mondja, szinte izzik.

Azt hiszem, látta rajtam, mennyire kimerített a dolog.

– Majd legközelebb folytatjuk – mondta gyöngéden.

– Alig várom – feleltem.

Ekkor lépett a nővér a szobába. Összefonta a karját, és szigorúan végigmérte őket.

– *Merde* – morogta.

Gyorsan kitessékelték őket, de egy pillanattal később visszajött Katyvel. A lányom szó nélkül átvágott a szobán. Leült mellém, és megragadta mindkét kezemet. Könnyben úszott a szeme.

– Szeretlek, anyu – mondta lágyan.

Egy pillanattal szótlanul néztem vissza rá. Ezer érzés tört fel bennem. Szeretet. Hála. Tehetetlenség. Annyira szerettem őt, mint senki mást. Azt akartam, hogy boldog legyen, és biztonságban éljen. Mégis a legnagyobb veszélybe sodortam. Potyogni kezdtek a könnyeim.

– Én is nagyon szeretlek – szíjogtam.

Az ágy mellé húzott egy széket. Egy pillanatra se engedte el a kezemet. A fénycső épp a feje fölött ragyogott.

Megköszörülte a torkát.

– Úgy döntöttem, egyelőre Monicánál maradok. Beiratkoztam a McGillre, és a családjánál ellakhatok. – Kis szünetet tartott. Valószínűleg nemigen tudta, mit mondhatna még. – Birdie is velünk van – fűzte hozzá végül.

Az ablakra vándorolt a tekintete, aztán a szemembe nézett.

– Az egyik rendőr naponta kétszer beszél velem, és bármikor idehoz, ha akarom. – Előrehajolt. Az ágyra könyökölt. – Folyton aludtál.

– Akkor itt az ideje, hogy változtassak rajta. Ideges mosolyt vetett rám.

– Apa mindennap hív. Állandóan azt kérdezi, nincs-e szükségem valamire. Felőled is érdeklődött.

A büntudat és a veszteség érzése egyszerre támadt föl bennem.

– Mondd meg neki, hogy jól vagyok.

A nővér visszajött, és megállt Katy mellett. Azonnal megértette:

– Holnap visszajövök – búcsúzott.

Másnap a következőket tudtam meg Fortier-ről.

– Többször is vádat emeltek ellene zaklatás miatt, 1979 óta volt priusza. Tizenhat éves korában másfél napig fogva tartott egy lányt, de ezen túl semmit se tett vele. A nagyanyja hozta ki a bíróságról.

Rendszeresen követett különböző nőket. Feljegyezte, mikor hova mennek. Nyolcvannyolcban testi sértéssel vádolták...

– A nagyanyját verte meg.

Claudel ismét furesán nézett rám. Észrevettem, hogy selyem nyakkendője éppolyan árnyalatú, mint az inge.

– *Oui*. A bíróság által felkért pszichiáter véleménye szerint megrögzött és paranoiás. – Ryanhez fordult. – Mit írt az az agyzsugorító? Ja, igen. Dühkitörések mélyen gyökerező düh, nőikkel szembeni indulat.

– Hat hónapot kapott. Azután szabad lett, mint a madár. Jellemző.

– A lányt és a nagyanyját ért erőszakos cselekményt kivéve Grace Damas meggyilkolásáig nem merült fel ellene semmi komolyabb dolog. De azután úgy döntött, hogy valami rázósabb buliba kezd: megvalósítja a maga kis álmvilágát. Ekkor bérelte az első rejtkehelyet. A Berger utcai az utolsó volt a sorban.

– Úgy látszik, valamiért nem akart beszélni a feleségének a hobbijáról – jegyezte meg Ryan.

– Honnan szerzett erre pénzt, ha csak alkalmi munkákat vállalt? – kérdeztem.

– Az élet mindig tartogat valami meglepetést. Fortier valószínűleg megpróbál néhány dolgot megtartani magának, de ne aggódjon: előbb-utóbb mindent kifacsarunk belőle.

– Az elmúlt években rendszeresen követte leendő áldozatait – vette át a szót ismét Claudel. – Igaza volt a metróval. Mindig hat megállót utazott, és közben kiválasztott valakit, akit követhetett. Első áldozata Francine Morissette-Champoux volt. A Berry UQAM-ról indult a fiú. Pár hétig követte, azután lecsapott rá.

A férje szavaira gondoltam, és előntött a düh. A nő biztonságban akarta érezni magát. Érinthetetlennek. Hamisítatlan női vágyálom. Claudel hangja térített vissza a jelenbe.

– Csakhogy az efféle követés túl kockázatos. Ezért kitalálta ezt az ötletet az ingatlanközvetítővel. És máris megvan a képlet.

– Trottier?

– Ezúttal a zöld vonalat választotta. Ismét hat megállót ment. Az Atwater-nél kiszúrta a hirdetést. A papa ingatlanát. Elég időt szánt rá, hogy figyelje, hogyan jön-megy a lány. Azt mondja, kiszúrta a

Sacré Coeur jelet a lány egyenruháján. Többször elment az iskolához is. Azután elhatározta magát.

– Addigra megtalálta a legtökéletesebb helyet a gyilkosságokhoz – mondta Ryan.

– A monostort – bólintottam. – De hogy vette rá Chantale-t, hogy elmenjen vele?

– Egyik nap becsöngetett hozzám, amikor tudta, hogy egyedül van, és megkérdezte, hogy megnézheti-e a lakást, azonban a lány nem engedte be. Pár nappal később odamegy hozzám, amikor kijön az iskolából. Ugye, micsoda véletlen? Azt állítja, hogy találkozója van a lány apjával, és felajánlja, hogy elviszi a lányt. Chantale elfogadja az ajánlatot. A többit már tudjuk.

A fénycső halkán búgott a fejem felett.

– Fortier nem merte megkockáztatni, hogy újabb áldozatát is a monostor területén temesse el – folytatta Claude –, ezért elhatározta, hogy St. Jérôme-ba viszi a maradványokat. De útközben meggondolta magát. Mi lesz, ha belefut egy közúti ellenőrzésbe, és megállítják a kocsiját? Aztán eszébe jutott a szeminárium. Hiszen ott a keze ügyében a kulcs.

– És mi lett Gagnonnal? – kérdeztem.

– Ment, mint a karikacsapás.

– *Voilà.*

Ebben a percben egy fiatal nővér lépett a szobába. Elolvasta a kórlapomat, megigazította a párnám, és ellenőrizte a pulzusomat. Csak most vettem észre, hogy az infúzió végre eltűnt a karomból.

– Fáradt? – kérdezte.

– Köszönöm, jól vagyok.

– Ha kér, adhatok fájdalomcsillapítót.

– Próbáljuk meg inkább anélkül – feleltem. Mosolygott és elment.

– Mi a helyzet Adkinsszel? – érdeklődtem tovább.

– Olyan érzésem volt, mintha aggódott volna valamiért, amikor róla beszélt – válaszolta Ryan. – Bezárkózott. Úgy láttam, mintha a többire büszke lenne, de erre nem.

A gyógyszeres kocsi tompán nyikorogva haladt el a folyosón.

Adkins nem illett a képbe. Vajon miért?

Gépies hang sürgetett valakit, hogy hívja fel a 237-est.

Liftajtók nyíltak és csukódtak.

Hirtelen rájöttem.

– Figyeljenek csak – mondtam izgatottan. – Megvolt a rejtkehelye. Működött a rendszer. A metrón kiválasztja áldozatait, azután megnézi az apróhirdetéseket. A monostor alagsorában megölheti őket. El tudja rejteni a testeket. Tökéletes. Talán túlságosan is. Kellett valami, ami ismét izgalmassá teszi a játszmát. Ezért elhatározza, hogy megint az otthonában csap le az áldozatára, mint Morisette-Champoux esetében is.

Emlékeztem a helyszíni fotókra. A szétdúlt lakásra. A test körül vöröslő tócsára.

– De nem sikerült. A férj váratlanul hazatelefonált. Megijedt. Sietnie kellett. Megcsinálta, de nem érzett kielégülést. Nem ő irányította az eseményeket.

A szobor. A levágott mell.

Ryan bólintott.

– Elfogadhatóan hangzik. A gyilkosság csupán az erotikus fantázia utolsó aktusa. Megölhetlek, vagy életben hagyhatlak. Elrejtethetlek, vagy közszemlére tehetem a tested. Levághatom a melled vagy a kezéd. És akkor közbeszól a férj telefonja.

– Elrontotta a mókát.

– Adkins előtt sose használt fel lopott holmit. Talán a bankkártyával állította vissza az uralmát.

– Vagy szüksége volt egy kis fűre vagy kokóra – tette hozzá Claudel savanyúan.

– Ezt egyelőre nem tudjuk. Ne keverjük más indítékokkal. A lényeg, hogy ekkor hibázott először.

Jó darabig egyikünk se szólt.

– Pitre és Gautier – kérdeztem. Igazából nem erre voltam kíváncsi.

– Azt állítja, más végzett velük.

Ryan és Claudel néhány szót váltottak egymást közt. Szívem a torkomban dobogott.

– És Gabbyval mi van? – tört ki belőlem váratlanul. Valójában egész végig ezt akartam megkérdezni.

Claudel lesütötte a szemét, Ryan megköszöri a torkát. Egyikük se szól.

– Jobb lenne, ha... – mondta végül Ryan.

– Mi van Gabbyval? – ismétetem meg a kérdést. Nem akartam hagyni, hogy szőnyeg alá söpörjék a problémát. Egyszer úgymint szembe kell néznie velem.

– Miért? – kérdeztem. Nem kaptam választ. – Miattam? Ugye, miattam történt! – kiáltottam fel. Hiába igyekeztem, hogy nyugodt legyek a hangom.

– Fortier őrről – mondta végül Ryan. – Nem árult el részleteket, de valamiért rettenetesen gyűlölte a nagyanyját. Mindenért őt okolja. Az mondogatja, ő tette ilyené. Csak annyit tudunk róla, hogy mélységesen vallásos volt. Valószínűleg kettejük viszonyában gyökerezik az egész tragédia.

– A fickó mindenért a nőket okolja – tette hozzá Claudel.

– Először csak kukkolt. Aztán már követte is a nőket. Úgy érezte, hatalmat nyer fölöttük azáltal, hogy megtud róluk bizonyos apróságokat. Amíg újraolvasta jegyzeteit, biztos, hogy csinos kis fantáziashow-t játszott a fejében. Aztán már kevésnek találta ez irányú ténykedéseit. Amikor megölte Damast, elszabadult a pokol. Élvezte a dolgot. Úgy döntött, folytatja. Egy csapásra élet és halál ura lett. Végre nyeregben érezhette magát.

Mélyen a szemembe nézett.

– Aztán jött maga, és kiásta Gagnont.

– Fenyegetést jelentettem a számára – bólintottam, sejtve, hogy hova akar kilyukadni.

– Veszélybe került gondosan kidolgozott módszere. Mindennek dr. Temperance Brennan az oka. Összeomolhat az egész gondosan kidolgozott rendszer.

Végigfutottam az elmúlt hat hét eseményein.

– Isabelle Gagnont június elején azonosítottam. Három héttel később Fortier megöli Adkinst, és másnap felbukkanunk a Berger utcában. Három nappal később megtalálom Damas tetemét is.

– Ez az.

– Dühöng.

– Így van. A vadászat során vezeti le a nőekkel szemben érzett haragját.

– Vagy a nagyanyja elleni dühét – mondta Claudel.

– Mindenesetre maga az útjába állt.

– És nő vagyok – tettem hozzá.

Ryan elővett egy cigarettát, de aztán ráeszmélt, hol van, és gyorsan eltette a dobozt.

– Ráadásul durva hibát csinált, amikor Adkins bankkártyáját használta. Csaknem lebukott.

– Muszáj volt bűnbakot találnia.

– Ez a fickó egyszerűen képtelen elismerni, hogy hibázhat. Az pedig végképp elviselhetetlen a számára, hogy egy nő győzze le.

– De miért éppen Gabby? Miért nem én?

– Ki tudja? A véletlen? Az időzítés? Talán előbb ért haza.

Megráztam a fejem.

– Nem hiszem. Már jó ideje követett. Ő tette a koponyát az udvaromba?

Egyszerre bólintottak.

– Teljesen dilis a fickó – morogta Claudel.

– Nem – feleltem határozottan. – Gabby nem illett a képbe. Fortier tudta, hol lakom. Azt is, hogy Gabby hozzám költözött.

Inkább magamhoz beszéltem, mint nekik. Már hetek óta szembe kellett volna néznem ezzel. Mostanra elkerülhetetlenné vált.

– Miattam csinálta. Nekem akart fájdalmat okozni, így üzent.

A hangom egyre emelkedett. Nem tudtam parancsolni neki. Eszembe jutott a koponya. Az ajtómba tűzött boríték. A Gabby körül elhelyezett téglák. Gabby arca. Az elefánt fülbevalók. A lányom fényképe.

Nem bírtam tovább. Kitért belőlem az indulat. A fájdalom pengéként hasított a torkomba.

– Nem! Nem! Nem! – sikítottam. – Te rohadt állat!

Hallottam, hogy Ryan odaszól Claudelnek, azután bejött a nővér. Éreztem a tűt a karomban. Elsötétült előttem a világ.

43.

Kiengedtek a kórházból. Ryan szerdán meglátogatott. Hétszer fordult meg a föld az óta a pokolbeli éjszaka óta. Természetesen rendszereztem magamban a történeteket, de volt jó néhány lyuk, amit szerettem volna kitölteni.

– Vád alá helyezik Fortier-t?

– Hétfőn. Hatszoros gyilkosság ügyében. – Hat?

– Pitre és Gautier feltehetőleg nem az ő számlájára írható.

Nem lepett meg. Annak idején magam is úgy gondoltam, hogy a fenti két eset kilóg a sorból.

– Árulja el, honnan tudta Claudel, hogy Fortier fel fog bukkanni nálam? – kérdeztem hirtelen támadt érdeklődéssel.

– Valójában nem tudta. Amikor utánanézett Tanguay-nak, rájött, hogy ő nem lehet a tettes. A tanítás mindennap reggel nyolctól délután negyed négyig tart, és Tanguay egyetlenegyszer se hiányzott. Egyik gyilkosság se esett tanítási szünetre. És ott volt még az a kesztyűdolog is.

Tudta, hogy magát már nem figyelik, ezért fel akarta hívni, hogy vigyázzon, amíg kiküld egy egységet a lakásához. Nem vette fel. Erre gyorsan idejött. Megpróbálta a kerti kaput. Nyitva volt. Maguk túlságosan elmerültek egymásban, így nem hallották meg őt. Szerencsére nem kellett betörnie az ablakot, mert maga nyitva felejtette, amikor kinézett a kertbe.

Claudel ismét megmentette az életemet.

– Találtak valami újabb nyomot?

– Fortier kocsijából előkerült egy sporttáska. Benne néhány vadászkés, egy doboz sebészkesztyű és egy öltözet ruha.

Míg beszélt, én csomagoltam.

– A felszerelése – mondtam.

– Igen. Biztosra veszem, hogy a dobozban talált kesztyűk ugyanabból a szériából származnak, mint a Gabby mellett talált.

Eszembe jutott, ahogy aznap éjjel láttam. Tetőtől talpig síkos, megfoghatatlan.

– Biciklisruhát és gumikesztyűt viselt, valahányszor játszadoxni indult – fejtette meg Ryan a rejtélyt. A Berger utcai lakásban is. Ezért nem találtunk se ujjlenyomatot, se haját.

– Se spermát.

– Ja, igen. Egy doboz óvszert is találtunk.

– A gondos bocsnak.

Kivettem a szekrényből a tornacipőmet, és betettem egy nejlonzacskóba.

– Miért csinálta?

– Kétlem, hogy valaha is fény derül rá. Valószínűleg tényleg a nagyanyja indította el ezen az úton.

– Ez azt jelenti, hogy?

– Kegyetlen volt, és ami talán rosszabb: fanatikus.

– Milyen téren?

– Istennel és a szexszel kapcsolatban. Nem feltétlenül ebben a sorrendben.

– Például?

– Mindennap beöntést adott Leónak, és azután elvitte a templomba. Hogy egyaránt megtisztítsa testét-lelkét.

– Mindennapi misénket és nádpálcánkat add meg nekünk ma – bólintottam.

– Beszéltünk az egyik szomszédossal, aki emlékezett rá, hogy egyszer a gyerek a család kutyájával birkózott a padlón. Az öreglány csaknem szívszélhűdést kapott, mikor észrevette, hogy a schnauzernek áll a farka. A kutya két nappal később felfordult. Megmérgezték.

– Fortier tudta?

– Nem beszél róla. Csak azt mondta el, hogy a nagyanyja hétéves korában rajtakapta, mikor zsebhokizott. A kisgyerek csuklóját saját kezéhez kötötte, és három napig mindenhova magával hurcolta. Habzik a szája, amikor a kezéről beszél.

Abbahagytam a kardigán hajtogatását.

– Kezek.

– De ez még nem minden. Nagybátyja pap volt, viszonylag korán nyugdíjazták. Ő is velük élt. Állandóan fürdőköpenyben mászkált a lakásban. Valószínűleg megrontotta a gyereket. Ez megint olyan téma, amiről nem beszél. Mindegy. Majd leellenőrizzük valahogy.

– Hol van most a nagyanyja?

– Már meghalt. Épp azelőtt, hogy megölte Damast.

– Ez volt a kiváltó ok?

– Ki tudja?

Válogatni kezdtem a fürdőruhákat, de a felénél feladtam, és az összeset begyömöszöltem a zacskóba.

– Mi van Tanguayval?

Ryan megrázta fejét. Mélyet sóhajtott.

– Úgy tűnik, csupán egy újabb állampolgár, aki az átlagostól eltérő szexuális viselkedésformát követ.

Abbahagytam a zoknik osztályozását. Átható pillantást vettem rá.

– Lehet, hogy dilinyós, de egyértelműen ártalmatlan – mondta védekezőleg.

– Ez annyit jelent, hogy...?

– Tényleg biológiatanár. Rágcsálókat gyűjtött, és kifőzte a csontvázukat, hogy demonstrációs anyagot készítsen az osztályainak.

– És a lakásán talált mancsok?

– A mancsgyűjteményéhez preparálta őket.

– Ő ölte meg Alsát?

– Azt állítja, hogy dögölten találta az UQAM közelében, és hazavitte a gyűjteményébe. Akkor darabolta föl, amikor olvasta a róla szóló cikket a *Gazette*-ben. Nagyon félt, úgyhogy betette egy táskába, és otthagya az egészet a buszmegállóban. Vélhetőleg sose tudjuk meg, hogy szökött ki a majom a laborból.

– Tanguay Julie kliense, igaz?

– És nem több. Csak akkor sikerült némi örömhöz jutnia, ha meglátta a lányt a mama hálóingében, és...

Tétovázott. Láttam, hogy ezt nem akarta elmondani.

– És? – kérdeztem hirtelen feltámadt kíváncsisággal.

– Felkészült? Tanguayról kiderült, hogy a próbababás pasi.

– A hálószobai behatoló?

– Igen. Őt is maga kapta el. Ezért volt annyira riadt. Azt hitte, emiatt maceráljuk. A kis szarházi nem bírta cérnával, és mindent kitalált. Ha nem találta Julie-t, a B tervet alkalmazta.

– Nem rossz.

– Hát vélhetőleg izgalmasabb, mint a tekésés.

Volt itt valami, ami nem hagyott nyugodni.

– A telefonhívások?

– C terv. Hívj fel egy nőt, és lihegj egy kicsit a telefonba. Tuti, hogy bizseregni fognak a golyóid. Tipikus kukkoló magatartás.

– Vajon hogy jutott hozzá az enyémhez?

– Feltehetőleg Gabbytól csente el. Őt is követte.

– A papírkosaramban talált kép? Azt ki küldte?

– Tanguay. A bennszülött művészetekről szóló könyvből másolta. Ezzel akarta rávenni Gabbyt, hogy ne dobja ki a kutatásból.

Gyors pillantást vettem Ryanre.

– Olyan szörnyű. Azt hittem, csupán hisztériázik, amikor arról mesélt, hogy valaki követi, pedig ketten is a nyomában jártak – mondtam könnyben úszó szemmel. Azt hiszem, ezt csak nagyon sokára fogom feldolgozni. Ha egyáltalán sikerül.

Ryan felállt, és nagyot nyújtózkodott.

– Hol van Katy? – kérdezte témát váltva.

– Napolajat vesz – feleltem, miközben meghúztam a hátizsák zsinórját.

– Hogy van?

– Egész jól. Úgy pátyolgat, akár egy ápolónő. – Önkéntelenül is megérintettem a nyakamon lévő sebet. – Ennek ellenére sokkal mélyebben érinti a dolog, mint ahogy mutatja. Persze nap mint nap látja a híradóban a világban tomboló erőszakot: Los Angelesben, Tel Avivban, Szarajevóban, csakhogy az mindig másokkal történt: idegenekkel. Pete és én sose engedtük közel a munkámhoz. Nem beszéltünk arról, mivel foglalkozom. Most egy csapásra találkozott vele. Azt hiszem, kissé felborult benne a világ. Majd kiheveri.

– És maga?

– Jól vagyok. Tényleg.

Csöndben álltunk, és néztük egymást. Azután Ryan a zakójáért nyúlt.

– A tengerpartra mennek? – Igyekezett közönyös maradni. Nem volt túl meggyőző.

– Ha ugyan találunk még szabad helyet. Kezdetét veszi a nagy homok, és szőrfszűrés. Először Ogonquit, aztán jön Cape Cod, Rehobeth, Cape May, Virginia Beach és a többiek. Tizenötödikén Nags Headen szeretnék lenni.

Nem tettem hozzá, hogy Pete intézte így. Úgy tervezte, ő is odajön.

Ryan a vállamra tette a kezét. A szeme elárulta, hogy ez nem csupán kollegiális viszonyból fakadó mozdulat.

– Visszajön?

Én is ezt kérdeztem magamtól egész héten. Visszajövök? Képes leszek újrakezdeni? Nap mint nap bejárni? Kitenni magam újra mindennek? Elviselni, hogy Claudel föltálaljon valami bizottságnak? Mi van a lánnyal? Ő biztos nem marad Québecben. És Pete-tel? Vajon mit érzek majd, ha újra látom?

Csupán egyetlen döntést hoztam. Nem gondolkozom ezen. Az elkövetkező néhány napban kizárólag a lánnyal foglalkozom.

– Persze – feleltem. – Be kell fejeznem a jelentéseimet. Tanúskodni.

– Igen.

Feszült csend telepedett közénk. Mindketten tudtuk, hogy a válasz: nem.

Megköszöri a torkát, és a zsebébe nyúlt.

– Claudel megkért, hogy ezt adjam át önnek.

Barna borítékot tartott a kezében. Bal felső sarkában a Montreali Rendőrség pecsétje.

Remek.

Egy biztos. Egy darabig nem olvasom el. A zsebembe dugtam, és kikísértem.

– Ryan – szóltam utána.

Megfordult.

– Mondja, hogy csinálja, hogy még mindig nem veszítette el a hitét az emberi nemből?

Nem felelt azonnal. Valahova a távolba nézett. Aztán felém fordult:

– Az emberi faj időről időre ragadozókat szül. Szerintem nem tartoznak közénk, sőt még ahhoz se volna joguk, hogy egy levegőt szívjanak velünk. De mivel itt élnek, megpróbálom rács mögé juttatni őket, hogy senkit se bánthassanak. Igyekszem minél biztonságosabbá tenni azok életét, akik mindennap munkába mennek, nevelik a gyermekeiket, paradicsomot ültetnek, vagy trópusi halakat tenyésztenek, és esténként valamilyen labdajátékot játszanak vagy néznek. Szerintem ők alkotják az emberi fajt.

Hosszan néztem utána. Újból megcsodáltam, milyen tökéletesen kitölti az 501-esét. Ráadásul agya is van – gondoltam, miközben becsuktam az ajtót. Lehetséges – mondtam magamban mosolyogva. – Istenem, bárcsak úgy lenne.

Nem sokkal ezután lementünk jégkrémet venni Katyvel, azután fölkapaszkodtunk kedvenc kilátóhoz a Mazdával. Innen tökéletesen lehet látni a Szent Lőrinc-folyót és egész Montrealt.

Szótlatlanul néztem a tájat. Fogalmam se volt, visszajövök-e még. Ha igen, lehet, csak azért, hogy összecsomagoljak. Inkább most búcsúzó.

Lenyeltem az utolsó falat jégkrémet, és papírját a zsebembe gyűrtem. Megéreztem Claudel levelét.

A pokolba – villant át az agyamon – miért is ne. Legalább túlleszek rajta.

Kinyitottam. Kézírásos levelet találtam benne. Furcsa. Egyáltalán nem erre számítottam. Azt hittem, a hivatalos panasz másolata. De nem az volt. A pár soros levelet angolul írták.

Dr. Brennan, igaza van. Senkinek se szabad névtelenül meghalnia. Köszönöm önnek, mert ezek az asszonyok már képtelenek rá. Köszönöm, hogy Leo Fortier már nem gyilkolhat többé.

Mi vagyunk az utolsó bástya a stricikkel, a bandákkal és hidegvérű gyilkosokkal vívott küzdelemben. Megtisztelő lenne, ha újból együtt dolgozhatnánk.

Luc Claudel

A hegy tetején magasodó kereszt mintegy megáldotta az egész vidéket. Hogy is mondta Kojak? Valaki szeret, kisanyám.

Ryan és Claudel tudják. És mi vagyunk a végső erődítmény.

Az alatt elterülő városra néztem. Kapaszkodj bele – mondtam magamnak. – Valaki szeret.

– *A la prochaine* – mondtam hangosan.

– Ez mit jelent? – kérdezte Katy.

– Viszontlátásra.

Lányom kérdő pillantást vetett rám.

Most aztán irány a tengerpart.

vége